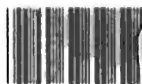

Grk Prose Com.

291 e. 87

6000

VINDICIARUM
STRABONIANARUM
LIBER

SCRIPSIT

AUGUSTUS MEINEKE

BEROLINI

PROSTAT IN LIBRARIA FRIDERICI NICOLAI

MDCCCLII.

291. e. 67.

10.0.1.02

GUSTAVO KRAMERO

s.

PRAEFATIO

Quae corruptelae plerosque graecorum scriptorum codices singulae contaminant, lacunarum hiatus, interpolatorum additamenta, verborum in alienum locum traiectiones, denique singulorum vocabulorum depravationes, eae Strabonis Geographumena coniunctae ita corruerunt, ut dubitem num ullus alius scriptor similem in modum a genuina et primitiva specie mutatus ad nostram aetatem pervenerit. In tanta omnis generis vitiorum multitudine profecto non mirandum est, quod ne sagacissimorum quidem doctissimorumque hominum opera effectum est, ut sine molestia legi possit scriptor ad totius antiquitatis cognitionem unus omnium maxime insignis. Quo magis optandum est ut quicumque sibi aliquid in emendando Strabone profecisse videantur, id in medium afferre ne dedignentur, ut tandem coniunctis multorum studiis textus emergat ad pristinam formam, quoad quidem id in tanta bonorum librorum penuria fieri potest, proxime revocatus. Ac mihi quidem cum vel propter Stephani Ethnica hic scriptor paullo diligentiore cura tractandus esset, prae ceteris illud criticae genus Straboni adhibere visum est, quo interpolationes indagantur certisque indiciis co-

gnoscentur. Qua in re si cui forte acerbior iustoque audacior crisis nostra videatur, non impedio quominus ipse Strabo partis additamentorum auctor habeatur, sed sic ut sua ipse manu illa in margine operis allevisse censeatur. Ita enim existimo, Geographumena sua Strabonem imperfecta reliquisse neque ad eam compositionis speciem absoluta, quam ipse animo praeformatam habuit. Hinc magna illa totius operis inaequalitas, cuius ut aliae partes non tantum propter rerum tractatarum diligentiam, sed etiam ob orationis et perspicuitatem et suavitatem egregiam laudem merentur, ita aliae tanta negligentia scriptae sunt, vix ut eiusdem scriptoris esse videantur ac manifestum sit, postremam auctoris manum operis summae defuisse. Ac cum non continuo labore sed per intervalla scripsisse videatur, minime mirandum est auctorem, succrescente inter ipsum commentandi nisum materia, multa passim superioribus ad sententiam suam aut explicandam aut supplendam addenda habuisse, quae primum in margine notaret, postea, si vita suppeteret, ad iustam orationis formam redacta reliquis interponeret. Verumtamen haec sine dubio perpauca fuerunt numero, si compares cum ingenti illa ineptissimorum emblematum multitudine, quam intuentes fateantur necesse est, ex tota antiquitate nullum scriptorem superesse, in quo interpolatorum manus ita grassata sit, quam in Geographumenis Strabonis. Multis annis ante nostros codices, quorum vetustissimus undecimum saeculum non excedit, codex fuerit necesse est, cuius margo numerosis additamentis omnisque generis glossematis oppletus esset, unde in eum librum fluxerunt, ex quo qui ad nostram aetatem propagati sunt codices

transscripti sunt. Quibus autem temporibus emblemata illa in textum scriptoris illata sint, id vero anquirere frustra quis allaboraverit; hoc unum certum est, epitomatores Strabonis, quorum antiquissimum decimo saeculo scripsisse probabile est, iam codicibus usos esse omni sordium genere oppletis. Neque uni omnia eidemque auctori tribuenda esse magna illa additamentorum diversitas arguit, quorum cum haud pauca ad doctos peritosque lectores referenda esse videantur, alia ita sunt comparata, ut inepti rhetoris manum prodant aut nasutulis et imperitis glossatoribus assignanda sint. Longe maximam tamen partem si quis a Byzantinis magistellis illatam existinet, is suae sententiam adscribat nostram. Apud Byzantios enim Strabonis Geographumena maxime et cognita et doctorum hominum manibus trita sunt. Hinc est quod quarto saeculo quintive initio Strabo praecipuus extitit fons Ethnicorum Stephani; hinc circa duodecimi saeculi finem Eustathius cum in *παρεμβολαῖς* ad Homerum tum in locupletissimis commentariis ad Dionysii Periegesin frequentissime Strabonis auctoritate usus est; Byzantii denique decimo saeculo, auctore ut videtur Constantino Porphyrogenito, epitome et decimo quinto saeculo Georgii Gemisti Plethonis excerpta e Strabonis opere consarcinata sunt. Antiquiores autem scriptores, si unum Athenaeum excipias, nunquam Strabonis auctoritate utuntur, id quod de Harpocrate, qui duobus locis ad Strabonem provocat, certissime contenderim. Leguntur quidem in huius lexico rhetorico p. 119, 21 haec: *Λευκάς, Δημοσθένης ἐν τῷ Φιλιππικῶν· νῆσός ἐστι πρὸ τῆς ἡπείρου κειμένη. διείλεται δὲ περὶ τῆς ἀκτῆς ἀκριβέστερον*

Στράβων ἐν τῷ ι (p. 451) τῶν Γεωγραφουμένων. ἐν μέσῳ δὲ καὶ τὸ Μενάνδρου δράμα ἢ Λευκαδία, et p. 120, 10 haec: Λεχαῖον (Λέχαιον)· ἐν τῇ Μιξιδήμου ἀπολογίᾳ φησὶ Λυσίας ὅτι τὸ Λεχαῖον (Λέχαιον) ἑάλω Μνασίππου ἀρχοντος. ἔστι δὲ τὸ Λεχαῖον (Λέχαιον) ἐπίνειον Κορινθίων, κατὰ φησι Στράβων ἐν ἡ (p. 380) Γεωγραφουμένων. Sed utramque citationem suspectam habeo. Castigationes enim grammatici, qualis Harpocratio est, non facile utuntur scriptorum testimoniis nisi vetustiorum, quam sive legem sive consuetudinem Harpocratio ita secutus est, ut Iuba recentissimus sit scriptor, cuius auctoritate usus est, fortasse ne hunc quidem ad partes vocaturus, si alio teste res agi potuisset, quod secus est in citationibus Strabonis. Augetur νοθείας suspicio eo, quod his solis locis iisque brevissimo intervallo disiunctis, et in rebus levissimis nec ullo scriptoris testimonio confirmandis ad Strabonem provocavit, quamvis frequentissimam in rebus multo gravioribus haberet eius citandi opportunitatem. Denique quid hoc esse dicamus quod primo loco de ἀκτῇ scribit? quod ita obscurum est ut, nisi ipsum Strabonem evolvas, quo referendum sit vix intellegatur. His si addas ἐν μέσῳ, in omnium manibus est, et per se insolens dicendi genus esse et ab Harpocratationis certe usu alienum, vix dubitabilis videbitur nostra opinio, istas citationes grammatico invito esse intrusas. Praeter Harpocratationem Strabo advocatur in scholiis Apollonii Rhodii, quae cum fere ad Theonem, Lucilium Tarrhaeum et Sophoclem, doctos et antiquos *) grammaticos, auctores

*) Antiquos dixi grammaticos, quamquam de aetate eorum mihi

referantur, facile labefactare videri possunt nostram sententiam. At vero horum interpretum excerptis etiam recentioris aetatis observationes immixtas esse neminem fugit, qui paulo attentius scholia ista perlegerit*). Nihil igitur mirum est, ab his ad partes vocari Strabonem, ut factum videmus ad lib. 2, 942: *Κρωβίαλος πόλις περὶ Παφλαγονίαν. ἥς μέμνηται Στράβων ἐν Γεωγραφουμένοις. παρ' Ὀμήρῳ δὲ μεταγράφει ἀντὶ τοῦ Κρωμνάν τ' Αἰγιαλόν τε' Κρωμναν Κρωβιαλόν τε'*. Quibus respiciuntur quae scripsit Strabo 12 p. 545. Addenda his quae ad eiusdem Argonauticorum libri versum 946 de Halye fluvio leguntur: *ἐκαλεῖτο δὲ πάλαι Συρία διὰ τὸ τὸν Ἄλυν ποταμὸν μεταξὺ Σύρων καὶ Παφλαγόνων ῥέοντα, φησὶν, εἰς τὸν Εὐξείνῳ ἐκδιδόναι πόντον, ubi φησὶν ad Strabonem referendum esse intellegitur ex lib. 12 p. 544. Byzantinae item, certe non antiquae originis, esse mihi videtur scholion Mediceum ad Aeschyli Prom. 420. Nam his quoque scholiis grammaticos Byzantinos suas interposuisse interpolationes intellexit Dindorfius Praef. p. V. Sic autem habet: *Ἀραβίας] πῶς τὴν Ἀραβίαν Κανκάσῳ συνώκισεν; ἢ ἐπεὶ Στράβων φησὶ τρωγλοδύτας οἰκεῖν μεταξὺ Μαιώτιδος καὶ Κασπίας, οἳ εἰσιν Ἀραβες;* ad quae confer Strabonem lib. 11 p. 506. Praeterea nusquam Strabo in his Mediceis scholiis laudatur; at respicitur in scholio Parisino ad Pers. 883, ubi de Lesbo insula inter alia leguntur haec: *μητρόπολις τῶν Αἰολικῶν πόλεων, περίμε-**

non constare fateor; quin post Strabonem scripserint non dubitandum videtur.

*) Cf. Augusti Weichert's Leben und Gedicht des Apollonius Rhodius p. 241. 399.

τρον ἔχουσα θ' (ἢ α') σταδίων, μεταποιουμένη τῆς Ὀρφείως κεφαλῆς et quae sequuntur, quae omnia Byzantinus grammaticus transscripsit e Strabonis lib. 13 p. 616. 617. Veneta Homeri scholia codicis A itemque Victoriana, haud vulgaris plena doctrinae, si quando cum Strabone consentiunt, quod saepius factum esse compluribus exemplis docere possem, utrosque iisdem auctoribus usos esse crediderim: nominatim quidem nusquam Strabonem commemorant; at commemorat ex lib. 10 p. 466 scholiasta Lipsiensis ad Il. l. 529, iterumque cum Veneto B consentiens ad Il. ζ' 92: ἡ ἐπὶ ἀντὶ τῆς παρὰ ὁμοίως τῷ ἐπ' ἐσχάρῃ ἦστο'. Στράβων γάρ φησι καθῆσθαι πρώην τὰ ἀγάλματα τῆς Ἀθηνᾶς, quae e Strabonis disputatione lib. 13 p. 601, ab auctore scholii parum intellecta, derivata sunt.

Haec omnia affatim docent verum esse id quod supra diximus, Strabonis Geographumena non laudari nisi a recentioris et fere Byzantinae memoriae scriptoribus. Ne geographorum quidem qui iure princeps et antesignanus censetur Claudius Ptolemaeus, ullam videtur Straboniani operis cognitionem habuisse; at habuit Marcianus Heraclota, quinti saeculi scriptor, quem Byzantii docuisse verisimile est. Quod vero Plinius in tanto etiam ignobilium scriptorum quos commemorat numero nusquam Amiseno geographo usus esse reperitur, ea res tanto maiorem habet mirationem, quo certius est Strabonem bonam vitae partem Romae transegisse ibique partem operis literis consignasse: nec defuisse Romae eius exemplaria ex Athenaeo 3 p. 121 a et 14 p. 657 f efficitur.

Sed ut redeat unde deflexit oratio, post interpola-

torum additamenta praecipue lacunarum hiatus magnam afferunt legentibus molestiam. Earum duplex genus est, alterum in ipsis codicibus indicatum, alterum e sententiae vi et grammaticis rationibus petitum. Quorum quod secundo loco posui, cum ancipitem fere et incertum eventum habeat, perraro tentavi; at in primo genere si quid forte profecisse iudicabor, id totum locupletissimis Gustavi Kramerii commentariis acceptum refero, in quibus cum accuratissime lacunarum magnitudo, qualis in codice habetur, indicata sit, licebat nonnunquam satis certa divinatione assequi id quod Strabo scripsisset.

De ceteris quae indicavi corruptelarum generibus non est quod hoc loco exponam, id unum dixisse satis habens, me gavisurum esse si crisin me meam hic illic peritis harum rerum iudiciis probasse intellexero. Ad alios scriptores rarissime exspatiatus sum nec fere nisi re ipsa vel cogente vel invitante, ex quo genere est quod p. 153 Catullum non Scyrum, sed Cierum scripsisse docui, quam rem eam ob causam hoc loco commemoravi, ut eiusdem insulae nomen Ciceroni eriperem, in cuius epistolis ad Atticum V, 12 ad hunc usque diem sic scriptum reperio: pridie nonas Quint. a Piraceo ad Zostera, vento molesto, qui nos ibidem nonis tenuit. a. d. VIII idus ad Ceo iucunde, inde Gyrum saevo vento, non adverso: hinc Scyrum, inde Delum, utroque citius quam vellemus iter confecimus. Mirus profecto itineris cursus, quo Athenis Delum proficiscens Cicero a Gyro in Scyrum, et hinc in Delum insulam delatus est. Apertum vero non Scyrum nominasse Ciceronem, sed Syrum, quae

quam recte hic loci commemoretur, ne alia afferam, interpretes Strabo lib. 10 p. 486 docere potuit.

Unum praeterea adiciam. Sciebam Spengelium Monacensem dixisse de prima parte Strabonis Krameriani, et ita dixisse ut haud exiguus inde ad Strabonis emendationem fructus redundarit; at eundem etiam de altera parte, i. e. de libris Strabonis VII—XII dixisse, id vero nesciebam et novissimis demum diebus comperi. Hinc factum est, ut de compluribus Strabonis locis ne nominato quidem Spengelio disputarem. Est etiam ubi in eadem uterque cogitandi incidimus vestigia, velut de loco qui est in libro octavo p. 334 = 97, 6. ubi verba *Ἀττικὴν καὶ* ante *Βοιωτίαν* excidisse etiam Spengelius intellexit. Hoc igitur inventum et si quae huius similia sunt auctori suo, ut par est, lubens restituo.

Scribebam Berolini Idibus Iuliis a. MDCCCLII.

VINDICIARUM
STRABONIANARUM
LIBER

VINDICIARUM
STRABONIANARUM
LIBER.

Lib. I p. 2 Cas. = p. 5, 1 Kram.

Ἐντεῦθεν (ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ) ἀνίσχοντα ποιεῖ τὸν ἥλιον καὶ δνόμενον εἰς τοῦτον, ὡς δ' αὐτως καὶ τὰ ἄστροι ἡέλος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούραις, ἐξ ἀκαλαρρεῖταιο βαθυρρόου ὠκεανοῖο. ἐν δ' ἔπεσ' ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἡελίοιο ἔλκον νύκτα μέλαιναν. καὶ τοὺς ἀστέρας λελουμένους ἐξ ὠκεανοῦ λέγει. Homerica exempla, quorum illud Il. 7, 421. alterum ib. 8, 485. legitur, de astorum ortu vel occasu nullum verbum habent; vix enim futurum spero, qui eo quod noctem Homerus post solem ascendisse innuit, simul astrorum ortum a poeta significari contendat. Mira item et suspecta astrorum siderumque disiunctio, quae quis non ita potius a scriptore coniungenda fuisse intellegat: *ὡς δ' αὐτως τὰ ἄστροι καὶ τοὺς ἀστέρας λελουμένους ἐξ ὠκεανοῦ λέγει.* Hinc Homericos versus aut post *εἰς τοῦτον* transponendos, aut ab eadem manu, quae tot alia Homeri aliorumque poetarum exempla scriptori obtrusit, adiectos esse conicias. Atque hoc alterum multo mihi illo videtur esse probabilius: quid enim caussae esse dicamus quod, cum solis occasum ortumque Homericis locis comprobaverit, non idem sibi de

astris sideribusque faciendum putaverit? Eliminanda igitur ista censeo; ac fortasse etiam qui in proximis de Elysio apponuntur versus Homerici, neque ad scriptoris consilium necessarii et in codicibus parum integre scripti, item in marginem reiciendi sunt.

I 6 = 9, 22.

Ἡμεῖς δὲ τὸν μὲν πλείω λόγον περὶ τοῦ ὠκεανοῦ καὶ τῶν πλημμυρίδων εἰς Ποσειδώνιον ἀναβαλλόμεθα καὶ Ἀθηνόδωρον, ἱκανῶς διακρατήσαντας τὸν περὶ τούτων λόγον. Recte quidem Kramerus reiecit Corais commentum διακρατήσαντας Strabonem scripsisse contententis pro διακρατήσαντας, non magis tamen probaverim quod ipse coniecit διακρατύναντας, cui firmando vix recte advocaveris Dionysium Hal. Ant. rom. 3, 72. Mihi duplex nata est coniectura, ut aut διασαφήσαντας aut, quod praetulerim, διακριβώσαντας scribendum censeam.

I 10 = 16, 10.

Persas pariter et Carthaginienses cum locorum ignari essent, in summum discrimen adductos esse dicit et inscitiae suae monumenta reliquisse, illos Salganei sepulcrum apud Euripum Chalcidicum, Carthaginienses autem tumulum Pelori: πλήρης τε ναυαγίων ἢ Ἑλλὰς ὑπῆρξε κατὰ τὴν Ξέρξου στρατείαν. Haec verba eo quo nunc leguntur loco a Strabone poni vix potuerunt. Itaque aut delenda arbitror aut post ea, quae de Salganeo scripsit, transponenda, ubi post τὸν στόλον posita et parenthesi inclusa locum suum utcunque tuebuntur. Paulo inferius leguntur haec: τὸ μὲν δὴ πλεον (τῆς γεωγραφικῆς ἐπιστήμης) πρὸς τοὺς ἡγεμονικοὺς βίους καὶ τὰς χρείας· ἔτι δὲ καὶ τῆς ἡθικῆς φιλοσοφίας καὶ πολιτικῆς τὸ πλεον περὶ τοὺς ἡγεμονικοὺς βίους. In cod. A supra ἔτι scri-

ptum est *ἔστι*. Hinc verisimile est scribendum esse *πρὸς τοὺς ἡγεμονικοὺς βίους καὶ τὰς χρείας ἔστιν*. *ἔτι δὲ καὶ τῆς ἡθικῆς*. Concinnius etiam fuerit *ἔστι δὲ καὶ et in sequentibus πρὸς pro περὶ*, sive potius in prima parte *περὶ pro πρὸς*, quod commendant sequentia.

I 11 = 18, 9.

Αὐτὸ μόνον ἐπὶ τῆς αἰσθήσεως ἢ τῶν κοινῶν ἐννοιῶν ἐγγύς ἐστιν. εἰ ἄρα ἐπισημηνάμενον ἐπὶ κεφαλαίῳ μικρά. Haec Kramerii emendationibus adiutus ita correxerim: *ταῦτα μὲν οὖν, ἐπεὶ — ἐγγύς ἐστιν, εἰ ἄρα, ἐπισημηνάμεθ' ἂν ἐπὶ κεφαλαίῳ μικρά.*

I 15 = 23, 12.

Ἀπελλῆς τε αὐτῷ (Eratostheni) πολὺς ἐστι καὶ Βίων, ὃν φησι πρῶτον ἀνθίνα περιβαλεῖν τὴν φιλοσοφίαν· ἀλλ' ὁμῶς πολλάκις εἰπεῖν ἂν τινα ἐπ' αὐτοῦ τοῦτο οἶην ἐκ ῥακέων ὁ Βίων. Notissimum Eratosthenis de Bione dictum haud inepte compares cum simili de Dionysio Heracleota apud Athen. lib. 7 p. 281 d. *ἀντικρυς ἀποδὺς τὸν τῆς ἀρετῆς χιτῶνα ἀνθίνα μετημφιάσατο*, quamquam is quidem voluptuariam et meretriciam Dionysii vitam taxare voluit. De Strabonis loco dixit Welckerus Prolegg. ad Theogn. p. 91. in cuius disputatione praeter alia id non satis assequor, quo pacto *ἐπ' αὐτοῦ* de Eratosthene intellegi possit. Eratosthenes multum tribuebat Bioni, quem philosophiae floridam vestem induisse dictitabat; at fuit etiam ubi ab eo dissentiret et *ἀνθίνα* pannis cecidisse diceret, *οἶην ἐκ ῥακέων!* In iis quae his proxime subicit Strabo, parum commode usus esse videri potest particula *γάρ*, quae nisi ex δὲ corrupta est, ad superiora referri debet, ubi Eratosthenem *οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον πιστὸν* esse dicit *ἐφ' ὅσον παρεδέξαντό τινες.*

I 21 = 31, 19.

Δείκνυνται γάρ τινα σημεῖα καὶ περὶ τὰ Κεραύνια ὄρη καὶ περὶ τὸν Ἀδρίαν καὶ ἐν ταῖς πρὸ τῆς Τυρρηνίας νήσοις τῆς τῶν Ἀργοναυτῶν πλάνης σημεῖα. Haec postrema τῆς — σημεῖα ex margine recepta existimat et asteriscis inclusit Kramerus. Equidem in his nihil reprehendi posse crediderim, locumque voce σημεῖα quae initio legitur deleta sanatum puto.

I 33 = 51, 5.

Ὁ τ' Εὐριπίδης ἐπὶ τῷ Φαέθοντι τὴν Κλυμένην δοθῆναι φησι Μέροπι. Pro ἐπὶ apertum est scribendum esse ἐν. In Euripidis versibus quos deinceps apponit scribendum:

καλοῦσι δ' αὐτὴν γείτονες μελάμβροτοι
 ἔω φαεννὰς ἡλίον θ' ἵπποστιάσεις.

Vulgo φαεννάν, pro quo libri φαεννᾶς. In subiectis verbis τῇ τε ἡοῖ καὶ τῷ ἡλίῳ adverte ionicam formam ἡώς, qua tribus praeterea locis usus est Strabo lib. 3 p. 166. πρὸς ἡῶ, 10 p. 455. τὴν ἡῶ et 16 p. 739. ἀπὸ τῆς ἡοῦς, quibus locis non ausim communem formam restituere. At Νηληϊδαὶ quod libri habent 6 p. 264. non dubium est quin Νηλεΐδαι scribendum sit.

I 46 = 69, 21.

Περὶ Σινώπην καὶ τὴν ταύτης παραλίαν καὶ τὴν Προποντίδα πολλὰ τεκμήρια τῆς Ἰάσονος στρατείας. Pro ταύτης scribendum ταύτη. In sequentibus etiam circa Cretam et in Illyrici ora multa esse dicit Iasonis navigationis indicia, ὧν ἕνα καὶ Καλλίμαχος ἐπισημαίνεται, τοτὲ μὲν Αἰγλήτην Ἀνάφην τε Λακωνίδι γείτονα Θήρη λέγων. ἄρχμενος ὡς ἥρωες ἀπ' Αἰήταο Κυταίου αὐτὶς ἐπ' ἀρχαίην ἔπλεον Αἰμονίην. τοτὲ δὲ περὶ Κόλχων λέγων οἱ μὲν

ἐπ' Ἰλλυριοῖο πόρον σχάσαντες ἐρετμὰ λαῶ πάρα ξαν-
 θῆς Ἀρμονίης ὄφιός ἄστυρον ἐκτίσαντο'. His Callimachi
 fragmentis qui medii interpositi sunt versus ἄρχμενος ὡς
 ἦρωες etc. adeo nullo vel orationis vel sententiae vinculo
 cum reliquis coniuncti sunt, ut haud cunctanter Kramero
 assentirer ex margine eos illatos esse suspicanti, si quo
 consilio a docto aliquo lectore additi essent intellegere-
 tur. Itaque nescio an probabilius habendum sit, inter
 λέγων et ἄρχμενος excidisse aliquid in hanc sententiam:
 λέγων [ἐν ἐλεγείᾳ, ἧς ἀρχή] ἄρχμενος etc. Hoc pror-
 sus ex scriptoris nostri consuetudine est, e. c. libro 8
 p. 347. καὶ ἡ Παδίνη δέ, εἰς ἣν Στησίχορος ποιῆσαι δο-
 κεῖ, ἧς ἀρχή ἄγε Μοῦσα λῖγει ἄρξον ἀοιδᾶς ἐντεῦθεν
 λέγει τοὺς παῖδας. et 10 p. 469. Πίνδαρος ἐν τῷ διθυ-
 ράμβῳ οὗ ἡ ἀρχή πρὶν μὲν εἶπε σχοινοτένεια τ' ἀοιδὰ
 διθυράμβων'. Aptissimum autem hoc esse exordium car-
 minis, quo Argonautarum reditus a poeta celebratus est,
 negari non potest; sequebatur fortasse Musarum invoca-
 tio: Canere incipiens ut heroes a Colchis in Thessa-
 liam redierint, vestrum, Musae, imploro auxilium. Terti
 fragmenti versu primo Ἰλλυριοῖο scripsi, quod haud ob-
 scure latet in ἰλλυρίῳ codicis A. vulgo Ἰλλυριοῖο. Se-
 cundo versu pro ὄφιός verissime Bentleius reposuit τά-
 φιον. In fine disputationis de Argonautis et Iasone haec
 leguntur p. 70, 16. τάδε οὐκ ἀπιθάνως οὐδ' ἀπίστως λέ-
 γοντες, ubi ἐνπιθάνως scribendum videtur, nisi praefer-
 rendum οὔτε πιθανῶς οὔτε ἀπίστως, quod Spengelius
 coniecit.

I 47 = 72, 16.

Ὁ δὲ Λαμάστη χρώμενος μάρτυρι οὐδὲν διαφέρει τοῦ
 καλοῦντος μάρτυρα τὸν Βεργαῖον ἢ τὸν Μεσσήνιον Εὐή-
 μερον καὶ τοὺς ἄλλους. Verba ἢ τὸν Μεσσήνιον glos-

satoris esse puto nescientis Euemerum Messenium Bergaeum dici ludibrii causa ab Antiphane Bergaeo, strenuo fabulatore, de quo cf. Hist. crit. Comic. p. 340. Monuisse hoc video etiam Bernhardyn Eratosth. p. 22.

I 53 = 80, 16.

*Ἔσσεται ἐσσομένοις ὅτε Πύραμος εὐρυοδίνης
ἡίονα προχέων ἱερὴν εἰς Κύπρον ἵκηται.*

Horum versuum primo quod legitur *εὐρυοδίνης* cum nullam habeat analogiam, non dubitandum quin unice verum sit quod Epit. habet, *ἀργυροδίνης*. de quo admonui olim Exercitt. phil. in Athen. Spec. 11 p. 6. Altero versu notabile est verbum *προχέειν* pro eo quod de aluvie solenne est *προσχοῖν*. Hinc id certe discitur, non reiiciendum esse substantivum *πρόχωσις* quod optimi libri habent lib. I p. 90, 16. et 4 p. 286, 4. et *πρόχωμει* 13 p. 33, 1. quibus locis nunc *πρόσχωσις* et *πρόσχωμει* editur.

I 53 = 81, 10.

Mare omnia aliena in litus eicere dicit; magis quidem id evenire vento flante, verum etiam in malacia ventisque *ἀπογαίοις*, e continenti spirantibus: οὐδὲν γὰρ ἤττον ἐπὶ γῆν φέρεται τὸ κῦμα ὑπεναντίως τῷ ἀνέμῳ· τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας κυρτὸν ἐὼν κορυφοῦται, ἀποπτύει δ' ἀλὸς ἄχνην'. καὶ τὸ ῥιόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἀλὸς ἔξω'. Horum exemplorum primo contrarium docetur eius quod docere voluit scriptor, ut facile intellegitur totum locum Il. 4, 425. comparanti; ibi mare zephyro commotum dicitur, qui ventus Ioniae oram habitantibus *ἀπόγαίος* dici non potuit. Neque alterum exemplum Il. 17, 265. habet quidquam, quod Strabonis sententiam illustret. Non dubium igitur mihi videtur, quin hos quoque versus interpolator addiderit.

I 53 = 81, 18.

Ἡ δ' ἀναχώρησις οὐκ ἔχει τοσαύτην βίαν ὥστε νεκρὸν ἢ ξύλον ἢ τὸ κουφότατον, φελλόν, ὑπὸ τοῦ κύματος εἰς γῆν ἀναβληθῆναι, οὕτω δὲ καὶ τῶν πλησίον αὐτῆς τόπων εἰς τὸ πέλαγος προπεσεῖν ὑποληφθέντων ὑπὸ τοῦ κύματος. Apertum est verbis εἰς γῆν ἀναβληθῆναι contrarium dici eius quod dicendum erat: itaque Kramerus (aliorum enim commenta omitto) ἐκ γῆς scribendum esse coniecit pro εἰς γῆν, quod etsi non reicio, nescio tamen, cum illud ἐκ γῆς nullam sententiae vim addat nec omissum desideraretur, nescio igitur an non potius exciderit post γῆν participium ἐκβληθέν. Praeterea verbum ἀναβάλλεσθαι, quod sursum iacere significat, eo hic sensu positum est quo alias nusquam legitur. Fortasse igitur ἀναληφθῆναι scribendum est. Sequentia item varie tentata vide an sic corrigi possint: οὐδ' ὥστε ἐκ τῶν πλησίον αὐτῆς (an ἀκτῆς;) τόπων εἰς τὸ πέλαγος προπεσεῖν. Pro ἐκ, quod iam Casaubonus scribendum esse vidit, libri habent καί, quarum vocularum frequens in libris permutatio; hinc etiam lib. 4 p. 195 = 306, 23 scribendum est: ἀλλ' ἐκ τῶν παλαιῶν χρόνων τοῦτο λαμβάνομεν περὶ αὐτῶν καὶ (libri ἐκ) τῶν μέχρι νῦν συμμενόντων παρὰ τοῖς Γερμανοῖς νομίμων. Denique postrema verba ὑποληφθέντων ὑπὸ τοῦ κύματος, sic intelligi video ut ad τόπων relata significant loca fluctibus obruta. At hoc sensu καταληφθέντων dicendum erāt; quare vereor ne corrigendum sit ὑποληφθέν vel ὑποληφθέντα ὑπὸ τοῦ κύματος, fluctuum vi ablata. Nisi forte genitivi ex eo usu explicandi sunt de quo diximus ad lib. 3 p. 147.

I 54 = 82, 4.

Κὰν τοῦ Σαρδωνίου πελάγους βαθύτερον ὑποθώμεθα τὸν Πόντον. Nominis Σαρδῶν duplex forma est, Σαρ-

δὼν Σαρδόνης et Σαρδὼ Σαρδοῦς. Hinc adiectivi item duplex emergit forma Σαρδόνιος et Σαρδῶος. at Σαρδώνιος vitiosum est et ubique corrigendum. In subiectis verbis ὅπερ λέγεται τῶν ἀναμετρηθέντων βαθύτατόν που χιλίων ὀργυιῶν, particula που post χιλίων traicienda est, quod et ratio postulat et usus scriptoris nostri. at lib. 2 p. 126 = 191, 16. πλοῦς ἐστὶ πλειόνων ἢ τρισχιλίων που σταδίων, delenda est particula: ineptum enim est dici aliquid minus tribus fere millibus. Mox commemorat Strabo ἀναφυσήματα καὶ ἀποιδήσεις τῆς ὑφάλου γῆς, ubi ἀνοιδήσεις scribendum est.

I 66 = 103, 15.

Πολλοὺς γὰρ καὶ τῶν Ἑλλήνων εἶναι κακοὺς καὶ τῶν βαρβάρων ἀστείους, καθάπερ Ἰνδοὺς καὶ Ἀριανούς, ἐτι δὲ Ῥωμαίους καὶ Καρχηδονίους. Arianos vel maxime barbaros fuisse constat ex ipso Strabone lib. 2 p. 130. χώρα συχνὴ φαύλως οἰκουμένη διὰ λυπρότητα ὑπ' ἀνθρώπων τελέως βαρβάρων· καλοῦσι δ' Ἀριανούς. Fortasse igitur Armenios nominaverat scriptor, apud quos multa humanioris vitae indicia deprehenduntur.

II 83 = 126, 29.

Καθάπερ γὰρ ἡ κατὰ μέρος τομὴ τῆς ἄλλως κατὰ μέρος διαφέρει (διότι ἡ μὲν καὶ τὰ μέρη λαμβάνει περιγραφὴν ἔχοντα φυσικὴν ἀρθρώσει τινὶ καὶ τύπῳ σημειώδει, καθ' ὃ δὴ καὶ τοῦτο εἶρηται τὸν δὲ διὰ μελεῖσθαι ταμῶν, ἡ δ' οὐδὲν ἔχει τοιοῦτον) χρώμεθα δ' οἰκείως ἐκτέρα τὸν καιρὸν καὶ τὴν χρεῖαν σκοποῦντες, οὕτως ἐπὶ τῶν γεωγραφικῶν etc. Integrum adscripti locum, ut quam incommode Homericō exemplo tota periodus intercitur, plane intellegatur; itaque nescio an ex margine illata sint ista. Tum non intellegitur unde suspensi sint dativi ἀρ-

θρῶσει (sic enim, vel διαρθρώσει, recte corrigunt editum ὀρθώσει) καὶ τύπῳ σημειώδει. Corrigendum igitur σημειώδη, id ut ad περιγραφὴν referatur. cf. lib. 7 p. 318. νομίζοντες σημειωδεστέρας ἔσεσθαι τὰς τοιαύτας περιγραφάς. Illam κατὰ μέρος καὶ μέλος τομὴν respicit Schol. Homeri Od. γ' 456. εἰς μέρη καὶ μέρη (leg. μέλη) διέτμαγον διασχίσαντες τὴν συνάφειαν. Idem vitium obscuravit locum vexatissimum Dionysii Halic. Comp. verb. 1 p. 13. qui ita scribendus est: συμβάλλομαι σοι μέλος (vulgo μέρος) εἰς τὸν ἔρωτα τὴν περὶ συνθέσεως τῶν ὀνομάτων πραγματείαν cll. Com. graec. fragm. vol. 4 p. 555.

II 90 = 137, 6.

Θαυμάκον Βαβυλὼν ἀνατολικωτέρα οὐ πλείοσιν ἢ χιλίοις σταδίοις. Non satis accurate dicit οὐ πλείοσιν. Itaque Spengelius μικρῷ scribebat pro οὐ. Lenius corrigas οὐ [πολλῷ] πλείοσιν. cf. 2 p. 81. ὅτι ἡ Βαβυλὼν οὐ πολλῷ πλείοσιν ἢ χιλίοις σταδίοις ἐστὶν ἀνατολικωτέρα τῆς κατὰ Θάψακον διαβάσεως.

II 94 = 141, 14.

Οὐ γὰρ ὁμοίως ἐπὶ τε τούτων ἐξεταστέον αὐτὸν καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν ἡπειρωτὶν πάλιν καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς οὕτω γνωρίμους τόπους. Praeclare Groskurdus παραλίαν scribendum esse vidit pro πάλιν. Sed ἡπειρωτὶν quid faciant viri docti incerti haerent. Hoc certum est requiri aliquid, quod remotis longeque dissitis circa Colchidem et Caspium mare regionibus oppositum sit. Itaque Kramerum probarem Εὐρώπην conicientem, nisi ἡπειρωτὶς παραλία commodè de litorali tractu Asiae minoris intellegi posset. Ἡπειρος absolute de Asia minore et ἡπειρῶται de Asianis dici ex multis constat scriptorum locis, quos collegit Morus ad Isocr. Paneg. 36.

II 99 = 149, 27.

Χρηματιζόμενον κατασκευάσασθαι πλοῖον μέγα καὶ ἐφόλκια δύο λέμβοις ὅμοια, [οἷς] ἐμβιβάσασθαι μουσικὰ παιδισχάρια καὶ ἰατρούς. Narrantur haec de Eudoxo Cyziceno, vano iactatore, Libyam se circumvecturum pollicito. οἷς a Kramero additum; at cum ἐμβιβάζεσθαι activo sensu non videatur dici posse, videndum ne pro ἐμβιβάσασθαι scribendum sit ἐμβιβάσαι τε. Ista μουσικὰ παιδισχάρια de saltatriculis Gaditanis (Gadibus enim res acta est) intellege, quarum magna illis temporibus celebritas. V. Plinium Epist. 1, 16. Martial. Epigr. 6, 71. Iuvenal. Sat. 11, 162.

II 100 = 150, 27.

Ἐγὼ μὲν οὖν μέχρι [τῇσδε] τῆς περὶ τὸν Εὐδόξον ἱστορίας ἤκω. Pro τῇσδε, quod ex coniectura Kramerus intulit, nescio an δεῦρο vel τοῦδε praestet. Sequuntur statim haec: ἐκ πάντων δὴ τούτων φησὶ δείκνυσθαι διότι ἡ οἰκουμένη κύκλῳ περιρρεῖται τῷ ὠκεανῷ.

οὐ γάρ μιν δεσμός περιβάλλεται ἡπείροιο,
ἀλλ' ἐς ἀπειρεσίην κέχυται· τό μιν οὔτι μιάινει.

Quos versus ex quo poeta Posidonius attulerit (huius enim sententiam refert geographus) non indicatum est. Mihi eiusdem auctoris esse videntur, cuius hic perhibetur versus:

ὠκεανός, τῷ πᾶσα περίρρυτος ἐνδέδεται χθών,

cui quos Posidonius attulit bellissime ad unum fragmentum connecterentur. At ipse ille versus quem auctorem habeat dubitatur. Euphorioni tribuitur ab Achille Tatío, Neoptolemo Pariano ab aliis, de quo in Analectis Alexandr. p. 156 exposuimus, Cyrillo denique a Probo ad Vergil. ed. Keil. p. 42, 19: quem (Oceanum) recte dixerunt

ζωστῆρα τοῦ κόσμου, ut Cyrillus cum ait ὡκεανός, ᾧ πᾶσα περιέρχεται ἐνδέδεται χθών. At Cyrillum poetam quis vel fando audivit? Neque Schneidewino assentiar Choerili nomen Cyrillo isti substituenti. Multo verisimilior Bergkii coniectura Cyrenaeum poetam i. e. Eratosthenem ab eo, quem Probus compilavit, laudatum fuisse existimantis. Quae si vera est coniectura, haud contemnenda accessione locupletari possunt fragmenta Mercurii Eratosthenis; ex hoc enim carmine, si recte Cyrenaeus restitutus est, illum versum ductum esse non est quod dubitari possit. Sed Mercurium Eratosthenis etiam alio loco a Strabone commemoratum esse non vana, opinor, coniectura arbitror. Nimirum lib. 2 p. 104 Polybius contra Eratosthenem disputat, qui Pytheae Massiliensi de itinere suo in Britanniam suscepto narranti fidem habuerit; at nullam mereri fidem Pytheam, qui vel Euemero Messenio inferior habendus sit: ὁ μὲν τοί γε εἰς μίαν χώραν τὴν Παγγαίαν λέγει πλεῦσαι, ὁ δὲ μέχρι τοῦ κόσμου περάτων κατωπτευκέναι τὴν προσάρκτιον τῆς Εὐρώπης πᾶσαν, ἣν οὐδ' ἂν τῷ Ἑρμῇ πιστεύσαι τις λέγοντι. In rebus absconditis et mortalium menti imperviis Apollinem fere citare solebant, ut factum est ab Antiphane in Fragm. Com. graec. vol. 3 p. 64. ταυτὶ δ' ὅ τι ἐστὶν οὐδ' ἂν Ἀπόλλων λέγοι, vel Ammonis oraculum, ut ipse Strabo 17 p. 790 fecit πότερος δ' ἦν ὁ τᾷλλότρια ὑποβαλλόμενος ἐν Ἀμμωνος εὐροι τις ἄν. Mercurium vero in tali re memorari prorsus inauditum est; at clara omnia et perspicua, si ad ipsum illud Eratosthenis carmen haec referas, in quo Mercurium poeta induxerat omnem mundi fabricam disertissime explicantem. Simile institutum fuit Varronis Atacini in chorographia, de quo cf. Wernsdorfium Poet. min. vol. 5 p. 1386.

II 118 = 179, 14.

"Εν τε τῇ παραλίᾳ τῇ κατὰ Γάδειρα καὶ Ἰβηράς ποτε ὁρᾶσθαι. Iberis qui nullum hic locum esse animadvertit Groskurdus, parum probabili coniectura καὶ στήλας scribendum suspicatus est; praeterea critici intellexerunt excidisse hic stellae nomen Canobo vicinae, quae in ora Gaditana cerni potuerit. Hinc lacunam indicarunt post ὁρᾶσθαι. Mihi in ipso illo καὶ Ἰβηρας stellae istius nomen latere videtur. Fortasse igitur Cabirowum nomen restituendum est, ut scripserit Strabo κατὰ Γάδειρα Καβείρων ποτὲ ὁρᾶσθαι. De Cabirowum stella vide Hemsterhusium ad Luciani Dial. deor. 18, 1. quibus adde Polemonem apud Schol. Euripidis Orest. 1632. τὴν μὲν τοῖν δυοῖν ἀστέροιν ἐπιφάνειαν τῶν Διοσκούρων ἀνωμολογῆσθαι, τὴν δὲ τῶν καλουμένων Ζοβείρων, quo loco si recte Καβείρων scribendum esse monui (v. Bergkii Annal. philol. 1844 p. 13), simul intellegitur, Cabirowum sidus fuisse qui a sidere Dioscurorum distinguerent; ac cum Cabiros in Aegypto cultos fuisse ex Herod. 3, 37. aliisque constet, non incredibile videri potest, astronomos Aegyptios stellae Canopo vicinae ab his nomen imposuisse.

II 120 = 181, 9.

Τρόπον γάρ τινα στοιχείοις χρώμενοι τούτοις τὰ παράλληλα μέρη συνεχόμεθα καὶ τὰς ἄλλας σχέσεις τῶν οἰκήσεων. Vexatissimam vocem συνεχόμεθα nondum vidi qui probabiliter emendaret; scribendum videtur στοχαζόμεθα vel σημειούμεθα. Nam συνησόμεθα, quod Kramerus coniecit, vereor ut propter medii formam, hoc quidem sensu mihi non lectam, probari possit.

II 127 = 193, 16.

Ἡ Ἰβηρία βύρση βοεῖα παραπλησία, τῶν ὡς ἂν τρα-

χηλιμαίων μερῶν ὑπερπιπτόντων εἰς τὴν συνεχῇ Κελτικὴν· ταῦτα δ' ἐστὶ τὰ πρὸς ἔω, καὶ τούτοις ἐναποτέμνεται τὸ πλευρὸν ἐῶν, ὅρος ἡ καλουμένη Πυρήνη. Ita impeditissimum locum ad Groskurdi fere mentem edidit Kramerus; ac sanē ἐῶν, quod libri omittunt, commendare videntur ea quae leguntur lib. 3 p. 137. τῇ Πυρήνῃ τῇ ποιούσῃ τὴν ἐρίαν πλευράν, et ibidem: τὸ μὲν ἐῶν πλευρὸν τῆς Ἰβηρίας ἡ Πυρήνη ποιεῖ. Quibus locis Groskurdis sic usus est, ut praeterea ὁ ποιεῖ ante ὅρος excidisse existimaret; nec negari potest durissime verba ὅρος ἡ καλουμένη Πυρήνη coniungi cum praecedentibus, nisi ipsum illud ὁ ποιεῖ inseratur. Sunt tamen quae totam hanc rationem convellant. Nam ἐῶν eo loco positum quo nunc legitur soloecam reddit orationem; tum vero idoneam cur addatur causam non video, cum proxime praecedat ταῦτα δ' ἐστὶ τὰ πρὸς ἔω. Ex his apertum esse opinor, aliam emendationem corruptis verbis adhibendam esse; nec male scriberetur τούτοις ἐναποτέμνεται τὸ πλευρὸν τὸ πρὸς τῇ καλουμένη Πυρήνῃ. Sequuntur statim haec: αὕτη δ' ἐστὶ περίρρυτος τῇ θαλάττῃ etc. pro quibus quod in peioribus nonnullis libris scriptum est ἡ δ' ἄλλη πᾶσα περίρρυτος, manifesto ex coniectura fluxit. Sufficit scribere ἡ λοιπὴ δ' ἐστὶ περίρρυτος. Articulum praecedens Πυρήνῃ absorpsit; λοιπὴ autem, cum archetypus codex maiusculis exaratus fuerit, proclivi lapsu in αὕτῃ corrumpi potuit. De soloecismo quod dicebam, admonet me aliorum Strabonis locorum, ex quibus idem vitium tollendum est; huius generis sunt haec lib. 1 p. 57. ἀφ' οὗ τὸ γένος Ἰστρον δι' οὗ γέρεται λαβεῖν τὴν προσηγορίαν, ubi Ἰστρον aut deleverim aut, quod praefero, ante λαβεῖν transponam. Facilior emendatio 8 p. 360 = 149, 12. ἱερὸν ἐπίσημον τῆς Ἀθηνᾶς Νεδουσίας. At maior rursus dubitatio est de lib. 3 p. 172

=267, 25. φησὶ δ' ὁ Πολύβιος κρήνην ἐν Γαδεΐροις εἶναι βαθμῶν ὀλίγων κατάβασιν ἔχουσαν εἰς τὸ ὕδωρ πότιμον, ubi omnibus expensis hanc maxime probabilem emendationem esse puto, ut πότιμον post κρήνην vel post εἶναι traiciatur, quod propter sententiam fere necessarium est.

III 138 = 210, 7.

Ἡρακλέους δ' οὐδ' ἱερὸν ἐνταῦθα δείκνυσθαι — οὔτε βωμόν, οὔτ' ἄλλου τῶν θεῶν. Ita haec recte edidit Kramerus, nisi quod praeterea οὐδ' ἄλλον scribendum est. In sequentibus verum vidisse existimo Coraen, qui σπονδοποιησαμένων pro ψευδοποιησαμένων coniecit aptissime. Docent hoc quae proxime inferuntur θύειν δ' οὐκ εἶναι νόμιμον, ubi vides τὸ θύειν opponi libationi, cui rite faciundae etiam aquam secum eo ferebant: εἴτ' ἐπιβάλλειν ἡμέρας ὕδωρ ἐπιφερομένους διὰ τὴν ἀνδρίαν, quibus in verbis pro ἐπιβάλλειν fortasse ἐπιβαίνειν scribendum, quo scriptor de eadem re et in superioribus utitur et in sequentibus. In proximis verbis μείζω δύνειν τὸν ἥλιον — καὶ μετὰ φόβου παραπλησίως ὥσανεὶ σίζοντος τοῦ πελάγους κατὰ σβέσειν αὐτοῦ, διὰ τὸ ἐμπίπτειν εἰς τὸν βυθόν, in his igitur postrema suspecta habeo eidemque glossatori tribuenda puto, qui lib. 3 p. 145 = 222, 12 verbis τὸ δὲ πλῆθος (τῶν ναυκληρίων τῶν παρὰ Τουρδιανοῖς) μικροῦ δεῖν ἐνάμιλλον τοῖς Λιβυκοῖς, bellissimum subiecit epiphonema ἐκπολλαπλασίασις, quo rem a Strabone in maius auctam esse Byzantinus magistellus indicare voluit, vel qui lib. 3 p. 148 = 229, 10. post ὅσα δὴ ἄλλα εἶρηκε Πυθία πιστεύσας intulit ineptissime διὰ τὴν ἀλαζονείαν. Neque ex alio fonte fluxit simillimum additamentum lib. 6 p. 262 = 417, 19 ὡς τοῦ τόπου πρὸς ὑγίειαν καὶ εὐεξίαν ἔχοντός τι φορόν, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀθλητῶν, quorum postrema sensu plane destituta sunt.

Hinc magna oritur suspicio, etiam lib. 7 p. 320=55, 25 διὰ τὴν βίαν τοῦ συνελαύνοντος ῥοῦ καὶ τὴν στενότητα τῶν κόλπων, ὥστε καὶ χερσὶν ἀλίσκεσθαι διὰ τὴν στενοχωρίαν, ultima verba διὰ τὴν στενοχωρίαν, quamvis aliquo modo ferenda, ab interpolatore adiecta esse.

III 139 = 212, 17.

Iberos habere docet τῆς παλαιᾶς μνήμης συγγράμματα καὶ ποιήματα καὶ νόμους ἐμμέτρους ἐξακισχιλίων ἐτῶν. Duo postrema verba ferenda putarem, si legerentur inter παλαιᾶς μνήμης et συγγράμματα. Quamquam quis credat tanta antiquitate Iberos gloriatos esse? at scribendum sine dubio ἐξακισχιλίων ἐπῶν, id quod iam Palmerius coniecit.

III 143 = 220, 13.

Καὶ αἱ σύρροισι δὲ ὡσαύτως ὠφελούσι κατὰ τὰς ἐπὶ πολὺν πλήμης διειργομένας ὑπὸ τῶν διειργόντων ἰσθμῶν τοὺς πόρους καὶ πλωτοὺς ἀπεργαζομένας. Corruptissimum locum recentioris memoriae critici ita sibi restituere visi sunt, ut verba διειργομένας ὑπὸ eicienda putarent. At non intellegitur quo consilio addita sint; itaque emendandum puto διαχκομένας ἐπὶ τῶν διειργόντων ἰσθμῶν τοὺς πόρους, eadem verborum positione qua passim utitur noster, ut 5 p. 216 τῶν Ῥωμαίων αἱ ἐποικίαι, multisque aliis locis. Praeterea linguae lex postulat ut scribatur καὶ τούτους πλωτοὺς vel καὶ πλωτοὺς αὐτοὺς ἀπεργαζομένας. At cum libri non πλωτοὺς habeant sed πλωτόν, idque erranti librario vix debeat, scribendum potius videtur καὶ πλωτόν [τὸ πεδίων] ἀπεργαζομένας. Cf. p. 152=234, 4. de eadem re ὥστε πελαγίζειν (τὰς ἀναχύσεις) καὶ ποιεῖν πλωτόν τὸ πεδίων. Paullo post (l. 17) scribendum ἔχουσα τὸν πλοῦν [τόν τε] μέχρι τῶν στη-

λῶν ἀγαθὸν — καὶ τὸν πελάγιον, de quo monuit Bekkerus.

III 144 = 221, 8.

Καὶ μίλτος οὐ χείρων τῆς Σινωπικῆς γῆς. Quamquam rectissime dici scio γῇ Σινωπικῇ, hic tamen, cum μίλτος praecedat, γῆς delendum videtur. Quae paulo post leguntur καὶ ἐσθῆς πρότερον ἤρχετο, νῦν δὲ ἔρια μᾶλλον τῶν Κοραξῶν, in iis κοραξῶν scribendum; non gentis enim nomen est, sed κοραξὰ ἔρια genus quoddam lanae dicebatur praestantissimae. Cf. Dindorf. in Thes. v. Κοραξός. Verbo ἐρχεσθαι de mercibus similiter usus est Callimachus Anth. Pal. 13, 9. ἐρχεται πολὺς μὲν Λιγαῖον διατμήξας ἀπ' οἰνηρῆς Χίου ἀμφορεύς. Quae ex carmine ducta sunt, in quo poeta mercaturam et commercia Alexandriana celebraverat. Item ἐξέρχεσθαι apud Theophrastum de lap. p. 216 et φοιτᾶν apud Strabon. 17 p. 456.

III 144 = 221, 17.

Ἄφθονος δὲ καὶ βοσκημάτων ἀφθονία παντοίων καὶ κνηγεσίων. Nimis profecto inepta est ista ἄφθονος ἀφθονία, quam in ἄπονον Coraes, ego aliquando in ἄφατον mutandam putavi. Nunc potius ἀφθονίαν corruptum puto, pro quo vide an εὐπορίαν vel εὐθηνίαν scribendum sit. Nisi forte praestat ἀφθονία δὲ καὶ βοσκημάτων παντοίων, ut fere habet Epitome. Tum legitur καθ' ὅλην τὴν Ἰβηρίαν σχεδόν. Addendum τι post σχεδόν ex constanti usu scriptoris nostri, qui cum centies dixerit σχεδόν τι*), non dubitandum est quin paucis locis,

*) Huic dicendi generi, ut tritum ὁμοῦ τι omittam, simile est οὕτω τι apud Philostratum V. Soph. 3, 4. et ni fallit memoria aliquoties apud Cassium Dionem; item ἤδη τι apud Antiphanem Athenaei I p. 8 e. et Machonem ibid. 13 p. 583 d. ubi Πύθων, γῆς, ἐπεὶ ἤδη τι τῶν ὧν διάμεστος ἐγένετο legendum videri, alio loco monuimus.

in quibus σχεδόν legitur, eadem forma restituenda sit. Et hic quidem τί ante sequens διατείνει facile excidere potuit.

III 145 = 223, 10.

Πλήρη τὴν παραλίαν [βαλάνου] εἶναι τὴν τε ἐντὸς καὶ τὴν ἐκτὸς στηλῶν· ἡ δ' ἐντὸς ἐλάττων αἰὲ καὶ μᾶλλον εὐρίσκεται. Parum accurate haec dicta sunt, cum in praecedentibus τὴν ἐντὸς et τὴν ἐκτὸς παραλίαν distinxerit; quocirca nemo non ad ἡ δ' ἐντὸς aliud quid quam παραλίαν intellexerit. Strabo opinor scripserat ἡ δ' [ἐν τῇ] ἐντὸς (vel ἐν τῇ δ' ἐντὸς) ἐλάττων αἰὲ καὶ μᾶλλον. Gravius vitium sequentia corrumpit: λέγει δ' ὁ Πολύβιος καὶ μέχρι τῆς Λατίνης ἐκπέμπειν τὴν βάλανον ταύτην. Quis enim est ille ἐκπέμπων? neque enim Iberi intelligi possunt, quorum nulla in praecedentibus memoria. Itaque ad grammaticam rationem praestaret ἐκπέμπεσθαι, nisi de exportandis glandibus hic omnino sermo esse non possit. Scribendum potius ἐκπίπτειν, quod proprium esse verbum constat de rebus quae ex mari in litus eiciuntur.

III 145 = 222, 19.

Mirationem facere potest quod αἱ πλημμυρίδες καὶ ἀμπώτεις hanc vim habere dicuntur, ut conchae et ostrea iis augeri dicantur, idque διὰ τὴν γυμνασίαν, quorum in locum Coraes διὰ τὴν λιμνασίαν substituit. At recte legi γυμνασίαν ostendit Galenus ed. Kuhn. vol. 6 p. 709. κατὰ γὰρ σιωπηλὴν καὶ ἀκύμονα (θάλατταν) χεῖρων ἡ σὰρξ γίνεται τῶν ἰχθύων ὅσῳ καὶ ἀγυμναστοτέρα.

III 145 = 223, 17.

De thytno quercu marina victitante ex Polybio: εἶναι τε παρὰ θαλάττιον ὕν τὸ ζῷον τοῦτο. Pro παρὰ

aut ὥσπερ scribendum videtur aut καθ'άπερ. Polybius apud Athenaeum 7 p. 302 d. loco iam ab aliis laudato: εἰσὶ γὰρ οἱ θύννοι οἷον ὕες ἀπὸ τῶν βαλάνων αὐξανόμενοι. Quibus uti licebit ad ea quae apud Strabonem proxime sequuntur: πιαίνεσθαι διαφερόντως ὑπ' αὐτῆς, ubi ἀπ' αὐτῆς reponendum. Idem vitium lib. 4 p. 182 = 283, 4 τρέφεται δὲ ὑπὸ τῆς ἰλῦος, aliisque locis tollendum restat.

III 147 = 226, 2.

Posidonius postquam subterraneas Hispanorum divitias magnificis laudibus prosecutus est, hoc usus erat epiphonemate: παρ' ἐκείνοις ὡς ἀληθῶς τὸν ὑποχθόνιον τόπον οὐχ ὁ "Αἰδης ἀλλ' ὁ Πλούτων κατοικεῖ. Quibus haec subicit scriptor: τοιαῦτα μὲν οὖν ἐν ὥραίῳ σχήματι εἶρηκε περὶ τούτων, ὡς ἂν ἐκ μετάλλου καὶ αὐτὸς πολλῷ χρώμενος τῷ λόγῳ. Haec postrema de longo sermone, quo Posidonius usus fuerit in describendis fodinarum illarum virtutibus, intellegi video: qua interpretatione nihil fingi potest a mente scriptoris magis alienum. Et quorsum illa ὡς ἂν ἐκ μετάλλου καὶ αὐτὸς adiecta dicamus? quae si istam sequaris interpretandi viam, aut nihil significant aut immeritam metalleutis loquacitatis notam adspargunt; ego vero hoc hominum genus minime omnium garrulitate molestum esse, ipse olim in dulci iuventa multum cum metalleutis versatus expertus sum. Non dubitandum igitur quin vitium ista scriptoris verba traxerint hoc vel simili modo procurandum: ὡς ἂν ἐκ μετάλλου καὶ αὐτὸς πολλῷ χρώμενος (τῷ) πλούτῳ, quasi qui et ipse magnas ex fodinis collegisset divitias. In sequentibus Demetrii Phalerei dictum de metallurgis fodinarum atticarum apponit: οὕτω συντόνως ὀρύττειν τοὺς ἀνθρώπους ὡς ἂν προσδοκῶντας αὐτὸν ἀνάξειν τὸν

Πλούτωνα. Revocanda sine dubio librorum scriptura προσδοκῶντων, quam tuentur similis structurae exempla haud pauca, lib. 1 p. 44 = 66, 14. ὑπερβολῆς τῆς τοιαύτης συνήθους πᾶσιν οὔσης, τρισμακαρίους καὶ τρισ-αθλίους λεγόντων. lib. 7 p. 311 = 40, 14. μὴ διδόντων δ' αὐτοῖς πολεμοῦσιν. lib. 8 p. 369 = 171, 6. ποσαχῶς λέγεται παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ Ἄργος καθ' αὐτὸ καὶ μετὰ τοῦ ἐπιθέτου, Ἀχαικὸν Ἄργος καλοῦντος ἢ Ἰασον. lib. 9 p. 422 = 277, 3. σύριγγας δὲ τὴν ἐκλειψιν, μιμουμένων ὥς ἂν καταστρέφοντος ἐσχάτους τινὰς συριγμοίς. Sic enim haec scribenda esse suo loco docebitur. Porro lib. 9, p. 424 = 283, 1. τὰ στενὰ τὰ περὶ τοὺς Παραποταμίους — περιμάχῃτα ὑπῆρξεν ἐν τῷ Φωκιῷ πολέμῳ, μίαν ταύτην ἐχόντων ἐμβολήν, et 16 p. 787 = 348, 16. καὶ τοὺς μὲν τὰ ἐν πολέμῳ τοὺς δ' ὅσα ἐν εἰρήνῃ, γῆν τε καὶ τέχνας ἐργαζομένων. Ita enim recte libri pro ἐργαζομένους. Consulto aliorum scriptorum exempla praetereo, velut illud nescio cuius poetae in Anthologia Palatina ταῦτα λέγοντος ἐκλαυσε, vel hoc Aristotelis de An. 2, 4. τὴν αὔξησιν συμβαίνειν τοῖς φυτοῖς κάτω ῥιζοῦμένων, ne Homerum commemorem et poetas scenicos. Ad Strabonem ut redeam, graviter rursus corrupta sunt quae proxime superioribus infert scriptor: καὶ τούτων οὖν (metallurgorum Hispanicorum) ἐμφανίζει παραπλησίαν τὴν σπουδὴν καὶ τὴν φιλεργίαν, σχολιὰς τεμνόντων καὶ βαθείας τὰς σύριγγας, καὶ πρὸς τοὺς ἐν αὐταῖς ἀπαντῶντας ποταμοὺς πολλάκις τοῖς Αἰγυπτίοις ἀναντλούντων κοχλίας. τὸν δόλον οὐ ταὐτὸν εἶναι τούτοις που καὶ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλ' ἐκείνοις μὲν αἰνίγματι εοικέναι τὴν μεταλλείαν κτλ. Ante παραπλησίαν, ut a levioribus ordiatur, cod. A inserit καί, quod etsi non impedio quin deleatur, licebit tamen suspicari aliquid post ἐμφανίζειν excidisse, e. c. ἐμφανίζει [ἵσθη] καὶ παραπλησίαν τὴν

σπουδήν, de quorum vocabulorum coniunctione v. Lobeckii Paral. p. 62. et quae ipse composui in Exercitt. phil. ad Athen. Spec. 1. p. 4. Difficilius dictu est quid verbis τὸν δόλον faciendum sit. Mitto Casauboni commenta, quibus iure nihil tribuit Kramerus, qui ipse τὸ λοιπὸν a Strabone scriptum fuisse conicit. Scaliger τὸ δ' ὅλον scribebat, qua dicendi formula Strabonem usum esse non memini. Strabo καθόλου dicere solet*). Mihi, ut breviter dicam; τὸν δόλον vel quidquid in corrupta voce latet cum praecedentibus coniungendum videtur, ut nova sententia incipiat a proximis, ita leniter corrigendis. οὐ ταὐτὸ δ' εἶναι. Sed de his postea; de τὸν δόλον autem sic statuo, ut latere credam accusativum ab ἀναντλούντων suspensum: neque enim ἀναντλεῖν per se dici potest pro ἰδὼρ ἀναντλεῖν. Idque vidit etiam Coraes, qui eam ob causam praepositionem πρὸς deleri voluit. Sed haec ratio non magis probari potest quam ea quam Casaubonus instituit, qui πρὸς adverbialiter intellexit pro προσέτι, quod hic quidem per linguae leges facere non licet. Quae cum ita sint, vide an sic potius scribendum sit τοῖς Αἰγυπτίοις ἀναντλούντων κοχλῆαις τὸν θολόν. Iam praepositio suam vim habet: ne rivi in fossis et cuniculis colligerentur, sordidas aquas exhauriebant. Cf. Strabo lib. 12 p. 579. διατελοῦσι δὲ προσέχοντες τοῖς πάθει τῆς γῆς καὶ ἀρχιτεκτονοῦντες πρὸς αὐτά, et 14 p. 684. μικρὰ ἐπωφελεῖν πρὸς τοῦτο (ad hoc malum declinandum) τὰ μέταλλα. Nec postrema eorum quae adscripti persanata sunt; ad ταὐτὸ enim desidero nomen substantivum, latetque hoc, ni fallit coniectura, in ποτε, quod

*) Alii id τὸ καθόλου dixere. Rarissimum est ἐν τῷ καθόλου, quo usus est Schol. Pindari Ol. 11, 106. et Athen. 1 p. 29 c. ubi recte Casaubonus.

optimi libri habent pro που, cuius nullus hic locus est. Scribendum videtur: οὐ ταὐτὸ δ' εἶναι τούτοις τὸ τέ[λος] καὶ τοῖς Ἀττικοῖς, ut non eundem Hispanis et Atheniensibus metallorum eventum esse dicat. Pergit geographus ita: ἀλλ' ἐκείνοις μὲν (Atheniensibus) αἰνίγματι εοικέναι τὴν μεταλλείαν (ὅσα μὲν γὰρ ἀνέλαβον, φησὶν, οὐκ ἔλαβον, ὅσα δὲ εἶχον ἀπέβαλον), τούτοις δ' ὑπεράγαγαν λυσιτελεῖν, τοῖς μὲν χαλκουργοῖς τέταρτον μέρος ἐξάγουσι τῆς γῆς τὸν χαλκόν, τῶν δ' ἀργυρεόντων τισὶν ιδιωτῶν ἐν τρισὶν ἡμέραις Εὐβοϊκὸν τάλαντον ἐξαίρουσιν. Adscripsi haec ut mihi legenda videntur. Pro λυσιτελεῖν libri λυσιτελῆ, in quo durissima est verbi εἶναι ellipsis. Porro restituta librorum scriptura, τισὶν scripsi pro τῶν, quod egregie confirmat qui rem iisdem fere quibus Strabo verbis usus est narrat Diodorus Sicel. 5, 36. οἱ μὲν ἐργαζόμενοι τὸ τέταρτον μέρος χαλκοῦ καθαροῦ ἐκ τῆς ὀρυττομένης γῆς λαμβάνουσι, τῶν δὲ ἀργυρεόντων τινὲς ἐν τρισὶν ἡμέραις Εὐβοϊκὸν ἐξαίρουσι τάλαντον. Kramerus ex coniectura scripsit τοῖς δὲ ἀργυρεούουσι τῶν ιδιωτῶν, quod aliquanto plus est quam Posidonius dicere voluit. Non omnibus enim privatis hominibus, qui argenti metalla exercebant, triduo talentum obtigisse dicendum erat, sed aliquibus. Denique in Demetrii dicto de fodinis Laureoticis ἀνέλαβον haud iniuria suspectavit Kramerus; nec tamen pro eo ἔλαβον scripserim, sed ἔμελλον, ut est apud Athen. 6 p. 233 c. πολλάκις καταναλώσαντες τὰ φανερά αὐτῶν μὲν ἔμελλον οὐκ ἔλαβον, αὐτοὶ δ' εἶχον ἀπέβαλον, ὥσπερ αἰνίγματος τρόπον ἀτυχοῦντες. Quae mihi genuina nobilissimi dicti conformatio videtur. Atque idem illud ἔμελλον non obscure expressit Diodorus Siceliota l. l. μεγάλας προῖέμενοι δαπάνας αὐτοὶ μὲν ἤλπισαν ἐνίστε λαβεῖν οὐκ ἔλαβον, αὐτοὶ δὲ εἶχον ἀπέβαλον.

III 147 = 227, 9.

Τὴν δὲ (γῆν) σκαλίσι τὰς γυναῖκας διαμώσας πλύνειν ἐν ἡθητηρίοις πλεκτοῖς ἐπὶ κίστην. Recte quidem Toupius interpretatur in modum cistae. At hoc sensu non ἐπὶ dicitur sed εἰς; idque reponendum. Cf. Ruhnken. Opusc. vol. 2 p. 513 Fr. Cistam ex viminibus plexam memorat Ovidius Met. 2, 454. clauserat Actaeo texta de vimine cista. Cf. Hesychius, Κίστη: ἀγγεῖον πλεκτόν.

III 148 = 227, 22.

Ἔστι δὲ καὶ νῦν τὰ ἀργυρεῖα, οὐ μέντοι δημόσια, οὔτε δὴ ἐνταῦθα (apud Carthaginem novam) οὔτε ἐν τοῖς ἄλλοις τόποις, ἀλλ' εἰς ἰδιωτικὰς μετέστασαν κτήσεις. In his δὴ, pro quo libri δέ habent, aut omittendum, ut voluit Coraes, aut post alterum οὔτε transponendum est, ut legitur lib. 11 p. 497. aliisque locis. Praeterea nescio qua lege formatum sit μετέστασαν: nec sufficit scribere μετέστησαν, cum nunquam Strabo neutra cum verbo plurali coniungat; cuius rei non memores fuere qui lib. 3 p. 269, 2. συνεξαίρονται scripsere, vel 5 p. 358, 17. ὄριαι εἰσί, ubi libri ἐστί. Idem error tollendus ex 8 p. 194, 18. ubi legitur τὰλλα ἐγένοντο, et 3 p. 248, 8. τρία πολίχνη Μασσαλιωτῶν εἰσι, paucisque aliis locis, quibus eximendus tamen is qui legitur lib. 16 p. 776. περικεῖνται τοῖς τραχήλοις κογχία, quae dicta sunt ut haec apud Dionysium AR. 2, 19. τύπους τοῖς στήθεσι περικεῖμενοι. Nec aoristo in Strabonis verbis locus est. Scribendum igitur εἰς ἰδιωτικὰς μετέστηκε κτήσεις, cuius scripturae vestigia supersunt in libris, qui ἐκτίσεις habent pro κτήσεις. Nisi malis εἰς ἰδιώτας μεθεσταῶσιν αἱ κτήσεις.

III 148 = 228, 20.

Varias hoc loco de Tartessi situ opiniones exponit

scriptor, ac cum dixisset esse qui eam in insula, quam duo Baetis ostia efficiunt, sitam fuisse contendant, in hunc modum pergit: καὶ Ἐρατοσθένης δὲ τὴν συνεχῇ τῇ Κάλπῃ Ταρτησιίδα καλεῖσθαι φησι. Ubi mihi quidem parum recte καὶ Ἐρατοσθένης δὲ dictum videtur, quibus particulis cum non oppositionem sed continuationem indicari constet, nullus hic locus est. Itaque aut καὶ delendum aut aliquid excidisse statuendum est in hanc ferme sententiam: ἔνιοι δὲ Ταρτησσὸν τὴν νῦν Καρτηίαν προσγορεύουσι, quae verba cum infra legantur p. 151 = 232, 21. loco prorsus importuno, videndum est ne in hunc locum, ubi aptissime legerentur, transferenda sint. Car-teia enim Calpae monti vicina erat.

III 149 = 229, 19.

Ἡ δὲ νῦξ ὅτι δύσφημον καὶ τῷ Ἄιδῃ πλησιάζον, ὃ δὲ Ἄιδης τῷ Ταρτάρῳ, εἰκάζοι τις ἂν etc. Ita haec conformanda esse, abiecto quae post πλησιάζον legitur voce δῆλον, vidit Bekkerus.

III 150 = 230, 26.

Συνέβη δὴ τοῖς περιλειφθεῖσιν ἀπελθοῦσιν ἐκ τῶν κινδύνων, κατὰ ληστείας τρέπεσθαι καὶ τοῖς Ἕλλησι, τοῖς μὲν διὰ τὸ ἐκπεπορθῆσθαι, τοῖς δὲ διὰ τὴν αἰσχύνην. In his οἱ περιλειφθέντες sunt cum Graeci tum Troiani, unde intellegitur aut etiam Troianos nominandos fuisse, aut verba καὶ τοῖς Ἕλλησι a glossatore adiecta esse. Etiam in iis quae statim inferuntur, verba καὶ Ὀδυσσέως a glossatore profecta et in marginem reicienda sunt, quae ratio haud paullo probabilior est ea quam Coraeus instituit, cui καὶ Μενεσθέως scribendum videbatur. Ab eadem manu p. 231, 28. illatam suspicor vocem στρατεῖαν in verbis ἐπὶ τὰ μῆλα τῶν Ἐσπερίδων τὰ χρύσεια ὥσαύ-

τως στρατείαν, ubi praeterea χρήσεια scribendum. Hac enim forma passim utuntur scriptores inferioris aetatis, ut ipse Strabo 7 p. 239, 3. et quos Lobeckius ad Phryn. p. 207 laudat, non item altera χρήσειος.

III 151 = 232, 11.

Ὑπολάβοι δ' ἂν τις ἐκ τῆς πολλῆς εὐδαιμονίας καὶ μακραίωνας ὀνομασθῆναι τοὺς ἐνθάδε ἀνθρώπους. Corrigendum opinor νομισθῆναι. In sequentibus iterum glossatoris additamentum satis inficetum notamus; appositis enim Anacreontis versibus de Arganthonio, longaevo rege Tartessorum, ita pergitur: ἢ γὰρ οὕτω δέξαιτ' ἂν τις ἢ ἴσον τούτῳ τοῦ Ἀνακρέοντος, ἢ κοινότερον οὔτε (leg. οὕτω) Ταρτησοῦ πολὺν χρόνον βασιλεῦσαι. ἔνιοι δὲ Ταρτησσὸν τὴν νῦν Καρτηίαν προσαγορεύουσιν. Haec postrema de Tártessi situ ita tantum hoc loco ferri possunt, si totum hoc ab aliena manu accessisse statuas; cetera autem quae ad versuum Anacreonteorum interpretationem afferuntur, in quibus δέξαιτ' ἂν τις τὸ Ἀνακρέοντος ἴσον τούτῳ corrigunt, adeo sunt inficeta et male cogitata, ut Strabone prorsus indigna habenda sint.

III 151 = 233, 17.

Καθ' ἣν ὑδρεύονται εἰ πον λακκαῖα ἔδατα. In libris corruptissima ειπον λαχεια scriptum est; ὕδατα Kramerus addit, quo tamen, modo cetera recte emendata sunt, carere licet; ita χρῆναι μαροῦ dixit Strabo 7 p. 316. Hic autem omissio substantivi eo minus habet offensionis, cum ὑδρεύονται praecedat. Sed de tota emendatione dubito; vix enim nautas adeo fastidiosos esse crediderim, ut aquarum penuria laborantes fontanos latices vel fluviales aquas aspernentur. In sequentibus p. 234, 3. γίνονται scripserim pro γέγωνται.

III 152 = 234, 15.

Τοῖς δὲ τοῦ ποταμοῦ πλεύροις ἐπετείχισε τὴν Ὀλυσι-
 πῶνα, ὡς ἂν ἔχοι τοὺς ἀνάπλους ἐλευθέρους καὶ τὰς ἀνα-
 κομιδὰς τῶν ἐπιτηδείων, ὥστε καὶ τῶν περὶ τὸν Τάγον
 πόλεων αὗται κράτισται. Ὀλυσιπῶνα ingeniosa est Kra-
 meri coniectura; libri enim ολοσιν. Sed quum ὡς ἂν sic
 positum a Strabonis usu sit remotissimum, nescio an ita
 potius corrigendum sit τὴν ΟΛΟCΙΠΩΝΑ ΙΝ ἘΧΟΙ,
 quod non ita multum distat a librorum scriptura ΟΛΟ-
 CΙΝΩCΑΝΕΧΟΙ. Nam Ὀλυσιπῶν scribatur an Ὀλο-
 σιπῶν perinde est. Fatendum tamen hic omnia esse in-
 certa: nam πλεύροις, quod πλευροῖς scribendum, et ἐπε-
 τείχισε ex Casauboni demum correctione receptum est
 pro πλίθροις et ἐπεχείρησε. At quis unquam πλευρά de
 uno fluminis latere dixit? itaque certe τοῖς δὲ [δεξιόις] τοῦ
 ποταμοῦ πλευροῖς scribendum est, si de Olysi pone Stra-
 bonem locutum esse volumus. Praeterea huius urbis me-
 moriam non hic demum, sed supra, ubi de Tagi ostiis
 dixit, expectes. His caussis adducor, ut aliam urbem hic
 commemoratam fuisse credam, quae qualis fuerit in aeter-
 num fortasse latebit, cum manca sit nostra et imperfecta
 Lusitaniae cognitio. Ipsa illa Μόρων civitas, quam in
 sequentibus scriptor memorat, a nemine praeterea me-
 moratur. Itaque si ludere fas est, ad librorum ductus,
 τὴν ολοσιν ὡς ἂν ἔχοι, commodissimum fuerit τὴν Ὀλο-
 σινῶσαν [ἴν'] ἔχοι corrigere, eadem nominis forma, quam
 habet Τολῶσα Δερτῶσα et alia. Si tamen recte Olysi-
 ponis nomen restitutum est, pro πλίθροις conicere possis
 Strabonem κλείθροις scripsisse, quibus Brutus Tagi ostia
 clauserit, et quorum fortasse iam supra scriptor p. 233, 15.
 ubi recte viri docti lacunam esse statuunt, mentionem
 fecerat. In postrema loci supra adscripti parte paulo du-
 rior est post ὥστε verbi omissio, ut lib. 1 p. 63. ὥστε

τὰ ἐπέκεινα οὐκ οἰκήσιμα, paucisque aliis locis. At nescio quorsum spectet particula καί, quae aut delenda est*), aut scribendum ὥστ' εἰσίν.

III 152 = 235, 4.

Οἱ δὲ ὑπερκείμενοι τῶν λεχθέντων ὄρων Ὁρητανοὶ μὲν εἰσι νοτιώτατοι. Nescio quos montes dicat, quorum nulla in superioribus memoria. Scribendum igitur μερῶν pro ὄρων. Eadem correctio adhibenda p. 167 = 259, 17. συνάπτει δὲ τούτοις τὰ προσάρχτια ὄρη, et 7 p. 290 = 3, 16. οὐ μὲν ἐπὶ τοσοῦτό γε ὕψος ἀνίσχει τὰ ταύτη ὄρη, paucisque aliis locis. Mox corrige Καρπητανοὶ δὲ pro τε, et in sequentibus οὔτοι παρέσχον pro αὐτοί.

III 152 = 236, 1.

Ὑπεναντίως δὲ τοῖς νῦν ἔνιοι καὶ τούτους Λυσιτανοὺς ὀνομάζουσιν. Scribendum videtur τανῦν pro τοῖς νῦν. Coraes τῶν νῦν, quod minus placet.

III 153 = 236, 9.

Ἡ δὲ καὶ τὸν Ἀριστοτέλη φησὶν ὁ Ποσειδώνιος αἰτιᾶσθαι τὴν παραλίαν καὶ τὴν Μαυρουσίαν τῶν πλημμυρίδων καὶ τῶν ἀμπώτεων· παλιρροεῖν γὰρ φάναι τὴν θάλατταν διὰ τὸ τὰς ἄκρας ὑψηλὰς τε καὶ τραχείας εἶναι, δεχομένας τε τὸ κῦμα σκληρῶς καὶ ἀνταποδιδούσας τῇ Ἰβηρίᾳ· τὰναντία γὰρ θινώδεις εἶναι καὶ ταπεινὰς τὰς πλείστας, ὀρθῶς λέγων. Cum neque τῇ Ἰβηρίᾳ habeat quo referatur, neque verba τὴν παραλίαν καὶ τὴν Μαυρουσίαν sic scripta ullo modo ferri possint, in-

*) Delenda item p. 237, 10. Ποσειδώνιος δὲ ἐκ Καριάρων καὶ αὐτὸν (Μίνον) ῥεῖν φησί. Nullus enim in praecedentibus memoratur amnis e Cantabricis montibus effusus.

geniose Kramerus τῆς Ἰβηρίας corrigendum idque post τὴν παραλίαν transponendum esse coniecit, simul καὶ τῆς Μαυρουσίας pro καὶ τὴν Μαυρουσίαν a Strabone scriptum esse existimans in hunc modum: αἰτιᾶσθαι τὴν παραλίαν τῆς Ἰβηρίας καὶ τῆς Μαυρουσίας τῶν πλημμυρίδων. Ita si haec in codicibus scripta reperirentur, haud sane improbanda essent; ut nunc res est, dubitare licebit, num Aristoteles, ubi suam de fluxu refluxuque maris doctrinam explicabat, speciatim de Iberia et Mauritania locutus fuerit. Videtur is potius in universum ea de re quaesivisse et in hanc sententiam disputasse, ut causam rei a litorum altitudine et asperitate repeteret. Id Posidonius Iberici litoris natura refutari dixerat, cuius maximam partem humilem esse et arenosam. Itaque nescio an καὶ τὴν Μαυρουσίαν ab interpolatore additum, τῇ Ἰβηρίᾳ autem loco suo motum et post τάναντία γὰρ transponendum sit. Praeterea pro ἄκρας scribendum videtur ἀπτάς. Ceterum quo loco Aristoteles his de rebus disseruerit incertum est; at non dissimilia sunt quae de maris ταλαντώσει scripsit Meteorol. II, 1. ῥέουσα δ' ἡ θάλαττα φαίνεται κατὰ τὰς στενότητας, εἶπου διὰ τὴν περιέχουσαν γῆν εἰς μικρὸν ἐκ μεγάλου συνάγεται πελάγους, διὰ τὸ ταλαντεύεσθαι δεῦρο καὶ ἐκεῖσε πολλάκις· τοῦτο δ' ἐν μὲν πολλῷ πλήθει θαλάττης ἄδηλον, ἢ δὲ διὰ τὴν στενότητα τῆς γῆς ὀλίγον ἐπέχει τόπον, ἀναγκαῖον τὴν ἐν τῷ πελάγει μικρὰν ταλάντωσιν ἐκεῖ φαίνεσθαι μεγάλην. In quibus ταλάντωσιν de fluxu refluxuque maris non recte interpretari videtur Idelerus.

III 153 = 237, 20.

Περιοικοῦσι δ' αὐτὴν Κελτικοί. Ante Κελτικοί excisse videtur καί. Nisi forte pro αὐτὴν scribendum αὐτοῖς et παροικοῦσι pro περιοικοῦσι, cui rationi favent se-

quentia, ubi narratur Celticos et Turdulos e patriis ad Anam amnem sedibus profectos, cum post Limacae transgressum inter se dissedissent, *καταμῆναι σχεδασθέντας αὐτόθι*. Non igitur circa Nerium promontorium sedes suas fixerunt, sed trans Limacam, h. e. inter Limacem et Artabros. Vix recte igitur dici potuerunt circa Nerium habitare, quae Artabrorum sedes erat. Quae his subicit scriptor, *ἐκ τούτου δὲ καὶ τὸν ποταμὸν Ἀθήνης ἀγορευθῆναι*, in iis *προσαγορευθῆναι* scribendum est, non *ἀναγορευθῆναι*, ut parum apte coniecit Coraes.

III 154 = 239, 4.

Ἐνίους δὲ Λακωνικῶς διάγειν, ἀλειπτηρίοις χρωμένους δις καὶ πυρίαῖς ἐκ λίθων διαπύρων. Vocolam *δις*, quam alii aliter emendare conati sunt, Kramerus autem ex literis quae proxime praecedunt male repetitis ortam statuit, equidem ex *ιδίοις* corruptam esse eoque singularem quandam balneorum istorum rationem indicari putabam. Sed fortasse nihil mutandum et *δις* ita intellegendum ac si *δις τῆς ἡμέρας* dixisset. Ita certe locutus est Apollonius Rhodius Arg. 4, 1644. *τρεῖς περὶ χαλκεῖοις Κρήτην ποσὶ δινεύοντα*. Sequitur statim *καθαρίως καὶ λιτῶς*, quod *καθαρείως* scribendum. Haec enim vera nominis forma est, ut recte monuit Cobetus ad Orat. adit. p. 126.

III 154 = 239, 11.

Εἶθ' ὅταν πληγῇ τὰ σπλάγχνα ὑπὸ τοῦ ἱεροσκόπου, μαντεύονται πρῶτον ἐκ τοῦ πτώματος· τῶν δ' ἐλόντων τὰς χεῖρας ἀποκόπτοντες τὰς δεξιὰς ἀνατιθέασιν. Non video quo consilio *πρῶτον* scripserit, nisi addidit quid postea fecerint. Quam ob rem vide an scripserit: *μαντεύονται πρῶτον ἐκ τοῦ πτώματος [αὐ]τῶν, θανόντων [δὲ] τὰς χεῖρας* etc. Ceterum cf. lib. 11 p. 503.

III 155 = 239, 18.

Ποιοῦσι δὲ καὶ ἐκατόμβας ἐκάστων γένους Ἑλληνιζῶς, ὥς καὶ Πίνδαρός φησι πάντα θύειν ἐκατόν'. Postrema nemo monitus dubitabit quin docto lectori debeantur. Quid enim attinebat graecum morem graecis lectoribus a graeco scriptore Pindarico exemplo illustrari? In iis quae statim sequuntur καὶ δρόμῳ καὶ διακροβολισμῷ, postremam vocem ἀκροβολισμῷ scribendam esse vidit Bekkerus.

III 155 = 240, 5.

Περιφόρητον δὲ τὸ δεῖπνον· κηρίνοις δὲ ἀγγείοις χρῶνται καθάπερ οἱ Κελτοί. In hunc enim locum haec verba κηρίνοις — Κελτοί transponenda suspicor, quae in libris post στιβαδοκοιτοῦσι leguntur. At κήρινα ἀγγεῖα cum haud ferendum esse recte vidissent critici, eas tamen emendandi vias inierunt, quas vix probaverim. Kramerus Friedemannii correctionem ceteris sane meliorem recepit, ξυλίνοις. Mihi κηλίνοις Strabo scripsisse videbatur, quod quid sit explicat Pollux 8, 172. κήλινον ἄγγος τὸ ἐκ σχοινίων πλέγμα δηλοῖ. Hesychius v. Κεχήλωμαι. κηλεύειν τὸ ῥάπτειν, καὶ κήλινον ἄγγος τὸ πλεκτόν, ὥς Ἀνακρέων. Gallos usos esse κανέοις ξυλίνοις καὶ πλεκτοῖς tradit Athenaeus, cuius loco ad ξυλίνοις commendandum usus est Friedemannus. At eorum quae sequuntur ὀρχοῦνται — χορεύοντες, ἀλλὰ καὶ ἀναλλόμενοι καὶ ὀκλάζοντες, mihi quidem satis expedita esse videtur sententia, ut nil mutandum videatur: saltant non modo choreas ducentes, sed etiam subsilientes et flexis genibus rursus subsidentes. Coraes ἄμα coniecerat pro ἄλλα. Ibidem vera scriptura esse videtur γυναῖχες ἀναμῖξ ἀνδράσιν ἀντιλαμβάνόμεναι i. e. manibus per mutua nexis, non ἀνδράσιν ἀντιπροσλαμβάνα-

νόμεναι, in quo composito quid *πρῶς* significare possit non video. Ibid. 12. scribendum *οἱ λίαν ἐν βιάθει* pro edito *βιάθει*. Illud constans Strabonis usus postulat.

III 155 = 240, 14.

Τοὺς δὲ πατραλοίας ἔξω τῶν ὄρων ἢ τῶν ποταμῶν καταλεύουσι. Ita pro ὄρων recte scripserunt critici, sed πόλεων, quod pro ποταμῶν ex Siebenkeesii coniectura receperunt, non magis ferri potest quam quod codices habent. Non dubium mihi quin ἢ τῶν ποταμῶν delendum sit.

III 156 = 241, 14.

In superioribus Strabo dixerat eas Hispanorum gentes, quibus non contigerit ut Romanorum praesentia ad mansuetiores mores traducerentur, ceteris esse ferociores. Tum ita pergit: *τοιαύτης δ' οὕσης καὶ ἀπὸ τῶν τόπων λυπρότητος ἐνίοις καὶ τῶν ὄρων, εἰκὸς ἐπιτείνεσθαι τὴν τοιαύτην ἀτοπίαν*. Fateor me haec non intellegere, neque intellexerunt, opinor, alii. De locorum sterilitate nihil adhuc dixit scriptor; non potuit igitur dicere *τοιαύτης οὕσης λυπρότητος*. Sensu cassa item sunt verba *τῶν ὄρων*, quae ineptissime subiciuntur illis *καὶ ἀπὸ τῶν τόπων*, quasi *οἱ τόποι* non etiam montes comprehendant. Forsan igitur sic scribendus est locus: *τοιούτοις δ' οὕσι καὶ ἀπὸ τῶν τόπων λυπρότητος ἐνίοις καὶ τῶν ἀέρων εἰκὸς ἐπιτείνεσθαι τὴν τοιαύτην ἀτοπίαν*. Nec *τοιαύτην* si abesset magnopere desiderarem. Quod pro ὄρων rescipsi ἀέρων, magnopere ipse Strabo commendat lib. 17 p. 833. *ὑπὸ ἀπορίας καὶ λυπρότητος τόπων ἢ ἀέρων εἰς τοῦτο περισταμένων τῶν βίων*.

III 156 = 241, 21.

Οἱ τε Κωνιακοὶ καὶ οἱ πρὸς ταῖς πηγαῖς τοῦ Ἰβηρος

οικοῦντες πλὴν Τούσοι. Ita libri, nisi quod C. habet πλὴν Τούσοι. Varia tentant nullo cum successu. Quid vero impedit quo minus *Πληντουίοι* istam gentem vocatam existimemus? cuius quod neque Strabo neque alii mentionem fecerunt, ipse Strabo supra p. 241, 4. professus est se nolle barbaris barbararum gentium nominibus recensendis molestiam facere legentibus.

III 158 = 245, 17.

Ῥωμαῖοί τε τῷ κατὰ μέρη πρὸς τοὺς Ἰβήρας πολεμεῖν καθ' ἑκάστην διὰ ταύτην τὴν δυναστείαν πολὺν τινα διετέλεσαν χρόνον. Haec sic a Strabone scribi non potuisse manifestum est, quamquam editores non videntur offendisse. Quorsum enim pertinere dicamus καθ' ἑκάστην? quod dicendi genus etsi a serioris aetatis scriptoribus usurpatur, longe aliud tamen significat quam quod huius loci sententia postulat. Tum quo consilio verbis διὰ τὴν δυναστείαν adiectum dicamus ταύτην, cuius nulla hoc loco vis est. Denique quaenam haec est dicendi ratio τῷ πολεμεῖν πολὺν διετέλεσαν χρόνον? Bene dictum esset πολεμοῦντες διετέλεσαν, minus bene sed ut tolerari posset ἐν τῷ πολεμεῖν διετέλεσαν. At quod nunc legitur, id nullus unquam graece loquentium dicere potuit. Haec omnia quo pacto ad saniores rationem revocari possint peritiores viderint; interim haec habeto: Ῥωμαῖοί-τ' ἐν τῷ κατὰ μέρη καὶ καθ' ἑκαστα πρὸς τοὺς Ἰβήρας πολεμεῖν διὰ τὴν δυναστείαν πολὺν τινα διετέλεσαν χρόνον. Ad priora cf. lib. 6 p. 254. ἄλλως τε ἄδοξοι παντάπασιν εἰσιν αἱ καθ' ἑκαστα καὶ ἐν μέρει κατοικίαι.

III 158 = 245, 24.

De Carthagine nova: καὶ γὰρ ἐρυμνότητι καὶ τείχει κατεσκευασμένῳ καλῶς καὶ λιμέσι καὶ λίμνῃ κεκόσμηται

καὶ τοῖς τῶν ἀργυρίων μετάλλοις. Permirum hoc dicendi genus est ἐρυμνότητι κεκόσμηται, quod ne ad zeugmatis quidem figuram recte revocaveris; legendum arbitror ἐρυμνή τ' ἐστὶ καὶ τείχει κατεσκευασμένη καλῶς.

III 159 = 246, 5.

Μικρὸν δὲ διέχει τῆς Καρχηδόνος ἢ τοῦ Ἰβήρος. Quod post Καρχηδόνος inseruerunt critici ἦττον, ferri vix potest, quippe quod de spatio non dicatur. Legendum videtur μικρὸν δ' [ἐλαττον] διέχει.

III 160 = 248, 2.

Ἐνταῦθα δ' ἐστὶ καὶ ἡ Ῥοδόπη πολίχνιον Ἐριποριτῶν, τινὲς δὲ κτίσμα Ῥοδίων φασί. Pro Ῥοδόπη recte corrigunt Ῥόδη. Postremae literae πη ex sequenti πολίχνιον natae sunt. Praeterea scribendum videtur ἡ Ῥόδη πολίχνιον, Ἐμποριτῶν κτίσμα, τινὲς δὲ Ῥοδίων φασί. Mox scribendum ὥκουν δ' Ἐμπορῖται.

III 160 = 248, 18.

Τινὲς δὲ καὶ τῶν τῆς Πυρήνης ἄκρων νέμονται μέχρι τῶν ἀναθημάτων τοῦ Πομπηίου. Iusto audacius, quamquam genitivo recte offensus, Kramerus scribendum arbitratur τὰ τῆς Πυρήνης ἄκρα. Ipse olim νέμονται ex ἄπτονται corruptum esse putabam; at scribendum potius νέμονται [τὰ] μέχρι ἀναθημάτων.

III 160 = 249, 6.

Διὰ τοῦ Ἰουγαρίου πεδίου καὶ Βεττέρων καὶ τοῦ Μαραθῶνος καλουμένου τῇ Λατίνῃ γλώττῃ, φέροντος πολὺ τὸ μάρμαρον. Βέττεραι mirum profecto ni fuerint Βέτερα i. e. Vetera. Tum offensionem habet haud exiguum quod de latino nomine addit, quod adeo ineptum

videri potest; ut non mirer, si quis haec ipsa verba in marginem reiciat, aut loco suo mota et paulo ante p. 248, 18. post *καλοῦσι δὲ Ἰουγκάριον πεδίον*, transponenda esse opinetur. Et tamen librorum lectionem tutam praestant haec Plutarchi V. Pyrrhi c. 23. de Mamertinorum virtute dicentis, *δι' ὃ καὶ προσηγορεύθησαν Ἀρήιοι γλώσση τῇ Λατίνων*. Cui item simillimum est quod apud Procopium B. Goth. vol. 3 p. 395, 21. legitur, *τὰ Λεύκανῶν ὄρη δύο μόνον εισόδους ποιοῦνται, ὧν ἑνὲς μὲν πέτρα αἵματος τῇ Λατίνων φωνῇ κέκληται*. Nec dissimilia sunt quae apud ipsum Strabon. II p. 517. habentur de canibus Bactrianorum, *οὓς ἐνταφιαστὰς καλεῖσθαι τῇ πατρῴᾳ γλώττῃ*, vel quae idem de Arabica gente a Graecis *κυνομολγοί* vocata scripsit 17 p. 771. *ὑπὸ δὲ τῶν ἐντοπίων Ἀγριοι καλούμενοι*.

III 161 = 250, 26.

Καὶ περὶ Ἰλέρδαν ὕστερον Ἀφράνιος καὶ Πιτρήιος κατεπολεμήθησαν. Ita correxere viri docti librorum lectionem καὶ Ἰλέρδαν. Quidni κὰν Ἰλέρδα?

III 162 = 251, 18.

Κερρητανοὶ — παρ' οἷς πέρναι συντίθενται ταῖς Κανταβρικαῖς ἐνάμιλλοι. Ita ad Xylandri mentem editum est; codices enim non *Κανταβρικαῖς* habent, sed *κανθαριχαῖς*. Cerretanas pernas habes apud Martialem Epigr. 13, 54. Cantabras memorat nemo, nec credibile est Cantabras gentes ferino sanguine laetantes rem pecuariam ita excoluisse, ut pernarum conficiendarum artem ad eam, quam Strabo praedicat, perfectionem adduxerint. Et vero aliud scripsisse Strabonem etiam ex Athenaeo intellegitur, apud quem lib. 14 p. 657 c. haec leguntur: *ἐπεὶ δὲ καὶ πετασῶνος μέρος ἐκάστω κεῖται, ἣν πέρνην καλοῦσι*,

φέρει τι ἔπωμεν καὶ περὶ αὐτῆς, εἴ τις τοῦ ὀνόματος μνημονεύει. κάλλισται μὲν γὰρ αἱ Γαλατικαί, καὶ οὐκ ἀπολείπονται (δὲ) αὐτῶν οὔτε αἱ ἀπὸ Κιβύρας τῆς Ἀσιατικῆς οὔτε αἱ Λύχαι. - μνημονεύει δὲ αὐτῶν Στράβων ἐν τρίτῃ Γεωγραφουμένων ἐν Σπανίᾳ πρὸς τῇ Ἀκυντανίᾳ πόλιν Πομπέλων, ὡς ἂν εἴποι τις Πομπηϊόπολιν, ἐν ᾗ πέρναι διάφοροι συντίθενται ταῖς κουρικαῖς ἐνάμιλλοι. Ita enim cod. A. non Κιβυρικαῖς, quod nunc ex coniectura legitur, falso, ut equidem puto. Athenaeus enim Strabonis locum non propter Cibyricos petasones attulit, sed ut eum voce πέρνη usum esse doceret. Sed κουρικαὶ πέρναι quae sint non magis intellegitur quam quae κανθαρικαί. Strabo fortasse Calabricas nominaverat. Calabros porcis alendis intentos fuisse aliunde constat.

III 162 = 251, 21.

Ὑπερβάλλοντι δὲ τὴν Ἰδουβεδαν ἡ Κελτιβηρία παραχοῆμα πολλὴ καὶ ἀνώματος. τὸ μὲν πλεον αὐτῆς ἐστι τραχὺ καὶ ποταμόκλυστον· διὰ γὰρ τούτων ὃ τε Ἄνας φέρεται καὶ ὁ Τάγος. Recte Coraes ὑπερβαλόντι. Tum non iniuria Groskurdus haeret in particula μέν, cui cum nihil in sequentibus respondeat, locum luxatum et in hunc modum redintegrandum arbitratur: τραχὺ [καὶ παράλυπρον· τὸ δὲ λοιπὸν εὐδαιμον] καὶ ποταμόκλυστον. Sed huic emendationi non favet dicendi usus Strabonis, qui ποταμόκλυστος nunquam nisi in malam partem dicit, ut lib. 4 p. 187. Θέρους μὲν εὐβατον οὖσαν, χειμῶνος δὲ καὶ ξαρος πηλώδη καὶ ποταμόκλυστον. et lib. 9 p. 430. ταῦτα δ' ἐστὶ τὰ μέσα τῆς Θετταλίας, εὐδαιμονεστάτη χώρα, πλὴν ὅση ποταμόκλυστός ἐστι. Denique lib. 14, 697. οἰκίσμιον εἶναι καὶ εὐκαρπον τὴν προσάρχτιον, τὴν δὲ νότιον τὴν μὲν ἀνδρον τὴν δὲ ποταμόκλυστον. Neque

opus est ut in Strabonis loco quicquam excidisse suspicemur; sufficit lenissima correctio τὸ μέντοι πλέον, ut similima orationis conformatione legitur lib. 4 p. 206. κατὰ πᾶσαν τὴν ὀρεινὴν ἔστι μὲν χωρία καλῶς γεωργεῖσθαι δυνάμενα, τὸ μέντοι πλέον λυπρὸν καὶ ἄκαρπον.

III 162 = 252, 18.

Τὸ δὲ τελευταῖον οἱ Νομαντῖνοι πολιορκούμενοι διακαρτέρησαν πλὴν ὀλίγων τῶν ἐνδόντων τὸ τεῖχος. Numantinos obsidionem constanti animo tolerasse praeter paucos quosdam, qui hosti urbem dediderint, id ceteris qui de eadem re memoriae prodiderunt scriptoribus eo usque contrarium est, ut maxima oriatur suspicio, ΑΙΕΚΑΡΤΕΡΗCΑΝ ex ΑΠΕΚΑΡΤΕΡΗCΑΝ depravatum esse. Ita dicitur quod dici debuit, Numantinos, cum obsidione premerentur, praeter paucos libertati superstites, mortem praeoptasse.

III 163 = 254, 7.

Ὅρειβατεῖν καὶ κατοκλάζεσθαι. Ferrara medii forma, cuius praeter hoc unum tantum exemplum habeo Euphronionis apud Stephanum Byz. p. 710. ἵχνος ἂν Ὠρηχίοισιν ἐν ἔρκεσιν ὀκλάσσαιντο. Proprium in ea re, quam Strabo indicat, verbum erat ὑποβιβάζεσθαι. Pollux 1, 213. διδακτέον τὸν ἵππον καὶ ὑποβιβάζεσθαι. ἔστι δὲ τοῦτο διστάντα τὰ σκέλη ἐγκαθίζειν τε καὶ ταπεινοῦν ἑαυτὸν, ὥστε εὐπετῶς ἀναβαίνειν τὸν ἵππεα.

III 163 = 254, 9.

Ἔστι δ' ὅπου καὶ αἱ λίμναι πληθύνουσιν· ὄρνεις δὲ χύκνοι καὶ τὰ παραπλήσια. Haec qui ferri non posse vidit Groskurdus coniecit πληθύνουσιν ὄρνισιν· εἰσὶ δὲ χύκνοι. Recte opinor, nisi quod propter τὰ παραπλήσια

pro ὄρνισι malim ὄρνέοις, qua forma frequentius Strabo utitur quam altera. Tum post κάστορας addendum δέ. Sequentia vero; maximeque verba καθάπερ ἄλλοις πολλοῖς, negligentissime a Strabone scripta sunt. Voluit opinor καθάπερ ἄλλοις πολλοῖς πολλά ἐστιν ἴδια. Ibid. 15. ἴδιον δ' εἶρηκεν ἐν Ἰβηρίᾳ ὁ Ποσειδώνιος καὶ τὸ τὰς κορώνας μὴ μελαίνας εἶναι. In his ἐν delendum, et μή, quod ex Casauboni coniectura additum est, eiciendum censeo. Quid enim miraculi habent cornices non nigrae?

III 163 = 254, 22.

Ἐλαίας δὲ πέρι καὶ ἀμπέλου καὶ συκῆς καὶ τῶν παρὰ πηλῶν φυτῶν ἢ καθ' ἡμᾶς Ἰβηρικὴ παραλία πάντων εὐπορεῖ, συκὴν δὲ καὶ τῶν ἐκτὸς ἢ μὲν παρωκεανῆτις ἢ πρόσβορρος ἀμοιρεῖ διὰ τὰ ψύχη. His verbis non video quo pacto sanum sensum inesse dicamus, nisi aliquid suppleatur in huncce fere modum: συκὴν δὲ καὶ [τῆς μεσογαίας. καί] τῶν ἐκτὸς ἢ μὲν etc.

III 165 = 257, 10.

Οἷον τὸ τοὺς ἄνδρας διδόναι ταῖς γυναιξὶ προῖκα, τὸ τὰς θυγατέρας κληρονόμους ἀπολείπεσθαι. Manifestum est aut καὶ post προῖκα, aut τε post τὸ inserendum esse. Etiam in sequentibus aliquid luxatum est: Ἰβηρικὸν δὲ καὶ τὸ ἐν ἔθει παρατίθεσθαι τοξικόν, quae grammaticae intellegi non possunt, nisi post ἔθει infinitivus εἶναι adiciatur.

III 166 = 258, 2.

In notis et nobilibus civitatibus quae fiant mutationes, facile notescere dicit scriptor; a multis enim maximeque graecis scriptoribus narrari et memoriae tradi: θρύλεται γὰρ ὑπὸ πολλῶν καὶ μάλιστα τῶν Ἑλλήνων, οἱ λαλίστατοι

πάντων γεγόνاسι. Insulsum nasutuli glossatoris additamentum οὐ etc. nimium diu criticorum patientia tulit. Non attendit emblematis auctor, verbo *θρυλεῖν* Strabonem ne semel quidem in malam partem usum esse.

III 166 = 258, 16.

Συνωνύμως τὴν αὐτὴν Ἰβηρίαν λέγουσι καὶ Ἰσπανίαν· μόνην ἐκάλουν τὴν ἐντὸς τοῦ Ἰβηρος. Certissimum mihi videtur ante μόνην excidisse τινὲς δ' Ἰβηρίαν. Idque etiam sequentia docent, in quibus male legitur: Ῥωμαῖοι δὲ τὴν σύμπασαν καλέσαντες ὁμωνύμως Ἰβηρίαν τε καὶ Ἰσπανίαν τὸ μὲν αὐτῆς μέρος εἶπον τὴν ἐκτός, τὸ δ' ἕτερον τὴν ἐντός. Hispania et Iberia non synonyma sunt, sed synonyma. Itaque Strabo συνωνύμως scripserat, ut ipse iam supra locutus est; neque aliter Artemidorus apud Stephanum Byz. p. 324, 5.

III 167 = 261, 2.

In descriptione Balearium insularum haec habes: ἄμφω εὐδαίμονες καὶ εὐλίμενοι· χοιραδῶδεις δὲ κατὰ τὰ στόματα, ὥστε δεῖν προσοχῆς τοῖς εἰσπλέουσιν. Quae si corrupta sunt, linguae lex postulat ut aut οἱ δὲ λιμένες χοιραδῶδεις scribatur, aut χοιραδῶδεις δὲ οἱ λιμένες. Fortasse tamen οἱ λιμένες ex praecedenti εὐλίμενοι cogitatione assumendum. Nec prorsus dissimile est quod legitur lib. 4 p. 193. φησὶ δὲ καὶ δίστομον εἶναι, μεμψάμενος τοὺς πλείω λέγοντας. Quae paulo post leguntur de Balearium incolis, ἄζωστοι δ' ἐπὶ τοὺς ἀγῶνας ἐξήεσαν, αἰγίδα περὶ τῇ χειρὶ ἔχοντες ἢ πεπυρακτωμένον ἀκόντιον, iis aliquid de vestitu illorum hominum a scriptore praemissum fuisse maxima suspicio est, monuitque, ut video, etiam Groskurdus. Nec reliqua verba, nisi scriptorem misere balbutire volumus, pro integris habenda sunt.

aegidem enim sinistrae circumvolutam, hastam autem dextra eos gestasse consentaneum est; proinde sic fere scribendum esse conicias: αἰγίδα περὶ τῇ χειρὶ ἔχοντες, [τῇ δὲ δεξιᾷ] πεφυρακτωμένον ἀκόντιον. Neque enim opus ut ad περὶ τῇ χειρὶ addatur τῇ ἀριστερᾷ. Simili brevitate dixit lib. 7 p. 306. ἡ μὲν Νικωνία, ἡ δ' ἐν ἀριστερᾷ Ὀφιοῦσσα.

III. 169 = 264, 6.

Postquam Erythaeae insulae singularem fertilitatem descripsit geographus, subito inferuntur haec: κοινῇ μὲν τοι συνφύκισται πᾶς ὁ αἰγιαλός. Haec quid hoc loco sibi velint, adeo non intellegitur, ut quin plura exciderint non dubitandum esse videatur, quae qualia fuerint proxime sequentia docent: περὶ δὲ τῆς κτίσεως τῶν Γαδείρων τοιαῦτα λέγοντες μέμνηται Γαδιτανοὶ χρησμοῦ τινος, ὃν γενέσθαι φασὶ Τυρίοις. Suspiceris igitur praecessisse aliquid de primis Gadium incolis, qui insulam Erytheam colonis frequentaverant, nullis assumptis Iberis, aut Iberis, qui ante Tyrriorum adventum insulam tenerent, eiectis. His expositis commode inferri poterant superiora, quorum haec sententia est, ut litus communiter Tyrios et Iberos incoluisse dicatur.

III 173 = 269, 1.

Εἰ δ' εἰσπνοῇ τε καὶ ἐκπνοῇ τὸ συμβαῖνον ζοικεν, εἶναι ἂν τινα τῶν ῥεόντων ὑδάτων. Parum fidei habeo doctrinae de infinitivo pro verbo finito posito. Hoc quidem loco εἴη ἂν scribendum, quod praestare opinor Co-rais rationi, qui εἰχός excidisse existimabat.

IV 177 = 275, 14

Ἀκυτιανούς ἔλεγον τοὺς τὰ βόρεια τῆς Πυρρήνης μέρη κατέχοντας καὶ τῆς Κεμμένης. Vix credibile est Strabo-

nem, qui alias constanter τὸ Κέμμενον vel τὰ Κέμμενα dixerit, hoc uno loco scripsisse τῆς Κεμμένης, quod praecedenti feminino τῆς Ηυρήνης assimilitum esse videri potest a describente librario. Dubitari tamen potest, num probandum sit quod epitome habet τῶν Κεμμένων, ac potius τῆς Κεμμενικῆς scribendum sit, quo nomine totus Cemmenicorum montium tractus cum locis adiacentibus designari potuit. Cemmenicam regionem habes apud Avienum Or. mar. 615. At Cemmenice regio descendit procul salso ab fluento (i. e. a mari) fusa multo cespite, et opaca silvis; nominis porro auctor est mons dorsa celsus, cuius imos aggeres stringit fluento Rhodanus. Quibus verbis ea pars Cemmenicae regionis describitur, quae orientem versus extrema est, proxima Rhodano, quousque Cemmenos montes pertinuisse disertim testatur Strabo lib. 4 p. 178. τῶν ὑπερειῶν τοῦ Κεμμένου τῶν καθηκουσῶν ἐπὶ τὸν Ῥοδανόν, et p. 191. κατὰ τὴν συμβολὴν τοῦ τ' Ἰσαρός καὶ τοῦ Ῥοδανοῦ, καθ' ἣν καὶ τὸ Κέμμενον ὄρος πλησιάζει τῷ Ῥοδανῷ. Non igitur dubitari potest quin Avieni locum, in quo vulgo Cimenice legitur, recte emendaverit Schraederus *). In sequentibus restituendum quo libri ducunt

*) Male dubitat Wernsdorfius, cui Cemmenus mons ne nomine quidem notus fuit. Si qua de veritate restituae lectionis dubitatio moveri possit, ea a mensura nominis Cemmenica repetenda fuerit. Sed ne huic quidem aliquid tribuendum esse plurima docent exempla, quibus vix credibilem Avieni in locorum gentiumque nominibus licentiam esse intellegitur. Sunt autem fere haec: Vs. 43. Hellanicusque Lesbios, Phileus quoque. V. 46. quoniam et Damastus nobili natus Sige. Vs. 112. propinqua rursus insula Albionum patet; nisi id Albion scribendum. Vs. 251. quod inquietos Vasconas prae-labatur. Οὐάσκονες enim est apud Strab. 3 p. 155. Οὐάσκονες male apud Ptolem. Geogr. 2, 6. Vs. 423. divites Tartesi, qui porriguntur ad Galaticum sinum. Sic enim scribendum est pro Galaticum, quod quid sit nescio. Simili errore apud Aristot. de mundo p. 393, 27.

Αίγειρος pro *Αείγηρος*, eademque forma etiam invitis libris reponenda lib. 4 p. 189. Corripi huius nominis

cod. R *Γαλακτικόν πέλαγος* habet pro *Γαλατικόν*. Cf. Stobaeus Ecl. phys. p. 263. et Strab. 3 p. 166. Vs. 535. tractu supino se Malodes exserit. Vs. 645. Epicureorum, non enim occasu premi. Vs. 693. quod incolentes Citharistium vocant. Mitto quae graecum morem secutus corripuit in ultima syllaba nomina, Ileates, Gymnetes, Ceretes, Cynetes, Ligyres. Ac cum semel hanc viam ingressus sim, apponere iuvat quae ex eodem genere in Periegesi reperiuntur. Vs. 129. usque in saxosi Pachyni iuga. cf. 636. Vs. 569. Graiorum Triphylis sterili se porrigit ora. Vs. 679. fertilis Aeginae tellus et opima Salamis. Vs. 693. Sestus ubi atque Abydus parvo sale discernuntur. Vs. 777. insula Taprobanae gignit taetros elephantos. Vs. 866. Cimmerii Sindique colunt, Ceretia gens est. Vs. 867. atque Toretarum propter genus, indeque Achaei. Vs. 937. ultima Epetrimo tellus habet, et procul ista. Vs. 937. Inde Tibereni, Chalybes super, arva ubi ferri. Vs. 953. hanc urbem quondam magni Iovis ardor Asopis. Vs. 1013. Pamphyliæ in fines, hic idem Cragus habetur. Vs. 1023. tum Pisida ferox exercet pingua culta. Vs. 1031. Pyramus hic undas, hic volvit Pinarus aequor. Vs. 1071. hic Tyrus est opulens et Berytos, optima Byblos. Vs. 1083. urbs mediis Apamea dehinc consistit in agris. Vs. 1135. Chatramis est tellus, Macae vicina fluento. Vs. 1209. Cissi Messabataeque et Chalonita vagantur. Vs. 1218. haec cum Pandionis letum componeret aulae. Vs. 1219. Attica qua pulcro tellus pinguescit Ilisso. Vs. 1351. hic Hypanis latèque trahens vaga terga Cymander. Si sana est lectio. Ac fortasse etiam ceterorum quos attulimus locorum unus alterque e melioribus libris si forte repertis ad rectiorem formam revocari potest. Consulto dixi hanc libertatem Avienum sibi in locorum gentiumque sumpsisse nominibus. Nam in reliquis communem recte loquentium consuetudinem secutus est scriptor versuum rite pangendorum peritissimus et tanta in his arte usus, ut in secundo et quarto senarii pede ne semel quidem spondeum admiserit, quo nomine falsa est Barthii scriptura vs. 556. ubi legendum: qua pinifetae stant Pyrenes vertices, cui simile est quod Varro Sat. 39, 9. dixit ardifetus. Editur quidem vs. 372. stadia septem vix ait Damastes esse; Caryandenus (sic. leg.) Scylax. At hunc scriptorem Avieno Damastum, non Damastem, vocatum esse libri ostendunt et hoc loco et vs. 46. ubi nunc editur quin et Damastes nobili natus Sige. Consimili modo Phi-

primam syllabam praeter cognationem, quae ei cum Ligurum nomine intercedit, ostendit Ausonius Mos. 461. non tibi se Liger anteferet, non Axona praeceps. Eandem ob causam reiciendum est quod 4 p. 191. aliisque locis legitur *Δομήτιος*, docente Martiale Ep. 9, 2. dum Ianus hiemes, Domitianus autumnos. Praestat igitur *Δομίτιος* aut *Δομέτιος*, qua forma praeter alios usus est Stephanus Byz. p. 71, 3.

IV 179 = 278, 15.

Καὶ ἡ ἀπὸ Σκιγγομάγου δὲ ἤδη Ἰταλία καλεῖται, ἔστι δὲ ἐνθὲνδε ἐπὶ Ὠκελον μίλια εἴκοσιν ὀκτώ. Particulis καὶ — δέ, et vero etiam, nullus hic locus est, ut nec lib. 4 p. 178 = 277, 17. καὶ τοῦτο δ' ἐστὶν ὄριον. Utrobique delendum καὶ, quam particulam vix dici potest quam saepe Strabonis codices invito scriptori obtrudant. Contra idem illud καὶ — δέ restituendum videtur lib. 5 p. 240 = 380, 15. *χρῶνται δ' αὐτῇ* (Fucino lacu) *μάλιστα μὲν Μαρσοί· καὶ πάντες δ' οἱ πλησιόχωροι*, maxime quidem Marsi, et vero omnes accolae. Nec sollicitanda quae leguntur lib. 12 p. 546 = 525, 6. καὶ *γυμνασίῳ δὲ καὶ ἀγορᾷ καὶ στοαῖς κεκόσμηται λαμπρῶς*, quae recte inferuntur praecedentibus ἢ πόλιν τετελείχεται καλῶς. Oceli urbis nomen et origines haud dubie ad Ocelam Antenoris comitem veteres referendas censuerunt. Cf. Strabo 3 p. 157. *ἐνταῦθα δὲ καὶ Ὠκελλαν πόλιν Ὠκέλα κτίσμα λέγουσι τοῦ μετὰ Ἀντήνορος καὶ τῶν παιδῶν αὐτοῦ διαβάντος εἰς Ἰταλίαν.* In Lusitania quo-

leum appellavit quem ceteri omnes Phileam, vs. 44. Phileus quoque Atheniensis, et 685. determinari, Phileus hoc quamquam vetus, ac fortasse etiam vs. 256. si recte conieci: eamque pridem, si Phileo satis est fides, tenuere Cempsī, ubi librí pro si Phileo habent influxe.

καὶ τοῖς τῶν ἀργυρίων μετάλλοις. Permirum hoc dicendi genus est ἐρυμνότητι κεκόσμηται, quod ne ad zeugmatis quidem figuram recte revocaveris; legendum arbitror ἐρυμνή τ' ἐστὶ καὶ τείχει κατεσκευασμένη καλῶς.

III 159 = 246, 5.

Μικρὸν δὲ διέχει τῆς Καρχηδόνος ἢ τοῦ Ἰβηρος. Quod post Καρχηδόνος inseruerunt critici ἦττον, ferri vix potest, quippe quod de spatio non dicatur. Legendum videtur μικρὸν δ' [ἐλαττον] διέχει.

III 160 = 248, 2.

Ἐνταῦθα δ' ἐστὶ καὶ ἡ Ῥοδόπη πολίχνιον Ἐριποριτῶν, τινὲς δὲ κτίσμα Ῥοδίων φασί. Pro Ῥοδόπη recte corrigunt Ῥόδη. Postremae literae πη ex sequenti πολίχνιον natae sunt. Praeterea scribendum videtur ἡ Ῥόδη πολίχνιον, Ἐμποριτῶν κτίσμα, τινὲς δὲ Ῥοδίων φασί. Mox scribendum ὥκουν δ' Ἐμπορίται.

III 160 = 248, 18.

Τινὲς δὲ καὶ τῶν τῆς Πυρήνης ἄκρων νέμονται μέχρι τῶν ἀναθημάτων τοῦ Πομπηίου. Iusto audacius, quamquam genitivo recte offensus, Kramerus scribendum arbitratur τὰ τῆς Πυρήνης ἄκρα. Ipse olim νέμονται ex ἄπτονται corruptum esse putabam; at scribendum potius νέμονται [τὰ] μέχρι ἀναθημάτων.

III 160 = 249, 6.

Διὰ τοῦ Ἰουγκαρίου πεδίου καὶ Βεττέρων καὶ τοῦ Μαραθῶνος καλουμένου τῇ Λατίνῃ γλώττῃ, φέροντος πολὺ τὸ μάρμαρον. Βέττερε mirum profecto ni fuerint Βέτερα i. e. Vetera. Tum offensionem habet haud exiguan quod de latino nomine addit, quod adeo ineptum

videri potest; ut non mirer, si quis haec ipsa verba in marginem reiciat, aut loco suo mota et paulo ante p. 248, 18. post *καλοῦσι δὲ Ἰουγκάριον πεδίον*, transponenda esse opinetur. Et tamen librorum lectionem tutam praestant haec Plutarchi V. Pyrrhi c. 23. de Mamertinorum virtute dicentis, *δι' ὃ καὶ προσηγορεύθησαν Ἀρήιοι γλώσση τῇ Λατίνων*. Cui item simillimum est quod apud Procopium B. Goth. vol. 3 p. 395, 21. legitur, *τὰ Λευκανῶν ὄρη δύο μόνον εισόδους ποιοῦνται, ὧν αἰτέρα μὲν πέτρα αἵματος τῇ Λατίνων φωνῇ κέκληται*. Nec dissimilia sunt quae apud ipsum Strabon. II p. 517. habentur de canibus Bactrianorum, *οὓς ἐνταγιστάς καλεῖσθαι τῇ πατροφῇ γλώττει*, vel quae idem de Arabica gente a Graecis *κυνομολγοί* vocata scripsit 17 p. 771. *ὑπὸ δὲ τῶν ἐντοπίων Ἀγριοι καλούμενοι*.

III 161 = 250, 26.

Καὶ περὶ Ἰλέρδαν ὕστερον Ἀφράνιος καὶ Πιερήιος κατεπολεμήθησαν. Ita correxere viri docti librorum lectionem καὶ Ἰλέρδαν. Quidni καὶ Ἰλέρδα?

III 162 = 251, 18.

Κερρητανοί — παρ' οἷς πέρναι συντίθενται ταῖς Κανταβρικαῖς ἐνάμιλλοι. Ita ad Xylandri mentem editum est; codices enim non *Κανταβρικαῖς* habent, sed *κανθαρι-καῖς*. Cerretanas pernas habes apud Martialem Epigr. 13, 54. Cantabricas memorat nemo, nec credibile est Cantabricas gentes ferino sanguine laetantes rem pecuariam ita excoluisse, ut pernarum conficiendarum artem ad eam, quam Strabo praedicat, perfectionem adduxerint. Et vero aliud scripsisse Strabonem etiam ex Athenaeo intellegitur, apud quem lib. 14 p. 657 e. haec leguntur: *ἐπεὶ δὲ καὶ πετασῶνος μέρος ἐκάστω κεῖται, ἣν πέρνην καλοῦσι*,

φέρει τι ἐπωμεν καὶ περὶ αὐτῆς, εἴ τις τοῦ ὀνόματος μνημονεύει. κάλλισται μὲν γὰρ αἱ Γαλατικαί, καὶ οὐκ ἀπολείπονται (δὲ) αὐτῶν οὔτε αἱ ἀπὸ Κιβύρας τῆς Ἀσιατικῆς οὔτε αἱ Λύκιστοι. - μνημονεύει δὲ αὐτῶν Στράβων ἐν τρίτῃ Γεωγραφουμένων ἐν Σπανίᾳ πρὸς τῇ Ἀκτανίᾳ πόλιν Πομπέλων, ὡς ἂν εἴποι τις Πομπηϊόπολιν, ἐν ᾗ πέραν διάφοροι συντίθενται ταῖς κουρικαῖς ἐνάμιλλοι. Ita enim cod. A. non Κιβυρικαῖς, quod nunc ex coniectura legitur, falso, ut equidem puto. Athenaeus enim Strabonis locum non propter Cibyricos petasones attulit, sed ut eum voce πέρην usum esse doceret. Sed κουρικαὶ πέραν quae sint non magis intellegitur quam quae κανθαρικαί. Strabo fortasse Calabricas nominaverat. Calabros porcis alendis intentos fuisse aliunde constat.

III 162 = 251, 21.

Ὑπερβάλλοντι δὲ τὴν Ἰδουβέδαν ἡ Κελτιβηρία παραχρῆμα πολλὴ καὶ ἀνώμαλος. τὸ μὲν πλεον αὐτῆς ἐστὶ τραχὺ καὶ ποταμόκλυστον· διὰ γὰρ τούτων ὃ τε Ἄναξ φέρεται καὶ ὁ Τάγος. Recte Coraes ὑπερβαλόντι. Tum non iniuria Groskurdus haeret in particula μέν, cui cum nihil in sequentibus respondeat, locum luxatum et in hunc modum redintegrandum arbitratur: τραχὺ [καὶ παραλύπρον· τὸ δὲ λοιπὸν εὐδαιμον] καὶ ποταμόκλυστον. Sed huic emendationi non favet dicendi usus Strabonis, qui ποταμόκλυστος nunquam nisi in malam partem dicit, ut lib. 4 p. 187. Θέρους μὲν εὐβατον οὖσαν, χειμῶνος δὲ καὶ ξαρος πληρώδη καὶ ποταμόκλυστον. et lib. 9 p. 430. ταῦτα δ' ἐστὶ τὰ μέσα τῆς Θετταλίας, εὐδαιμονεστάτη χώρα, πλὴν ὅση ποταμόκλυστός ἐστι. Denique lib. 14, 697. οἰκήσιμον εἶναι καὶ εὐκαρπον τὴν προσάρχτιον, τὴν δὲ νότιον τὴν μὲν ἄνυδρον τὴν δὲ ποταμόκλυστον. Neque

opus est ut in Strabonis loco quicquam excidisse suspicemur; sufficit lenissima correctio τὸ μέντοι πλέον, ut simillima orationis conformatione legitur lib. 4 p. 206. κατὰ πᾶσαν τὴν ὀρεινὴν ἔστι μὲν χωρία καλῶς γεωργεῖσθαι δυνάμενα, τὸ μέντοι πλέον λυπρὸν καὶ ἄκαρπον.

III 162 = 252, 18.

Τὸ δὲ τελευταῖον οἱ Νομαντῖνοι πολιορκούμενοι διακατέρησαν πλὴν ὀλίγων τῶν ἐνδόντων τὸ τεῖχος. Numantinos obsidionem constanti animo tolerasse praeter paucos quosdam, qui hosti urbem dediderint, id ceteris qui de eadem re memoriae prodiderunt scriptoribus eo usque contrarium est, ut maxima oriatur suspicio, ΑΙΕΚΑΡΤΕΡΗCΑΝ ex ΑΠΕΚΑΡΤΕΡΗCΑΝ depravatum esse. Ita dicitur quod dici debuit, Numantinos, cum obsidione premerentur, praeter paucos libertati superstites, mortem praeoptasse.

III 163 = 254, 7.

Ὁρειβατεῖν καὶ κατοκλάζεσθαι. Ferrara medii forma, cuius praeter hoc unum tantum exemplum habeo Euphronionis apud Stephanum Byz. p. 710. ἵχνος ἂν ὀρυχτοῖσιν ἐν ἔρκεσιν ὀκλάσσαιτο. Proprium in ea re, quam Strabo indicat, verbum erat ὑποβιβάζεσθαι. Pollux 1, 213. διδακτέον τὸν ἵππον καὶ ὑποβιβάζεσθαι. ἔστι δὲ τοῦτο διυστάντα τὰ σκέλη ἐγκαθίζειν τε καὶ ταπεινοῦν ἑαυτὸν, ὥστε εὐπετῶς ἀναβαίνειν τὸν ἵππεα.

III 163 = 254, 9.

Ἔστι δ' ὅπου καὶ αἱ λίμναι πληθύνουσιν· ὄρνεις δὲ κύκνοι καὶ τὰ παραπλήσια. Haec qui ferri non posse vidit Groskurdus coniecit πληθύνουσιν ὄρνισιν· εἰσὶ δὲ κύκνοι. Recte opinor, nisi quod propter τὰ παραπλήσια

pro ὄρνισι malim ὄρνέοις, qua forma frequentius Strabo utitur quam altera. Tum post κάστορας addendum δέ. Sequentia vero, maximeque verba καθάπερ ἄλλοις πολλοῖς, negligentissime a Strabone scripta sunt. Voluit opinor καθάπερ ἄλλοις πολλοῖς πολλά ἐστιν ἴδια. Ibid. 15. ἴδιον δ' εἶρηκεν ἐν Ἰβηρίᾳ ὁ Ποσειδώνιος καὶ τὸ τὰς κορώνας μὴ μελαίνας εἶναι. In his ἐν delendum, et μή, quod ex Casauboni coniectura additum est, eiciendum censeo. Quid enim miraculi habent cornices non nigrae?

III 163 = 254, 22.

Ἐλαίας δὲ πέρι καὶ ἀμπέλου καὶ συκῆς καὶ τῶν παραπλησίων φυτῶν ἢ καθ' ἡμᾶς Ἰβηρικὴ παραλία πάντων εἰμπορεῖ, συκνή δὲ καὶ τῶν ἐκτὸς ἢ μὲν παρωκεανῆτις ἢ πρόσβορρος ἀμοιρεῖ διὰ τὰ ψύχη. His verbis non video quo pacto sanum sensum inesse dicamus, nisi aliquid suppleatur in huncce fere modum: συκνή δὲ καὶ [τῆς μεσογαίας. καὶ] τῶν ἐκτὸς ἢ μὲν etc.

III 165 = 257, 10.

Οἶον τὸ τοὺς ἄνδρας διδόναι ταῖς γυναιξὶ προῖκα, τὸ τὰς θυγατέρας κληρονόμους ἀπολείπεσθαι. Manifestum est aut καὶ post προῖκα, aut τε post τὸ inserendum esse. Etiam in sequentibus aliquid luxatum est: Ἰβηρικὸν δὲ καὶ τὸ ἐν ἔθει παρατίθεσθαι τοξικόν, quae grammaticae intellegi non possunt, nisi post ἔθει infinitivus εἶναι adiciatur.

III 166 = 258, 2.

In notis et nobilibus civitatibus quae fiant mutationes, facile notescere dicit scriptor; a multis enim maximeque graecis scriptoribus narrari et memoriae tradi: θρυλεῖται γὰρ ὑπὸ πολλῶν καὶ μάλιστα τῶν Ἑλλήνων, οἱ λαλίστατοι

πάντων γεγόνασι. Insulsum nasutuli glossatoris additamentum οἱ etc. nimium diu criticorum patientia tulit. Non attendit emblematis auctor, verbo *θρυλεῖν* Strabonem ne semel quidem in malam partem usum esse.

III 166 = 258, 16.

Συνωνύμως τὴν αὐτὴν Ἰβηρίαν λέγουσι καὶ Ἰσπανίαν· μόνην ἐκάλουν τὴν ἐντὸς τοῦ Ἰβήρος. Certissimum mihi videtur ante *μόνην* excidisse *τινὲς δ' Ἰβηρίαν*. Idque etiam sequentia docent, in quibus male legitur: *Ῥωμαῖοι δὲ τὴν σύμπασαν καλέσαντες ὁμωνύμως Ἰβηρίαν τε καὶ Ἰσπανίαν τὸ μὲν αὐτῆς μέρος εἶπον τὴν ἐκτός, τὸ δ' ἕτερον τὴν ἐντός.* Hispania et Iberia non homonyma sunt, sed synonyma. Itaque Strabo *συνωνύμως* scripserat, ut ipse iam supra locutus est; neque aliter Artemidorus apud Stephanum Byz. p. 324, 5.

III 167 = 261, 2.

In descriptione Balearium insularum haec habes: *ἄμφω εὐδαίμονες καὶ εὐλίμενοι· χοιραδῶδεις δὲ κατὰ τὰ στόματα, ὥστε δεῖν προσοχῆς τοῖς εἰσπλέουσιν.* Quae si corrupta sunt, linguae lex postulat ut aut *οἱ δὲ λιμένες χοιραδῶδεις* scribatur, aut *χοιραδῶδεις δὲ οἱ λιμένες*. Fortasse tamen *οἱ λιμένες* ex praecedenti *εὐλίμενοι* cogitatione assumendum. Nec prorsus dissimile est quod legitur lib. 4 p. 193. *φησὶ δὲ καὶ δίστομον εἶναι, μεμψάμενος τοὺς πλείω λέγοντας.* Quae paulo post leguntur de Balearium incolis, *ἄζωστοι δ' ἐπὶ τοὺς ἀγῶνας ἐξήεσαν, αἰγίδα περὶ τῇ χειρὶ ἔχοντες ἢ πεπυρακτωμένον ἀκόντιον,* iis aliquid de vestitu illorum hominum a scriptore praemissum fuisse maxima suspicio est, monuitque, ut video, etiam Groskurdus. Nec reliqua verba, nisi scriptorem misere balbutire volumus, pro integris habenda sunt.

aegidem enim sinistrae circumvolutam, hastam autem dextra eos gestasse consentaneum est; proinde sic fere scribendum esse conicias: αἰγίδα περὶ τῇ χειρὶ ἔχοντες, [τῇ δὲ δεξιᾷ] πεπυρακτωμένον ἀκόντιον. Neque enim opus ut ad περὶ τῇ χειρὶ addatur τῇ ἀριστερᾷ. Simili brevitate dixit lib. 7 p. 306. ἡ μὲν Νικωνία, ἡ δ' ἐν ἀριστερᾷ Ὀφιοῦσσα.

III 169 = 264, 6.

Postquam Erythaeae insulae singularem fertilitatem descripsit geographus, subito inferuntur haec: κοινῇ μὲν τοι συνφύκισται πᾶς ὁ αἰγιαλός. Haec quid hoc loco sibi velint, adeo non intellegitur, ut quin plura exciderint non dubitandum esse videatur, quae qualia fuerint proxime sequentia docent: περὶ δὲ τῆς κτίσεως τῶν Γαδείρων τοιαῦτα λέγοντες μέμνηνται Γαδιτανοὶ χρησιμοῦ τινος, ὃν γενέσθαι φασὶ Τυρίοις. Suspiceris igitur praecessisse aliquid de primis Gadium incolis, qui insulam Erytheam colonis frequentaverant, nullis assumptis Iberis, aut Iberis, qui ante Tyrriorum adventum insulam tenerent, eiectis. His expositis commode inferri poterant superiora, quorum haec sententia est, ut litus communiter Tyrios et Iberos incoluisse dicatur.

III 173 = 269, 1.

Εἰ δ' εἰσπνοῇ τε καὶ ἐκπνοῇ τὸ συμβαῖνον κοίκεν, εἶναι ἂν τινὰ τῶν ρεόντων ὑδάτων. Parum fidei habeo doctrinae de infinitivo pro verbo finito posito. Hoc quidem loco εἴη ἂν scribendum, quod praestare opinor Co-rais rationi, qui εἰκός excidisse existimabat.

IV 177 = 275, 14

Ἀκυτανούς ἔλεγον τοὺς τὰ βόρεια τῆς Πυρρήνης μέρη κατέχοντας καὶ τῆς Κεμμένης. Vix credibile est Strabo-

nem, qui alias constanter τὸ Κέμμενον vel τὰ Κέμμενα dixerit, hoc uno loco scripsisse τῆς Κεμμένης, quod praecedenti feminino τῆς Πυρήνης assimilatum esse videri potest a describente librario. Dubitari tamen potest, num probandum sit quod epitome habet τῶν Κεμμένων, ac potius τῆς Κεμμενικῆς scribendum sit, quo nomine totus Cemmenicorum montium tractus cum locis adiacentibus designari potuit. Cemmenicam regionem habes apud Avienum Or. mar. 615. At Cemmenice regio descendit procul salso ab fluento (i. e. a mari) fusa multo cespite, et opaca silvis; nominis porro auctor est mons dorsa celsus, cuius imos aggeres stringit fluento Rhodanus. Quibus verbis ea pars Cemmenicae regionis describitur, quae orientem versus extrema est, proxima Rhodano, quousque Cemmenos montes pertinuisse disertim testatur Strabo lib. 4 p. 178. τῶν ὑπερκειμένων τοῦ Κεμμένου τῶν καθηκουσῶν ἐπὶ τὸν Ῥοδανόν, et p. 191. κατὰ τὴν συμβολὴν τοῦ τ' Ἰσάρου καὶ τοῦ Ῥοδανοῦ, καθ' ἣν καὶ τὸ Κέμμενον ὄρος πλησιάζει τῷ Ῥοδανῷ. Non igitur dubitari potest quin Avieni locum, in quo vulgo Cimenice legitur, recte emendaverit Schraederus *). In sequentibus restituendum quo libri ducunt

*) Male dubitat Wernsdorfius, cui Cemmenus mons ne nomine quidem notus fuit. Si qua de veritate restitutae lectionis dubitatio moveri possit, ea a mensura nominis Cemmenica repetenda fuerit. Sed ne huic quidem aliquid tribuendum esse plurima docent exempla, quibus vix credibilem Avieni in locorum gentiumque nominibus licentiam esse intellegitur. Sunt autem fere haec: Vs. 43. Hellanicusque Lesbios, Phileus quoque. V. 46. quoniam et Damastus nobili natus Sige. Vs. 112. propinqua rursus insula Albionum patet; nisi id Albion scribendum. Vs. 251. quod inquietos Vasconas praelabitur. Οὐάσκωνες enim est apud Strab. 3 p. 155. Οὐάσκωνες male apud Ptolem. Geogr. 2, 6. Vs. 423. divites Tartesii, qui porriguntur ad Galaticum sinum. Sic enim scribendum est pro Galaticum, quod quid sit nescio. Simili errore apud Aristot. de mundo p. 393, 27.

Αίγειρος pro *Αείγηρος*, eademque forma etiam invitis libris reponenda lib. 4 p. 189. Corripi huius nominis

cod. R *Γαλακτικὸν πέλαγος* habet pro *Γαλατικόν*. Cf. Stobaeus Ecl. phys. p. 263. et Strab. 3 p. 166. Vs. 535. tractu supino se Malodes exserit. Vs. 645. Epicureorum, non enim occasu premi. Vs. 693. quod incolentes Citharistium vocant. Mitto quae graecum morem secutus corripuit in ultima syllaba nomina, Ileates, Gymnetes, Ceretes, Cynetes, Ligyres. Ac cum semel hanc viam ingressus sim, apponere iuvat quae ex eodem genere in Periegesi reperiuntur. Vs. 129. usque in saxosi Pachyni iuga. cf. 636. Vs. 569. Graiorum Triphylis sterili se porrigit ora. Vs. 679. fertilis Aeginae tellus et opima Salamis. Vs. 693. Sestus ubi atque Abydus parvo sale discernuntur. Vs. 777. insula Taprobanae gignit taetros elephantos. Vs. 866. Cimmerii Sindique colunt, Ceretia gens est. Vs. 867. atque Toretarum propter genus, indeque Achaei. Vs. 937. ultima Epetrimo tellus habet, et procul ista. Vs. 937. Inde Tibereni, Chalybes super, arva ubi ferri. Vs. 953. hanc urbem quondam magni Iovis ardor Asopis. Vs. 1013. Pamphyliae in fines, hic idem Cragus habetur. Vs. 1023. tum Pisida ferox exerceat pingua culta. Vs. 1031. Pyramus hic undas, hic volvit Pinarus aequor. Vs. 1071. hic Tyrus est opulens et Berytos, optima Byblos. Vs. 1083. urbs mediis Apamea dehinc consistit in agris. Vs. 1135. Chatramis est tellus, Macae vicina fluento. Vs. 1209. Cissi Messabataeque et Chalonita vagantur. Vs. 1218. haec cum Pandionis letum componeret aulae. Vs. 1219. Attica qua pulcro tellus pinguescit Ilisso. Vs. 1351. hic Hypanis latèque trahens vaga terga Cymander. Si sana est lectio. Ac fortasse etiam ceterorum quos attulimus locorum unus alterque e melioribus libris si forte repertis ad rectiorem formam revocari potest. Consulto dixi hanc libertatem Avienum sibi in locorum gentiumque sumpsisse nominibus. Nam in reliquis communem recte loquentium consuetudinem secutus est scriptor versuum rite pangendorum peritissimus et tanta in his arte usus, ut in secundo et quarto senarii pede ne semel quidem spondeum admiserit, quo nomine falsa est Barthii scriptura vs. 556. ubi legendum: qua pinifetae stant Pyrenes vertices, cui simile est quod Varro Sat. 39, 9. dixit ardifetus. Editur quidem vs. 372. stadia septem vix ait Damastes esse; Caryandenus (sic. leg.) Scylax. At hunc scriptorem Avieno Damastum, non Damastem, vocatum esse libri ostendunt et hoc loco et vs. 46. ubi nunc editur quin et Damastes nobili natus Sige. Consimili modo Phi-

primam syllabam praeter cognationem, quae ei cum Ligurum nomine intercedit, ostendit Ausonius Mos. 461. non tibi se Liger anteferet, non Axona praiceps. Eandem ob causam reiciendum est quod 4 p. 191. aliisque locis legitur Δομήτιος, docente Martiale Ep. 9, 2. dum Ianus hiemes, Domitianus autumnos. Praestat igitur Δομίτιος aut Δομέτιος, qua forma praeter alios usus est Stephanus Byz. p. 71, 3.

IV 179 = 278, 15.

Καὶ ἡ ἀπὸ Σκιγγομάγου δὲ ἤδη Ἰταλία καλεῖται, ἔστι δὲ ἐνθὲνδε ἐπὶ Ὠκελον μίλια εἴκοσιν ὀκτώ. Particulis καὶ — δέ, et vero etiam, nullus hic locus est, ut nec lib. 4 p. 178 = 277, 17. καὶ τοῦτο δ' ἐστὶν ὄριον. Utrobique delendum καὶ, quam particulam vix dici potest quam saepe Strabonis codices invito scriptori obtrudant. Contra idem illud καὶ — δέ restituendum videtur lib. 5 p. 240 = 380, 15. χρῶνται δ' αὐτῇ (Fucino lacu) μάλιστα μὲν Μαρσοί· καὶ πάντες δ' οἱ πλησιόχωροι, maxime quidem Marsi, et vero omnes accolae. Nec sollicitanda quae leguntur lib. 12 p. 546 = 525, 6. καὶ γυμνασίῳ δὲ καὶ ἀγορᾷ καὶ στοαῖς κεκόσμηται λαμπρῶς, quae recte inferuntur praecedentibus ἢ πόλιν τετελείχεται καλῶς. Oceli urbis nomen et origines haud dubie ad Ocelam Antenoris comitem veteres referendas censuerunt. Cf. Strabo 3 p. 157. ἐνταῦθα δὲ καὶ Ὠκελλαν πόλιν Ὠκέλα κτίσμα λέγουσι τοῦ μετὰ Ἀντήνορος καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ διαβάντος εἰς Ἰταλίαν. In Lusitania quo-

leum appellavit quem ceteri omnes Phileam, vs. 44. Phileus quoque Atheniensis, et 685. determinari, Phileus hoc quamquam vetus, ac fortasse etiam vs. 256. si recte conieci: eamque pridem, si Phileo satis est fides, tenuere Cempsī, ubi libri pro si Phileo habent influxe.

que urbs "Οκελος memoratur a Ptolemaeo Geogr. 2, 5. De nomine cf. Bergkium Ephemer. philol. 1851. in. et Mommsen Unterital. Dial. p. 251. .

IV 182 = 284, 2.

In descriptione campi lapidei apud Massiliam cum alia corrupta sunt tum haec: *φασὶ γοῦν σύρεσθαι καὶ κυλινδεῖσθαι τῶν λίθων ἐνίοις, κατακλᾶσθαι δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τῶν ὀχημάτων καὶ γυμνοῦσθαι καὶ ὄπλων καὶ ἐσθῆτος ἀπὸ τῆς ἐμπνοῆς*. Recte currus dicerentur *κατακλᾶσθαι*, sed homines quo pacto ἀπὸ τῶν ὀχημάτων *κατακλᾶσθαι* dici queant, adeo non intellego, ut *καταφλᾶσθαι* a Strabone scriptum fuisse suspicer. Idem vitium tollendum arbitror ex Theocriti Idyll. 25, 147. *κατὰ δ' αἰχένα νέρθ' ἐπὶ γαίᾳς κλάσσε βαρύν περ ἑόντα*. Scribendum *φλάσσε*.

IV 183 = 284, 15.

Τὸ μέντοι δυσαπολόγητον Αἰσχύλος καταμαθὼν ἢ παρ' ἄλλου λαβὼν εἰς μῦθον ἐξετόπισε. In his verba ἢ παρ' ἄλλου λαβὼν nimis inepta sunt, quam ut a Strabone ipso adiecta esse mihi persuadere possim. In Aeschyli versibus is qui sextus est, *ιδὼν δ' ἀμυχανοῦντά σ' ὁ Ζεὺς οἰκτερεῖ*, sic ut nunc fertur a poeta scribi non potuisse concedant necesse est, qui aliquem harum rerum usum habent. Memini Carolum Lachmannum, cum de subtilioribus trimetri legibus inter nos sermones haberemus, corruptorum illius versus numerorum emendationem mihi proposuisse hanc, ut transpositis verbis scribendum existimaret ὁ Ζεὺς δ' *ιδὼν ἀμυχανοῦντά σ' οἰκτερεῖ*. Cui cum ego hanc leniorem commendassem *ιδὼν δ' ἀμυχανοῦντά σε Ζεὺς οἰκτερεῖ*, aegre ille quidem primo, tandem tamen in meam sententiam concessit. Nimirum pluri-

mum ad recitationem interest, utrum sic metiare ο--|--ο--,
an sic ο--|--ο--.

IV 187 = 292, 21.

Gallicarum gentium, Trocmorum et Tectosagum, nomina et hic et aliis locis plurimis constanter scribuntur Τρόκοι et Τεκτοσάγες, utrumque falso. Arcadius p. 58, 15. τὰ εἰς μὲς ἔχοντα πρὸ τοῦ μ̄ τὸ κ̄ βαρύνεται — τὸ μέντοι Τρωκμὸς (Τροκμὸς) ὀξύνεται. Stephanus Byz. p. 611, 22. Τεκτόσαξ, ὡς Ἀτραξ Ἀσφαξ βαρυτόνως. εὔρηται καὶ Τεκτοσάγαι εὐθεῖα. ὡς γὰρ Καππάδοκος Καππαδόκης, οὕτω Τεκτόσαγος Τεκτοσάγης. Ubi Stephanus non epitomatus post εὐθεῖα addiderat ἀπὸ τῆς γενικῆς παρηγμένη. Mox scribendum νυνὶ Τροκμοὺς καὶ Τολιστοβωγίους [οὔτ'] ἐκτὸς τῶν Ἀλπεων οὔτ' ἐν αὐταῖς οὔτ' ἐντός. Primam negationem libri omittunt.

IV 192 = 301, 9.

Διάφοροι καὶ τοῖς Ῥωμαίοις ἐκ πολλοῦ καὶ τοῖς Αἰδοῦοις, ὅτι πρὸς Γερμανοὺς προσεχώρουν πολλάκις κατὰ τὰς ἐφόδους αὐτῶν τὰς ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν — πρὸς δὲ τοὺς Αἰδοῦοις καὶ διὰ ταῦτα μέν etc. Non opus esse videtur, ut ante ὅτι inseratur τοῖς μὲν Ῥωμαίοις. Eadem dicendi brevis lib. 12 p. 569. ἐφ' ἡμῶν δὲ καὶ τὰ Ἰσανρά καὶ τὴν Δέρβην Ἀμύντας εἶχεν, ἐπιθέμενος τῷ Δερβήτῃ καὶ ἀνελὼν αὐτόν, τὰ δ' Ἰσανρά etc. et 572. ἐν συγχύσει πῶς εἰσι καὶ πρὸς τούτους, ὅτι οἱ μὲν τοὺς αὐτοὺς οἱ δὲ ἑτέρους φασί, πρὸς δὲ τούτους ὅτι etc. ubi nil causae erat quod Coraes post ἀλλήλους adderet πρὸς ἀλλήλους μέν. Nec dissimilis structura lib. 10 p. 456. Κεφαλληνίαν ὄλην (κατεῖχον). οἱ Κεφαλλῆνες ὑπ' Ὀδυσσεῖ, οἱ δ' ὑπὸ Μέγῃ (sic enim legendum), vel 16 p. 741. τὰ στόμια ἐμφράττειν, τὰ δ' ἀνοίγειν, vel denique lib. 6,

p. 282. *Βρεντέσιον δ' ἐποικῆσαι λέγονται Κρητες εἰθ' οἱ μετὰ Θησέως ἐπελθόντες, εἰθ' οἱ ἐκ τῆς Σικελίας ἀπηρχότες*, ubi prius εἶτε contra librorum fidem interpositum est. Cf. Heindorf. ad Platonis Soph. p. 302.

IV 193 = 302, 21.

Φασὶ δὲ καὶ πολυχρούσους τοὺς Ἐλουήτιους, μηδὲν μέντοι ἦντον ἐπὶ ληστείαν τραπέσθαι. Particula καὶ nullam hic vim habet, haberet vero si ὄντας post πολυχρούσους additum esset. Sed scribendum videtur, *φασὶ δ' εἶναι πολυχρούσους*.

IV 196 = 308, 2.

De Gallorum vestitu agens inter alia haec dicit: *ἀντι δὲ χιτῶνων σχιστοὺς χειριδωτοὺς φέρουσι μέχρι αἰδοίων καὶ γλουτῶν*. Cum *σχιστός* ipse etiam *χιτῶνος* species sit (frequenter enim memorantur *σχιστοὶ χιτῶνες*), apertum est falsam esse oppositionem. Hinc suspicor post *χιτῶνων* excidisse *ποδηρῶν*, quibus iam recte opponuntur *σχιστοὶ χειριδωτοί*. *Χιτῶνας ποδήρεις* ipse Strabo memorat lib. 3 p. 175. de incolis insularum Cassiteridum: *μεγάλῃλαινοι ποδήρεις ἐνδεδυκότες τοὺς χιτῶνας*.

IV 197 = 309, 25.

Postquam dixit Celtas caussarum capitalium disceptationem olim Druidis iniungere solitos fuisse, haec infert: *ὅταν τε φορὰ-τούτων ἢ, φορὰν καὶ τῆς χώρας νομίζουσιν ὑπάρχειν*. Mire *φορὰν* dixit de iudicialium caussarum multitudine; magis etiam mirum τὰς *φονικὰς δίκας* largum agrorum proventum portendere dici. Sed nescire me fateor quo pacto haec expediam, nisi loco suo mota dicas et transferenda post *τῆς Ἰταλίας*, ubi de ovium suumque cultura agitur; quamquam ne hoc quidem loco aptissime posita esse fateor.

IV 198 = 311, 20.

Disserit ad h. l. Kramerus de accusativi forma *Δήμητραν*, quae haud paucis locis, etiam in eorum plerisque quos Lobeckius Paral. p. 142. attulit, admodum dubiae fidei est, quamquam a quibusdam senioris aetatis scriptoribus eam usurpari potuisse non nego. At in epigrammate quod affert Kramerus, a Pausan. 1, 37. servato, ferendam nego. Legitur ibi:

*Ἐνθάδ' ἄναξ ἥρως Φύταλός ποτε δέξατο σεμνήν
Δήμητραν, ὅτε πρῶτον ὀπώρας καρπὸν ἔφηνεν.*

Ubi cum optimi libri habeant *Δήμητρα*, scribendum suspicor *Δήμητρ'*, ὥς τότε πρῶτον ὀπώρας καρπὸν ἔφηνεν. Idque ipsa mihi postulare videtur sententia.

IV 199 = 312, 2.

* Πάντες Κελτοὶ φιλόνηκοί τε εἰσι καὶ οὐ νομίζονται παρ' αὐτοῖς αἰσχρὸν τὸ τῆς ἀκμῆς ἀφειδεῖν τοὺς νέους. Miror non offendisse criticos. Quid dicere debuerit Strabo, docent haec Herodoti 1, 135. de Persis: εἰπαθείας τε παντοδαπὰς ἐπιτηδεύουσι καὶ δὴ καὶ παισὶ μίσγονται. Itaque pro *φιλόνηκοι* scribendum arbitror *ἡδονηκοί*, mutatione facili et expedita; minus enim placeret *φιληδονοί* vel *φιληδονικοί*, quo usus est Olympiodorus apud Bekkerum Anecd. gr. p. 1429.

IV 200 = 313, 17.

Τὰ δ' ἦθη τὰ μὲν ὅμοια τοῖς Κελτοῖς, τὰ δ' ἀπλούστερα. Corrigan *ἔθη*. Idem requiro lib. 11 p. 513. καὶ ταφαὶ δ' εἰσὶ παραπλήσιαι καὶ ἦθη καὶ ὁ σύμπαρ βίος, αὐθέκαστος μὲν — πρὸς δὲ τὰ συμβόλαια ἀπλοῦς, et ibid. p. 517. οὐ πολὺν διέφερον τοῖς βίοις καὶ τοῖς ἡθεσι τῶν νομάδων.

IV 201 = 315, 16.

Πρὸς μέντοι τὰ οὐράνια καὶ τὴν μαθηματικὴν θεωρίαν ἱκανῶς δόξει κεκορηθῆναι τοῖς πράγμασι, τοῖς τῇ κατεψυγμένῃ ζώῃ πλησιάζουσι λέγων καρπῶν εἶναι τῶν ἡμέρων καὶ ζώων τῶν μὲν ἀφορίαν παντελῇ τῶν δὲ σπάνιν. Ita haec, quae de Pythea Massiliensi dicuntur, ad paulo saniorē rationem revocari posse conicio. Vulgo δόξειε legitur pro δόξει et τὸ τῶν pro λέγων. Praeterea coniuncta scribuntur verba τοῖς πράγμασι τοῖς τῇ κατεψυγμένῃ ζώῃ πλησιάζουσι. Atqui πράγματα non dici possunt πλησιάζειν. Itaque praestaret *ιδιάζουσι* scribere. Sed verisimile esse quod reposui, nescio an sequentia ostendant, *κέγχρω* δὲ καὶ ἄλλοις (imo ἀγρίοις) *λαχάνοις καὶ καρποῖς καὶ ῥίζαις τρέφεσθαι*, ubi *τρέφεσθαι* non habet quo referatur, nisi aliquid de accolis zonae frigidae praecessit. Ceterum cf. 2 p. 114 et 7 p. 295.

IV 206 = 324, 9.

Μετὰ δὲ τούτους οἱ ἐγγὺς ἤδη τοῦ Ἀδριατικοῦ μυχοῦ — καὶ οἱ Ταυρίσκοι. Hanc partem, qua male interrumpitur instituta rerum narratio, post *Δαμασίαν* transponendam existimamus.

V 216 = 341, 3.

In recensu populorum cispadanorum memorantur inter alios *Σέρονες καὶ Γαισάται*, pro quo codices habent *Γαζάται*, ut mox *Γεζατῶν* pro *Γαισατῶν*. Ac *Γαισάται* hic populus vocatur etiam a Polybio; nec dissimiliter *Γεσσάται* a Plutarcho in V. Marcelli cap. 3. quod ex *Γαισάται* corruptum, in qua forma etiam Strabonis codices consentiunt lib. 5 p. 212. Nec tamen describentium errori imputandum videtur quod eo quem adscripsi loco libri habent *Γαζάται*, sive potius *Γαιζᾶται*. Sic enim gentem

illam appellat Euphorio, cuius haec verba servavit Etymol. M. p. 223, 16. *Γαιζήται περὶ δειρέα χρυσοφορεῦντες*, de quibus diximus Anall. Alex. p. 68. In sequentibus non puto recte legi de Tyrrhenis et Umbris: *πολλὰς τῶν κατοικιῶν τὰς μὲν Τυρρηνικὰς ἐποίησαν τὰς δ' Ὀμβρικὰς, πλείους δὲ τῶν Ὀμβρικῶν ἐγγυτέρω γὰρ ἦσαν*. In quibus cum optimi libri *οἱ* ante *ἐγγυτέρω* addant, scribendum videtur *πλείους δὲ τῶν Ὀμβρικῶν, οἱ ἐγγυτέρω ἦσαν*. Praeterea fortasse *δ' αἱ* pro *δέ*.

V 216 = 341, 27.

Inter Cremonam et Ariminum parva oppida sita sunt: *μικρὰ πολίσματα, δι' ὧν ἡ εἰς Πρώμην ὁδός, Ἀχαρά, Ρήγιον Λέπιδον, Μακροὶ Κάμποι*. Multum negotii fecerunt interpretibus oppidi nomen *Ἀχαρά*, quod cum interpretes a nullo alio scriptore memoratum viderent, alii in *Ἀχέρραι*, quarum commemoratio ab his locis prorsus aliena est, Kramerus autem in *ἄγει* transmutavit, id ut cum *ὁδός* coniungatur. Scribendum potius *Ἀγχαρά*, cuius urbis notitiam ex Polybii octavo unus praeterea servavit Stephanus Byz. p. 15, 7. *Ἀγχαρά· πόλις Ἰταλίας*. [*ὡς Ἀντία Ἀδρία*.] *τὸ ἐθνικὸν Ἀγχαράτης, ὡς Πολύβιος ὁγδόῃ*. Sic enim haec scribenda sunt, expulsis quae aliunde illata sunt verbis *ὡς Ἀντία Ἀδρία*. Ceterum quin nomen illud cum Ancharia dea et Ancariorum familia, de quibus Müllerus Etrur. vol. 1 p. 421. et vol. 2 p. 62 dixit, coniunctum sit non dubitandum videtur.

V 217 = 342, 15.

Πρὸς δὲ τοῖς ὄρεσι — λαμβάνει τὴν σύνταξιν. Haec omnia ineptissime hic interposita esse, viderunt iam alii. Ac priora *πρὸς δὲ τοῖς ὄρεσιν ἐστι πόλις τοῖς ὑπερχεμένοις τῆς Λούνης Λοῦχα* (ita enim haec turbato ordine

in libris scripta sunt) commodè legerentur p. 222 = 350, 19. post εὐθύς, cetera autem εὐανδρεῖ δ' ὅμως — σύνταξιν inseruerim p. 218 = 344, 21. post Ποσειδώνιος, quo omnia reiecit post Du Theilium Groskurdus, quod recte fieri iure negat Kramerus. At percommode hic locum habebant verba εὐανδρεῖ δ' ὅμως ἡ χώρα καὶ τὸ στρατιωτικὸν ἐντεῦθεν τὸ πλεον ἐστὶ καὶ τὸ τῶν ἱππικῶν πλήθος, ἐξ ὧν καὶ ἡ σύγκλητος λαμβάνει τὴν σύνταξιν. Quae reliqua sunt verba ξνιοι δὲ κωμηδὸν οἰκοῦσι delenda puto, utpote ex illis nata quae leguntur p. 344, 19. πλὴν ὅτι κωμηδὸν ζῶσιν, et coagmentandae orationis caussa ab interpolatore addita. Ceterum quo casus ludibrio haec omnia primum disiecta, postea rursus coniuncta in alienum locum illata fuerint, id hoc loco non magis anxie quaerendum puto, quam in tot aliis traiectionibus, quas miris saepe modis hic scriptor expertus est.

- V 217 = 343, 2.

Ἀπὸ δὲ Πλακεντίας εἰς μὲν Ἀρίμινον εἴρηται. Permirum hoc dicendi genus est et a Strabonis usu ita remotum, ut nesciam an τὸ διάστημα post Πλακεντίας exciderit. Gravior corruptela sequentibus verbis inhaeret, ubi loquitur scriptor de regione cispadana multis olim paludibus molesta, ἀλλ' ἀνέψυξε τὰ πεδία ὁ Σκαῦρος διωρυγαῖς πλωταῖς ἀπὸ τοῦ Πάδου μέχρι Παρμηστῶν, in quibus recte quidem viri docti ultimam vocem corruptam esse intellexerunt. Parmae enim gentilicia sunt Παρμαῖος et Παρμανός, quorum neutrum ulla cum veri specie hic restituas. At iidem non attenderunt ad aliud vitium, quod latet in nomine διωρυγαῖς, pro quo διώρυξι dicendum erat. Certissima igitur coniectura scribendum: διώρυγας πλωτὰς ἀπὸ τοῦ Πάδου μέχρι Πάρμης ἄγων. Quae his proxime inferuntur verba κατὰ γὰρ

Πλακεντίαν ὁ Τρεβίας συμβάλλων τῷ Πάδῳ καὶ ἔτι πρό-
τερον ἄλλοι πλείους πληροῦσι πέραν τοῦ μετρίου, haec
igitur qui loco suo mota censet et post *Τυρρηλίαν*
transponi voluit Groskurdus, non intellexisse videtur,
haec non alio consilio scriptorem dixisse nisi ut do-
ceret, quo pacto fossae a Pado in planitiem ductae na-
vigabiles evaserint.

IV 218 = 344, 1.

Τοῦ δ' οἴνου τὸ πλῆθος μηνύουσιν οἱ πίθοι. ξύλι-
νοι γὰρ μελίζους οἴκων εἰσίν. Ante ξύλινοι desidero arti-
culum. Doliorum enim duplex genus erat, minora ex
argilla (λίθινοι πίθοι apud poetam incertum Plutarchi
Pyth. orac. 29.); et maiora e lignis confecta. Sequuntur
statim haec: προσλαμβάνει δὲ πολὺ ἢ τῆς πίττης εὐπορία
πρὸς τὸ εὐώνητον. Ad vilitatem vini picis copiam con-
ferre quamquam non inepte dici potest, alio tamen ducit
librorum scriptura πρὸς τὸ εὐκώνητον, quod vocabulum
etsi lexica ignorant, tamen recte formatum esse docet,
ut alia omittam, Aeschyleum *πισσοκώνητος μόρος*, de quo
dixit Bergkiius de Comoedia ant. p. 255. Hoc igitur di-
cit, picis copia effici, ut vinum admixta pice bene tem-
peretur. Vinum hoc modo temperatum a Graecis appel-
labatur οἶνος κωνίας, de quo vide Dioscoridem de Caus.
Plant. 5, 48. Adde Rhianum apud Athenaeum lib. 11
p. 499 d. ἡμῖν μὲν πίσεως κωνίτιδος ἡμῖν δ' οἶνον. At
potest illud εὐκώνητον etiam alio referri; ipsas enim la-
genas pice circumlinebant veteres, quo magis vinum ab
aeris contagione tutum praestarent. Hinc in laude vini
ponitur, si in ἀπιττώτοις ἀγγείοις asservatum perdurat
nihilque ingenuitatis virtutis amittit. Cf. Strabo 11 p. 516.
εὐοινεῖ δὲ σφόδρα ἢ γῇ (Ariana), καὶ γὰρ εἰς τριγωνίαν
παραμένει ἐν ἀπιττώτοις ἀγγεῖσι.

V 218 = 345, 6.

De Tiberis cursu per Etruriam agens haec dicit: μέ-
ρος μὲν τι δι' αὐτῆς φερόμενος τῆς Τυρρηνίας, τῷ δ'
ἐφεξῆς διορίζων — τὴν Ὀμβρικὴν. Legē τὸ δ' ἐφεξῆς.

V 220 = 346, 31.

Pro Πορσίνας Kramerus mavult Πορσῆνας. At Πορ-
σίνας praeter Polyaenum Str. 8, 8 et 31. tuctur Vat.
cod. Dionysii AR. 5, 22. et 7, 55. quamquam Πορσῖνος
quod his locis vulgo legitur, idem habere videtur 5, 32.
34 et 35.

V 220 = 347, 4.

Περὶ μὲν τῆς ἐπιφανείας ταῦτα· καὶ ἔτι τὰ τοῖς Καί-
ρετανόις πραχθέντα. Parum placet haec orationis bre-
vitas a Strabonis dicendi genere aliena. Recte λόγον
ἄξια vel simile quid excidisse monuit Bekkerus.

V 221 = 349, 7.

Δισχύλος δ' ἐκ τοῦ περὶ Μυκῆνας Ἀργούς φησὶν ἐν
Ἰκέτισιν ἢ Δαναῖσι τὸ γένος αὐτῶν (Πελασγῶν). Verba
Ἰκέτισιν ἢ delenda aut scribendum Ἰκέτισι καὶ Δαναῖσι,
ut voluit Hermannus Opusc. vol. 2 p. 331.

V 222 = 350, 1.

Ἐκ Ποπλωνίου εἰς Κόσσαν. Rectius Κόσαν, ut optimi
libri habent: at iidem p. 225 = 355, 16. Κοσσῶν habent.
Veram scripturam poetarum loci ostendunt. Virgilius
Aen. 10, 168. quique urbem liquere Cosas. Ruti-
lius Itin. 286. desolatae moenia foeda Cosae. Etiam
Plinio NH. 3, 5. ex bonis libris Cosa restituit Silligius.
Ibidem post φασὶν excidisse verba ἐκ δὲ Κόσσης εἰς Ὠστία
ἐπτακόσιοι τετταράκοντα, recte intellexisse videtur Gros-
kurdus. In iis quae statim sequuntur Πολύβιος δ' οὐκ

εἶναι τοὺς πάντας χιλίους — λέγει, proxime vero Kramerus coniecit οὐκ εὖ εἶναι. Scribendum enim οὐκ εὖ καὶ τοὺς πάντας, cf. *Analecta Alex.* p. 223.

V. 223 = 352, 5.

De navali Populoniae: τὸ δ' ἐπίνειον οἰκεῖται βέλτιον πρὸς τῇ ῥίζῃ τοῦ ὅρου λιμένιον ἔχον καὶ νεωσοίκους. διὸ καὶ δοκεῖ μοι μόνῃ τῶν Τυρρηνίδων τῶν παλαιῶν αὐτῇ πόλεων ἐπ' αὐτῇ τῇ θαλάττῃ ἰδρῦσθαι. Attentius haec legenti διό haud ferendum videbitur. Scripsisse Strabonem suspicor: λιμένιον ἔχον καὶ νεωσοίκους δύο· καὶ δοκεῖ μοι etc. Mox lenius fuerit supplere pronomen: Αἰθαλία, [ἥ] προσεχεστέρα τῇ ἡπείρῳ ἐστίν, quam post προσεχεστέρα addere γάρ.

V 227 = 358, 7.

Πολλὴ δὲ καὶ τῶν θερμῶν ὑδάτων ἀφθονία κατὰ τὴν Τυρρηνίαν. τῷ πλησίον εἶναι τῆς Ῥώμης. οὐκ ἤττον δ' εὐανδρεῖ τῶν ἐν Βαίαις, ἃ διωνόμασται πολὺ πάντων μάλιστα. Quae his media interposita sunt de Romae vicinia cum malis coniecturis tentasset Casaubonus, cui ceteri fere assensi sunt, Kramerus post μάλιστα transponenda censuit. Mihi quocunque loco ea posueris, in-
epte addita et delenda videntur.

V 227 = 359, 22.

Ἐν δεξιᾷ δὲ τῆς ὁδοῦ βαδίζοντι ἐκ τῶν Ὀκρίκλων εἰς Ἀρίμινον Ἰντέραμνα ἐστὶ καὶ Σπολήτιον καὶ Αἴσιον. Kramerus Αἰσίσιον, quod cum non in dextro latere viae Flaminiae situm fuisse intellectum esset, postea Kramerus Strabonis errorem incusare maluit. De correctione accedo, non item de accusatione, cum Strabo ista loca bene cognita habuerit; itaque nescio an hoc nomen transpo-

nendum sit inter *Εισπέλλον* et *Ίγούιον*, quae paucis verbis interiectis leguntur. Nimirum omissum erat et in margine notatum, postea male illatum. Ceterum veram nominis formam esse *Ἀσίσιον*, nunc etiam ex Propertii Eleg. 5, 1, 125. notum est, cui verissime Lachmannus restituit: scandentisque Asisi consurgit vertice murus.

V 228 = 361, 14.

Ἔστρωται δὲ δι' αὐτῶν ἡ Σαλαρία ὁδὸς οὐ πολλὴ οὔσα, εἰς ἣν καὶ ἡ Νωμεντανὴ συμπίπτει. Non credo verba *οὐ πολλὴ οὔσα* post *Νωμεντανὴ* transponenda esse. Etsi enim perlonga fuit via Salaria, recte tamen, cum exiguam Sabini agri partem attingeret, hoc loco *οὐ πολλὴ οὔσα* dici potuisse videtur.

V 231 = 366, 21.

Παρακινδύνως μὲν οὖν ὁρμίζονται μετέωρα ἐν τῷ σάλῳ τὰ ναυκλήρια. Scribendum *ὁρμίζεται*. In sequentibus sufficit opinor ante *καὶ μέρους* addere ἢ, ut hoc dicat, onerarias naves aut omnibus mercibus expositis abire, aut parte oneris levata Tiberim subvehi.

V 240 = 380, 5.

Τούτων δ' ἔστιν Ἑγερία καλουμένη. Recte Egeriae nomen restitutum est a Cluvero; sed articulo, quem idem adici voluit, carere licet. cf. Phlego Trall. Mir. 1 p. 18. *Υἱλος καλούμενος.* Eadem ratio ubi *ὄνομα* nomini adiectum est, aut apud Heraclidem Polit. 8. *Ἀρχίλοχον Κόραξ ὄνομα ἔκτεινε*, quod non dicam suspectae graecitatis esse. Plutarchus Crass. 31. *ὄνομα Πομαξαίθρης ἀπέκτεινε.* Aelianus AH. 11, 34. *Κισσὸς ὄνομα.* Pausan. 10, 12, 1. *ἄσαι τοὺς χρησμονὺς ὄνομα Ἑροφίλη.* Hoc quoque

frustra suspectatur. Ptolemaeus Photii Bibl. p. 146, 33. *Κωκυτὸς ὄνομα*, ubi item fuerunt qui *τις* desiderarent.

V 243 = 386, 1.

De Cuma Italica: *πασῶν γάρ ἐστι πρεσβυτάτη τῶν τε Σικελικῶν καὶ τῶν Ἰταλιωτίδων*. Parum recte, ut mihi quidem videtur, scriptum est *Σικελικῶν*, quod *Σικελιωτίδων* scribendum esse docet vel adiectum *Ἰταλιωτίδων*. Alii sunt *Σικελοί*, alii *Σικελιώται*. Cf. Stephanus Byz. p. 568, 5. Paulo post Groskurdi emendatione adiutus scripserim *πρότερον μὲν οὖν ἡντύχει [ἢ τε πόλιν] καὶ τὸ Φλεγραῖον καλούμενον πεδῖον*, quamquam fortasse etiam leniore remedio utaris hoc, ut aut *ὥς* ante καὶ excidissem statuas, aut *αὐτὴ τε* ante *ἡντύχει*.

V 244 = 387, 15.

Avernum lacum olim inclusum fuisse dicit *ὄφρυσιν ὄρθιαις συνηρεφέσιν ἀγρία ὕλη μεγαλοδένδρων καὶ ἀβάτων, αἱ κατὰ δεισιδαιμονίαν κατάσκιον ἐποιοῦν τὸν κόλπον*. Haec intellegerem sic scripta: *αἱ καὶ δεισιδαιμονίαν [τῷ τόπῳ παρεσκεύαζον] καὶ κατάσκιον ἐποιοῦν τὸν κόλπον*. Quid enim magis religionis horrorem auget quam ingentium arborum umbrae et lucorum caligines? Nisi forte κατὰ δεισιδαιμονίαν interpolatori debetur, etiam in sequentibus multis modis, ut mihi quidem videtur, grassato. In iis quae paucis interiectis leguntur, non video quo pacto sua sententiae ratio constet nisi legatur *εἰσέπλεόν γέ τοι προθυσάμενοι καὶ ἱλασάμενοι*. At in Ephori narratione de subterraneis locorum istorum incolis, quos *ἀπὸ μεταλλείας* vitam sustentare dicit, nihil corruptum puto. Quis enim nescit etiam septemtrionalium populorum mythologiam plenam esse narratiunculis de pumilionibus subterraneis fabrilem artem exercentibus et metallicaе factitandae peritis?

V 245 = 389, 14.

Τὰς Βαίαις ἐπωνύμους εἶναι λέγουσι Βαίον τῶν Ὀδυσσεως ἐταίρων τινός, καὶ τὸν (ita libri) Μισηγρόν. Postrema, quae alii aliter tentarunt, mihi glossemati simillima ideoque eicienda videntur. In proximis verbis ἐξῆς δ' εἰσὶν αἱ περὶ Δικαιορχίαν ἀχταὶ καὶ αὐτὴ ἡ πόλις, aliquid offensionis habet pluralis ἀχταί, pro quo vide an ἄχραι scribendum sit. Pro Δικαιορχία ubique vel ἰδνitis libris Δικαιόρχεια restituendum puto, quam formam et hic et aliis locis habet cod. C. Δικαιορχία a nullo unquam homine mediocriter graece docto dici potuisse persuasum habeo. Codicibus in huiusmodi rebus nihil tribuendum, qui cum summa constantia Ἐρνθία et id genus alia praebeant dudum a grammaticis correctā, nihil caussae video cur non idem in aliis nominibus a recte scribendi ratione discedentibus facere liceat. Sed de toto hoc nominum genere ad Stephanum Byzantium dicam explicatius.

V 249 = 395, 18.

Sulla ceteris Italiotis devictis Samnitas σχεδόν τι μόνους συμμένοντας ἑώρα καὶ ὁμοίως ὁμοροῦντας, ὥστε καὶ ἐπ' αὐτὴν τὴν Ῥώμην ἐλθεῖν. Varia tentant viri docti, nihil quod satisfaciat. Mihi vix dubium est quin scribendum sit ὁμοίως ὁρμῶντας, i. e. pariter ut antea feroces ad audendum, ut in illo Archilochi apud Hephaest. p. 35. οὔκ' ἔθ' ὁμῶς θάλλεις ἀπαλὸν χροά. Cf. Dio Cassius 54, 19. τῷ Μαϊκῆνι ὁμοίως ἔχαιρε, ne plura afferam. In eiusdem paginae fine (396, 5.) τοιγάρ τοι scribendum pro καὶ γάρ τοι, quibus particulis nullus hic locus est.

V 250 = 397, 18.

De perdita Campanorum luxurie agens: ἐπὶ τοσοῦτον

γὰρ εὖ ἐτρύφησαν ὥστ' ἐπὶ δεῖπνον ἐκάλουν πρὸς ζεύγη
μονομάχων. Pro εὖ ἐτρύφησαν neque ἐνετρύφησαν scri-
bendum cum Xylandro, neque quod Coraes voluit εὖ
defendum est. Strabo scripserat ἐξετρύφησαν.

VI 252 = 401, 16.

Ἔνιοι δὲ τοῦνομα ἀπὸ ποταμοῦ Ἐλέητος. Haec verba
loco admodum importuno intrusa esse fatebitur qui su-
periorum meminere, ubi de nomine Veliae urbis eiusque
caussa egerat, ἣν οἱ μὲν κτίσαντες Φωκαεῖς Ὑέλην, οἱ
δὲ Ἑλήν ἀπὸ κρήνης τινός, οἱ δὲ νῦν Ἑλέαν ὀνομάζουσι.
Quibus expositis cum de Eleatarum philosophorum di-
sciplina eiusque vi ad animos civium corroborandos, nec
non de originibus urbis ex Antiocho copiose disseruisset,
non credibile est ad urbis nomen rediisse scriptorem.
Ac nescio an ipsum dicendi genus, a reliquo loci colore
satis diversum, ista in marginem esse relegenda doceat.

VI 253 = 402, 3.

Lao Lucaniae oppido vicinum fuisse dicit τὸ τοῦ Δρά-
κοντος ἡρώων, ἐνὸς τῶν Ὀδυσσέως ἐταίρων, ἐφ' οὗ ὁ
χρησμός τοῖς Ἰταλιώταις ἐγένετο Δάιον ἀμφὶ Δράκοντα
πολὺν ποτὲ λαὸν ὀλεῖσθαι. Draco iste primitus fortasse
nihil fuit quam ipse Laus amnis; conicias id ex dei re-
sponso, qui si heroem intellegi voluisset, dubito num ἀμφὶ
praepositione usus esset. Fluvium autem draconis no-
mine significari non mirum est; quid enim amni serpen-
tum lapsu similius? Cf. Strabo 10 p. 458. δράκοντι τοι-
κότα τὸν Ἀχιλῆον λέγεσθαι φασὶ διὰ τὸ μῆκος καὶ τὴν
σκολιότητα. Quam in rem uti licebit etiam Hesiodi versu
de Cephiso apud Strab. 9 p. 424. ὥς δι' ὅλης ῥέει τῆς
Φωκίδος σκολιῶς καὶ δρακοντοειδῶς

παρὲκ Πανοπῆα διὰ Γλήχωνά τ' ἐρυμνὴν,
καὶ τε δι' Ἐρχομενοῦ εἰλιγμένος εἰσι δράκων ὥς.

Atque Oronti Syriae fluvio antiquitus *Δράκοντος* nomen fuisse ex Arriano, ut alio loco docebo, memoriae prodidit Eustathius ad Dionysii Per. 319. Add. Ruhenkenius Epist. crit. I p. 106. Oraculo isti proxime haec Strabo infert: ἐπὶ γὰρ ταύτην [τὴν] *Λᾶον στρατεύσαντες οἱ κατὰ τὴν Ἰταλίαν Ἕλληνες ἠτύχησαν ἐξαπατηθέντες τῷ χρησμῷ*. Ubi τὴν contra librorum fidem recte illatum dicerem, si praeter Italicam Laum aliam eiusdem nominis urbem commemoratam scirem, quo pacto oraculum illud simile evaderet ei, quo Dodonaeus deus fefellit Alexandrum Molossum in nominis ambiguitate ludens: *Αἰακίδῃ προφύλαξο μολεῖν Ἀχερούσιον ὕδωρ Πανδοσίαν θ' ὅθι σοι θάνατος πεπωμένος ἐστίν*, de quo cf. Casaubonum ad Strab. p. 256. Scribendum igitur aut ἐπὶ γὰρ τὴν *Λᾶον στρατεύσαντες*, aut omisso *Λᾶον*, pro quo *λαοὶ* in libris scriptum est, ἐπὶ γὰρ ταύτην *στρατεύσαντες*. Non in nominis igitur ambiguitate divinae sortis ambibolia versabatur, sed in verbis *πολύς ποτε λαὸς ὀλέται*, sive *πολὺν ποτε λαὸν ὀλέσεις*. Horum enim alterum utrum dixisse deus putandus est.

VI 253 = 402, 21.

Hoc loco recte opinor *μάλιστα* pro *μετὰ* et *πρότερον* pro *ὑστερον* viri docti restituunt; sed praeterea scribendum aut *μάλιστα* δὲ τοὺς Ἕλληνας, οἱ πρότερον μὲν γε καὶ τῆς, aut πρότερον μὲν γὰρ οὗτοι καὶ τῆς —

VI 254 = 403, 23.

Πετηλία μὲν οὖν μητρόπολις νομίζεται τῶν *Λευκαίων* — ἐρμηνή δ' ἐστίν, ὥστε καὶ *Σαννίται* ποτε *φρουρίοις* ἐπετείχισαν αὐτήν. Rectissime Kramerus reliquorum conamina repressit, quem etiam illud verissime dixisse existimo, in *φρουρίοις* gentis nomen latere. Is enim constans verbi *ἐπιτείχειν* usus est, ut simul contra quos

castellum aliquod munitum sit addatur. v. Wesseling. ad Diodorum Sicel. 12, 44. Wytttenbach. ad Iuliani Orat. 1 p. 7. c. Nec vero *Βρεττίοις* scribendum est, sed *Θουρίοις*. Spectant enim haec ad atrocissimum bellum Thuriarum cum Samnitibus seu Lucanis gestum, de quo ipse Strabo lib. 6 p. 263. *Θούριοι δ' εὐτυχήσαντες πολὺν χρόνον ὑπὸ Λευκανῶν ἠνδραποδίσθησαν*. Cf. Heynius Opusc. Acad. vol. 2 p. 141.

VI 255 = 406, 11.

Apud Temesam Politae fuit heroon, ὃν δολοφονηθέντα ὑπὸ τῶν βαρβάρων γενέσθαι βαρύμηνιν, ὥστε τοὺς περιόικους δασμολογεῖν αὐτῷ κατὰ τι λόγιον, καὶ παροιμίαν εἶναι πρὸς αὐτοὺς μηδεὶς τὸν ἥρωα τὸν ἐν Τεμέσῃ λεγόντων ἐπικεῖσθαι αὐτοῖς. Vix ullus scriptoris locus hoc intricatior habitus est, de quo missis aliorum opinionibus breviter quae ipse sentio proponam, hoc unum praefatus, frustra viros doctos Strabonis relationem cum Pausania et paroemiarum scriptoribus, qui aliam et suam quisque rationem secuti sunt, conciliare conatos esse. Iusserat igitur oraculum τοὺς περιόικους δασμολογεῖν Politae heroi, quod negotium quibus commissum erat cum propter Politae iram tributa, ut fieri solet, asperius a refractariolis exigerent et importunos sese saevosque exactores praeberent, hinc factum est, ut homines malevoli et importune molesti ab heroe Temesaeo exagitari dicerentur. Proinde scribendum videtur καὶ παροιμίαν εἶναι πρὸς τοὺς ἀηδεῖς, τὸν ἥρωα etc. Haud dissimilis huic Buttmanni est emendatio πρὸς τοὺς ἀνηλεεῖς, sed in aliam sententiam accepta. Paucis interiectis Strabo ita pergit: ταύτης δὲ τῆς Τεμέσης φασὶ μεμνήσθαι τὸν ποιητὴν, οὐ τῆς ἐν Κύπρῳ Ταμασοῦ. λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως τὸ ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν'.

Haec postrema intellegerem equidem, si γράφεται scriptum esset pro λέγεται. Fuisse enim qui in Homérico loco Τάμασον rescriberent ex Stephano Byz. p. 599, 8. intellegitur. Sed ea audacior fuerit coniectura et plures ob causas non probanda. Mihi quidem multo credibilius videtur, Homérico exemplo reciso scriptoris verba ita esse refingenda: οὐ τῆς ἐν Κύπρῳ Ταμασσοῦ [ἢ Ταμάσου,] λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως. Sic enim, ad varias eiusdem nominis species indicandas, uti solet hac forma dicendi Strabo, ut lib. 7 p. 328. τὸ ὄρος ὁ Τόμαρος ἢ Τμάρως, λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως. lib. 8 p. 353. τὰ Γέρηνα ἢ τὴν Γερηνίαν, λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως. lib. 9 p. 424. τοὺς Παραποταμίους ἢ τὴν Παραποταμίαν, λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως. ib. p. 443. τὸ Ὀμόλιον ἢ τὴν Ὀμόλην, λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως. Mitto alia exempla. Pro Ταμασσοῦ vulgo legitur Ταμασοῦ. cod. A Ταμασσου (sic), C Ταμάσσου. Ταμασσός librorum scriptura est apud Strab. 14 p. 684. De utraque forma dixi ad Stephanum Byz. l. l.

VI. 256 = 407, 16.

Hipponium Romani μετωνόμασαν Οὐιβῶναν Οὐαλεντίαν. Assentior corrigentibus Οὐιβῶνα. Editā scriptura repetenda ex more dicendi aetatis senioris, quo νύκταν, θυγατέρα, ἄνδρα et similia dicebant. V. Lobeck. Paral. p. 142. Nec omittendum in margine cod. A notari τὴν νῦν βιβῶναν λεγομένην. Apud Stephanum Byz. p. 336, 17. partem veri vidit Xylander; scribendum enim Οὐιβῶν Οὐαλεντία. De huius urbis promontorio intellego Aelianum HA. 15, 13. ἐν δὲ τῷ ῥίῳ τῷ Βιβωνικῷ θύννων ξένη μυχία, qui locus vix dici potest quantopere doctissimos editores vexarit. Libri fere Βυβωνικῷ i. e. Οὐιβωνικῷ. Thynnorum ibi plurimam fuisse capturam ex Archestrato intellegitur apud Athen. 7 p. 302a.

VI 256 = 408, 9.

Ἀπὸ δὲ τοῦ Μεταύρου ποταμοῦ Μέταυρος ἕτερος. In his *Μέταυρος* nihil aliud esse videtur nisi dittographia sequentis *ἕτερος*. Post Metaurum amnem alium amnem sequi dicit, cuius nomen propter ignobilitatem reticuit scriptor cum ignoraret. Similiter lib. 16 p. 774. *εἴτ' ἄλλος ποταμός.* Eodem redit Cluveri crisis, nisi quod pro *Μέταυρος* rescribi voluit *ποταμός*, coniectura, ut mihi quidem videtur, vix plausibili.

VI 258 = 411, 14.

Postquam Dionysius Syracusanorum tyrannus Rhegium diruerat, ὁ υἱὸς αὐτοῦ μέρος τι τοῦ κτίσματος ἀναβλὼν *Φοιβιαν* ἐκάλεσεν. Nominis caussam non video quaesitam ab interpretibus. Nimirum Dionysius iunior Apollinis se filium ferebat ex matre Doride, testante Plutarcho de Alexandri virt. et fort. p. 338b. *Διονύσιος δὲ ὁ νεώτερος Ἀπόλλωνος υἱὸν ἑαυτὸν ὀνόμασεν ἐπιγράψας Δωρίδος ἐκ μητρὸς Φοίβου κοινώμασι βλαστῶν.* Add. Epist. Socr. 35. ubi πάνυ ἀξιήκοοι συνουσίαι ἀνδρὸς Φοίβου κοινώμασι βλαστόντος commemorantur. Ceterum rectius fortasse fuerit *Φοίβειαν* scribere.

VI 259 = 412, 10.

Ἰδρυται δ' ἡ πόλις ἐπ' ὄφρυος, ἣν Ἑσῶπιν καλοῦσιν. De Locris haec dicuntur Epizephyriis; sed pro *Ἑσῶπιν* scribendum, haud dubie *Ἐπῶπιν*. Hoc enim nomen, non item alterum, Graeci locis, a quibus late prospectus pateret, indere solebant. Epopos montis nomen est in Pithecusis apud Plinium NH. 2, 89. qui *Ἐπωμείης* male dicitur in libris Strabonis lib. 5 p. 248. Eodem Ephyrae nomen revocandum esse monui ad Stephanum Byz. p. 275, 3. In sequentibus de foeda Dionysii tyranni in *Locricas*

virgines petulantia exponit: ὅς γε προσγάμει (ante nuptias corrumpēbat) παρεισιῶν εἰς τὸ δωματίον τὰς νυμφοστολισθείσας, συναγαγὼν δὲ τὰς ὥραϊας παρθένους, περισσεύρας ὀλοπτέρους ἐν τοῖς συμποσίοις ἡφίει κάκεινας ἐκέλευσε γυρεύειν γυμνάς. In his primum pro νυμφοστολισθείσας, quod analogiae repugnat, ex epitome scribendum νυμφοστοληθείσας. Simili errore lib. 9 p. 414=262, 17. legitur πολυχρηματίσαντας, quod πολυχρηματήσαντας scribendum est. Tum plane non intellegitur quae tandem columbae ὀλόπτεροι vocari possint, si quidem ὀλόπτερα a naturalium rerum studiosis dicuntur insecta non fissas, sed integras alas et continuas habentia. Cf. Schneiderus ad Aristotelis HA. vol. 1 p. 21 sq. quod quo sensu ad columbas transferri possit nemo dixerit. At Strabo scripserat κολοπτέρους, idque unice Dionysii consilio accommodatum erat. Vocem alias non obviam satis tuetur quod Plutarchus Flam. 21. dixit κολουρος ὄρνις καὶ ἀπτήν. Denique γυρεύειν ex θηρεύειν corruptum videtur. In iis quae his proxime inferuntur ambigi video quae sint σανδάλια ἄζυγα, quamvis ea de imparibus calceis intellegi debere res ipsa doceat.

VI 260 = 413, 12.

De Zaleuci legibus agens: τῶν πρότερον τὰς ζημίας τοῖς δικασταῖς ἐπιτρεψάντων ὀρίζειν ἐφ' ἐκάστοις τοῖς ἀδικήμασιν, ἐκεῖνος ἐν τοῖς νόμοις διώρισεν, ἡγοούμενος τὰς μὲν γνώμας τῶν δικαστῶν οὐχὶ τὰς αὐτὰς εἶναι περὶ τῶν αὐτῶν, δεῖν δὲ τὰς αὐτάς. Ita haec in libris scripta sunt, sententia, ut mihi quidem videtur, perversa et fere dixerim puerili. Atqui apertum est τὰς μὲν γνώμας ποσcere sibi oppositionem, quae cum non alia esse possit quam τὰς δὲ ζημίας, hoc ipsum excidisse arbitror post τῶν αὐτῶν in hunc modum: τὰς μὲν γνώμας τῶν δικα-

σιτῶν οὐχὶ τὰς αὐτὰς εἶναι περὶ τῶν αὐτῶν, [τὰς δὲ ζημίας] δεῖν εἶναι τὰς αὐτάς. Atque in hanc sententiam Zaleuci legem interpretatus est iam Heynius Opusc. Acad. vol. 2 p. 37.

VI 261 = 414, 22.

Μετὰ δὲ Λοκροὺς Σάγρας, ὃν θηλυκῶς ὀνομάζουσιν, ἐφ' οὗ βωμοὶ Διοσκούρων, περὶ οὓς Λοκροὶ — ἐνίκησαν. De Dioscurorum in pugna Sagrensi praesentia dictum ad Fragm. Comic. graec. vol. 2 p. 1231 sqq. Sed de nomine fluminis ambigitur, quod cum Strabo disertim θηλυκῶς efferri dicat, permirum tamen est Σάγρας appellari i. e. ea forma efferri, quae nisi masculine dici non potest. Ac ne ἡ Τάρας obvertas, de quo Stephanus Byz. p. 603, 3. admonuit, id urbis nomen est eidemque legi subiectum, qua Σελινοῦς Τειχιοῦς et alia innumera utroque genere dicuntur, prout πόλις aut subaudias aut non subaudias. Scribendum igitur Σάγρα, ut recte legitur in epitome. Atque haec sola forma est, qua scriptores usi sunt; nec masculini ὁ Σάγρας ullum exemplum est. Ipse Strabo infra p. 415, 6. μετὰ τὴν Σάγραν. Photius Lex. p. 496, 1. Σάγρα, ποταμός ἐν Ἰταλίᾳ καὶ τόπος, ἀφ' οὗ ἡ παροιμία, ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρα, i. e. Σάγρα. Eustathius ad Hom. p. 278, 5. ποταμός τῆς Λοκρίδος ἡ Σάγρα. Zenobius Prov. 2, 14. Σάγρα δ' ἐστὶ ποταμός, ἐν ᾧ τὴν μάχην ἐνίκησαν οἱ Λοκροί, ubi aut τόπος scribendum aut ἐφ' ᾧ. Denique Plinius NH. 3, 10. memoratu digna Locris Sagra. Mitto enim ceteros, in quibus Σάγρα dativus est, genere ambiguo. Certum igitur est Strabonem scripsisse Σάγρα, nec offensioni esse possunt quae sequuntur masculina. ὃν et ἐφ' οὗ, ad quae ποταμός subaudiendum, nisi id ipsum excidisse dicas Σάγρα [ποταμός], ὃν —. Ceterum

haec Strabonis de genere admonitio spectat eo, quod ipse supra libro 5 p. 242. cognominem fluvium τὸν Σάγρον commemoravit, Frentanos a Pelignis disterminantem.

VI 261 = 415, 10.

Μετὰ δὲ ταύτην Σκυλλήτιον, ἄποικος Ἀθηναίων τῶν μετὰ Μενεσθέως, Κροτωνιατῶν δ' ἐχόντων Διονύσιος Λοκροῖς μέρος ὥρισεν. Haec grammatice intellegi non possunt nisi scribatur Λοκροῖς προσώρισεν, quo verbo frequentissime in simili caussa utitur Strabo, cuius vide lib. 4 p. 177. 9 p. 425. 17 p. 840 etc.

VI 262 = 416, 18.

Postquam Neaethum amnem ab incendio, quo Troianae captivae Graecorum naves consumpserunt, denominatum esse dixit, in hunc modum pergit scriptor: ἐνθὺς δὲ καὶ ἄλλων πλείονων εἰσαφικνουμένων καὶ ζηλούντων ἐκείνους κατὰ τὸ ὁμόφυλον, πολλὰς κατοικίας γενέσθαι (φασίν) ὧν αἱ πλείους ἐπώννυμοι τῶν Τρώων ἐγένοντο. Coloniis illis post Troiae excidium in Italia conditis Graecos victores a victis Troianis nomina imposuisse et per se incredibile est nec historiae monumentis ullo modo confirmatur. Cedo vel unum exemplum, et si non vera at tamen veri similia scriptorem tradidisse fatebor. Accedit quod illud ἐπώννυμοι nullam auctoritatem habet, sed merae coniecturae deberi videtur; nam cod. A. habet ὁμώνυμοι, quo etiam augetur rei absurditas. Non dubium igitur quin vetus et grave vitium hic lateat, quod vide an ita recte sustulerim: ὧν αἱ πλείους ὁμώνυμοι τῶν ποταμῶν ἐγένοντο. Dicit igitur plerasque illas civitates fluminibus, ad quae condita erant, fuisse cognomines: atque ita rem esse docent exempla urbium Siris, Tarenti, Thuriorum, Sybaris, Lai, Medmae, Literni, Vulturni, Bu-

xenti et aliarum. Ceterum fuit ea iam Duridis Samii observatio servata illa a Stephano Byz. p. 62; 11. φησὶ γὰρ Δοῦρις ὅτι αἱ πλείσται τῶν Σικελῶν πόλεων ἐκ τῶν ποταμῶν ὀνομάζονται — ὥς καὶ ἐν Ἰταλίᾳ. Haec si recte disputata sunt, simul intellegitur ea quae statim his subiciuntur, καὶ ποταμὸς δὲ Νέαιθος ἀπὸ τοῦ πάθους τὴν προσωνυμίαν ἔσχεν, ineptissimum esse interpolatoris additamentum, qui vitiosam scripturam τῶν Τρώων in suo iam libro repererat. Quamquam ista quidem verba etiam per se spectata suspecta sunt; quo accedit quod vocabulum προσωνυμία eo sensu hic usurpatum est, quo a recte loquentibus usurpari non potuit: nisi forte emblematis auctor ἐπωνυμίαν scripsit, quo Strabo de eadem re paulo superius (416, 12) usus est: Νέαιθος, ὧν τὴν ἐπωνυμίαν γενέσθαι φασὶν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, ubi pro ὧν non οὗ scribendum est, ut voluit Coraes, sed ὧ.

VI 262 = 417, 1.

Φησὶ δ' Ἀντίοχος, τοῦ Θεοῦ φήσαντος Ἀχαιοῖς Κρότωνα κτίζειν, ἀπελθεῖν Μύσκελλον. Pro φήσαντος Strabo scripserat χρήσαντος, ut legitur in epitome. Mox unice verum est ἐκ λῶον εἶη, quod ex solenni oracula consulentium formula dictum est. V. Lobeckii. Aglaoph. p. 1095. Cfr. Strabo 8 p. 380. In oraculo autem quod subicitur:

Μύσκελλε βραχύνωτε, παρὲκ θεὸν ἄλλο ματεύων
κλάσματα θηρεύεις· δῶρον δ' ὃ τι δῶ τις ἐπαινεῖν,
parum placet βραχύνωτε, quod dubitari potest num de ἱποκύφῳ recte dicatur; ac cum in cod. Diodori Exc. Vatic. p. 8 scriptum sit Μύσκελλε καλὰν ὥστε, haud temere Lobeckius Path. p. 136. Μύσκελλ' ἀγκυλόνωτε scribendum coniecit. Praeterea cum pro παρὲκ libri habeant πάρες, fortasse παρεῖς scribendum. Quod altero versu

legitur κλάσματα, ad κλαύσματα i. e. κλαύματα ducit, ut alibi legitur. In sequentibus Crotoniatarum laudes celebrantur, Κροτωνιατῶν ὁ ἔσχατος πρῶτος ἦν τῶν ἄλλων Ἑλλήνων. Quam in rem non indignus memoratu versus est incerti scriptoris apud Scholiastam Theocriti Id. 4, 33. μάταια τᾶλλα πρὸς Κρότων' ἔστ' ἄστεα. At ibidem (417, 19) scriptoris verba iterum parum apto emblemate aucta sunt: τὴν παροιμίαν ὑγιέστερον Κρότωνος λέγουσαν ἐν-τεῦθεν εἰρησθαί φασιν, ὡς τοῦ τόπου πρὸς ὑγίειαν καὶ εὐεξίαν ἔχοντός τι φορὸν διὰ τὸ πληθὸς τῶν ἀθλητῶν. Quorum postremis laudabo qui probabilem sententiam extuderit. De consimilibus additamentis supra diximus p. 14.

VI 263 = 418, 13.

De Sybari urbe: οἰκιστῆς δ' αὐτῆς ὁ Ἴσος... Ἑλικεύς. In codice haec ita scripta sunt ὁ Ἰσελικεύς, in quibus si lineolam addideris super ξ, emergit ὁ Ἴσος Ἑλικεύς. Similiter p. 427, 15. Ποσιδῶνι in cod. scriptum est pro Ποσειδώνιος, et ut de Latinis exemplum asseram, me pro meus apud Catullum Carm. 21, 10. cuius versiculi ita videntur refingi posse: Nunc ipsum id doleo, quod esurire Meus mi puer et sitire discet. De nomine Ἴσος dixi in Relat. menstr. Acad. Berol. 1850 p. 254. At fortasse ne hac quidem mutatione opus est, sed scribendum ut in codice habetur ὁ Ἴς Ἑλικεύς. Nullum quidem huius nominis exemplum habeo; at commode conferri potest nomen Ἴσχυς. In proximis de eadem civitate verbis τεττάρων ἐθνῶν τῶν πλησίον ὑπῆρξε, scribendum est ἐπῆρξε. Ibidem non offensione caret subitus a singulari numero ad pluralem transitus, quem ita facillime tollere licebit, si τριάκοντα μυριάδες (pro μυριάσιν) ἐστράτευσαν scripseris, quibus interpositis iam recte pergere potuit συνεπλή-

ρουν οἰκοῦντες scil. οἱ Συβαρίται. Infinitivi, quos E habet, correctori debentur parum felici. Nisi potius ceteris servatis ἐστράτευσεν scribendum. Nec reliqua, in quibus scriptor Sybaritarum fata prosequitur, vitii sunt immunia, praesertim haec de Atheniensibus dicta: οἱ συνοικήσαντες μὲν ἐκείνοις ἀφίκοντο, καταφρονήσαντες δὲ αὐτῶν τοὺς μὲν διεχειρίσαντο, τὴν δὲ πόλιν εἰς ἕτερον τόπον μετέθηκαν. Ubi post τοὺς μὲν διεχειρίσαντο excidisse videtur τοὺς δὲ ἡνδραποδίσαντο. Quale quid ut grammatica ratio postulat, ita ne veri quidem simile est Athenienses eo usque crudelitatis processisse, ut omnes trucidarent; alioqui possis etiam ita corrigere: καταφρονήσαντες δ' αὐτοὺς μὲν διεχειρίσαντο, in quo καταφρονήσαντες absolute positum esset sumto spiritu, ut apud Amphidem Athen. 13 p. 559 a. ἡ μὲν νόμῳ γὰρ καταφρονοῦς ἔνδον μένει, et ipsum adeo Strabonem lib. 17 p. 820. οἱ Αἰθίοπες καταφρονήσαντες ἐπὶ λῆθον τῇ Θηβαϊδί. Cf. F. A. Wolfium ad Xenophontis Hellen. 4, 5, 12.

VI 264 = 419, 22.

Ἰτάμῳ μὲν οὖν τὸ οὕτω μυθεύειν, ὥστε μὴ καταμύσαι φαινόμενον, καθάπερ καὶ τὸ ἐν Ἰλλῷ ἀποστραφῆναι κατὰ τὸν Κασάνδρας βιασμόν, ἀλλὰ καὶ καταμύον δείκνυσθαι. Multas haec criticorum coniecturas pepererunt, quorum Xylander ὥστε μὴ μόνον καταμῦσαι φαινόμενον, Coraes ὥστε μὴ καταμῦσαι φανῆναι μόνον, Kramerus ὥστε μὴ καταμῦσαι φάναι μόνον coniecit. Qui quod μόνον requirunt, fefellisse eos videtur dicendi usus, cuius exemplum certissimum ipse Strabo habet lib. 5 p. 213 = 336, 7. οὐ μέντοι ᾤκησαν αὐτόθι, ἀλλὰ καὶ τοῦνομα τῷ κρίσματι κατέλιπον, ubi item critici μόνον inseri voluerunt. Cf. Lucianus dial. deor. 21, 1. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ. Longinus Subl. 35.

οὐ γὰρ μεγέθει τῶν ἀρετῶν. ἀλλὰ καὶ τῷ πλήθει. Neque aliter scriptores latini, ut Cicero ND. 2, 64. nec vero supra terram, sed etiam in intimis eius tenebris plurimarum rerum latet utilitas. Florus Hist. 2, 2. nec cum hominibus, sed cum monstris dimicatum est. Ac prorsus eiusdem generis est tritum οὐχ ὅτι — ἀλλὰ καί. Nolim vero in his et similibus ad ellipsin confugere, sed est arguta quaedam et emphatica orationis brevis. Ita Strabo dixerit: protervum est fabulari, ut dea non dico oculos clausit indignabunda (id enim non mirum est), verum etiam nunc clausis oculis eam ostendi; ἀναινόμενον enim, i. e. facinus aversans, pro φαινόμενον, et ὡς pro ὥστε scribendum esse conicio, ut καταμύσαι sit optativus. Praeterea articulus ante ἐν Ἰλίῳ ferri non potest; neque enim diversum esse putabatur Iliacum deae simulacrum ab eo, quod apud Siritas ostendebatur.

VI 266 = 423, 17.

Ὅσα σκαληνὰ καὶ ὧν οὐδεμία πλευρὰ [οὐδεμιᾶ] τῶν τοῦ παραλληλογράμμου ἐφαρμόττει. οὐδεμιᾶ codd. omitunt recteque addidit Coraes; sed praeterea addendum videtur πλευρᾷ. Sic enim mathematici loquuntur, οὐδεμία πλευρὰ οὐδεμιᾶ πλευρᾷ ἐφαρμόττει. Atque ita etiam apertior est erroris causa.

VI 266 = 423, 19.

Ὅμως δ' οὖν τῆς Σικελίας τῇ Ἰταλίᾳ πρὸς νότον κειμένης ἡ Πελωριᾶς ἀρχικωτάτῃ λέγουτ' ἂν καλῶς τῶν τριῶν γωνιῶν, ὥσθ' ἡ ἐπιζευγνυμένη ἀπ' αὐτῆς ἐπὶ τὸν Πάχυνον, [ὄν] ἐκκεῖσθαι πρὸς ἑω ἐφαμεν, [ἄμα] πρὸς ἄρκτον βλέπουσα ποιήσει τὴν πλευρὰν τὴν πρὸς τὸν πορθμόν. Ita haec legenda videntur, in quibus ἐν τοῖς, quod

libri post οὖν habent, Coraes recte omisit. Tum ὃν ex-
cidisse vidit Ferdinandus Ranke, quo suasore etiam ἐφα-
μεν scripsi pro φαμέν. Respicit scriptor ea quae supra
p. 265. dixit. Post ποιήσει libri habent δέ, quo servato
Rankius βλέποι ἄν scribebat pro βλέπουσαν (sic enim
libri), quod ex meis rationibus βλέπουσα scribendum erat,
addito quo codices carent ἅμα. τήν, quod ante πρὸς
legitur, Coraes restituit pro καί. Etiam sequentia verba:
δεῖ δ' ἐπιστροφὴν μικρὰν λαμβάνειν πρὸς χειμερινὰς ἀνα-
τολάς, non sine vitio esse videntur, ac nescio an δοκεῖ
scribendum sit pro δεῖ.

VI 267 = 425, 9.

Αἱ δὲ μεταξὺ Κατάνης καὶ Συρακουσῶν ἐκκελοῖπαςι,
Νάξος καὶ Μέγαρα, ὅπου καὶ αἱ τῶν ποταμῶν ἐκβολαὶ
συνελθοῦσαι πάντων καταρρεόντων ἐκ τῆς Αἰτνῆς εἰς εὐ-
λίμενα στόματα. Naxus non inter Catanam et Syracu-
sas sita erat, sed inter Catanam et Tauromenium. Is
igitur ipsius Strabonis error est; quae vero sequuntur
gravibus corruptelis laborare, vel orationis vitiositas ar-
guit. Nam cum αἱ τῶν ποταμῶν ἐκβολαὶ scriptum sit,
manifesto desideratur aliquid, quo quinam illi fluvii sint
accuratius indicetur. Quo accedit quod non πάντων in
cod. A scriptum est, sed καὶ πάντα, quod utut vitiosum
revocandum est, dum cetera ad sapiorem rationem revo-
cata fuerint. Mirum item videri debet, quod fluvii illi
in sua ipsi ostia effundi dicuntur. Augentur etiam turbae
sequentibus verbis: ἐνταῦθα δὲ καὶ τὸ τῆς Ξιφωνίας *)

*) Haec enim unice vera est huius nominis scriptura, non Ξι-
φονία, quae forma explicari non potest. Nomen promontorio aut
a gladii similitudine inditum est, quemadmodum Ξιφίτης portus no-
men fuit in finibus Reginorum, ut ex Aeschilo tradunt Hesychius
et Orion, aut ad nescio quem Ξίφωνα revocandum est.

ἀχρωτήριον. Itaque omnia ista de fluviiis illis allata non ad Naxum Straboni spectant, sed ad Megara; apud Megara autem nulli in mare erumpunt neque possunt erumpere amnes ex Aetna effusi. Vides summam hic esse omnium rerum perturbationem, quam gaudebo si cui felici emendatione tollere continget.

VI 268 = 426, 13.

Δείκνυται δὲ καὶ ἡ Χάρυβδις μικρὸν πρὸ τῆς πόλεως ἐν τῷ πόρῳ, βάθος ἑξαίσιον, εἰς ὃ αἱ παλίσροισι τοῦ πορθμοῦ κατὰγουσιν εὐφυνῶς τὰ σκάφη τραχηλιζόμενα μετὰ συστροφῆς καὶ δίνης μεγάλης. Non ferendum esse εὐφυνῶς qui recte intellexit Coraes, non recte tamen scripsit εὐθέως. Paulo melius esset εὐπετῶς, quo similiter usus est Strabo lib. 3 p. 143. At scribendum potius φυσικῶς, quod etiam aliis locis Strabo in re simili dixit, velut lib. 7 p. 320. de pelamyde: τῶν τόπων εὐφυνῶν ὄντων πρὸς τὸ τὸν ἐκεῖ ῥοῦν τῆς θαλάττης ἐπὶ τὸ Βυζάντιον τετράφθαι, φυσικῶς συνελαίνεται δεῦρο καὶ παρέχει τοῖς Βυζαντίοις πρόσοδον ἀξιόλογον. Sic enim distinguendum est, non ut φυσικῶς praecedentibus iungatur.

VI 269 = 427, 15.

Ὅταν τε, φησὶ Ποσειδώνιος, γίνηται τὰ περὶ τὸ ὄρος. Ita virorum doctorum emendationibus adiutus haec scribenda arbitror.

VI 269 = 428, 15.

Ἄμα δὲ Μύσκελλον τέ φασιν εἰς Δελφοὺς ἐλθεῖν καὶ τὸν Ἀρχίαν· χρηστηριαζομένων δ' ἐρέσθαι τὸν θεὸν πότερον αἰροῦνται ὑγίειαν ἢ πλοῦτον. Ita haec commodissime mihi constitui posse videntur. In proverbio de ho-

minibus sumptuosis, quod in sequentibus scriptor memorat, ὡς οὐκ ἂν ἐχγένοιτο αὐτοῖς ἡ Συρακουσίων δεκάτη, verbum ἐχγένοιτο verissime Kramerus neminem adhuc ita explicuisse dicit ut satisfecerit. Nec tamen probaverim quod ipse coniecit ἐκλέγοιτο, ac nescio an non potius ἐξικνοῖτο vel ἐξίκοιτο scribendum sit: ne Syracusanorum quidem decimam eorum sumptibus sufficere.

VI 270 = 430, 5.

Ἡ δ' Ὀρτυγία συνάπτει γεφύρα πρὸς τὴν ἡπειρον οὔσα, κρήνην δ' ἔχει τὴν Ἀρέθουσαν. Abundare participium οὔσα intellexit scriba cod. Eton. qui πρόσγειος in margine addidit. Corrigendum potius ἡπειρον [όμορ]οὔσα, quod recte dici de insula continenti vicina docet Nican- der apud Schol. Apollonii Rhod. 1, 419. eandem Orty- giam vocans ὁμοτέρονα νῆσον Σικελίης, de quo loco dixit Hermannus Opusc. vol. 4 p. 247. afferens ille etiam Strab. 16 p. 738. Nec dissimile est quod lib. 9 p. 393. dicit Salaminem urbem sitam esse ἐπὶ χερρονησοειδοῦς τό- που συνάπτοντος πρὸς τὴν Ἀττικὴν, vel lib. 14 p. 681. ubi Cypri insulae μέρη προσάρακτια memorat συνάπτοντα τῇ Κιλικίᾳ, vel quod lib. 9 p. 404. legitur τῆς Βοιωτια- κῆς παραλίας τῆς πρὸς Εὐβοίᾳ, ubi ne quis Εὐβοίαν scribendum putet prohibet simillimus locus lib. 10 p. 446. τῷ κατὰ Σαλαμῖνα ὄρει τῷ πρὸς τῇ Ἀττικῇ. At in Her- mesianactis Eleg. 1, 55. non probari potest Hermanni emendatio prae eo quod alius vir doctus scribendum esse vidit τὸ δὲ Μῦσιον εἶσιδε Λεκτόν, de cuius emendationis veritate tanto minus dubitandi caussa erat, quo certius constat, iis quibus Hermesianax scripsit temporibus My- siae nomen ad Lectum usque totumque illum terrarum tractum pertinuisse.

VI 271 = 431, 2.

"Ομῶς τό γε ἐπὶ πλέον, εἰ καταδύνει εἰς τὸ κατὰ γῆς ῥεῖθρον. Haec verba cum scriptoris consilio adversentur totiusque argumentationis vim mirifice infringant, in marginem reicienda videntur. Ac fatendum est etiam in reliquis haud pauca esse, quae dubitationes moveant gravissimas et interpolatoris manum experta esse videantur. Alia etiam fortasse corrupta sunt. Quae 431, 12. leguntur, propius ad codicum fidem sic scribenda videntur: οὐχ ὅτι τῷ τοσοῦτῳ τε καὶ διὰ τοσοῦτων πόρων.

VI 271 = 431, 25.

Ἐπιτείνουσι δὲ τὴν τοιαύτην τερατολογίαν οἱ τὸν Ἰνωπὸν εἰς Ἀῆλον ἐκ τοῦ Νεῖλου περαιοῦντες. Ἀλφειὸν δὲ Ζωῖλος ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ Τενεδίῳ ἐγκωμίῳ φησὶν ἐκ Τενέδου ῥεῖν, ὁ τὸν Ὅμηρον ψέγων ὥς μυθογράφον. Ἰβυκος δὲ τὸν ἐν Σικυῶνι Ἀσωπὸν ἐκ Φρυγίας ῥεῖν φησι. Haec per se spectata neque doctrinae neque ingenii laude carent; quis enim neget argute dictum esse illud ὁ τὸν Ὅμηρον ψέγων ὥς μυθογράφον, cum ipse Zoilus de Alpheo amne ea commentus sit, quae omnem fidem excedant. Quo magis mirandum est Wolfium Prol. Hom. p. 192. ista expungi voluisse. Nihilominus totam annotationem, quae quam incommode institutam orationem interpellat neminem fugere potest, qui locum paullo intentius inspexerit, a Strabone abiudicandam arbitror; mirum etiam videri debet, quod Alphei cursus in his ipsis sic memoratur ac si nulla eius in superioribus mentio facta esset.

VI 272 = 432, 24.

Ἀλαισα καὶ Τυνδαρίς καὶ τὸ τῶν Αἰγεστέων (Αἰγεσ-
-ταίων) ἐμπόριον καὶ Κεφαλοίδιον. Pro Κεφαλοίδιον li-

bri *Κεφαλοίδεις*, nisi quod in B. a manu secunda *ιον* ultimae syllabae superscriptum est. Ea vero aperta est hominis parum accurate docti correctio. Strabo enim scripserat *Κεφαλοίδις*, ut appellant hoc oppidum Plinius NH. 3, 8. Ptolemaeus Geogr. 3, 4. Archestratus apud Athenaeum lib. 7 p. 302a. cuius haec verba sunt:

ἐν Σικελῶν τε κλυτῇ νήσῳ Κεφαλοίδις ἀμείνους

πολλῶ τῶνδε τρέφει θύνους καὶ Τυνδαρίς ἀκτή,

ubi item libri habent *Κεφαλοίδεις*, ipsis numeris quid verum sit indicantibus. Adde scholiasten Theocriti Id. 1, 118. *Θύμβρις ποταμὸς Σικελίας, ἐφ' ᾧ μυθεύεται Ἡρακλῆς τὰς ἐκ τῆς Ἑρυσθείας βοῦς ἐλαύνων ἐνταῦθα ἀφικέσθαι. γενομένου δὲ χειμῶνος ἀνυπερβλήτου τὸν ποταμὸν χῶσαι καὶ ἐπίπεδον ποιῆσαι, ἐφ' ὃν οἱ Κέφαλοι διαδείκνυνται κατοικοῦντες.* Ubi cum dudum ego *Κεφαλοίδιδα* δείκνυνται correxissem, nunc in idem incidisse Dübnerum video, nisi quod *Κεφαλοίδιον* scripsit, qua forma usus est anonymus Chorographus apud Strabonem lib. 6 p. 266. Diodorus Sic. 14, 56 et 78. et 20, 56. Similiter fluctuat scriptura nominis *Τυνδαρίς*, quae *Τυνδάριον* dicitur Ptolemaeo Geogr. 3, 4. et Tindareo in tabula Peutingerana. Ceterum in loco scholiastae nunc verum arbitror quod ad verborum structuram haud paulo aptius est *οἱ Κεφαλοίδιοι δείκνυνται κατοικοῦντες*, quod gentili-cium a *Κεφαλοίδιον* formatum est, ut *Βυζάντιοι* a *Βυζάντιον* ed id genus alia, de quibus aliquoties admonuit Stephanus in Ethnicis. Cephaloedias ora est apud Silium Ital. 14, 273.

VI 274 = 435, 17.

Κλειόμενον ὄφρ' αὖ τεφρώδει τειχίου τὸ ὕψος ἔχοντι.

Non scripserim hic *ἐχούση*, cum *ὄφρ' αὖ* a sequioris aetatis scriptoribus masculino genere dictum esse pluribus

constet exemplis. Strabonis locus fugit editores Stephani Parisiensis.

VI 275 = 436, 24.

Ὄν (θερμῶν) τὰ μὲν Σελινούντια κατὰ Ἰμέραν ἄλμυρά ἐστι, τὰ δ' Αἰγεσταῖα πότιμα. Corrīgunt καὶ τὰ κατὰ Ἰμέραν. Aptius videbitur καὶ τὰ Ἰμεραῖα. Cf. Polyb. 1, 24. μεταξύ τοῦ Παρώπου καὶ τῶν θερμῶν τῶν Ἰμεραίων.

VI 275 = 438, 4.

De Lipara insula: ἔχει μέταλλον εὐπρόσοδον καὶ θερμὰ ὕδατα. Dubitare licet num εὐπρόσοδος aliud quid significare possit quam accessu facilis. Scribendum igitur ex A et Epit. εὐπρόσοδος, quod etsi hoc uno loco lectum tamen rectissime dici praeter alia ostendunt adiectiva εἰμφοϊκος, ἔγκαρπος, ἔγκαλκος (Alph. Heckerus Callim. p. 317), ἔγκληρος alia. Sequuntur haec: ταύτης δὲ μεταξύ πῶς ἐστι καὶ τῆς Σικελίας [ἢ Θέρμεσσα] ἦν νῦν Ἱερὰν Ἡφαιστον καλοῦσι, πετρώδης πᾶσα καὶ ἔρημος καὶ διάπυρος. Verbis ἢ Θέρμεσσα, quae ex Cluveri coniectura addita sunt, carere licet, cum supra scriptor dixerit τὴν Λιπάραν ἐγγυτάτω τῆς Σικελίας κεῖσθαι μετὰ γε τὴν Θέρμεσσαν. De Hiera insula, ut hoc addam, praeclarus est locus Calliae scriptoris Siciliensis apud Schol. Apollonii Rhod. 3, 41. cui cum nihil auxilii neque a Cluvero in Sicilia Antiqua neque a Müllero Hist. fragm. vol. 2 p. 383. allatum videam, paulo emendatius scriptum apponam: τῶν Αἰόλου νήσων ἐστὶν ἡ Ἱέρα καλουμένη, ἐν ᾗ φασι τὸν Ἡφαιστον χαλκεύειν. ἱστορεῖ Καλλίας ἐν δεκάτῳ τῶν περὶ Ἀγαθοκλέα λέγων εἶναι ἐκεῖσε λόφον (vulgo λέγων εἶναι καὶ ὄροφον) ὑψηλόν, ἐφ' οὗ κρατῆρες εἰσι δύο, ὧν ὁ ἑτερός ἐστι τὴν περίμετρον τριστάδιος, ἐξ οὗ πολὺν φέ-

ρεται φέγγος, ὥστε ἐπὶ πολὺν τόπον διήκειν φωτισμόν. ἔπειτα ἐκ τοῦ χάσματος ἀναφέρονται διάπυροι λίθοι ἀπλοτομεγέθεις (ἀπλατομεγέθεις Par.), καὶ τηλικούτος βρόμος γίνεται καθ' ὃν καιρὸν συμβαίνει ἐργάζεσθαι τὸν Ἥφαιστον, ὥστε ἐπὶ πεντακόσια στάδια ἀκούεσθαι τὸν ἦχον. οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἐκφυσήματος ἀναρριπτούμενοι μύδροι διὰ τὴν ἐκπύρωσιν πάντοτε ἰώδεις εἰσὶ καὶ διακεκαυμένοι, τὴν ὄψιν καὶ τὴν δύναμιν καυτηρίων (vulgo διακεκαυμένοι τὴν ὄψιν, καὶ τὴν δύναμιν καθ' ἥλιον) ἔχουσιν. νύκτωρ μὲν οὖν πάντα τὰ περὶ τὴν ἐργασίαν τοῦ θεοῦ γινόμενα καλῶς δηλοῦνται, μεθ' ἡμέραν δὲ τῆς (vulgo δ' ἐκ τῆς) κορυφῆς ὅθεν ἡ φλόξ ἄνεισιν (vulgo ἀνίσιν) ὥσπερ νέφος ὑπερκαίμενον ὁράται. Quibus verbis quas adhibui emendationes cum pleraeque sua se ipsae probabilitate tueantur, hoc unum monere sufficiat, καυτηρίων, quod pro καθ' ἥλιον restitui, de ferro candente intellegendum esse, cuius quam frequens apud medicorum filios usus fuerit ex Galeno aliisque constat.

VI 276 = 438, 21.

Εἰ δὲ ταῦτ' ἐστὶ πιστά, οὐκ ἀπιστητέον ἴσως οὐδὲ τοῖς περὶ Ἐμπεδοκλέους μυθολογηθεῖσιν. Haec etiam nasutuli interpolatoris est animadversio in marginem, unde irrepsit releganda.

VI 276 = 439, 2.

Postquam e fumo craterum quinam venti flaturi sint in triduum praedici affirmavit, ita pergit: τῶν γοῦν ἐν Αἰπάραις γενομένης ἀπλοίας προειπεῖν τινὰς φησι (Πολύβιος) τὸν ἐσόμενον ἄνεμον καὶ μὴ διαψεύσασθαι. Apertum esse opinor certum quoddam factum his verbis indicandum fuisse, unde orationem mancam et imperfectam esse intellegitur. Ac lacunosum locum esse etiam dicendi

legitur κλάσματα, ad κλαύσματα i. e. κλαύματα ducit, ut alibi legitur. In sequentibus Crotoniatarum laudes celebrantur, Κροτωνιατῶν ὁ ἔσχατος πρῶτος ἦν τῶν ἄλλων Ἑλλήνων. Quam in rem non indignus memoratu versus est incerti scriptoris apud Scholiastam Theocriti Id. 4, 33. μάταια τὰλλα πρὸς Κρότων' ἔστ' ἄστεια. At ibidem (417, 19) scriptoris verba iterum parum apto emblemate aucta sunt: τὴν παροιμίαν ὑγιέστερον Κρότωνος λέγουσαν ἐν-τεῦθεν εἰρησθαί φασιν, ὥς τοῦ τόπου πρὸς ὑγίειαν καὶ εὐεξίαν ἔχοντός τι φορὸν διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀθλητῶν. Quorum postremis laudabo qui probabilem sententiam extuderit. De consimilibus additamentis supra diximus p. 14.

VI 263 = 418, 13.

De Sybari urbe: οἰκιστῆς δ' αὐτῆς ὁ Ἴσ ... Ἑλικεύς. In codice haec ita scripta sunt ὁ Ἰσελικεύς, in quibus si lineolam addideris super ζ, emergit ὁ Ἴσος Ἑλικεύς. Similiter p. 427, 15. Ποσιδῶνι in cod. scriptum est pro Ποσειδώνιος, et ut de Latinis exemplum afferam, me pro meus apud Catullum Carm. 21, 10. cuius versiculi ita videntur refingi posse: Nunc ipsum id doleo, quod esurire Meus mi puer et sitire discet. De nomine Ἴσος dixi in Relat. menstr. Acad. Berol. 1850 p. 254. At fortasse ne hac quidem mutatione opus est, sed scribendum ut in codice habetur ὁ Ἴς Ἑλικεύς. Nullum quidem huius nominis exemplum habeo; at commode conferri potest nomen Ἴσχυς. In proximis de eadem civitate verbis τεττάρων ἐθνῶν τῶν πλησίον ὑπῆρξε, scribendum est ἐπῆρξε. Ibidem non offensione caret subitus a singulari numero ad pluralem transitus, quem ita facillime tollere licebit, si τριάκοντα μυριάδες (pro μυριάσιν) ἐστράτευσαν scripseris, quibus interpositis iam recte pergere potuit συνεπλή-

ρουν οἰκοῦντες scil. οἱ Συβαρίται. Infinitivi, quos E habet, correctori debentur parum felici. Nisi potius ceteris servatis ἐστράτευσεν scribendum. Nec reliqua, in quibus scriptor Sybaritarum fata prosequitur, vitii sunt immunia, praesertim haec de Atheniensibus dicta: οἱ συνοικήσαντες μὲν ἐκείνοις ἀφίχοντο, καταφρονήσαντες δὲ αὐτῶν τοὺς μὲν διεχειρίσαντο, τὴν δὲ πόλιν εἰς ἕτερον τόπον μετέθηκαν. Ubi post τοὺς μὲν διεχειρίσαντο excidisse videtur τοὺς δὲ ἡνδραποδίσαντο. Quale quid ut grammatica ratio postulat, ita ne veri quidem simile est Athenienses eo usque crudelitatis processisse, ut omnes trucidarent; alioqui possis etiam ita corrigere: καταφρονήσαντες δ' αὐτοὺς μὲν διεχειρίσαντο, in quo καταφρονήσαντες absolute positum esset sumto spiritu, ut apud Amphidem Athen. 13 p. 559 a. ἡ μὲν νόμος γὰρ καταφρονοῦς' ἔνδον μένει, et ipsum adeo Strabonem lib. 17 p. 820. οἱ Αἰθίοπες καταφρονήσαντες ἐπῆλθον τῇ Θηβαίδι. Cf. F. A. Wolfium ad Xenophontis Hellen. 4, 5, 12.

VI 264 = 419, 22.

Ἰτάμον μὲν οὖν τὸ οὕτω μυθεύειν, ὥστε μὴ καταμῦσαι φαινόμενον, καθάπερ καὶ τὸ ἐν Ἠλίῳ ἀποστραφῆναι κατὰ τὸν Κασάνδρου βιασμόν, ἀλλὰ καὶ καταμῦσον δείκνυσθαι. Multas haec criticorum coniecturas pepererunt, quorum Xylander ὥστε μὴ μόνον καταμῦσαι φαινόμενον, Coraes ὥστε μὴ καταμῦσαι φανῆναι μόνον, Kramerus ὥστε μὴ καταμῦσαι φάναι μόνον coniecit. Qui quod μόνον requirunt, fefellisse eos videtur dicendi usus, cuius exemplum certissimum ipse Strabo habet lib. 5 p. 213 = 336, 7. οὐ μέντοι ᾤκησαν αὐτόθι, ἀλλὰ καὶ τοῦνομα τῷ κτίσματι κατέλιπον, ubi item critici μόνον inseri voluerunt. Cf. Lucianus dial. deor. 21, 1. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ. Longinus Subl. 35.

οὐ γὰρ μεγέθει τῶν ἀρετῶν. ἀλλὰ καὶ τῷ πλήθει. Neque aliter scriptores latini, ut Cicero ND. 2; 64. nec vero supra terram, sed etiam in intimis eius tenebris plurimarum rerum latet utilitas. Florus Hist. 2, 2. nec cum hominibus, sed cum monstris dimicatum est. Ac prorsus eiusdem generis est tritum οὐχ ὅτι — ἀλλὰ καί. Nolim vero in his et similibus ad ellipsin confugere, sed est arguta quaedam et emphatica orationis brevis. Ita Strabo dixerit: protervum est fabulari, ut dea non dico oculos clausit indignabunda (id enim non mirum est), verum etiam nunc clausis oculis eam ostendi; ἀντανόμενον enim, i. e. facinus aversans, pro φαινόμενον, et ὥς pro ὥστε scribendum esse conicio, ut καταμύσαι sit optativus. Praeterea articulus ante ἐν Ἰλίῳ ferri non potest; neque enim diversum esse putabatur Iliacum deae simulacrum ab eo, quod apud Siritas ostendebatur.

VI 266 = 423, 17.

Ὅσα σκαληνὰ καὶ ὧν οὐδεμία πλευρὰ [οὐδεμιᾶ] τῶν τοῦ παραλληλογράμμου ἐφαρμόττει. οὐδεμιᾶ codd. omitunt recteque addidit Coraes; sed praeterea addendum videtur πλευρᾶ. Sic enim mathematici loquuntur, οὐδεμία πλευρὰ οὐδεμιᾶ πλευρᾶ ἐφαρμόττει. Atque ita etiam apertior est erroris causa.

VI 266 = 423, 19.

Ὅμως δ' οὖν τῆς Σικελίας τῇ Ἰταλίᾳ πρὸς νότον κειμένης ἢ Πελωριάς ἀρκτικωτάτῃ λέγουι' ἂν καλῶς τῶν τριῶν γωνιῶν, ὥσθ' ἢ ἐπιζευγνυμένη ἀπ' αὐτῆς ἐπὶ τὸν Πάχυνον, [ὄν] ἐκκείσθαι πρὸς ἑω ἐφαμεν, [ἄμα] πρὸς ἄρκτον βλέπουσα ποιήσει τὴν πλευρὰν τὴν πρὸς τὸν πορθμόν. Ita haec legenda videntur, in quibus ἐν τοῖς, quod

libri post οὖν habent, Coraes recte omisit. Tum ὃν excidisse vidit Ferdinandus Ranke, quo suasore etiam ἐφραμεν scripsi pro φαρμέν. Respicit scriptor ea quae supra p. 265. dixit. Post ποιήσει libri habent δέ, quo servato Rankius βλέποι ἄν scribebat pro βλέπουσαν (sic enim libri), quod ex meis rationibus βλέπουσα scribendum erat, addito quo codices carent ἅμα. τήν, quod ante πρὸς legitur, Coraes restituit pro καί. Etiam sequentia verba: δεῖ δ' ἐπιστροφὴν μικρὰν λαμβάνειν πρὸς χειμερινὰς ἀνατολάς, non sine vitio esse videntur, ac nescio an δόκει scribendum sit pro δεῖ.

VI 267 = 425, 9.

Αἱ δὲ μετὰ Κατάνης καὶ Συρακουσῶν ἐκλελοίπασι, Νάξος καὶ Μέγαρα, ὅπου καὶ αἱ τῶν ποταμῶν ἐκβολαὶ συνελθούσαι πάντων καταρρεόντων ἐκ τῆς Αἰτίας εἰς εὐλίμενα στόματα. Naxos non inter Catanam et Syracusas sita erat, sed inter Catanam et Tauromenium. Is igitur ipsius Strabonis error est; quae vero sequuntur gravibus corruptelis laborare, vel orationis vitiositas arguit. Nam cum αἱ τῶν ποταμῶν ἐκβολαὶ scriptum sit, manifesto desideratur aliquid, quo quinam illi fluvii sint accuratius indicetur. Quo accedit quod non πάντων in cod. A scriptum est, sed καὶ πάντα, quod utut vitiosum revocandum est, dum cetera ad saniores rationem revocata fuerint. Mirum item videri debet, quod fluvii illi in sua ipsi ostia effundi dicuntur. Augentur etiam turbæ sequentibus verbis: ἐνταῦθα δὲ καὶ τὸ τῆς Ξιφωνίας *)

*) Haec enim unice vera est huius nominis scriptura, non Ξιφονία, quae forma explicari non potest. Nomen promontorio aut a gladii similitudine inditum est, quemadmodum Ξιφώρης portus nomen fuit in finibus Rheginorum, ut ex Aeschilo tradunt Hesychius et Orion, aut ad nescio quem Ξίφωνα revocandum est.

ἀκρωτήριον. Itaque omnia ista de fluviis illis allata non ad Naxum Straboni spectant, sed ad Megara; apud Megara autem nulli in mare erumpunt neque possunt erumpere amnes ex Aetna effusi. Vides summam hic esse omnium rerum perturbationem, quam gaudebo si cui felici emendatione tollere continget.

VI 268 = 426, 13.

Δείκνυται δὲ καὶ ἡ Χάρυβδις μικρὸν πρὸ τῆς πόλεως ἐν τῷ πόρῳ, βάθος ἑξαίσιον, εἰς ὃ αἱ παλίσροιαι τοῦ πορθμοῦ καταγούσιν ἐνφυῶς τὰ σκάφη τραχηλιζόμενα μετὰ συστροφῆς καὶ δίνης μεγάλης. Non ferendum esse ἐνφυῶς qui recte intellexit Coraes, non recte tamen scripsit εὐθέως. Paulo melius esset εὐπετῶς, quo similiter usus est Strabo lib. 3 p. 143. At scribendum potius φυσικῶς, quod etiam aliis locis Strabo in re simili dixit, velut lib. 7 p. 320. de pelamyde: τῶν τόπων ἐνφυῶν ὄντων πρὸς τὸ τὸν ἐκεῖ ῥοῦν τῆς θαλάττης ἐπὶ τὸ Βυζάντιον τετράφθαι, φυσικῶς συνελαίνεται δεῦρο καὶ παρέχει τοῖς Βυζαντίοις πρόσδοτον ἀξιόλογον. Sic enim distinguendum est, non ut φυσικῶς praecedentibus iungatur.

VI 269 = 427, 15.

Ὅταν τε, φησὶ Ποσειδώνιος, γίνηται τὰ περὶ τὸ ὄρος. Ita virorum doctorum emendationibus adiutus haec scribenda arbitror.

VI 269 = 428, 15.

Ἄμα δὲ Μύσκελλον τέ φασιν εἰς Δελφοὺς ἐλθεῖν καὶ τὸν Ἀρχίαν χρηστηριαζομένων δ' ἐρεσθαι τὸν θεὸν πότερον αἰροῦνται ὑγίειαν ἢ πλοῦτον. Ita haec commodissime mihi constitui posse videntur. In proverbio de ho-

minibus sumptuosis, quod in sequentibus scriptor memorat, ὡς οὐκ ἂν ἐκγένοιτο αὐτοῖς ἢ Συρακουσίων δεκάτη, verbum ἐκγέναιτο verissime Kramerus neminem adhuc ita explicuisse dicit ut satisfecerit. Nec tamen probaverim quod ipse coniecit ἐκλέγοιτο, ac nescio an non potius ἐξίχνοῖτο vel ἐξίχοιτο scribendum sit: ne Syracusanorum quidem decimam eorum sumptibus sufficere.

VI 270 = 430, 5.

Ἡ δ' Ὀρτυγία συνάπτει γεφύρα πρὸς τὴν ἡπειρον οὔσα, κρήνην δ' ἔχει τὴν Ἀρέθουσαν. Abundare participium οὔσα intellexit scriba cod. Eton. qui πρόσγειος in margine addidit. Corrigendum potius ἡπειρον [ὁμορ]οὔσα, quod recte dici de insula continenti vicina docet Nican- der apud Schol. Apollonii Rhod. 1, 419. eandem Orty- giam vocans ὁμοτέρμονα νῆσον Σικελίης, de quo loco dixit Hermannus Opusc. vol. 4 p. 247. afferens ille etiam Strab. 16 p. 738. Nec dissimile est quod lib. 9 p. 393. dicit Salaminem urbem sitam esse ἐπὶ χερρονησοειδοῦς τό- που συνάπτοντος πρὸς τὴν Ἀττικὴν, vel lib. 14 p. 681. ubi Cypri insulae μέρη προσάρακτα memorat συνάπτοντα τῇ Κιλικίᾳ, vel quod lib. 9 p. 404. legitur τῆς Βοιωτια- κῆς παραλίας τῆς πρὸς Εὐβοίᾳ, ubi ne quis Εὐβοίαν scribendum putet prohibet simillimus locus lib. 10 p. 446. τῷ κατὰ Σαλαμῖνα ὄρει τῷ πρὸς τῇ Ἀττικῇ. At in Her- mesianactis Eleg. 1, 55. non probari potest Hermannii emendatio prae eo quod alius vir doctus scribendum esse vidit τὸ δὲ Μύσιον εἶσιδε Λεκτόν, de cuius emendationis veritate tanto minus dubitandi caussa erat, quo certius constat, iis quibus Hermesianax scripsit temporibus My- siae nomen ad Lectum usque totumque illum terrarum tractum pertinuisse.

VI 271 = 431, 2.

"Ομως τό γε ἐπὶ πλεόν, εἰ καταδύνει εἰς τὸ κατὰ γῆς ῥεῖθρον. Haec verba cum scriptoris consilio adversentur totiusque argumentationis vim mirifice infringant, in marginem reicienda videntur. Ac fatendum est etiam in reliquis haud pauca esse, quae dubitationes moveant gravissimas et interpolatoris manum experta esse videantur. Alia etiam fortasse corrupta sunt. Quae 431, 12. leguntur, propius ad codicum fidem sic scribenda videntur: οὐχ ὅτι τῷ τοσοῦτῳ τε καὶ διὰ τοσοῦτων πόρων.

VI 271 = 431, 25.

Ἐπιτείνουσι δὲ τὴν τοιαύτην τερατολογίαν οἱ τὸν Ἰνωπὸν εἰς Ἀῆλον ἐκ τοῦ Νεῖλου περαιοῦντες. Ἀλφειὸν δὲ Ζωῖλος ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ Τενεδίῳ ἐγκωμίῳ φησὶν ἐκ Τενέδου ῥεῖν, ὁ τὸν Ὀμηρον ψέγων ὡς μυθογράφον. Ἰβυκος δὲ τὸν ἐν Σικυῶνι Ἀσωπὸν ἐκ Φρυγίας ῥεῖν φησι. Haec per se spectata neque doctrinae neque ingenii laude carent; quis enim neget argute dictum esse illud ὁ τὸν Ὀμηρον ψέγων ὡς μυθογράφον, cum ipse Zoilus de Alphæo amne ea commentus sit, quae omnem fidem excedant. Quo magis mirandum est Wolfium Prol. Hom. p. 192. ista expungi voluisse. Nihilominus totam annotationem, quae quam incommode institutam orationem interpellat neminem fugere potest, qui locum paullo intentius inspexerit, a Strabone abiudicandam arbitror; mirum etiam videri debet, quod Alphei cursus in his ipsis sic memoratur ac si nulla eius in superioribus mentio facta esset.

VI 272 = 432, 24.

Ἀλαισα καὶ Τυνδαρίς καὶ τὸ τῶν Αἰγεστέων (Αἰγεσ-
ταίων) ἐμπόριον καὶ Κεφαλοίδιον. Pro Κεφαλοίδιον li-

bri *Κεφαλοίδεις*, nisi quod in B. a manu secunda *ιον* ultimae syllabae superscriptum est. Ea vero aperta est hominis parum accurate docti correctio. Strabo enim scripserat *Κεφαλοίδις*, ut appellant hoc oppidum Plinius NH. 3, 8. Ptolemaeus Geogr. 3, 4. Archestratus apud Athenaeum lib. 7 p. 302a. cuius haec verba sunt:

ἐν Σικελῶν τε κλυτῇ νήσῳ Κεφαλοίδις ἀμείνους

πολλῷ τῶνδε τρέφει θύννους καὶ Τυνδαρίς ἀκτὴ,

ubi item libri habent *Κεφαλοίδεις*, ipsis numeris quid verum sit indicantibus. Adde scholiasten Theocriti Id. 1, 118. *Θύμβρις ποταμὸς Σικελίας, ἐφ' ᾧ μυθεύεται Ἡρακλῆς τὰς ἐκ τῆς Ἐρυθρίας βοῦς ἐλαύνων ἐνταῦθα ἀφικέσθαι. γενομένου δὲ χειμῶνος ἀνυπερβλήτου τὸν ποταμὸν χῶσαι καὶ ἐπίπεδον ποιῆσαι, ἐφ' ὃν οἱ Κέφαλοι διαδείκνυνται κατοικοῦντες.* Ubi cum dudum ego *Κεφαλοιδίδα* δείκνυνται correxissem, nunc in idem incidisse Dübnerum video, nisi quod *Κεφαλοίδιον* scripsit, qua forma usus est anonymus Chorographus apud Strabonem lib. 6 p. 266. Diodorus Sic. 14, 56 et 78. et 20, 56. Similiter fluctuat scriptura nominis *Τυνδαρίς*, quae *Τυνδάριον* dicitur Ptolemaeo Geogr. 3, 4. et Tindareo in tabula Peutingerana. Ceterum in loco scholiastae nunc verum arbitror quod ad verborum structuram haud paulo aptius est *οἱ Κεφαλοίδιοι δείκνυνται κατοικοῦντες*, quod gentilicium a *Κεφαλοίδιον* formatum est, ut *Βυζάντιοι* a *Βυζάντιον* ed id genus alia, de quibus aliquoties admonuit Stephanus in Ethnicis. Cephaloedias ora est apud Silium Ital. 14, 273.

VI 274 = 435, 17.

Κλειόμενον ὄφρ' ἔτι τεφρώδει τειχίου τὸ ὕψος ἔχοντι.

Non scripserim hic *ἐχούση*, cum ὄφρ' a sequioris aetatis scriptoribus masculino genere dictum esse pluribus

constet exemplis. Strabonis locus fugit editores Stephani Parisiensis.

VI 275 = 436, 24.

ὦν (θερμῶν) τὰ μὲν Σελινούντια κατὰ Ἰμέραν ἀλμυρά ἐστι, τὰ δ' Αἰγισταῖα πότιμα. Corrīgunt καὶ τὰ κατὰ Ἰμέραν. Aptius videbitur καὶ τὰ Ἰμεραῖα. Cf. Polyb. 1, 24. μετὰ τοῦ Παρώπου καὶ τῶν θερμῶν τῶν Ἰμεραίων.

VI 275 = 438, 4.

De Lipara insula: ἔχει μέταλλον εὐπρόσοδον καὶ θερμὰ ὕδατα. Dubitare licet num εὐπρόσοδος aliud quid significare possit quam accessu facilis. Scribendum igitur ex A et Epit. ἐμπρόσοδος, quod etsi hoc uno loco lectum tamen rectissime dici praeter alia ostendunt adiectiva ἐμπροϊκος, ἔγκαρπος, ἔγχαλκος (Alph. Heckerus Callim. p. 317), ἔγκληρος alia. Sequuntur haec: ταύτης δὲ μετὰ πῶς ἐστι καὶ τῆς Σικελίας [ἢ Θέρμεσσα] ἣν νῦν Ἰέραν Ἠφαιστον καλοῦσι, πετρώδης πᾶσα καὶ ἔρημος καὶ διάπυρος. Verbis ἢ Θέρμεσσα, quae ex Cluveri coniectura addita sunt, carere licet, cum supra scriptor dixerit τὴν Λιπάραν ἐγγυτάτω τῆς Σικελίας κεῖσθαι μετὰ γε τὴν Θέρμεσσαν. De Hiera insula, ut hoc addam, praeclarus est locus Calliae scriptoris Siciliensis apud Schol. Apollonii Rhod. 3, -41. cui cum nihil auxilii neque a Cluvero in Sicilia Antiqua neque a Müllero Hist. fragm. vol. 2 p. 383. allatum videam, paulo emendatius scriptum apponam: τῶν Αἰόλου νήσων ἐστὶν ἡ Ἰέρα καλουμένη, ἐν ᾗ φασὶ τὸν Ἠφαιστον χαλκεύειν. ἱστορεῖ Καλλίας ἐν δεκάτῳ τῶν περὶ Ἀγαθοκλέα λέγων εἶναι ἐκεῖσε λόφον (vulgo λέγων εἶναι καὶ ὄροφον) ὑψηλόν, ἐφ' οὗ κρατῆρες εἰσι δύο, ὧν ὁ ἑτερός ἐστι τὴν περίμετρον τριστάδιος, ἐξ οὗ πολὺ φέ-

ρεται φέγγος, ὥστε ἐπὶ πολὺν τόπον διήκειν φωτισμόν. ἔπειτα ἐκ τοῦ χάσματος ἀναφέρονται διάπυροι λίθοι ἀπλοτομεγέθεις (ἀπλατομεγέθεις Par.), καὶ τηλικούτος βρόμος γίνεται καθ' ὃν καιρὸν συμβαίνει ἐργάζεσθαι τὸν Ἥφαιστον, ὥστε ἐπὶ πεντακόσια στάδια ἀκούεσθαι τὸν ἦχον. οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἐκφυσήματος ἀναρριπτούμενοι μύδροι διὰ τὴν ἐκπύρωσιν πάντοτε ἰώδεις εἰσὶ καὶ διακεκαυμένοι, τὴν ὄψιν καὶ τὴν δύναμιν καυτηρίων (vulgo διακεκαυμένοι τὴν ὄψιν, καὶ τὴν δύναμιν καθ' ἥλιον) ἔχουσιν. νύκτωρ μὲν οὖν πάντα τὰ περὶ τὴν ἐργασίαν τοῦ θεοῦ γινόμενα καλῶς δηλοῦνται, μεθ' ἡμέραν δὲ τῆς (vulgo δ' ἐκ τῆς) κορυφῆς ὅθεν ἡ φλόξ ἄνεισιν (vulgo ἀνίσιν) ὥσπερ νέφος ὑπερκείμενον. ὁράται. Quibus verbis quas adhibui emendationes cum pleraeque sua se ipsae probabilitate tueantur, hoc unum monere sufficiat, καυτηρίων, quod pro καθ' ἥλιον restitui, de ferro candente intellegendum esse, cuius quam frequens apud medicorum filios usus fuerit ex Galeno aliisque constat.

VI 276 = 438, 21.

Εἰ δὲ ταῦτ' ἐστὶ πιστά, οὐκ ἀπιστητέον ἴσως οὐδὲ τοῖς περὶ Ἐμπεδοκλέους μυθολογηθεῖσιν. Haec etiam nasutuli interpolatoris est animadversio in marginem, unde irrepsit releganda.

VI 276 = 439, 2.

Postquam e fumo craterum quinam venti flaturi sint in triduum praedici affirmavit, ita pergit: τῶν γοῦν ἐν Αἰπάραις γενομένης ἀπλοίας προειπεῖν τινὰς φησι (Πολύβιος) τὸν ἐσόμενον ἄνεμον καὶ μὴ διαψεύσασθαι. Apertum esse opinor certum quoddam factum his verbis indicandum fuisse, unde orationem mancam et imperfectam esse intellegitur. Ac lacunosum locum esse etiam dicendi

genus fidem facit; mire enim dictum est οἱ ἐν Λιπάραις pro οἱ Λιπαραῖοι, mirum etiam τινάς tanto intervallo a genetivo suo disiunctum. Iam cum Polybius ista sine dubio in excursu de insulis Liparaeis tradiderit, non incredibile videtur respici hic ea quae Livius lib. 5, 28. de Romanorum legatis Delphos missis, sed a piratis Liparensibus interceptis et Liparas devectis memoriae prodidit. Potuit igitur Strabo in hunc modum scribere: τῶν γοῦν [Ρωμαίων πρεσβευτῶν] ἐν Λιπάραις [κατασχεθέντων] γενομένης ἀπλοίας προειπεῖν τινάς (τῶν Λιπαραίων) φησι τὸν ἐσόμενον ἄνεμον.

VI 276 = 439, 12.

Ἡ δὲ Στρογγύλη καλεῖται μὲν ἀπὸ τοῦ σχήματος. Quod cod. C ante Στρογγύλη habet ὄνος, id ex ὄνομα corruptum esse docent similia eiusdem corruptelae exempla. Cf. Fragm. Com. graec. vol. 3 p. 232. In sequentibus de nomine insulae Euonymi dicit: ὠνόμασται δ' ὅτι μάλιστα τοῖς ἐκ Λιπάρας εἰς Σικελίαν πλεουσιν ἐνώνυμός ἐστι. Recte ad sententiam Kramerus ἐκ Σικελίας εἰς Λιπάραν, sed poterat lenius εἰς Λιπάρας ἐκ Σικελίας. Promiscue enim de Lipara insula modo plurali numero utitur Strabo modo singulari, quam numeri fluctuationem etiam in aliis nominibus deprehendas, cuius generis memorabile exemplum est lib. 11 p. 524. ἡ πρὸς Ῥάγαις Ἡράκλεια καὶ αὐτὴ Ῥάγα, nisi ibi Ῥάγε scribendum est. Ita etiam Θυρέα et Θυρέαι in eodem loco dixit lib. 2 p. 65 sq. atque Πόλα et Πόλαι, de quo vide nos ad lib. 7 p. 216.

VI 277 = 441, 18.

"Ἐστὶ δ' ἐπιχερρονησιάζουσα ἡ Μεσσαπία. Merito reiecit Kramerus Corais commentum ἔστι δὲ τι χερρονησιάζουσα.

ζουσα. Nec tamen deleverim praepositionem: videtur potius *δεπι* ex *δέ πως* corruptum esse, ipso Strabone confirmante lib. 6 p. 282. *ἔοικεν οὖν χειρρονήσω τὸ περιπλεόμενον χωρίον ἐκ Τάραντος εἰς Βρεντέσιον*. In sequentibus (442, 5.) cum inter *ἐνταῦθα* et *ἐστὶ* septem litterarum spatium in cod. esse feratur, commode suppleri potest *ἐνταῦθα* [*δὴ λιμὴν*] *ἐστὶ μέγιστος*.

VI 278 = 442, 10.

Ταπεινὸν δὲ καὶ τὸ τῆς πόλεως ἕδαφος, μικρὸν δ' ὅμως ἐπῆρται κατὰ τὴν ἀκρόπολιν. De Tarento haec dicuntur, parum illa Livio lib. 25, 11. congrua, Tarentinorum arcem praealtis rupibus munitam dicenti. Videndum igitur ne scripserit Strabo *οὐ μικρόν*. Reliqua de Tarenti situ explicui Comment. de Scymni Perieg. p. 22.

VI 278 = 443, 10.

Οὐκ ἠρέσκετο δ' ἀπλῶς τοῖς περὶ τῆς βουλῆς ὀνομασθεῖσι. Recte *ἐπιβουλῆς* pro *βουλῆς* restituit Coraes, sed *νομισθεῖσι*, quod idem pro *ὀνομασθεῖσι* substituit, non magis graece dictum est quam quod in libris legitur. Paulo rectius scribi possit *ὁμολογηθεῖσι* vel *ἐτοιμασθεῖσι*. Mox *ἡνίκα' ἂν* scribendum pro *ἡνίκα*. Tum sequuntur haec: *ἐξαγγείλαντες δὲ λάθρα τὰ συγκείμενα τῶν περὶ Φάλανθον, καὶ τοῦ ἀγῶνος ἐνεστῶτος, προελθὼν ὁ κήρυξ εἶπε μὴ ἂν περιθεῖναι κυνῆν Φάλανθον*. Prope assentior Kramero *τινὲς* ante *λάθρα* vel ante *τῶν περὶ Φάλανθον* excidisse suspicanti, quamquam exemplis, quibus nominativum tuetur vir egregius, non multum moveor; nam lib. 1 p. 66. *καὶ ἐάσας δὲ τις τοῦτο διὰ τὸ σπάνιον ἄλλως φατέον διαιρεῖσθαι τὰς ἡπείρους*, libri habent *κατάνας δὲ τις*, quod nescio an rectius alii *καὶ ἐάση δὲ τις* scripserint; altero autem loco lib. 9 p. 429. *ἀπὸ Θετ-*

ταλῶν δ' ἀρχαίων τὰ μὲν σφόδρα παλαιὰ καὶ μυθώδη
 ἔχοντες, accusativum restituendum puto syntaxi post ver-
 bale notissima. Certiora exempla Strabo habet lib. 7
 p. 320. παραλαβὼν δὲ (τὴν πηλαιότητα) ὁ ῥοῦς, ἅμα τῶν
 τούτων εἰρητῶν ὄντων πρὸς τὸν ἐκτὶ ῥοῦν τῆς θαλάτ-
 τος ἐπὶ τὸ Βιζαντιον τετραφθαι, φησικῶς συνελαύνεται
 (ἡ πηλαιότης) δεῖξο καὶ παρεχὼν πρόσθεν ἀξιολόγον. item
 lib. 17 p. 689. τοῦτω δὲ πάλιν τῷ διαστήματι προστεθὲν
 τὸ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς διάστημα, οἱ τρισχίλιοι στάδιοι ποιή-
 σονται τὸ μέγιστον μήκος. Cf. ad lib. 9 p. 401. ἂν quod
 post μή legitur ferri non potest recteque omittit epitome,
 ex qua etiam ἐπιθεσθέντα recipiendum. Quae statim se-
 quuntur cum Bekkero aut ita scribenda sunt οἱ δ' αἰ-
 σθησάμενοι ὡς μεμενηντο τὴν ἐπιβολήν, aut simplicius οἱ
 δ' αἰσθησάμενοι τὴν ἐπιβολήν, omīssis verbis ὡς μεμενη-
 ντοι. Priori rationi fiunt quae infra leguntur p. 280
 = 446. 1. οἱ μὲν δὲ μελετῶντες αἰσθησάμενοι τὴν πρᾶξιν.

VI 280 = 445. 24.

Cum Ephoro consensit Polyaeus Strat. 2. 14. οἱ
 Ἑσπεῖοι πειθαρχοῦντες τῇς Περσέωνος στρατῶν
 ἵσαν ἀλλήλους ἀναγκάζοντες τῆς ἀποσκευασίας, ἐκ μετῆς τῆς
 ἀγορῆς πάλιν ἀναγκάζον, παρασκευάζον τῷ κηρύκει ἀναγκάζον-
 ται καὶ τῇ πάλιν αἰσθησάμενοι ἐκ τῆς ἀγορῆς ἀπέρχονται.
 Pto. πάλιν Ἀποσκύφους πειρῶν νομισμένους, quod proprium
 Hecataei argumentum hinc. v. Myronem apud Athen. 14
 p. 657 d.

VI 280 = 446. 1.

Οἱ δὲ διὰ τῶν παλαιῶν ἀποσκύφους αἰσθησάμενοι εἰς ἀπο-
 σκύναν ἀναγκάζονται. Requirit certum locū, in quem eodem
 ductum essent, designationem sequentia ostendunt: αὐτοὶ δὲ
 πεπαιδευμένοι μετὰ τὴν τῶν ἀποσκύφους πειρῶν τῆς ἀπο-

βάροις, μετασχόντες δὲ τῶν κινδύνων κτίζουσι τὴν Τάραντα. Itaque eis Ἰαπυγίαν scribendum esse suspicor, quo ire eos iusserat oraculum, quod attulit scriptor p. 279 = 444, 4.

VI 280 = 416, 9.

De militaribus Tarentinorum copiis agens scriptor inter alia haec dicit: πεζοὺς ἔστελλον τρισμυρίους, ἱππείας δὲ τρισχιλίους, ἱππάρχους δὲ χιλίους. Hoc postremum de hipparchorum multitudinem, iam Heynio Opusc. Acad. vol. 2 p. 223 suspectum, cum nullo pacto mihi explicabile videretur, fuit cum pro ἱππάρχους scribendum esse conicerem ἱππακοντιστάς, quo nomine quodnam equitum genus tactici appellaverint docet Aelianus Tact. 2 p. 15. ἀκροβολισταὶ δὲ τῶν ἱππέων λέγονται οἱ πόρρωθεν βάλλοντες· τούτων δὲ οἱ μὲν δορατίοις χρῶνται οἱ δὲ τόξοις. καὶ δορατίοις μὲν οἱ καλούμενοι Ταραντῖνοι· τῶν δὲ Ταραντίνων δύο εἰσὶ διαφοραί. οἱ μὲν γὰρ δορατίοις πόρρωθεν βάλλοντες ἱππακοντισταὶ καλοῦνται, ἰδίως Ταραντῖνοι λεγόμενοι. τινὲς δὲ τῶν Ταραντίνων ἐλαφροῖς δορατίοις χρῶνται, ἅπαξ τε ἢ δις προεξακοντίσαντες τὸ λοιπὸν συμπλέκονται τοῖς πολεμίοις ἐγγύθεν ἀπομαχόμενοι. Mitto reliqua, quorum partem descripsit Suidas v. ἱππική. Nunc aliter sentio, atque idem hoc equitum genus a Strabone sive, quem is etiam hoc loco secutus est, ab Ephoro ἱππάρχων nomine designatum esse existimo, qua in re quin ipsorum Tarentinorum dicendi consuetudinem secutus sit, non dubitandum videtur. Atque idem, ni fallit coniectura, indicat Hesychius, cuius haec glossa est: Ταραντῖνοι· ἱππεῖς τινες ὀνομάζονται. οἱ δὲ τοὺς ἀκοντιστάς ἢ τοὺς ψιλοὺς ἱππεῖς. ὥς καὶ Ἱππαρχος. Hic cum critici quis esset ille Hipparchus nescirent, nuper Augustus Nauckius in Schneidewini Phil. vol. 5 p. 686 Clitarchi nomen re-

poni voluit. Frustra; scribendum potius οὐ καὶ ἵππαρχοι, sive simplicius οὓς καὶ ἱπάρχους, sc. ὀνομάζουσιν. Nominis autem ratio fortasse inde repetenda, quod illi Tarentini equites, ut ex Livio lib. 35, 28. constat, binos singuli secum equos traherent, vel quod gravis armaturae equitatui praeirent eiusque quasi duces essent.

VI 280 = 446, 13.

De Tarentinorum luxuria: τὰς πανδήμους ἐορτὰς πλείους ἄγεσθαι κατ' ἔτος παρ' αὐτοῖς ἢ τὰς ἡμέρας. Cum his conferenda quae ex Theopompo leguntur apud Athen. 4 p. 166 c. ἢ πόλις ἢ Ταραντίνων σχεδὸν καθ' ἑκάστην μῆνα βουθυτεῖ καὶ δημοσίᾳ ἐστιάσεις ποιεῖται, ubi καθ' ἐκάστην ἡμέραν scribendum videri alio loco monui.

VI 281 = 447, 20.

Ὁ σκόπελος, ὃν καλοῦσιν ἄκραν Ἰαπυγίαν, πολὺς ἐκκειμένος εἰς τὸ πέλαγος κατὰ τὰς χειμερινὰς ἀνατολάς, ἐπιστρέφων δέ πως ἐπὶ τὸ Λακίνιον. Pro κατά, qua praepositione ad indicandum locorum situm versus caeli plagas nunquam utitur geographus, scribendum ex libris καί, ut lib. 7 p. 309 = 36, 20. ἄκρα πολλὴ πρὸς τὸ πέλαγος καὶ τὴν μεσημβρίαν ἐκκειμένη, et 10 p. 451. ἐπιστρέφει πρὸς τὰς ἐκβολὰς καὶ τὴν μεσημβρίαν. Tum scribendum ὥς ἐπὶ τὸ Λακίνιον.

VI 281 = 448, 17.

Ἐπὶ Ῥωδιῶν πόλεως Ἑλληνικῆς, ἐξ ἧς ἦν ὁ ποιητὴς Ἐννιος. Iure mireris hanc de Ennii patria notitiam, cum in aliarum urbium commemoratione latinorum poetarum natalibus clararum, c. c. Veronae Mantuae Asisii Brundisii Venusii Sulmonis, nihil uspiam huic simile a Strabone annotatum reperiat, qui, si recte hunc scriptorem

cognitum habeo, latinarum literarum praeter historiarum auctores quosdam cognitionem habuit nullam. Pro *Ῥωδιῶν* scribendum esse *Ῥοδιῶν*, latini nominis mēsurā indicat apud Silium Ital. 12, 220. nunc Rudiae solo memorabile nomen alumno, et Ausonium Carm. 12, 158, unde Rudinus ait, divom domus altisonum cael. *Ῥοδαί* dicitur hoc oppidum Stephano Byz. p. 546. *Ῥουδία* Ptolem. 3, 1, 75. quae forma indicatae mensurae non repugnat. De situ Rudiarum (hodie Rugge) vide Mommsen Unterit. Dial. 96.

VI 282 = 450, 8.

Ἐῖτα Κελία καὶ Νήτιον. Imo *Καιλία*, siquidem in numis distincte legitur *ΚΑΙΛΙΝΩΝ* apud Millingen Ancient coins p. 9. *Καιλία* habet etiam Ptolem. Geogr. 3, 1, 73.

VI 283 = 451, 3.

Ἐκ Βρεντεσίου πλοῦς [διπλοῦς] ἐστίν, ὁ μὲν ἐπὶ τὰ Κεραύνια — ὁ δ' εἰς Ἐπίδαμνον. In his *διπλοῦς*, quod debili auctoritate epitomae interpositum est, recte omitti in libris praeter Aristophanem Av. 843. *κῆρυκα πέμψον τὸν μὲν εἰς θεοῦς, ἕτερον δ' ἄνωθεν αὐτῷ*, ipse Strabo docet lib. 9 p. 404 *πύργος δ' ἐφέστηκεν ὁ μὲν ἐκ τῆς Χαλκίδος, ὁ δ' ἐκ τῆς Βοιωτίας*, et 12 p. 561 *ἐπέξευκται γέφυρα, μία μὲν — ἄλλη δέ*. item 11 p. 507 *τὸν περίπλουν τὸν μὲν παρὰ τοὺς Ἀλβανούς τὸν δὲ παρὰ τὴν Ἀναριακῶν*, et lib. 17 p. 822 *θεὸν δὲ νομίζουσι τὸν μὲν ἀθάνατον τὸν δὲ θνητόν*. Adde Dionem Cass. 59, 28 *ὥστε ἐν αὐτῇ τῇ Ῥώμῃ ναὸν ἑαυτοῦ τὸν μὲν ὑπὸ τῆς βουλῆς ψηφισθέντα τὸν δὲ ἰδίᾳ ποιήσασθαι*, ubi non imiter Bekkerum nostrum *ναοὺς* scribendum conicientem.

VI 283 = 452, 5.

Οὐ πολὺ γὰρ δὴ τῆς θαλάττης ὑπέρχονται δύο πόλεις
 ἐν γε τῷ πεδίῳ, μέγισται τῶν Ἰταλιωτίδων γεγονυῖαι πρότε-
 ρον, ὡς ἐκ τῶν περιβολῶν δῆλον, τό τε Κανύσιον καὶ ἡ Ἀρ-
 γυρίππα, ἀλλὰ νῦν ἐλάττω ἐστίν. Ita codices postrema ex-
 hibent, pro quibus quod nunc legitur ἐλάττω εἰσὶ in cod. B
 a sec. m. supra scriptum est, quae correctio parum a pro-
 babilitate commendatur. Fortasse olim ἡλάττωνται scri-
 ptum fuit, nisi potius haec verba, ad sententiam prorsus
 superflua, ab interpolatore potius addita sunt, qui quod
 neutro usus est, obversabatur homini πολίχνια. Corrupta
 item illa ἐν γε τῷ, quae Groskurdus ἐν μεγάλῳ scripsit;
 rectius Coraes γε delevit. Sed ex articulo conicias cam-
 pum illum a scriptore accuratius designatum fuisse. For-
 tasse igitur scripserat ἐν τῷ πεδίῳ [Διομήδους]. Notus
 est multisque scriptoribus memoratus campus Diomedis.
 Ipse Strabo paullo infra: τὸ πεδῖον καὶ ἄλλα πολλὰ τῆς
 Διομήδους ἐν τούτοις τοῖς τόποις δυναστείας σημεῖα, quae
 haud obscure indicant in superioribus campum illum com-
 memoratum fuisse. Diomedis nomen quam facile inter
 πεδίῳ et μέγισται excidere potuerit in promptu est. Se-
 quuntur proxime apud Strabonem haec: ἐκαλεῖτο δ' ἐξ
 ἀρχῆς Ἀργὸς Ἰππιον, εἶτα Ἀργυρίππα, εἶτα νῦν Ἀρποι.
 Cum duas urbes commemoraverit, necessario dicendum
 erat ἐκαλεῖτο δ' [ἡ μὲν] ἐξ ἀρχῆς, quamquam non credo
 ita scripsisse Strabonem; vitium loci latet potius in ul-
 timis verbis εἶτα νῦν Ἀρποι, pro quibus quis non ex-
 pectet potius εἶτα ὡς νῦν Ἀρποι? Correxi igitur ἐκα-
 λεῖτο δ' ἐξ ἀρχῆς Ἀργὸς Ἰππιον εἶτα Ἀργυρίππα ἢ τανῶν
 Ἀρποι.

VI 285 = 455, 10.

Οἱ δὲ περιδοιοῦντες ἰδίως Ἀπουλοὶ προσαγορεύονται.

εἰσὶ δὲ ὁμόγλωττοι μὲν τοῖς Δαυνίοις καὶ Πευκετίοις, οὐδὲ
τᾶλλα δὲ διαφέρουσιν ἐκείνων τό γε νῦν, τὸ δὲ πάλαι
διαφέρειν εἰκός, ὅθεν περ καὶ τὰ ὀνόματα ἐναντία πάν-
των ἐπικρατεῖν. Haec quo pacto inter se conciliari pos-
sint non video, nisi verba οὐδὲ τᾶλλα δὲ διαφέρουσιν ἐκεί-
νων transponantur post ἐπικρατεῖν sive potius ἐπικρατεῖ.
Dicit igitur Apulos Daunios et Peucetios eadem nunc uti
dialecto, antiquitus vero diversa, unde factum esse dicit,
ut nomina propria, quibus utantur illae gentes, inter se
diversa sint: haec enim non facile mutantur. His demum
recte inferri poterant quae de morum institutorumque si-
militudine indicat verbis οὐδὲ τᾶλλα δὲ διαφέρουσιν.

VI 286 = 457, 7.

De Italiae situ leguntur haec: ἐν μέσῳ δὲ καὶ τῶν
ἐθνῶν τῶν μεγίστων οὔσα καὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ἀρί-
στων τῆς Ἀσίας μερῶν πρὸς ἡγεμονίαν εὐφυῶς ἔχει. Italiam
inter opulentissimas Graeciae et Asiae partes sitam dici
cum absurdum sit, non dubitandum videtur quin non
Ἀσίας a Strabone scriptum sit, sed Αἰβύης, id quod in-
tellexit GH. Pertzius. In sequentibus verbis διαχρονσάμενοι
δὲ τούτους Ῥωμαῖοι, cum quo τούτους pertineat non in-
tellegatur, critici in superioribus post αἰφνιδίως excidisse
statuerunt ὑπὸ Κελτῶν. Recte hoc displicuit Kramero,
ac videndum ne post τούτους exciderit τοὺς κινδύνους.

VI 288 = 459, 15.

Ἀλβανοὶ τε καὶ Ἰβηρεὶς παρουσίας δεόνται μόνον τῶν
ἡγησομένων, καλῶς δὲ κρατοῦνται, νεωτερίζουσι δὲ διὰ
τὰς τῶν Ῥωμαίων ἀπασχολίας. Haec non bene coire qui-
vis sentiat, ac vereor ne scribendum sit νεωτερίζουσι δ'
ἐ[ἰ ἄρα] διὰ τὰς τῶν Ῥωμαίων ἀπασχολίας. Quod di-
cendi genus Straboni imprimis frequentatum est.

VII 289 = 2, 6.

De Istri fluminis cursu: *τελευτᾷ δ' εἰς τὸν Πόντον οὐ πολὺ ἄποθεν τῶν τοῦ Τύρα καὶ τοῦ Βορυσθένου ἐκβολῶν, ἐκκλίνων πρὸς ἄρκτους.* Istrum quodammodo versus septentrionem verti parum apte dictum est. Scribendum videtur ὡς πρὸς ἄρκτον, ut plurimis locis apud nostrum legitur. Idem vitium tetigi ad lib. 6 p. 281.

VII 290 = 2, 23.

De nominis Germanorum originatione disserens haec postremo infert: *διὸ δίκαιά μοι δοκοῦσι Ῥωμαῖοι τοῦτο αὐτοῖς θίσθαι τοῦνομα ὡς ἂν γνησίους Γαλάτας φράζειν βουλόμενοι.* Pro δίκαια, quod in scriptore prosario, praesertim in Strabone, magnam offensionem habet, δίκαιον vel δικαίως corrigerem, nisi et lenius et scriptoris consilio accommodatius esset scribere *διὸ δὴ καὶ μοι.*

VII 295 = 13, 8.

Quae Sophocles de Orithyia fabulatus est οὐδὲν ἂν εἴη πρὸς τὰ νῦν, ἀλλ' ἐατέον, ὥσπερ καὶ ἐν τῇ Φαίδρῳ ὁ Σωκράτης. Id etsi tolerari potest, nescio tamen an post Σωκράτης addendum sit *ἐγὼ*, quod eo facilius excidere potuit, cum statim sequatur *ἀ δέ.*

VII 296 = 16, 2.

Περὶ τὰ συμβόλαια καὶ τὴν τῶν χρημάτων ἐκτίμησιν συνισταμένων τῶν ἀδικημάτων. Pro ἐκτίμησιν neque ἐγκτησιν, quod fere de possessione in alia terra dicitur, neque ἐπίκτησιν, quod accessionem divitiarum significat, scribendum videtur, sed *κτησιν.*

VII 299 = 20, 12.

De scriptoribus portenta fabularum narrantibus: *τοὺς*

συγγραφέας Πιπᾶτα ὄρη λέγοντας καὶ τὸ Ὠγύιον ὄρος καὶ τὴν τῶν Γοργόνων καὶ Ἐσπερίδων κατοικίαν. Corrīgunt Ὠγύγιον, quod probarem equidem, si id nomen a fabulatoribus istis memoratum esse aliunde constaret. Nunc nescio an de promontorio cogitare liceat eo, quod in septentrionali Galatiae litore ponit et Ὀρούιον ἄκρον appellat Ptolemaeus Geogr. 2, 6. Quod enim in tot aliis fabulosorum locorum nominibus factum est, ut dispulsis fabularum tenebris ad regiones historiae luce illustratas transferrentur, idem etiam in illo nomine evenisse pro certo quidem non affirmaverim, at nequaquam incredibile est. Videor autem eiusdem sive montis sive promontorii nomen etiam apud Avienum, utopicorum locorum enarratorem disertissimum, mihi repperisse in Ora Marit. 159.

Circumlatratque pontus insulas duas
tenuē ob locorum inhospitas. Aryium
rursus tumescit prominens (i. e. promontorium).
Et rursus 171.

Prominens surgit dehinc

Ophiusae in oras, ab Aryi iugo

in haec locorum bidui cursus patet.

Ita enim haec in cod. V scripta sunt, vitiose quidem, at melius tamen quam in editis, qui vs. 160 pro aryium habent arvi iugum, et vs. 172 ita interpolatum exhibent: Ophiusae in oras, atque ab usque arvi iugo, pro quo scribendum videtur

Ophiusae in oras; [cursus inde] ab Aryio —
Hoc Aryium igitur promontorium ab eo, quod Ὠρούιον Strabo, Ὀρούιον Ptolemaeus appellat, non diversum fuisse conicio. Ac fortasse etiam Avieno Oryium restituendum est; ita altero versu minori etiam mutatione scribere licebit: Ophiusae in oras; inde ab Oryi (Ὠρύιον) iugo.

VII 303 = 26, 10.

Πῶς γὰρ ὁ τροχὸς εἴρημα αὐτοῦ (Anacharsidis); ὃν οἶδεν Ὅμηρος προσχύτερος ὢν; ὥς δ' ὅτε τις ζεραμεὺς τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν, καὶ τὰ ἐξῆς. Homericum exemplum non a Strabone additum esse vel illa καὶ τὰ ἐξῆς docere possunt, quorum nulla hic vis est. Paullo post editur πότερ' ἡγείται καὶ τούτους εἶναι πλάσματα, ubi malim πλάσμα, ut in proximis scripsit τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ πλάσμα λέγων.

VII 303 = 27, 14.

Βοιρεβίστας ἀνὴρ Γέτης ἐπιστὰς ἐπὶ τὴν τοῦ ἔθνους ἐπιστασίαν. In his ter repetitum ἐπὶ prope ridiculum est, quod crimen evitare pōtuisset scribendo προστασίαν. At similiter lib. 2 p. 116. ἐπιγεγράφαμεν ἐπὶ σφαιρικῆς ἐπιφανείας. Nec auribus gratum quod lib. 7 p. 294 habes ἐπιπεπορημένους, cui similia ex aliis scriptoribus collegit Lobeckius Paral. p. 10. Insuave item quod legitur lib. 1 p. 56. τὸ τὸ αὐτὸ ἔπος. Cf. ad 7 p. 311.

VII 305 = 29, 15.

Οἱ Γέται γνωρίζονται μᾶλλον διὰ τὸ — καὶ τοῖς Μυσοῖς ἀναμειχθαι. Scribendum Μοισοῖς. De sua enim aetate loquitur scriptor. Cf. p. 295. ὅκουν δ' ἐφ' ἐκάτερα τοῦ Ἰστροῦ οἱ Μυσοὶ Θραῖκες ὄντες καὶ αὐτοὶ καὶ οὓς νῦν Μοισοῖς καλοῦσιν. Paucis interiectis Getarum tantas copias fuisse dicit ὥστε καὶ εἴκοσι μυριάδας ἐκπέμπειν στρατείας. Qui criticorum de his verbis coniecturas rectissime reiecit Kramerus, ipse εἰς ante στρατείας addendum coniecit, quod etsi ceterorum conaminibus longe praestat, tamen ne ipsum quidem ferendum crediderim, nisi simul addatur articulus εἰς τὰς στρατείας. Meo iudicio εἰκοσιμυριάδας scribendum est, id ut adiective dic-

tum sit de expeditionibus vel exercitibus viginti milium armatorum. Similiter Lucianus Zeux. 8. dixit ἵππον δισ-
 μυρίαν. Idem requiro lib. 5 p. 213. τὸ πάλαι δ' ἔστειλλε
 δώδεκα μυριάδας στρατιάς, ubi correxerim δωδεκαμυριά-
 δας στρατιάς, sive malis στρατείας. Cf. 16 p. 780. ἐπὶ
 τούτοις ἔστειλε τὴν στρατείαν.

VII 308 = 35, 13.

Ἐκπλέοντι δ' ἐν ἀριστερᾷ πολίχνη καὶ ἄλλος λιμὴν
 Χερρονησιτῶν. Non contempserim Groskurdi suspicio-
 nem Carcinitae sinus memoriam excidisse conicientis, quam
 etiam necessariam putamus, cum illud ἐκπλέοντι nemo
 non ad Sapræ sinum, cuius proxime antecedit descriptio,
 retulerit. Itaque scribendum videtur ἐκπλέοντι δὲ [τὸν Καρ-
 κινίτην] ἐν ἀριστερᾷ, quod magis placet quam quod ille
 voluit ἐκπλέοντι δ' ἐκ Καρκινίτου. Pro ἄλλος, quod ex
 illo quidem usu, quo fere abundare existimatur, ut sit et
 alius praeterea portus, hic defendi non potest, for-
 tasse ἄμα scribendum.

VII 311 = 39, 25.

Ἡ ἄλλη πεδιάς καὶ εὐγεῶς ἐστι πᾶσα, σίτῳ δὲ καὶ
 σφόδρα εὐτυχής· τριάκοντα γοῦν ἀποδίδωσι, διὰ τοῦ τυ-
 χόντος ὀρυκτοῦ σχιζομένη. Rectissime pro τριάκοντα Kra-
 merus τριακοντάχουν coniecit. Sed τριακοντάχουν γοῦν
 ne in Strabone quidem, mediocri orationis artifice, fe-
 rendum. Itaque malim σίτῳ δὲ καὶ σφόδρα εὐτυχής, τρι-
 ακοντάχουν ἀποδιδούσα. Ceterum ὀρυκτοῦ an ὀρύκτου
 praestet incertum est; altero loco, quo hac voce usus est
 Strabo, lib. 15 p. 692. codices habent ἀπὸ τοῦ τυχόντος
 ὀρύκτου χαραχθεῖσα. Nec magis de eo constare video,
 ὀρύκτης utrum de fossore an rastro intellegendum sit.
 Alterum verum esse docent praepositiones διὰ et ἀπό,

pro quibus ὑπό dicendum fuisset, si de fossore scriptor cogitasset. Quale autem sit instrumentum quod verbis ὁ τυχὼν ὀρύκτης significat scriptor, ipse indicat lib. 11 p. 502. οὐδὲ σιδήρῳ τμηθεῖσαν ἀλλ' αὐτοξύλῳ ἀρότρῳ.

VII 312 = 41, 7.

Ἦν δὲ καὶ Εὐπατόριόν τι, κτίσαντος Διοφάντου, Μιθριδάτου στρατηγοῦντος. Corrigendum Διοφάντου, [τοῦ] Μιθριδάτου στρατηγοῦ, ut lib. 6 p. 252. ὑφ' Ἀρπάγου τοῦ Κύρου στρατηγοῦ, aliisque locis.

VII 313 = 43, 5.

Ἐφ' ἐκάτερα δ' αὐτῆς, ἐπὶ μὲν τὰ Θράκια ἢ Ῥοδόπη, ὄμορον ὑψηλὸν ὄρος μετὰ τὸν Αἶμον. Scribendum videtur ἐφ' ἐκάτερα δ' αὐτῆς ἐπὶ μὲν τὰ Θράκια ἢ Ῥοδόπη ὄμορεϊ, ὑψηλότατον ὄρος μετὰ τὸν Αἶμον. In quibus ὑψηλότατον ex aliorum emendatione recepi, quamquam possis etiam ὑψηλὸν ὄρος [καὶ μέγιστον] μετὰ τὸν Αἶμον.

VII 314 = 45, 1.

Εἰς τὸν Σαῦον ἐμβάλλει. Epit. Ε σάβον, quod Σάον scripserunt Coraes alique. In his certum quid statuere difficile esse vere existimat Kramerus; sed Σαῦον non recte scribi docet Claudianus Carin. 22, 192 Pannonius potorque Savi.

VII 314 = 46, 5.

Πρὸ τῶν Πολῶν. Ita recte e libris scripsit Kramerus, quamvis in iis quae proxime antecedunt singulari scriptor usus sit μέχρι Πόλας. Nec tamen dixerim pluralem huius nominis alibi non legi. Ipse Strabo lib. 5 p. 216. ex Callimacho attulit τό κεν φυγάδων τις ἐνίσποι Γραικός, ἀτὰρ κείνων γλῶσσ' ὀνόμηνε Πόλας.

VII 315 = 47, 10.

Δάλμιον μεγάλη πόλις. Ita Xylander primus edidit, libris *δαίμμιον* praebentibus, in qua scriptura *Δέλμιον* potius latet quam *Δάλμιον*. Ea autem longe usitatissima huius nominis forma est; nec obstat, quod Strabonis libri fere *Δαλμάται* habent.

VII 316 = 49, 2.

*Μουσικῆς δ' ὅμως ἐπεμελήθησαν, μουσικοῖς ἀεὶ χρό-
μενοι καὶ αὐλοῖς καὶ τοῖς ἐντατοῖς ὄργανοις.* Pro μου-
σικοῖς cod. C. *μουσικῆς*. Equidem vocem hanc delendam
existimo.

VII 318 = 53, 1.

*Οἱ περὶ τὸν Αἶμον καὶ οἱ ὑπ' αὐτῷ οἰκοῦντες μέχρι
τοῦ Πόντου.* Qui περὶ τὸν Αἶμον incolunt, iidem etiam
ὑπὸ τῷ Αἶμῳ οἰκεῖν dicendi sunt. Itaque cum cod. A
αὐτοῦ habeat, scribendum ἐπ' αὐτοῦ. His statim infert
haec: *πάντα μὲν οὖν ταῦτα ληστρικώτατα ἔθνη· Βέσσοι
δὲ ὑπὲρ τὸ πλεον τοῦ ὄρους νέμονται τοῦ Αἶμου, καὶ
ὑπὸ τῶν ληστῶν ληστὰι προσαγορεύονται.* Non offen-
sioni fuit criticis dictio ὑπὲρ τὸ πλεον, quam graecam
esse nego. Strabo scripserat *Βέσσοι δέ, οἵπερ τὸ πλεον
τοῦ ὄρους νέμονται.* Qua emendatione etiam sententiae
aliquid lucis accedit; iam enim καὶ ὑπὸ τῶν ληστῶν est
vel a latronibus, adeo quidem illi prae ceteris latro-
cinia exercebant.

VII 325 = 65, 1.

Αἱ δ' ἄλλαι κατοικίαι περιόλιοι τῆς Νικοπόλεως εἰσι.
Haec verba cum narrationis continuationem de ludis Actia-
cis institutae importune interrumpant, post ὁ Καῖσαρ trans-
ponenda suspicor. Praeterea *περιόλια* scribendum vide-

tur et hoc loco et lib. 14 p. 658. αἱ δ' ἄλλαι περιπόλιοι τούτων.

VII 326 = 66, 2.

Πλησίον δέ που καὶ τὰ ἀργυρεῖα τὰ ἐν Λαμαστίῳ, Περισιάδυνες τε συνεστήσαντο τὴν δυναστείαν καὶ Ἐγγελέους καὶ Σεσαρηθίους καλοῦσι. Corruptissimum locum alii aliter emendare conati sunt, nullo magnopere cum fructu. Scribendum videtur περὶ ᾧ Δυέσται συνεστήσαντο τὴν δυναστείαν καὶ Ἐγγέλειοι, οὗς καὶ Σεσαρηθίους καλοῦσι. Diestas sive Dyestas, qui nunc primum in Macedonicarum sive, quod eodem redit, Illyricarum gentium ordinem introducuntur, commemorat Herodianus apud Stephanum Byzantium p. 531, 4. βαρύνεται (τὸ Πιάσται) ὁμοίως τῷ Ὁρέσται. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ Διέσται. Μακεδονικὰ δ' εἰσὶν ἔθνη. Ubi quod dixi olim Diestas eosdem esse quos Pausanias Διάστας vocat i. e. Dii Macedonici incolas, nunc retracto. In postremis verbis dubito utrum quod ipse posui verum sit, an quod Kramerus voluit καὶ Ἐγγελέαι οὗς καί. Strabonem tamen eadem qua Scymnum Perieg. 437. nominis forma usum esse suspicor; uterque enim Ephorum secutus est. Idem Straboni in sequentibus restituendum, ubi libri Ἐγγελοίς habent. Mox Πελαγονία τρίπολις scribendum pro τριπολίτις. Idem error p. 327 = 68, 2. At recte ibidem legitur Ἀζωρος τριπολίτις.

VII 326 = 66, 11.

Τούτου δ' ἦν θυγατρίδῃ ἡ Φιλίππου μήτηρ τοῦ Ἀμύντου Εὐρυδίκη, Ἴφρα δὲ θυγάτηρ. Scribendum Σίφρα, ut monuit L. Dindorfius. His inferuntur haec: καὶ τῶν Ἡπειρωτῶν δὲ Μολοκτοὶ ὑπὸ Πύρρῳ τῷ Νεοπτολέμῳ τοῦ Ἀχιλλέως γεγονότες. Ubi qui Pyrrhus memoratur, si eun-

dem. scriptor esse voluisset, cum Neoptolemo, scripsisset sine dubio τῷ [καὶ] Νεοπτολέμῳ. Sed alium dicere videtur Pyrrhum, Neoptolemi filium, ut Ephorum secutus scribit Scymnus. Per. 447. μετὰ τοὺς δὲ Θεσπρωτοὺς Μολοιτοὶ λεγόμενοι οἰκοῦσιν, οὓς κατήγαγεν Πύρρος ποτέ, ὁ Νεοπτολέμου παῖς. Proinde scribendum ὑπὸ Πύρρῳ τῷ Νεοπτολέμου.

VII 328 = 69, 17.

Ὀνομάζει μὲν οὖν ὅταν φῇ τηλόθεν ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος' ἐν δὲ Θεσπρωτοῖς Ἐφύρας, ἀλλὰ τῆς ἐν τοῖς Ἠλείοις. Lacunam, viam indicante Heynio, ita explere licet commodissime, οὐ μέντοι, ὁ Σκήψιός φησι, τῆς ἐν Θεσπρωτοῖς. Versum illum Homericum, ut ex Apollodoro eum citat Strabo, nostri libri, quibus consentit Strabo 8 p. 338, aliter scriptum exhibent, II. β', 659 ὃν τέκεν Ἀστυόχεια βίη Ἡρακλεΐῃ, τὴν ἄγει ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος, et ὁ, 531 τὸν ποτε Φυλεὺς ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος. Quae-ritur utrum horum locorum Apollodorus in mente habuerit. Heynius primum censet, ego alterum. Noli autem putare τηλόθεν ex errore natum esse. Sic enim rursus Strabo lib. 8 p. 339 φησὶν (Ἀπολλόδωρος) τὴν Θεσπρωτικὴν Ἐφύραν διαστέλλεσθαι τῷ τε τηλόθεν' καὶ τῷ ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος'. Ex quo sequitur Apollodorum in suo Homero locum uno versu auctum habuisse, in cuius initio ἤγαγεν erat hoc modo:

τὸν ποτε Φυλεὺς
τηλόθεν ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος
ἤγαγεν

VII 329 = 71, 14.

Σουίδας μέντοι (vulgo μὲν τοῖς) Θετταλοῖς μυθώδεις

λόγους προσχαριζόμενος ἐκεῖθεν τέ φησιν εἶναι τὸ ἱερὸν μετεννηγεμένον ἐκ τῆς περὶ Σκοτοῦσσαν Πελασγίας (ἔστι δ' ἡ Σκοτοῦσσα τῆς Πελασγιώτιδος Θετταλίας) συνακολουθῆσαι τε (vulgo δὲ) γυναικας τὰς πλείστας. Ita haec distinguenda et scribenda videntur. Praeterea pro Πελασγίας malim Θετταλίας, sed sic ut Θετταλίας, quod post Πελασγιώτιδος legitur, deleatur.

Sequuntur iam libri septimi fragmenta partim ex edita epitome repetita, partim ex Palatina et Vaticana cum magno literarum bono a Kramero primum publici iuris facta. Illustravit pleraque docto commentario vir harum rerum peritissimus Fr. Tafelius; sunt tamen quae aliis agenda reliquerit; nobis perpauca expedire contigit.

Fragm. 2. p. 73, 10.

Epirotas et Macedonios τὰς γραίας πελίας καὶ τοὺς γέροντας πελίους vocare dicit. Rectius fortasse πελειούς et πελείας scribitur apud Eustathium a Kramero indicatum et Hesychium. Alteri tamen scripturae nescio an nomen πελιγόνες faveat, de quo haec Strabo scripsit: πελιγόνας γοῦν καλοῦσιν ἐκεῖνοι (Macedones) τοὺς ἐν τιμαῖς, καθὰ παρὰ Λάκωσι καὶ Μασσαλιώταις τοὺς γέροντας. Delendus in his articulus ante γέροντας. Neque enim apud Lacedaemonios vel Massaliotas nomen πελιγόνες in usu fuit, sed illi senatores γέροντας, Massaliotae autem τιμοῖχους appellabant. Cf. Strabo lib. 4 p. 179. Ex quo haec male excerpta esse intellegitur. Ipsa scriptoris si verba haberemus, etiam καθάπερ legeretur, non καθὰ, quo, si recte memini, ille non utitur. Nomen πελιγόνες de proceribus dictum a Macedonibus ad Macedonicas in Syria civitates translatum esse idem tradit Hesychius, Πελιγάνες, οἱ ἐνδοξοὶ παρὰ δὲ Σύροις οἱ βουλευταί, quae fortasse rectior forma est, modo Πελιγᾶνες scribatur,

quam nominum speciem apud Epiroticas et vicinas gentes imprimis usitatum fuisse intellegitur ex iis quae ad Stephanum Byz. p. 669, 15 composui.

Fragm. 3. p. 73, 15.

Ἡ παροιμία τὸ ἐν Λωδώνῃ χαλκεῖον. Scribendum *χαλκίον*, non *χαλκεῖον*, quod aeris fodinam significat vel officinam; atque haec forma ubique prae altera probanda est, docentibus Atticorum poetarum locis, e. c. Aristoph. Lys. 749. Ran. 725. Acharn. 1128. Menandri Arreph. 3, 3. quibus in locis omnibus *χαλκίον* in fine trimetrorum positum est.

Fragm. 7. p. 75, 1.

Ἐπὶ γέλῳτι ἐν παροιμίας μέρει γελαῖται Κέρκυρα. Pro *γελαῖται* scribendum *λέγεται*. Dicit verum in edita epitome servatum: *ἐλευθέρα Κέρκυρα, χέξ' ὅπου θέλεις*.

Fragm. 11. p. 76, 7.

Ἡδωνῶν δ' οἱ μὲν Μυγδόνες, οἱ δὲ Ἡδωνες οἱ δὲ Σιθῶνες. Permirum videri debet, Edones tanquam partem poni Edonorum, siquidem *Ἡδωνοί* et *Ἡδωνες* eiusdem gentis nomina sunt nec nisi forma differunt. Itaque pro *Ἡδωνες* scribendum suspicor *Ῥδωνες*, de quibus Stephanus Byz. p. 706, 8. *Ῥδωνες, ἔθνος Θράκης τοῖς Μαίδοις ὅμορον. Διονύσιος ἐν Βασσαρικῶν ἰδ' Μαίδων δ' ἄγρια φύλα καὶ Ῥδωνες ἐλκεσίπεπλοι*. Proximos Emathiae habitasse et hortis Midae ad Pangaeum montem sitis indicat Nicander Athenaei 15 p. 683 b. *πρῶτα μὲν Ῥδονίθε Μίδης ἅπερ Ἀσίδος ἀρχὴν λείπων ἐν κλήροισιν ἀνέτρεφεν Ἡμαθίοισιν*, ad quae cf. Theophrastum HP. 6, 6. et Tertullianum de Cor. p. 110 a. Adde Lucanum Phars. 1, 675. Odonis Ogygii decurrit plena Lyaco. Ita enim

VII 289 = 2, 6.

De Istri fluminis cursu: τελευτᾷ δ' εἰς τὸν Πόντον οὐ πολὺ ἀποθῆν τῶν τοῦ Τύρα καὶ τοῦ Βορυσθένης ἐκβολῶν, ἐκκλίνων πρὸς ἄρκτους. Istrum quodammodo versus septentrionem verti parum apte dictum est. Scribendum videtur ὡς πρὸς ἄρκτον, ut plurimis locis apud nostrum legitur. Idem vitium tetigi ad lib. 6 p. 281.

VII 290 = 2, 23.

De nominis Germanorum originatione disserens haec postremo infert: διὸ δίκαιά μοι δοκοῦσι Ῥωμαῖοι τοῦτο αὐτοῖς θέσθαι τοῦνομα ὡς ἂν γνησίους Γαλάτας φράζειν βουλόμενοι. Pro δίκαια, quod in scriptore prosario, praesertim in Strabone, magnam offensionem habet, δίκαιον vel δικαίως corrigerem, nisi et lenius et scriptoris consilio accommodatius esset scribere διὸ δὴ καὶ μοι.

VII 295 = 13, 8.

Quae Sophocles de Orithyia fabulatus est οὐδὲν ἂν εἴη πρὸς τὰ νῦν, ἀλλ' ἐατέον, ὥσπερ καὶ ἐν τῇ Φαίδρῳ ὁ Σωκράτης. Id etsi tolerari potest, nescio tamen an post Σωκράτης addendum sit ἐξ, quod eo facilius excidere potuit, cum statim sequatur ἃ δέ.

VII 296 = 16, 2.

Περὶ τὰ συμβόλαια καὶ τὴν τῶν χρημάτων ἐκτίμησιν συνισταμένων τῶν ἀδικημάτων. Pro ἐκτίμησιν neque ἐγκτησιν, quod fere de possessione in alia terra dicitur, neque ἐπίκτησιν, quod accessionem divitiarum significat, scribendum videtur, sed κτησιν.

VII 299 = 20, 12.

De scriptoribus portenta fabularum narrantibus: τοὺς

συγγραφέας Ῥιπαῖα ὄρη λέγοντας καὶ τὸ Ὠγύιον ὄρος καὶ τὴν τῶν Γοργόνων καὶ Ἐσπερίδων κατοικίαν. Corrīgunt Ὠγύγιον, quod probarem equidem, si id nomen a fabulatoribus istis memoratum esse aliunde constaret. Nunc nescio an de promontorio cogitare liceat eo, quod in septentrionali Galatiae litore ponit et Ὠρούιον ἄκρον appellat Ptolemaeus Geogr. 2, 6. Quod enim in tot aliis fabulorum locorum nominibus factum est, ut dispulsis fabularum tenebris ad regiones historiae luce illustratas transferrentur, idem etiam in illo nomine evenisse pro certo quidem non affirmaverim, at nequaquam incredibile est. Videor autem eiusdem sive montis sive promontorii nomen etiam apud Avienum, utopicorum locorum enarratorem disertissimum, mihi repperisse in Ora Marit. 159.

Circumlatratque pontus insulas duas
tenue ob locorum inhospitas. Aryium
rursum tumescit prominens (i. e. promontorium).
Et rursus 171.

Prominens surgit dehinc
Ophiusae in oras, ab Aryi iugo
in haec locorum bidui cursus patet.

Ita enim haec in cod. V scripta sunt, vitiose quidem, at melius tamen quam in editis, qui vs. 160 pro aryium habent arvi iugum, et vs. 172 ita interpolatum exhibent: Ophiusae in oras, atque ab usque arvi iugo, pro quo scribendum videtur

Ophiusae in oras; [cursus inde] ab Aryio —
Hoc Aryium igitur promontorium ab eo, quod Ὠρύιον Strabo, Ὠρούιον Ptolemaeus appellat, non diversum fuisse conicio. Ac fortasse etiam Avieno Oryium restituendum est; ita altero versu minori etiam mutatione scribere licebit: Ophiusae in oras; inde ab Oryi (Ὠρύιον) iugo.

VII 303 = 26, 10.

Πῶς γὰρ ὁ τροχὸς εὖρημα αὐτοῦ (Anacharsidis); ὃν οἶδεν Ὁμηρος πρεσβύτερος ὢν; ὥς δ' ὅτε τις κεραμεὺς τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν, καὶ τὰ ἐξῆς. Homericum exemplum non a Strabone additum esse vel illa καὶ τὰ ἐξῆς docere possunt, quorum nulla hic vis est. Paullo post editur πότερ' ἡγεῖται καὶ τούτους εἶναι πλάσματα, ubi malim πλάσμα, ut in proximis scripsit τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ πλάσμα λέγων.

VII 303 = 27, 14.

Βοιρεβίστας ἀνὴρ Γέτης ἐπιστὰς ἐπὶ τὴν τοῦ ἔθνους ἐπιστασίαν. In his ter repetitum ἐπὶ prope ridiculum est, quod crimen evitare potuisset scribendo προστασίαν. At similiter lib. 2 p. 116. ἐπιγεγράφαμεν ἐπὶ σφαιρικῆς ἐπιφανείας. Nec auribus gratum quod lib. 7 p. 294 habes ἐπιπεπορημένος, cui similia ex aliis scriptoribus collegit Lobeckius Paral. p. 10. Insuave item quod legitur lib. 1 p. 56. τὸ τὸ αὐτὸ ὕψος. Cf. ad 7 p. 311.

VII 305 = 29, 15.

Οἱ Γέται γνωρίζονται μᾶλλον διὰ τὸ — καὶ τοῖς Μυσοῖς ἀναμεμῖχθαι. Scribendum Μοισοῖς. De sua enim aetate loquitur scriptor. Cf. p. 295. ὥχουν δ' ἐφ' ἑκάτερα τοῦ Ἰστροῦ οἱ Μυσοὶ Θραῖκες ὄντες καὶ αὐτοὶ καὶ οὗς νῦν Μοισοὺς καλοῦσιν. Paucis interiectis Getarum tantas copias fuisse dicit ὥστε καὶ εἴκοσι μυριάδας ἐκπέμπειν στρατείας. Qui criticorum de his verbis coniecturas rectissime reiecit Kramerus, ipse eis ante στρατείας addendum coniecit, quod etsi ceterorum conaminibus longe praestat, tamen ne ipsum quidem ferendum crediderim, nisi simul addatur articulus eis τὰς στρατείας. Meo iudicio εἰκοσιμυριάδας scribendum est, id ut adiective dic-

tum sit de expeditionibus vel exercitibus viginti milium armatorum. Similiter Lucianus Zeux. 8. dixit ἵππον δισ-
 μυρίαν. Idem requiro lib. 5 p. 213. τὸ πάλαι δ' ἔστειλε
 δώδεκα μυριάδας στρατιάς, ubi correxerim δωδεκαμυριά-
 δας στρατιάς, sive malis στρατείας. Cf. 16 p. 780. ἐπὶ
 τούτοις ἔστειλε τὴν στρατείαν.

VII 308 = 35, 13.

Ἐκπλέοντι δ' ἐν ἀριστερᾷ πολίχνη καὶ ἄλλος λιμὴν
 Χερρονησιτῶν. Non contempserim Groskurdi suspicio-
 nem Carcinitae sinus memoriam excidisse conicientis, quam
 etiam necessariam putamus, cum illud ἐκπλέοντι nemo
 non ad Sapræ sinum, cuius proxime antecedit descriptio,
 retulerit. Itaque scribendum videtur ἐκπλέοντι δὲ [τὸν Καρ-
 κινίτην] ἐν ἀριστερᾷ, quod magis placet quam quod ille
 voluit ἐκπλέοντι δ' ἐκ Καρκινίτου. Pro ἄλλος, quod ex
 illo quidem usu, quo fere abundare existimatur, ut sit et
 alius praeterea portus, hic defendi non potest, for-
 tasse ἅμα scribendum.

VII 311 = 39, 25.

Ἡ ἄλλη πεδιάς καὶ εὐγεῶς ἐστὶ πᾶσα, σίτω δὲ καὶ
 σφόδρα εὐτυχής· τριάκοντα γοῦν ἀποδίδωσι, διὰ τοῦ τυ-
 χόντος ὀρυκτοῦ σχιζομένη. Rectissime pro τριάκοντα Kra-
 mperus τριακοντάχουν coniecit. Sed τριακοντάχουν γοῦν
 ne in Strabone quidem, mediocri orationis artifice, fe-
 rendum. Itaque malim σίτω δὲ καὶ σφόδρα εὐτυχής, τρι-
 ακοντάχουν ἀποδιδούσα. Ceterum ὀρυκτοῦ an ὀρύκτου
 praestet incertum est; altero loco, quo hac voce usus est
 Strabo, lib. 15 p. 692. codices habent ἀπὸ τοῦ τυχόντος
 ὀρύκτου χαραχθεῖσα. Nec magis de eo constare video,
 ὀρύκτης utrum de fossore an rastro intellegendum sit.
 Alterum verum esse docent praepositiones διὰ et ἀπό,

pro quibus ὑπό dicendum fuisset, si de fossore scriptor cogitasset. Quale autem sit instrumentum quod verbis ὁ τυχὼν ὀρύκτης significat scriptor, ipse indicat lib. 11 p. 502. οὐδὲ σιδήρῳ τμηθεῖσαν ἀλλ' αὐτοξύλῳ ἀρότρῳ.

VII 312 = 41, 7.

Ἦν δὲ καὶ Εὐπατόριόν τι, κτίσαντος Διοφάντου, Μιθριδάτου στρατηγοῦντος. Corrigendum Διοφάντου, [τοῦ] Μιθριδάτου στρατηγοῦ, ut lib. 6 p. 252. ὑφ' Ἀρπάγου τοῦ Κύρου στρατηγοῦ, aliisque locis.

VII 313 = 43, 5.

Ἐφ' ἐκάτερα δ' αὐτῆς, ἐπὶ μὲν τὰ Θράκια ἢ Ῥοδόπη, ὄμορον ὑψηλὸν ὄρος μετὰ τὸν Αἴμον. Scribendum videtur ἐφ' ἐκάτερα δ' αὐτῆς ἐπὶ μὲν τὰ Θράκια ἢ Ῥοδόπη ὄμορεϊ, ὑψηλότατον ὄρος μετὰ τὸν Αἴμον. In quibus ὑψηλότατον ex aliorum emendatione recepi, quamquam possis etiam ὑψηλὸν ὄρος [καὶ μέγιστον] μετὰ τὸν Αἴμον.

VII 314 = 45, 1.

Εἰς τὸν Σαῦον ἐμβάλλει. Epit. Ε σάβον, quod Σάον scripserunt Coraes aliique. In his certum quid statuere difficile esse vere existimat Kramerus; sed Σαῦον non recte scribi docet Claudianus Carm. 22, 192 Pannoniis potorque Savi.

VII 314 = 46, 5.

Πρὸ τῶν Πολῶν. Ita recte e libris scripsit Kramerus, quamvis in iis quae proxime antecedunt singulari scriptor usus sit μέχοι Πόλας. Nec tamen dixerim pluralem huius nominis alibi non legi. Ipse Strabo lib. 5 p. 216. ex Callimacho attulit τό κεν φυγάδων τις ἐνίσποι Γραικός, ἀτὰρ κείνων γλῶσσ' ὀνόμηνε Πόλας.

VII 315 = 47, 10.

Δάλμιον μεγάλη πόλις. Ita Xylander primus edidit, libris *δαίμμιον* praebentibus, in qua scriptura *Δέλμιον* potius latet quam *Δάλμιον*. Ea autem longe usitatissima huius nominis forma est; nec obstat, quod Strabonis libri fere *Δαλμάται* habent.

VII 316 = 49, 2.

Μουσικῆς δ' ὅμως ἐπεμελήθησαν, μουσικοῖς αἰεὶ χρώμενοι καὶ αὐλοῖς καὶ τοῖς ἐντατοῖς ὀργάνοις. Pro *μουσικοῖς* cod. C. *μουσικῆς*. Equidem vocem hanc delendam existimo.

VII 318 = 53, 1.

Οἱ περὶ τὸν Αἶμον καὶ οἱ ὑπ' αὐτῷ οἰκοῦντες μέχρι τοῦ Πόντου. Qui περὶ τὸν Αἶμον incolunt, iidem etiam ὑπὸ τῷ Αἶμῳ οἰκεῖν dicendi sunt. Itaque cum cod. A αὐτοῦ habeat, scribendum ἐπ' αὐτοῦ. His statim infert haec: *πάντα μὲν οὖν ταῦτα ληστρικώτατα ἔθνη· Βέσσοι δὲ ὑπὲρ τὸ πλεον τοῦ ὄρους νέμονται τοῦ Αἶμου, καὶ ὑπὸ τῶν ληστῶν ληστὰι προσαγορεύονται.* Non offensionis fuit criticis dictio ὑπὲρ τὸ πλεον, quam graecam esse nego. Strabo scripserat *Βέσσοι δέ, οἵπερ τὸ πλεον τοῦ ὄρους νέμονται.* Qua emendatione etiam sententiae aliquid lucis accedit; iam enim καὶ ὑπὸ τῶν ληστῶν est vel a latronibus, adeo quidem illi prae ceteris latrocinia exercebant.

VII 325 = 65, 1.

Αἱ δ' ἄλλαι κατοικίαι περιπόλιοι τῆς Νικοπόλεως εἰσι. Haec verba cum narrationis continuationem de ludis Actiacis institutae importune interrumpant, post ὃ *Καῖσαρ* transponenda suspicor. Praeterea *περιπόλια* scribendum vide-

tur et hoc loco et lib. 14 p. 658. αἱ δ' ἄλλαι περιπόλιοι τούτων.

VII 326 = 66, 2.

Πλησίον δὲ πον καὶ τὰ ἀργυρεῖα τὰ ἐν Λαμαστίῳ, Περισιάδυνες τε συνεστήσαντο τὴν δυναστείαν καὶ Ἐγχελέους καὶ Σεσαρηθίους καλοῦσι. Corruptissimum locum alii aliter emendare conati sunt, nullo magnopere cum fructu. Scribendum videtur περὶ ᾧ Δυέσται συνεστήσαντο τὴν δυναστείαν καὶ Ἐγγέλειοι, οὓς καὶ Σεσαρηθίους καλοῦσι. Diestas sive Dyestas, qui nunc primum in Macedonicarum sive, quod eodem redit, Illyricarum gentium ordinem introducuntur, commemorat Herodianus apud Stephanum Byzantium p. 531, 4. βαρύνεται (τὸ Πιάσται) ὁμοίως τῷ Ὀρέσται. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ Διέσται. Μακεδονικά δ' εἰσὶν ἔθνη. Ubi quod dixi olim Diestas eosdem esse quos Pausanias Διάστας vocat i. e. Dii Macedonici incolae, nunc retracto. In postremis verbis dubito utrum quod ipse posui verum sit, an quod Kramerus voluit καὶ Ἐγγελαί οὓς καί. Strabonem tamen eadem qua Scymnum Perieg. 437. nominis forma usum esse suspicor; uterque enim Ephorum secutus est. Idem Straboni in sequentibus restituendum, ubi libri Ἐγγελοις habent. Μοχ. Πελαγονία τρίπολις scribendum pro τριπολίτις. Idem error p. 327 = 68, 2. At recte ibidem legitur Ἀζωρος τριπολίτις.

VII 326 = 66, 11.

Τούτου δ' ἦν θυγατριδῇ ἡ Φιλίππου μήτηρ τοῦ Ἀμύντου Εὐρυδίκη, Ἴφρα δὲ θυγάτηρ. Scribendum Σίφρα, ut monuit L. Dindorfius. His inferuntur haec: καὶ τῶν Ἡπειρωτῶν δὲ Μολοκτοὶ ὑπὸ Πύρρῳ τῷ Νεοπτολέμῳ τοῦ Ἀχιλλέως γεγονότες. Ubi qui Pyrrhus memoratur, si eun-

dem. scriptor esse voluisset cum Neoptolemo, scripsisset sine dubio τῷ [καὶ] Νεοπτολέμῳ. Sed alium dicere videtur Pyrrhum, Neoptolemi filium, ut Ephorum secutus scribit Scymnus Per. 447. μετὰ τοῖς δὲ Θεσπρωτοῖς Μολοιτοὶ λεγόμενοι οἰκοῦσιν, οὓς κατήγαγεν Πύρρος ποτὲ, ὁ Νεοπτολέμου παῖς. Proinde scribendum ὑπὸ Πύρρῳ τῷ Νεοπτολέμου.

VII 328 = 69, 17.

Ὀνομάζει μὲν οὖν ὅταν φῇ τηλόθεν ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος' ἐν δὲ Θεσπρωτοῖς Ἐφύρας, ἀλλὰ τῆς ἐν τοῖς Ἡλείοις. Lacunam, viam indicante Heynio, ita explere licet commodissime, οὐ μέντοι, ὁ Σχῆψιός φησι, τῆς ἐν Θεσπρωτοῖς. Versum illum Homericum, ut ex Apollodoro eum citat Strabo, nostri libri, quibus consentit Strabo 8 p. 338, aliter scriptum exhibent, II. β', 659 ὃν τέκεν Ἀστυόχεια βίη Ἡρακλεΐη, τὴν ἄγει' ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος, et ὁ, 531 τὸν ποτὲ Φυλεὺς ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος. Quacritur utrum horum locorum Apollodorus in mente habuerit. Heynius primum censet, ego alterum. Noli autem putare τηλόθεν ex errore natum esse. Sic enim rursus Strabo lib. 8 p. 339 φησὶν (Ἀπολλόδωρος) τὴν Θεσπρωτικὴν Ἐφύραν διαστέλλεσθαι τῷ τε τηλόθεν' καὶ τῷ ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος'. Ex quo sequitur Apollodorum in suo Homero locum uno versu auctum habuisse, in cuius initio ἤγαγεν erat hoc modo:

..... τὸν ποτὲ Φυλεὺς
τηλόθεν ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος
ἤγαγεν

VII 329 = 71, 14.

Σουίδας μέντοι (vulgo μὲν τοῖς) Θετταλοῖς μυθῶδεις

λόγους προσχαριζόμενος ἐκεῖθ' ἐν τῇ φησιν εἶναι τὸ ἱερὸν μετεννηγμένον ἐκ τῆς περὶ Σκοτοῦσσαν Πελασγίας (ἔστι δ' ἡ Σκοτοῦσσα τῆς Πελασγιώτιδος Θετταλίας) συνακολουθῆσαι· τε (vulgo δὲ) γυναῖκας τὰς πλείστας. Ita haec distinguenda et scribenda videntur. Praeterea pro Πελασγίας malim Θετταλίας, sed sic ut Θετταλίας, quod post Πελασγιώτιδος legitur, deleatur.

Sequuntur iam libri septimi fragmenta partim ex edita epitome repetita, partim ex Palatina et Vaticana cum magno literarum bono a Kramero primum publici iuris facta. Illustravit pleraque docto commentario vir harum rerum peritissimus Fr. Tafelius; sunt tamen quae aliis agenda reliquerit; nobis perpauca expedire contigit.

Fragm. 2. p. 73, 10.

Epirotas et Macedonios τὰς γραιὰς πελίας καὶ τοὺς γέροντας πελίου vocare dicit. Rectius fortasse πελειούς et πελείας scribitur apud Eustathium a Kramero indicatum et Hesychium. Alteri tamen scripturae nescio an nomen πελιγόνες faveat, de quo haec Strabo scripsit: πελιγόνας γοῦν καλοῦσιν ἐκεῖνοι (Macedones) τοὺς ἐν τιμαῖς, καθὰ παρὰ Λάκωσι καὶ Μασσαλιώταις τοὺς γέροντας. Delendus in his articulus ante γέροντας. Neque enim apud Lacedaemonios vel Massaliotas nomen πελιγόνες in usu fuit, sed illi senatores γέροντας, Massaliotae autem τιμούχους appellabant. Cf. Strabo lib. 4 p. 179. Ex quo haec male excerpta esse intellegitur. Ipsa scriptoris si verba haberemus, etiam καθάπερ legeretur, non καθὰ, quo, si recte memini, ille non utitur. Nomen πελιγόνες de proceribus dictum a Macedonibus ad Macedonicas in Syria civitates translatum esse idem tradit Hesychius, Πελιγάνες, οἱ ἐνδοξοὶ παρὰ δὲ Σύροις οἱ βουλευταί, quae fortasse rectior forma est, modo Πελιγᾶνες scribatur,

quam nominum speciem apud Epiroticas et vicinas gentes imprimis usitatam fuisse intellegitur ex iis quae ad Stephanum Byz. p. 669, 15 composui.

Fragm. 3. p. 73, 15.

Ἡ παροιμία τὸ ἐν Δωδώνῃ χαλκεῖον. Scribendum *χαλκίον*, non *χαλκεῖον*, quod aeris fodinam significat vel officinam; atque haec forma ubique prae altera probanda est, docentibus Atticorum poetarum locis, e. c. Aristoph. Lys. 749. Ran. 725. Acharn. 1128. Menandri Arreph. 3, 3. quibus in locis omnibus *χαλκίον* in fine trimetrorum positum est.

Fragm. 7. p. 75, 1.

Ἐπὶ γέλῳτι ἐν παροιμίας μέρει γελᾶται Κέρκυρα. Pro *γελᾶται* scribendum *λέγεται*. Dicit versum in edita epitome servatum: *ἐλευθέρα Κέρκυρα, χέζ' ὅπου θέλεις*.

Fragm. 11. p. 76, 7.

Ἡδωνῶν δ' οἱ μὲν Μυγδόνες, οἱ δὲ Ἡδωνες οἱ δὲ Σιθῶνες. Permirus videri debet, Edones tanquam partem poni Edonorum, siquidem *Ἡδωνοί* et *Ἡδωνες* eiusdem gentis nomina sunt nec nisi forma differunt. Itaque pro *Ἡδωνες* scribendum suspicor *Ῥδωνες*, de quibus Stephanus Byz. p. 706, 8. *Ῥδωνες, ἔθνος Θράκης τοῖς Μαίδοις ὁμορον. Διονύσιος ἐν Βασσαρικῶν ἰδ' Μαίδων δ' ἄγρια φύλα καὶ Ῥδωνες ἐλκεσίπεπλοι*. Proximos Emathiae habitasse et hortis Midae ad Pangaeum montem sitis indicat Nicander Athenaei 15 p. 683b. *πρῶτα μὲν Ῥδονήθε Μίδης ἅπερ Ἀσίδος ἀρχὴν λείπων ἐν κλήροισιν ἀνέτρεφεν Ἡμαθίοισιν*, ad quae cf. Theophrastum HP. 6, 6. et Tertullianum de Cor. p. 110 a. Adde Lucanum Phars. 1, 675. Odonis Ogygii decurrit plena Lyaco. Ita enim

recte corrigunt editum Edonis et h. l. et apud Silium Ital. 4, 776. Odonis ut Pangaea super trieteride mota.

Fragm. 14. p. 77, 8.

Φέρεται δ' ὁ Πηνειὸς ἀπὸ τῶν στενῶν τούτων ἐπὶ σταδίου τετταράκοντα, ἐν ἀριστερᾷ μὲν ἔχων τὸν Ὀλυμπον, Μακεδονικὸν ὄρος μετεωρότατον, τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ. In his verba τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ incommundo loco posita dicit Tafelius. Atqui vel ex particula μὲν, cui nihil in sequentibus respondet, apertum est post μετεωρότατον excidisse aliquid locumque ita fere redintegrandum esse: ὄρος μετεωρότατον, [ἐν δὲ δεξιᾷ τὴν Ὀσσαν, ἐγγὺς] τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ. Quod dudum a me suppletum postea confirmatum vidi auctoritate Eustathii ad Hom. p. 337, 12 ex Strabone afferentis haec: Πηνειὸς φέρεται ἐν ἀριστερᾷ μὲν ἔχων Ὀλυμπον, ἐν δεξιᾷ δὲ Ὀσσαν, ἐπὶ δὲ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Πηνειοῦ ἐν δεξιᾷ Μαγνητικῇ πόλιν ἢ Γυρτών.

Fragm. 18, p. 78, 10.

Ἐνταῦθα τὸν Ὀρφεά διατρίψαι φασὶ τὸν Κίχωνα. Legendum videtur φησί, sc. Strabo. Ita saepe epitomator. Tum de Orpheo sequuntur haec: εἴτ' ἤδη καὶ μείζονα ἀξιούντα ἑαυτὸν etc. Haec etiam et suppleri et emendari possunt ex Eustathio qui ad Hom. p. 299, 10. haec habet: ἐν ἀκτῇ τῇ περὶ τὸν Ἀθων Θάμυρις ὁ Θοῤῥῆς ἐβασίλευσε, τῶν αὐτῶν ἐπιτηδευμάτων γενόμενος ὢν καὶ ὁ Κίχων Ὀρφεύς, ὃς τὰ πρῶτα ἀγυρτεύων διέζη, εἴτα καὶ μειζόνων ἀξίων ἑαυτὸν καὶ ὄχλον καὶ δύναμιν περιποιούμενος διεφθάρη ἐξ ἐπισυστάσεως, ἀνὴρ γόης ἀπὸ μουσικῆς τε καὶ μαντικῆς καὶ τῶν περὶ τὰς τελετὰς ὀργιασμῶν. Quae editis partim meliora partim peiora sunt.

Fragm. 20. p. 79, 1.

"Ἔστι δ' ἡ Ἀλωρος τὸ μυχαίτατον τοῦ Θερμαίου κόλπου. Iam intellegitur unde sua petierit Stephanus Byz. p. 80, 18. Nec neglegendum utrosque in comparationis forma *μυχαίτατον* consentire, cuius iam aliquanto antiquiorem auctorem habemus quam ii sunt, quos advocat Bernhardt ad Dionysium Per. p. 779. De situ Alori quae ex Strabonis loco oriuntur difficultates attigit Tafelius. Quae his proxime inferuntur verba *λέγεται δὲ Θεσσαλονίκηα διὰ τὴν ἐπιφάνειαν*, ab hoc loco prorsus aliena, per errorem ex sequenti fragmento huc translata esse suspicor, in quo de Thessalonicae urbis nomine agitur, quam Casander ab uxoris suae, Philippi filiae, nomine appellavit. Philippus autem Thessalonicae nomen filiae imposuerat a Thessalis devictis. Tale quid Stephanus Byz. p. 311, 7. dixisse videtur ab epitomatore misere truncatus, et in hunc ferme modum redintegrandus: *Κασάνδρου κτίσμα, ἀπὸ τῆς ἐαυτοῦ γυναικός, Φιλίππου δὲ τοῦ Ἀμύντου θυγατρὸς, ἣν τοὺς Θεσσαλοὺς νικήσας οὕτως ἐκάλεσε*. Haec vel his similia si Strabonem quoque prodidisse statuere licet, epitomator eius, sive malis glossator, scribere potuit *λέγεται δὲ Θεσσαλονίκηα διὰ τὴν ἐπιφάνειαν* [τῆς κατὰ Θεσσαλῶν νίκης], quae verba primum in margine scripta, postea truncata in alium locum suffecta sunt.

Fragm. 20. p. 79, 3.

Πέλλα ἔστι μὲν τῆς κάτω Μακεδονίας, ἣν Βοττιαῖοι κατεῖχον· ἐνταῦθ' ἦν πάλαι τὸ τῆς Μακεδονίας χρηματιστήριον. Regum Macedonicorum gazam Pellae asseruatam fuisse cum Strabone consentiens memoriae prodidit Livius lib. 44, 10. Perseus tandem cum trepidans gazam in mare deiici Pellae, Thessaloni-

cae navalia iusserat incendi. Dissentit, pro Pella Phacum nominans, Diodorus Exc. vol. 2 p. 579. Wess. ὁ Περσεὺς νομίσας ἐπταικέναι τοῖς ὅλοις κατὰ πᾶν συντριβεῖς τῇ ψυχῇ Νίκωνα μὲν τὸν θησαυροφύλακα ἐξέπεμψε συντάξαι τὴν ἐν τῷ Φάκῳ γάζαν καὶ τὰ χρήματα καταποντίσαι. Ex quo dissensu, cum de eadem utrumque scriptorem re loqui apertum sit, quid tandem aliud coniciemus, quam Phacum non urbis nomen fuisse, ut praeter alios Holstenius Emend. ad Stephanum Byz. p. 339 existimabat, sed Pellae partem eam, in qua regia gaza asservata erat? Locorum naturam accurate descripsit Livius lib. 44, 46. sita est (Pella) in tumulo vergente in occidentem hibernum; cingunt paludes in exsuperabilis altitudinis aestate et hieme, quas restagnantes faciunt lacus *). in ipsa palude, qua proxima urbi est, velut insula eminet aggeri operis ingentis imposita. divisa est inter murali amni et eadem ponte iuncta: ut nec oppugnante externo aditum ab ulla parte habeat, nec si quem ibi rex includat ullum nisi per facillimae custodiae pontem effugium, et gaza regia in eo loco erat. Hanc igitur velut insulam, quam Strabo in sequentibus arcem urbis (ἔχει δ' ἄλκραν ἐν λίμνῃ τῇ καλουμένῃ Λουδίᾳ) appellat, Phacum dictam fuisse arbitror, nomine a lenticulae similitudine ducto, a qua etiam alia loca denominata sunt, e. c. Lydiae mons Phacus, Tmolus vicinus. Vix enim dubitandum videtur, quin Hecataeus, cuius haec verba, πρὸς μὲν νότον Παῶλος καὶ Φάκος, Grammaticus Cramerii An. Ox.

*) Hic situs Pellae neque aquarum salubritati neque incolentium valetudini favebat; utrumque aculeato dicto notabat Stratoniceus apud Athen. 8 p. 532 a. Βορβόρον προχόας a Theocríto Chio memoratas de Lydia amne intellexit Wesselingius ad Itin. p. 606.

vol. 1 p. 223, 17 attulit, pro corrupto *Παῶλος* Timolum nominaverit; ac montem Phacum etiam Arcadius memorat p. 50, 20. *σεσημείωται τὸ φακός ὀξύτονον, τὸ δὲ Φάκος ὄνομα ὄρους.* Nec aliunde Phacii, Thessalicae urbis, a Thucydide lib. 4, 78 Stephano Byz. p. 654, 25 aliisque memoratae, vel Phacussae, Aegyptiacae urbis, quae apud Strab. 17 p. 805 vitiose *Φάκκουσα* scribitur, nomen repetendum videtur. Plane autem confirmat nostram de Phaco Pellaeo opinionem Polybius Exc. vol. 2 p. 1085 Bekk. *Πτολεμαῖος δ' ὁ νεώτερος προσελάβετο καὶ Λαμάσιππον, ὃς κατασφάξας ἐν τῷ Φακῷ (scr. Φάκῳ) τοὺς συνέδρους ἔφυγε μετὰ γυναικὸς καὶ τέκνων ἐκ τῆς Μακεδονίας.* Quid enim magis consentaneum est, quam quo loco publica pecunia asservabatur, eundem senatui habendo destinatum fuisse?

Fragm. 30. p. 82, 9.

Ὁ κἀνθαρος περὶ τῆς χώρας γινόμενος, ἥνικα ψαύσῃ τοῦ χωρίου ἐκείνου διαφθείρεται. Scribendum *τῆς περὶ χώρας* et *ἥνικ' ἄν.*

Fragm. 48. p. 87, 15.

Μετὰ τὴν Μαρώνειαν Ὀρθαγόρεια πόλις καὶ τὰ περὶ Σέρριον, παράπλους τραχύς, καὶ τὸ τῶν Σαμοθράκων πολίχνιον Τέμπυρα καὶ ἄλλο χαράκωμα, οὗ πρόκειται ἡ Σαμοθράκη νῆσος. Locus notabilis propter Tempyrae situm, quam cum *Σαμοθράκων πολίχνιον* dicit, apertum est Tempyram non procul a litore Thracio fuisse positam in ditione Samothracum; idemque intellegitur ex Ovidii Tristium libro 1, 10. ubi versu 21. postquam Threiciam Samon se tetigisse dixit, ita pergit: saltus ab hac terra brevis est Tempyra petenti. Porro *Χαράκωμα* maiuscula litera scribendum. Oppidi sive ca-

stelli nomen esse quamquam aliunde non cogniti, ex vocabulo ἄλλο intellegitur et quoniam in sequentibus sine articulo legitur ἀπὸ δὲ χαρακώματος.

Fragm. 52. p. 88, 26.

De Chersoneso Thracia: ἄκρα (fort. μακρὰ) γὰρ ἔκκειται πρὸς εὐρόνοτον. Haec nec cum rerum natura neque cum iis conciliari possunt, quae vel in sequentibus traduntur ab eodem breviatore, vel ab alio in fragm. 53, qui cum Chersonesum tria maria efficere dicit, Προποντίδα ἐκ βορρᾶ, Ἑλλήσποντον ἐξ ἀνατολῶν, καὶ τὸν Μέλανα κόλπον ἐκ νότου, omnia mirum in modum pervertit. Itaque librariorum potius vel epitomatores quam Strabonem accusare malim, qui πρὸς λιβόνοτον scripsisse videtur. Quod in eodem fragmento p. 89, 12 memoratur promontorium Μαζουσία, rectius apud Ptolemaeum scribi existimo Μαστουσία (ut Σιμούσιος a Σιμοίς et id genus plura), quemadmodum Athos in sequentibus a forma vocatur ὄρος μαστοειδές.

Fragm. 56. p. 89, 29.

Ἔστι δ' ἐν τῷ περίπλῳ τούτῳ τῷ μετὰ Ἑλαιούνην ἡ εἰσβολὴ πρῶτον ἢ εἰς τὴν Προποντίδα. Pro περίπλῳ scribendum παράπλῳ.

VIII 333 = 94, 1.

Τῆς Ἑλλάδος μὲν οὖν πολλὰ ἔθνη γέγονται, τὰ δ' ἀνωτάτω τοσαῦτα ὅσας καὶ διαλέκτους παρελήφαμεν τὰς Ἑλληνίδας. In his τῆς addidit Kramerus, Strabonem nōmini Ἑλλάς constanti usu articulum adiungere observans, quae vera est observatio: at non minus verum est, Strabonem μὲν οὖν constanter ponere inter articulum et substantivum. Hinc colligitur ipsum illud Ἑλλάδος, quod

ex epitome Vaticana receptum est, ex mera epitomatoris coniectura profectum videri. Iam cum in Par. A legatur *ἐπιδονομὲν οὖν*, mihi quidem satis probabile videtur Strabonem scripsisse *ἐκ παλαιοῦ μὲν οὖν*, quod nescio an etiam sequentia *τὰ δ' ἀνώτατα*, sive ut mihi scribendum videtur *τὸ δ' ἀνωτάτω*, commendent.

VIII 333 = 93, 20.

Μετὰ δὲ Μακεδονίαν Θετταλοὶ μέχρι Μαλιέων καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐκτὸς Ἰσθμοῦ καὶ αὐτῶν τῶν ἐντὸς. Nescio an sententia postulet καὶ τὰ τῶν ἄλλων.

VIII 333 = 94, 12.

Τοῦτο δ' αὐτὸ καὶ τοῖς Ἀθηναίοις συνέβη, λεπτόγεων τε καὶ τραχεῖαν οἰκοῦντας χώραν ἀπορρήτους μὲν εἶναι διὰ τοῦτο καὶ αὐτόχθονας νομισθῆναι φησὶν ὁ Θουκυδίδης, κατέχοντας τὴν αὐτὴν ἀεὶ, μηδενὸς ἐξελαύνοντος αὐτοὺς μῆδ' ἐπιθυμοῦντος ἔχειν τὴν ἐκείνων· τοῦτο τοίνυν αὐτὸ καὶ τοῦ ἑτερογλώττου καὶ τοῦ ἑτεροεθνοῦς αἴτιον, ὡς εἰκός, ὑπῆρξεν. Ab ultimis ut ordiar, non intellegitur quo pacto ἑτεροεθνοῦς stare possit, pro quo scribendum potius ἑτεροεθνῶς, collatis quae paulo ante leguntur: *τοὺς Δωριέας — εἰκός ἐστι τῷ ἀνεπιμίκτῳ παρατρέψαι τὴν γλῶτταν καὶ τὰ ἄλλα ἔθνη πρὸς τὸ μὴ ὁμογενές, ὁμογενεῖς πρότερον ὄντας.* Reliqua, in quibus nullam syntaxin esse video, plus una ratione ad meliorem rationem revocari possunt: nam cum epit. Vat. particulam *τέ* post *λεπτόγεων* omittat, pro ea γάρ substitui potest. At potest etiam ita subveniri, ut ὡς vel simile quid inter *νομισθῆναι* et *φησὶν ὁ Θουκυδίδης* interseratur. Sed verum ut fatear, ne hoc quidem satis placet, ac vereor ne verba *φησὶν ὁ Θουκυδίδης* ex margine illata sint, praesertim cum ne dicat quidem Thucydides (lib. 1, 2)

id, cuius causa advocatur. Praeterea observa particulae μέν respondere in sequentibus τοίνυν. Sed existimo pro μέν εἶναι scripsisse Strabonem μεῖναι, cll. 8 p. 365 = 163, 2. ἔμειναν ἐλεύθεροι, et 10 p. 463 = 369, 14. ἔθνος μεμενηκὸς ἀπόρθητον.

VIII 333 = 95, 10.

Οὗτοι Αἰολιστὶ διελέχθησαν, οἱ δ' ἄλλοι μικτῇ τινι ἐχρήσαντο ἐξ ἀμφοῖν. Paulo durius ex verbo διελέχθησαν ad μικτῇ supplendum est διαλέκτω. At fortasse aut hoc ipsum aut γλώττῃ post τινί excidit. In sequentibus recte Coraes scripsit σχεδὸν δέ τι καὶ νῦν, pro σχεδὸν δ' ἔτι.

VIII 334 = 95, 14.

Λέγωμεν δὴ ἰδίᾳ λαβόντες ὃν χρὴ τρόπον τῇ τάξει περὶ αὐτῶν. Strabo opinor scripserat λέγωμεν δὴ διαλαβόντες, ut 4 p. 178 = 277, 1 περὶ δὲ τῶν τεταρτημορίων ἐκάστου διαλαβόντες λέγωμεν νυνί. Paulo post scribendum ex libris κατὰ τὴν Μακεδόνων καὶ Θεταλῶν τὴν ἀρχὴν ἀποφαίνεσθαι.

VIII 334 = 96, 5.

Ἔστι δὲ ταῦτα δύο μέγιστα συστήματα τῆς Ἑλλάδος. Pro ταῦτα malim τά quam ταῦτα τά. In sequentibus verissime, si quid iudico, E. Curtius Pelop. vol. I p. 31 verba Πυλῶν et καὶ τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ Θετταλικόν delenda esse monuit. De duobus tantum terrarum systematis Strabonem locutum esse, vel comparativi μείζον καὶ ἐπιφανέστερον ostendunt. Thessalicum illud systema ex lib. 9 p. 429 illatum videtur.

VIII 334 = 97, 6.

Ἡ δ' ἐπινοουμένη εὐθείᾳ γραμμῇ — τὴν μὲν Βοιω-

τίαν ἅπασαν ἐντὸς ἀπολαμβάνουσα. Praeter Boeotiam requiro Atticae memoriam, quae non videtur omitti potuisse; fortasse igitur scribendum τὴν μὲν [Ἀττικὴν καὶ] Βοιωτίαν. Ac plane ita lib. 9 p. 390. τρίτη δὲ (χερρόνησος) ἢ πρὸς ταύτῃ προσλαμβάνουσα τὴν Ἀττικὴν καὶ τὴν Βοιωτίαν.

VIII 336 = 101, 7.

Ὅμηρος εἶρηκε, τὴν μὲν τῶν Ἑπειῶν ὀνομάζων πόλιν τὴν δὲ παρ' Ἡλίδας διαν, ὅθι κρατέουσιν Ἑπειοί, τὴν δ' ὑπὸ τῷ Νέστορι Πύλον. Pro πόλιν, quo tota res mirifice obscuratur, sine controversia scribendum Ἡλιν, ut rectissime intellexit Coraes. Tum in Homérico versu priora verba τὴν δὲ παρ' deleri iubet Kramerus, merito taxans Xylandri audaciam, qui ἢ εἰς ediderat ex Odyss. ν', 275. Atqui scribendum potius erat ἢ δὲ παρ' Ἡλίδας ex Odyss. ο', 298, quo versu sic ut hoc loco scribendus est scripto ipse Strabo utitur lib. 8 p. 350.

VIII 336 = 102, 6.

Ἐκαλεῖτο δὲ Κοίλῃ Ἥλιν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος· ταύτῃ γὰρ ἦν ἡ πλείστη καὶ ἀρίστη. In his ἦν neque deleverim neque in ἐστὶ mutandum putaverim. Eodem prorsus modo imperfecto usus est lib. 3 p. 157 = 244, 14. τὰ γὰρ ἱστορούμενα ἐγγὺς ἦν καὶ τοῖς τόποις καὶ τοῖς ἄλλοις τῶν ὑπ' αὐτοῦ πεπλασμένων, cuius loci simillima est ratio. In sequentibus habes: σχεδὸν δὲ τι καὶ τοὺς ἄλλους τόπους τοὺς κατὰ Πελοπόννησον πλὴν ὀλίγων οὓς κατέλεξεν ὁ ποιητής, οὐ πόλεις ἀλλὰ χώρας ὀνομάζει. Doceri velim quo loco id factum sit a poeta. Strabo scripserat νομίζειν δεῖ.

VIII 337 = 102, 17.

Οὕτω δὲ καὶ ἡ Ἥλις ἐκ τῶν περιουκιδῶν συνεπολίσθη.

μία τούτων προσκτισ[θεισῶν] Ἀγριάδες. ἐπραξάν τε (lgd. δὲ) τοῦτο Ἡλεῖοι χρόνοις ὕστερον πολλοῖς τῆς εἰς αὐτοὺς μεταστάσεως τῶν χωρίων τῶν ὑπὸ τῷ Νέστορι. ῥεῖ δὲ διὰ τῆς πόλεως ὁ Πηνειὸς ποταμὸς παρὰ τὸ γυμνάσιον αὐτῆς. Ita haec transponenda arbitror: vulgo postrema inde a ῥεῖ post Ἀγριάδες posita sunt, quo narrationis ordo male interrumpitur. At priora insanabiliter corrupta sunt. Qui ante Ἥλις legitur articulus delendus videtur; certe quae proxime antecedunt urbium nomina eo carent, Μαντίνεια Τεγέα Ἡραία Αἴγιον Πάτρας Δύμη. Sequentia ut suppleta sunt ferri non possunt; debebat esse μία δὲ τῶν προσκτισθεισῶν Ἀγριάδες. At mirum profecto unam prae ceteris commemorari περιοικίδα, eamque aliunde ne nomine quidem notam; quamquam nomen ipsum quod attinet, Ἀγριάδαι etiam Attici demi nomen fuit, servatum illud a Grammatico Bekkeri Anecd. p. 348. In cod. post προσκτισ sex septemve literarum lacuna est. An fuit igitur: Ἥλις ἐκ τῶν περιοικίδων συνφοκίσθη μία πολλῶν· προσέκτι[σαν δὲ καὶ] Ἀγριάδας?

VIII 338 = 105, 6.

Ὁ Σελλήεις ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λεγόμενος, ἐφ' ᾧ Ἐφύρα πόλις, ἐτέρα τῆς Θεσπρωτικῆς καὶ Θετταλικῆς καὶ τῆς Κορίνθου, τετάρτη τις ἐπὶ τῇ ὁδῷ κειμένη τῇ ἐπιθαλάσσιῳ. In his corruptissima verba τῇ ἐπιθαλάσσιῳ, variis sed importunis tentata coniecturis, ita sananda sunt τῇ ἐπὶ Λασίῳ, sive oppidum Lasionem intellegas sive vicinum oppido montem, in quo fontes Selleentis fuisse testatur scholiasta Homeri Iliad. ο', 531. ποταμὸς Ἥλιδος ὁ Σελλήεις, ὃς ῥεῖ ἀπὸ Λασίωνος ὄρους. Situm autem fuit oppidum illud in ipsis Arcadiae et Elidis confiniis, unde perpetua de eo inter Arcadios et Eleos controversia. Triphyliae assignat Diodorus Sic. 15, 77. Pisatidi Polybius

4, 74. Arcadiae Nonnus Dion. 13, 288. Cf. Xenophontis Hell. 3, 2, 30, qui recensitis Triphyliae urbibus addit: πρὸς δὲ ταύταις καὶ Ἀκρωρείους καὶ Λασιῶνα τὸν ὑπ' Ἀρκαδῶν ἀντιλεγόμενον. Ad eundem Lasionem spectat glossa Hesychii, Λασιῶν: πόλις ἢ χωρίον. οἱ δὲ δρυ-
λασιῶνας, quorum postrema vide an ita corrigi possint: οἱ δὲ δρυμὸς λασιῶνας, scil. λέγουσιν. At Cretae quoque fuisse Lasium montem Iovis sepulcro nobilitatum docet Epiphanius Ancor. p. 108. ἐν Κρήτῃ τῇ νήσῳ ἐν ὄρει τῷ λεγόμενῳ Λασιῷ ἕως δεῦρο (τὸ μνημα τοῦ Διὸς) δακτυλοδεικτεῖται. Eliacum montem, quem ex scholiasta Homeri produximus, praeterea quoad sciam commemorat nemo; Pholoae partem fuisse ex Strabone intellegitur. Lasionis urbis et Pholoae viciniam attigit poeta Anthol. Palat. 6, 111.

VIII 338 = 105, 9.

De Ephyra Eliaca: ἦτοι ἡ αὐτὴ οὔσα τῇ Βοιωνώῃ (τὴν γὰρ Οἰνόην οὕτω καλεῖν εἰώθασιν) ἢ πλησίον ἐκείνης. Recte Coraes Βοινόῃ corrigit pro Βοιωνώῃ. Gravius vitium in sequentibus reperisse mihi visus sum, quae ita corrigenda videntur: ἐξ ἧς (Ephyram Eliacam dicit) ἢ τε Τληπολέμου τοῦ Ἡρακλέους δοκεῖ λέγεσθαι μῆτηρ, τὴν ἄγει' ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος' (ἐκεῖ γὰρ μᾶλλον αἱ τοῦ Ἡρακλέους στρατεῖαι, πρὸς ἐκείναις τε οὐδεὶς ποταμὸς Σελλήεις), καὶ ὁ τοῦ Μέγητος θῶραξ. In libris prima pars verborum uncis inclusorum ἐκεῖ — στρατεῖαι ante Homericum versum legitur, quo pessime dirimuntur quae coniungenda erant. Duas enim affert caussas, quibus Ephyram eam, quae Astudamiae patria perhibetur, Eliacam esse intellegatur, ad quod si Heynius ad Homeri Il. 2, 659 attendisset, non damnavisset verba sanissima πρὸς ἐκείναις τε οὐδεὶς ποταμὸς Σελλήεις, in

quibus nunc etiam apertum est recte in libris legi πρὸς ἐκείναις τε, pro quo πρὸς ἐκείναις δέ editur.

VIII 338 = 106, 5.

Εἰς Ἐφύραν γὰρ ἀφίχθαι φησι τὸν Ὀδυσσεύα φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενον, ὅφρα οἱ εἴη ἰὺς χρίεσθαι. Quis φησί? Homerum dices. At hunc nominatum oportuit. Falleretur tamen qui id excidisse existimaret; splendendum potius et aut post Ὀδυσσεύα aut inter ἀφίχθαι et φησί addendum ἢ Ἀθηνᾶ. Docent hoc quae his inferuntur verba, καὶ τὸν Τηλέμαχον οἱ μνηστῆρες ἡ καὶ εἰς Ἐφύρην, et deinceps τὴν Ἀνγέου θυγατέρα ὁ Νέστωρ φαρμακίδα εισάγει.

VI 338 = 106, 21.

Cives Aetolicae Ephyrae Ἐφύρους dici monet: καὶ ἄλλοι οἱ Περραιβῶν πρὸς Μακεδονίᾳ, καὶ οἱ Κραννῶνιοι, καὶ οἱ Θεσπρωτικοὶ οἱ ἐκ Κιχύρου τῆς πρότερον Ἐφύρας. Atqui Ephyri Crannonii non diversi putandi sunt ab Ephyris Perrhaebis. Vide lib. 7 fragm. 14 p. 77. φασιν ὅταν εἴπῃ ὁ ποιητὴς τὸ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης καὶ ἐξῆς, Ἐφύρους μὲν λέγεσθαι τοὺς Κραννωνίους, Φλεγύας δὲ τοὺς Γυρτωνίους. Et lib. 9 p. 412. τοὺς Γυρτωνίους Φλεγύας πρότερον ἐκάλουν, τοὺς δὲ Κραννωνίους Ἐφύρους. Cf. Schol. AD. Homeri Il. ν', 301. Ἐφύρους λέγει τοὺς Κραννωνίους, ὡς Ἀπολλόδωρος ἱστορεῖ. Scribendum igitur οἱ καὶ Κραννῶνιοι, aut delendum καί. Ceterum totam hanc partem, inde a verbis ἔστι δὲ καὶ περὶ Σικυῶνα usque ad finem, subditiciam arbitror et in marginem rei-ciendam. Nonne enim mirum videri debet, postquam in superioribus quatuor Ephyras fuisse dictum est, Eliacam Thesproticam Corinthiacam Thessalicam, subito alias emergere Sicyoniam et Aetolicam, quarum neutram Straboni

cognitam fuisse crediderim; certe silentio eas praetermisit iis locis, ubi vel maxime eas commemorandas fuisse expectes, in enarratione Aetoliae et Sicyoniae.

VIII 339 = 107, 12.

Μίαν εἶναι πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος, δηλονότι τὴν Θετταλικήν. Ita scribendum videtur pro *δῆλον οὖν ὅτι τὴν Θετταλικήν*. In sequentibus verba *φησὶ μὲν* (sic enim A) γὰρ *Οἰχαλιθεὺς ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος*, delenda suspicor. Subicit scriptor *εἰ μὲν γὰρ ἦν Θετταλική*, in quibus recte quidem Coraes desiderat articulum, nec vero vidit ἦν ferri non posse, ut docent quae praecedunt *τίς οὖν ἔστιν ἐξ ἧς* etc. Scribendum igitur *εἰ μὲν γὰρ ἡ Θετταλική*.

VIII 340 = 110, 12.

Ποιητικῷ τινι σχήματι συγκαταλέγειν τὸ μέρος τῷ ὅλῳ φασὶ τὸν Ὅμηρον. Id pluribus deinceps exemplis confirmatur cum Homeri tum Hipponactis Alcmanis Aeschyli, quae num omnia ipse Strabo apposuerit dubitandi caussas habeo non spernendas. Mihi quidem ista *χρῶνται δὲ καὶ οἱ νεώτεροι* etc. a docto lectore in margine posita esse videntur. Quod ex Aeschylo affertur exemplum, fortasse ne est quidem Aeschyli, sed Archilochi; cui suspicioni metri genus fidem facit *Κύπρου Πάφου τ' ἔχουσα πάντα κληῖρον*, Archilocho inprimis familiare. Ac fortasse ex eodem illa epodo ducta sunt, ex quo haec servata sunt a Stobaeo Flor. 64, 11.

*Τοῖος γὰρ φιλότιτος ἔρως ὑπὸ καρδίην ἔλυσθαις
πολλὴν κατ' ἀγλὴν ὁμμάτων ἔχευεν.*

Cuius argumento egregie convenit istius versus sententia,

Κύπρου Πάφου τ' ἔχουσα πάντα κληῖρον,

si poetam Venerem comprecatum esse sumas, ut amoris

impotentia se liberet. Archilochi et Aeschyli nomina etiam alibi inter se permutata esse nemini ignotum est.

VIII 341 = 111, 20.

Τοῖς Ἑλλείοις οἱ Ἐπειοὶ κοινὴν ἐνέμοντο πολιτείαν.
Scribendum ex A aliisque codicibus *ἐνεμον τὴν πολιτείαν.*
Cf. lib. 16 p. 761. *ταὐτὸ ποιεῖν ἡρμοσμένως ἀλλήλοις — καὶ ἄλλως πως νέμειν βίον κοινόν.*

VIII 342 = 114, 6.

In Hesiodi versibus ὥκεε δ' Ὀλινίην πέτρην ποταμοῖο παρ' ὄχθας εὐρεῖος Πείροιο, fuisse dicit qui Πώροιο scriberent: μεταγράφουσι τινὲς Πώροιο οὐκ εὔ. Equidem hos Πίροιο potius voluisse crediderim quam Πώροιο, cui nomini quae significatio inesse possit vix dicas. Totum discrimen erat orthographicum. Πῖρος praetulisse Herodianum docet Arcadius p. 68, 11. τὰ εἰς ῥὸς δισύλλαβα παραληγόμενα τῷ ι κύρια ὄντα βαρύνεται, Ἴρος Πῖρος. Nisi illi critici voluerunt Πιέροιο, quam formam disertim commemorat Pausan. 7, 22, 1. Apud Zenobium, ut hoc addam, Cent. 2, 87. Βελλεροφόντης ἀνελὼν Βέλλερων ἢ ὥς τινὲς φασὶ Πείρην, scribendum Πειρῆνα.

VIII 342 = 115, 3.

Τοὺς περὶ Λέπρεον. Hoc nomen quotiescunque apud Strabonem legitur (legitur autem, ni fallor, septies) in cod. A constanter Λέπριον scriptum est, et eadem constantia nunquam Λεπριάτης, sed Λεπρεάτης Λεπρεῆτις Λεπρεατικός, nisi quod semel Λεπριατικός legitur p. 344 in. Ex his intellegitur veram nominis formam apud Strabonem non esse Λέπρεον, sed Λέπρειον, idque ubique restituendum putamus.

VIII 343 = 117, 4.

Τὸ τῆς Ἀλφειονίας Ἀρτέμιδος ἢ Ἀλφειούσης ἄλσος· λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως. Diana ad Alpheum culta recte vocari potuit Ἀλφειοῦσσα vel Ἀλφείουσα, pro quo Elienses dixisse videntur Ἀλφείωσα, ut ἔχωσα Aeolenses dicebant pro ἔχουσα, et alia id generis plura. Hanc formam posuit Athen. 8 p. 346 b. ἐν τῷ τῆς Ἀλφειώσας Ἀρτέμιδος ἱερῷ. Nec minus recte habet Ἀλφειώα vel Ἀλφειῶα, quod legitur apud Schol. Pindari Nem. 1, 3 et Pyth. 2, 12, et Pausaniae lib. 6, 22, 10 restituendum videtur pro Ἀλφειαία, quod ad Ἀλφειός revocari non potest. At quod Strabonis libri habent Ἀλφειονίας, nullam habet analogiae veritatem, et Ἀλφειῶας scribendum videtur, nisi forte Straboni Ἀλφειωνία restituendum, quae forma etsi nullo exemplo munita tamen defendi potest. De sequentibus verbis: μεστὴ δ' ἐστὶν ἡ γῆ πᾶσα Ἀρτεμισίων τε καὶ Ἀφροδισίων καὶ Νυμφαίων ἐν ἄλσεσιν ἀνθέων ὥς τὸ πολὺ διὰ τὴν ἀνδρίαν, virorum doctorum coniecturas attulit Kramerus, quibus accedat haec I. Toup̄ii App. Emend. Theocr. p. 4. qui ἀντρων pro ἀλσέων reposuit, haud felicius ceteris. Scribendum erat ἐν ἄλσεσιν ἀνθέων πλέως τὸ πολὺ διὰ τὴν ἀνδρίαν. Ita statim legitur ἄλσος ἀργιελαιῶν πλέων.

VIII 344 = 118, 3.

Τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ πρὸς ἄρκτον Ἀμάθου καλουμένον πρότερον, ὃς νῦν Μάματος καὶ Ἀρκαδικὸς καλεῖται. Quod Mamaus amnis etiam Arcadicus dictus fuisse fertur, mihi quidem satis mirum videtur, ac vereor ne hic quoque aliquid turbatum sit. Vide igitur an verba haec καὶ Ἀρκαδικός cum iis coniungenda sint, quae paulo superius leguntur p. 117, 23. ubi de situ Pyli Triphyliaci agitur: κατὰ ταῦτα τὰ ἱερὰ ὑπέρεκεται τῆς θαλάττης —

ὁ Τριφυλιακὸς Πύλος καὶ Λεπρεατικός. Lepreaticus Py-
lus non diversus est a Triphyliaco, tertiumque praeterea
nomen habuit ὁ Ἀρκαδικός. Testis ipse Strabo eodem
libro p. 337 = 103, 10. ἀφ' οὗ καὶ Ἀρκαδικὸς Πύλος
ἐκλήθη ὁ αὐτὸς καὶ Τριφυλιακός, item p. 350 = 131, 13 ἡ
πατρίς τοῦ Νέστορος, ἣν φάμεν Τριφυλιακὸν Πύλον καὶ
Ἀρκαδικὸν καὶ Λεπρεατικόν. Scribendum igitur videtur
ὁ Τριφυλιακὸς Πύλος [ὁ] καὶ Λεπρεατικός [καὶ Ἀρκα-
δικός]. Ac par erat hoc maxime loco omnia Pyli cogno-
mina simul coniuncta apponi. Quae proxime sequuntur
verba de Scilluntiae Minervae templo κατὰ τὸν Φέλλωνα,
recte sine dubio in commodiorem locum transposuit Gros-
kurdus. De Phellone autem non quaesitum video, nisi
quod Krügerus Philol. Stud. vol. 2 p. 280 eundem esse
putat cum Pholoe; sed ea parum credibilis sententia est,
vereorque ne minuscula litera κατὰ τὸν φελλῶνα scriben-
dum sit, quo nomine regionem designatam fuisse probabile
est duram et lapidosam, inter Scilluntem et Pholoae mon-
tis declivia sitam. Comparari potest, quem Aristophanes
Acharn. 273 et Nub. 71 commemorat, Atticae ager ὁ
φελλεύς dictus. Cf. Ruhnkenius ad Tim. p. 270. Simi-
liter passim legas aliquid factum situmve esse κατὰ τὸν
τραχῶνα, κατὰ τὸν λασιῶνα, κατὰ τὸν πλατανιστῶνα et
id genus alia.

VI 345 = 120, 4.

Postquam scriptor, memorato Neptuni templo apud
Pylum, hoc ipsum delubrum illud esse dixit, in quo
Telemachus Pylios sacris operatos deprehenderit, haec
infert: πάρεστι μὲν γὰρ τῷ ποιητῇ καὶ πλάττειν τὰ μὴ
ὄντα, ὅταν δ' ἢ δυνατόν ἐφαρμόττειν τοῖς οὖσι τὰ ἔπη
καὶ σώζειν τὴν διήγησιν, τὸ ἀπέχεσθαι προσῆκε μᾶλλον.
Ita recte haec Kramerum constituisse opinor; libri τὸ

δ' ἀπέχεσθαι. Non diffitendum tamen melius scriptorem orationis et perspicuitati et elegantiae consulturum fuisse, si omissis postremis verbis post ἐφαρμόττειν addidisset δεῖ. At tota haec sententia quo consilio a scriptore hoc loco inculcata, aut quo argumenti vinculo cum praeecedentibus coniuncta sit, prorsus non intellegere me fateor. Nisi igitur ante πάρεστι aliquid excidit, posuerim ista p. 121, 17 post σώζεται τῷ ποιητῇ ὁ λόγος.

VIII 345 = 121, 18.

Κελεύει γὰρ ἡ (μὲν) Ἀθηνᾶ κατὰ τὸν Σωτάδην τῷ Νέστορι κτέ. Totam hanc partem usque ad verba μέχρι Πύλου τοῦ Μεσσηνιακοῦ p. 346 = 122, 20 Kramerus ab interpolatore illatam esse statuit, cuius iudicii praeter alias hanc caussam habuit, quod verba εἰ μὲν τοίνυν ἐνταῦθα μόνον οἰκοῦν οἱ Καύκωνες p. 122, 12 inepte repetita sint ex p. 121, 16 εἰ μὲν τοίνυν οἱ Καύκωνες ἐνταῦθα μόνον οἰκοῦσιν. Verum haec neque inelegans et pene necessaria erat repetitio, ut opposita sententia, quae verbis μεμερισμένων δέ τινων — τῆς ὁδοῦ οὔσης continetur, recte inferri posset. Nunc autem recisis quae Kramerus rescindi voluit, imperfecta est oratio neque ad iustam conclusionem absoluta. Nihilominus Kramerii sententiam valde probabilem mihi videri non diffiteor, licebitque illi, quod dixi, incommodo ita facillime mederi, ut quae inter εἰ et τοίνυν legitur particula μὲν deleatur. Negari enim non potest in tota illa disputatione etsi non indocte scripta, tamen aliquammulta inesse, quae Straboni sunt dissimillima. Neque tamen eo vocis χωρογραφία usum retulerim in postrema parte: παραπλησίως δ' ἂν καὶ τὰ περὶ τοῦ Πύλου διαπορούμενα τύχοι τῆς προσηκούσης διαίτης ἐπελθοῦσι μικρὸν ἔτι τῆς χωρογραφίας μέχρι τοῦ Πύλου τοῦ Μεσσηνιακοῦ, quae Kramerus

a Strabone, qui nusquam opus suum *χωρογραφίας* nomine appellarit, scribi potuisse negat. Mihi ista in hanc sententiam accipienda videbantur, ut dicat scriptor dubitationes et *ἀπορίας* de Pylo se soluturum, ubi antea paucis locorum inter utrumque Pylum sitorum enarrationem absolvisset. At maximam *νοθείας* suspicionem movet mira ista Sotadae citatio hominis prorsus ignoti, quem, si coniecturae locus est, Grammaticum Byzantinum fuisse crediderim, cuius ex scholis Homericis quidquid hic sapientiae expromitur fluxisse arbitror. Ac fortasse is idem est Sotades quem de planetarum nominibus exposuisse auctor est Iohannes Malala Chron. 2 p. 25.

VIII 346 = 123, 4.

In ora Eliaca duo antra esse dicit, τὸ μὲν νυμφῶν Ἀνιγριάδων, τὸ δὲ ἐν ᾧ τὰ περὶ τὰς Ἀτλαντίδας καὶ τὴν Ἀρδάνου γενέσιν· ἐνταῦθα δὲ καὶ τὰ ἄλση τό τε Ἰωναῖον καὶ τὸ Εὐρυκύδειον. Post γενέσιν addendum videtur *μυθεύεται* cum Plethone, sive malis *μεμύθευται*, ut est 8 p. 368. Lucus Ionaeus quo spectet indicavi Exercitt. phil. in Athen. Spec. 2 p. 40.

VIII 347 = 124, 6.

Ἐπεὶ οὖν ἡ τε ὑπτιότης τοῦ Ἀνίγρου καὶ αἱ ἀναχοπαὶ τῆς θαλάττης μονὴν μᾶλλον ἢ ῥύσιν παρέχουσι τοῖς ὕδασι, Μινυήϊόν φασιν εἰρῆσθαι πρότερον, παρατρέψαι δὲ τινὰς τοῦνομα καὶ ἀντ' αὐτοῦ ποιῆσαι Μινυήϊον. Nihil proficitur coniecturis Corais, qui pro *Μινυήϊον* Strabonem vel *Μιμνυήϊον* vel *Μενυήϊον* scripsisse hallucinatur. Non adeo profecto scriptor hic nugabatur, ut tam falsis etymologiis indulgeret; necesse est latere talem nominis formam, quae ad verbum in *νω* revocari potest. Fortasse igitur *Ἐλινυήϊον* Strabo scripserat,

ab ἐλινύω, quod cum grammatici fere per ὀκνεῖν vel ἀναπαύεσθαι interpretentur, scholiasta Hippocratis nuper a Derenburgio editus 26. per σχολάζειν explicat et, quod maximi momenti est, diserto testimonio Eliensibus tanquam proprium assignat.

VIII 347 = 125, 3.

Θρώωνυμον δ' ἐπέδειξαν τῇ πόλει καὶ τὴν νῆσον. De Thera scriptor loquitur. Scribendum ἀπέδειξαν. Tum inter Anigrum amnem montemque ex quo oritur ὁ τοῦ Ἰαρδάνου λειμὼν δείκνυται καὶ τάφος. καὶ Ἀχαιαὶ εἰσὶ δὲ πέτραι ἀπότομοι τοῦ αὐτοῦ ὄρους. Nomen hoc habet in quo offendas. Praeterea δὲ poni non potuit post εἰσὶ. Debebat igitur esse καὶ Ἀχαιαὶ δὲ εἰσι πέτραι. At fortasse scripserat: λειμὼν δείκνυται καὶ τάφος καὶ αἱ Χααταῖ· εἰσὶ δὲ πέτραι etc. Chaacae petrae autem nomen traxisse videri possunt a Chaa oppido, Iardani sepulcro vicino. Cf. Strabo p. 348 = 126, 18 de Acidonte fluvio: ῥεῖ δὲ παρὰ τάφον Ἰαρδάνου καὶ Χάαν πόλιν ποτὲ ὑπάρχασαν πλησίον Λεπρείου, et rursus: τῷ γὰρ τοῦ Ἰαρδάνου τάφῳ τοῦτον πλησιάζειν τὸν τόπον i. e. Chaam. Quam coniecturam ut minime pro explorata vendito, ita non omittendum puto ab Ἀχαιός possessivum formari Ἀχαικός vel Ἀχάιος.

VIII 347 = 126, 3.

In carmine Stesichori mellitissimo, cuius hoc exordium apposuit scriptor,

Ἄγε, Μοῦσα λίγει', ἄρξον ἀοιδᾶς, ἐρατῶν ὕμνους

Σαμίων περὶ παιδων ἐρατῇ φθεγγομένα λύρα,

cum metrum foede depravatum sit, non male Heynius νόμους pro ὕμνους scribendum coniecit, cuius in sententiam ita concedo, ut scribendum censeam:

ἄγε Μοῦσα λίγει', ἄρξον ἀοιδᾶς, Ἐρατῶ, νόμους.
 Parum enim placet ἐρατῶν παίδων et ἐρατᾶς λύρας con-
 iunctio. Quod autem Erato in exordio carminis amatorii
 invocatur, aptissime a poeta factum esse fateberis; fecit-
 que praeter Ovidium AA. 2, 15. nunc mihi si quando
 puer et Cytherea favete, nunc Erato: nam tu
 nomen amoris habes, etiam Apollonius Rhodius in
 initio tertii Argonauticorum, quo libro Iasonis et Mēdeae
 amores poeta cecinit, uterque fortasse, si recte coniec-
 imus, Siculum poetam aemulati. Aliquanto plus ausi Vir-
 gilius Aen. 7, 37 et Statius Sylv. 4, 7 Eratus nomine
 pro qualibet Musa usi sunt.

VIII 348 = 128, 8.

Ἡ τε Ἐρανα, ἣν τινες οὐκ εὖ Ἀρήνην νομίζουσι κεκλη-
 σθαι πρότερον ὁμωνύμως τῇ Πυλιακῇ. Codd. Ἐρενα quod
 ex EPAINA corruptum et proximum est genuinae formae
 EPANNA, ut recte scriptum est apud Stephanum Byz.
 p. 395, 1. Idem restituendum p. 361. Male idem nomen
 Ἰεράνα scriptum est apud schol. Apollonii Arg. 1, 471.

VIII 349 = 130, 12.

Postquam de Macistiae vico, cui Κυπαρισσῆς no-
 men, dixit, haec infert: ἄλλη δ' ἐστὶν ἡ Μεσσηνιακὴ Κυ-
 παρισσία· ὁμωνύμως μὲν οὖν, ὁμοίως δὲ νῦν κακείνη λέ-
 γεται Κυπαρισσία. Cod. B ὁμώνυμος, quod recta ad ve-
 rum ducit: Κυπαρισσία, ὁμώνυμος μὲν οὖν, ὁμοίως δὲ —

VIII 350 = 130, 20.

Ἔστι δὲ δρυμῶδες χωρίον, Πτελεάσιμον καλούμενον.
 Nomen hoc corruptum esse vidit Lobeckius Pathol. p. 164,
 cui Πτελεατιζόν vel Πτελεάσιον scribendum videtur, quo-
 rum alterum verum puto; nisi forte locus ab acclivitate

Πτελέα σιμόν appellatus fuit, ut *Πτελέα* sit genetivus a *Πτελέας*. Loca leniter acclivia σιμά dici notissimum est. Mox sequitur: *Δώριον δ' οἱ μὲν ὄρος, οἱ δὲ πεδῖον φασίν· οὐδὲν δὲ νῦν δείκνυται*. Recte ad sententiam Groskurdus post *πεδῖον* excidisse suspicatur οἱ δὲ καὶ πόλιν. Sed debebat οἱ δὲ καὶ πολίδιον, quod necessarium est propter sequens οὐδέν.

VIII 356 = 141, 10.

Genuina mihi et incorrupta videntur verba *Στησίχορον δὲ καλεῖν πόλιν τὴν χώραν Πῖσαν λεγομένην*, quibus recisis manca est et imperfecta geographi argumentatio. Stesichorus *Πῖσα πόλις* dixerat, non urbem intellegens, sed totam regionem, quam *Πῖσαν* ille vocabat, non *Πισᾶτιν*. Quae his proxime subiciuntur Euripidis et Sophoclis exempla de usu vocis *πόλις*, fortasse ex margine recepta sunt.

VIII 356 = 142, 3.

Postquam Enipeum amnem in Elide commemoravit, haec addit: *τὸν δ' ἐν τῇ Θετταλίᾳ Ἐνισέα γράφουσιν, ὃς ἀπὸ τῆς Ὀθρυος ῥέων δέχεται τὸν Ἀπιδανὸν κατενεχθέντα ἐκ Φαρσάλου*. Non male Groskurdus *ἐνιοι* ante *Ἐνισέα* excidisse statuit. Sed *Ἐνισεύς* quid tandem nominis esse dicamus? scribendum putamus *Ἐλίσέα*. Ita enim recte dici potuit fluvius seu propter vorticum turbines sive propter aquarum anfractus. Hinc frequentia fluviorum nomina sunt *Ἐλίσσων*, *Ἐλίσας*, *Ἐλίσσα*, *Ἐλίξας*, *Ἐλισσοῦς*, *Ἐλισος*, *Ἐλικών*, ne Ilisum commemorem. Neque alio referendum videtur amnis nomen *Κρίκας* apud Choeroboscum *) Bekkeri p. 1392. Enipeus autem, qui

*) Choeroboscus hoc nomen ex Herodiano, Herodianus autem, ut pleraque huius generis, ex Hecataeo, quem diligentissime legerat, derivarat.

propter cursus celeritatem et quasi impetum sic dictus est, pari iure a sinuosis fluxibus vocari potuit *Ἐλισεύς*. Atque egregie confirmat emendationem nostram Hesychius, cuius haec glossa est: *Ἐλιπεύς*: ὁ *Ἐνιπεύς ποταμός*, ubi apertum est, pro *Ἐλιπεύς*, quod inexplicabile est, item *Ἐλισεύς* sive *Ἐλισσεύς* scribendum esse. Ceterum totam hanc apud Strabonem animadversionem in marginem reiciendam arbitror, praesertim cum ea, quae de cursu Enipei Thessalici dicantur, ut iam alii viderunt, falsissima sint et negligenter ex lib. 9 p. 432 huc translata.

VIII 357 = 143, 4.

Αὐτοῦ δ' ἐστὶ καὶ τὸ Κικύσιον — *ἐξηλείφθη δέ, καὶ ἀπῆραν οἱ πλείους εἰς Ἐπίδαμνον*. Notum est *ἐξαλείφασθαι* dici sensu figurato, at πόλιν *ἐξαλείφασθαι* de urbe incolis destituta perquam insolens docendi genus est. Scribendum videtur *ἐξελείφθη*, ut de Illo legitur lib. 13 p. 600 οὐδ' *ἐξελείφθη οὐδέποτε*. Idem rescribendum lib. 6 p. 272 καὶ τῶν βαρβαρικῶν (πόλεων) *ἐξελείφθησαν* πολλαί. Paulo plus dubito de his quae leguntur 13 p. 588 εἰς δὲ Πάριον μετηνέχθη πᾶσα ἡ παρασκευή, — καὶ τὸ μαντεῖον *ἐξηλείφθη* καθάπερ καὶ τὸ ἐν Ζελεῖα, quamquam magis eo inclino, ut hic etiam *ἐξελείφθη* scribendum putem, quemadmodum legitur lib. 17 p. 813 ἐκλέλειπται τὸ μαντεῖον. At 15 p. 722 recte edi videtur τῆς βασιλικῆς κατασκευῆς *ἐξηλείφθη* πολλή, quamquam optimus liber F habet *ἐξελέφθη*.

VIII 359 = 147, 4.

Ὅρος τὸ Αἰγαλέον. Rectius opinor *Αἰγάλεων*, et mox *Αἰγάλεω*, ut est apud Herodot. 8, 90. Thucyd. 2, 19 et poetam incertum Suidae v. *μαῖσσαν*. Neque enim veri-

simile est, Elidensis montis nomen aliam legem secutum esse quam Attici. Sunt autem alia quoque hoc loco corrupta: nam cum dixisset medium inter Messeniam et Triphyliam porrigi promontorium utrique commune, sic pergit: μεθ' ἣν (ἄκραν) τὸ Κορυφάσιον καὶ ἡ Κυπαρισσία· ὑπέρκειται δ' ὄρος — τοῦτον τε καὶ τῆς θαλάττης. At a Triphylia versus austrum navigantibus primum Cyparissia, tum Coryphasium conspicitur. Itaque transpositis verbis scribendum: μεθ' ἣν ἡ Κυπαρισσία καὶ τὸ Κορυφάσιον. Idque verum esse docent etiam sequentia ὑπέρκειται τοῦτον. Nisi potius verba καὶ ἡ Κυπαρισσία delenda sunt, ut voluit Ferd. Rankius.

VIII 360 = 148, 20.

Αἱ καλούμεναι Θυρίδες, ὅμοροι τῇ νῦν Λακωνικῇ τῇ κατὰ Κιναίδιον καὶ Ταίναρον. Cinaedium nemini memoratur. Itaque Καινήπολιν scribi voluit Falckonier; debebat certe Καινήν πόλιν sive Καινόπολιν, ut dicitur illa civitas Procopio B. Vand. 1 p. 367, 10, Taenarum sua aetate sic vocari testanti: Ταινάρῳ προσέμειξαν, ἣ νῦν Καινούπολις ἐπικαλεῖται. Qui quod Καινοίπολις dixit pro Καινόπολις, id novitium dicendi genus est, quemadmodum Μεγαλούπολις dicebatur pro Μεγαλόπολις v. Tzetzes apud Cramerum A. Ox. vol. 3 p. 361, et recentissima memoria quam in Amaliae reginae nomen Otho rex condidit urbem Amaliopolin, Neograecorum vulgus nominat Ἀμαλιούπολιν pro Ἀμαλιόπολιν, quorum alterum qui vix recte dici statuit Rossius Itiner. graec. reg. vol. 2 p. 171, non recordabatur, ut alia mittam, Ἐλενόπολιν urbem vocatam esse non ab Heleno, sed ab Helena. Ad Καινόπολιν ut redeam, eam simpliciter Καινήν dicit Ptolemaeus Geogr. 3, 15. Sed apud Strabonem recte sine dubio iam Χυλάνδερ Κιναίδιον scribendum

esse viderat; nec de correctionis veritate dubitassent viri docti, si Xylander fontem emendationis suae indicasset. Is fuit haud dubie Dionysius Halicarnassensis, cuius in Ant. Rom. I, 50 haec verba sunt: ἀπὸ δὲ Κυθήρων πλοῖ- ούμενοι τὸν πλοῦν οὐ πρόσω τῆς Πελοποννήσου τῶν ἐταί- ρων τινὰ τῶν Αἰνείου Κιναιθον ἐπὶ τῶν ἀκρωτηρίων ἐνὸς θάπτουσιν, ὃ νῦν Κιναιθιον καλεῖται.

VIII 361 = 153, 11.

Τῶν κεράτων γὰρ ἀμφοῖν καθέξεις τὴν βουν. Sunt Demetrii verba ad Philippum, quem hortabatur ille τῶν ἐχέσθαι τῶν πόλεων ἀμφοῖν (Ithomen et Acrocorin- thum dicit) ἐπιθυμοῦντα τῆς Πελοποννήσου. Recte viri docti in illo dicto addendum viderunt κρατῶν, sed non viderunt ἀμφοῖν languere nec ferri posse. Demetrius dixerat: τῶν κεράτων γὰρ κρατῶν καθέξεις τὴν βουν.

VIII 364 = 158, 1.

Hic locus eorum unus est, in quo periegesium scripto- rem Strabo presse secutus est. Quae sequuntur exempla apocopae ex interiore graecarum literarum cognitione pe- tita, mihi non dubium est, quin Strabo aut non ipse ap- posuerit, aut si ipse apposuit, ex docto grammatico trans- scripserit. Prius tamen mihi videtur probabilius; in mar- ginem igitur mihi releganda videntur omnia quae leguntur inde a p. 158, 15 παραδείγμασι δὲ χρῶνται usque ad p. 159, 13 τὴν Δωδώνην Σιμμίας. De singulis multa disputari possunt; in praesenti hoc unum moneo, Epi- charmi exemplum, quo Συρακῶ dixit pro Συρακοῦσαι, respici ab Etymol. M. p. 736, 26 τὰς κλεινὰς Συρακοῦς. Sic enim scribendum esse intellexit Holstenius ad Ste- phanum Byz. p. 308.

VIII 364 = 158, 14.

Μεσσόαν δ' οὐ τῆς χώρας εἶναι μέρος, ἀλλὰ τῆς Σπάρτης, καθάπερ καὶ τὸ Λιμναῖον, κατὰ τὸν [Θρᾶ]χα. Ita quattuor fere literarum lacunam supplevit Kramerus, Dionysium Thracem a Strabone citatum existimans. Sed Dionysii Thracis opera, quantum equidem sciam, in rebus topographicis nulla fuit; itaque mihi quidem loci potius quam scriptoris significatio in residuis istis literis latere videtur. Ac nescio an Strabo scripserit κατὰ τὸν[Θόρνα]χα. Thornax montis vicique nomen in Laconica notum est ex Herod. 1, 69 et Pausan. Lac. 11: ἀπὸ δὲ Θόρνακος προσελθόντι ἐστὶν ἡ πόλις. Quibus ex verbis conicias inter urbem et Thornacem nihil interiectum fuisse, quod commemoratione admodum dignum esset; recte igitur Strabo dicere potuit Messoam et Limnaeum Thornacem versus, sive Thornaci ex adverso, sita esse, nimirum in extrema urbis parte.

VIII 364 = 160, 3.

Τὴν δὲ Λᾶν οἱ Λιόσκουροι ἐλεῖν ἱστοροῦνται, ἀφ' οὗ δὴ Λαπέρσαι προσηγορεύθησαν· καὶ Σοφοκλῆς λέγει πον· νῆ τὴ Λαπέρσα, νῆ τὸν Εὐρώταν τρίτον, νῆ τοὺς ἐν Ἀργεὶ καὶ κατὰ Σπάρτην θεούς'. De etymologiae veritate dubito propter diversam nominum Λᾶς et Λαπέρσαι mensuram. Augusto Nauckio Philol. vol. 4 p. 539 ordinem versuum invertenti accedere vix ausim. Ceterum dubito num Sophoclis exemplum ab ipso Strabone adiectum sit. Cf. ad 8 p. 387. Quae mox sequuntur lacunis intercisae, virorum doctorum supplementis adiutus ita redintegrandam puto: χρῆσθαι δὲ Λαὶ μὲν ὡς νανστάθμῳ διὰ τὸ εὐλίμενον, Αἴγνι δὲ πρὸς τοὺς πολε[μίου]ς ὁρμητηρίῳ· καὶ] γὰρ ὁμορεῖν τοῖς κύκλῳ· Φαραίᾳ δ[ὲ] ἀρχεῖῳ, πλείστην] ἀπὸ τῶν ἐκτὸς ἀσφάλειαν ἐχούσῃ. In his ac-

curate lacunarum magnitudinem, qualis e codice indicata est, observavimus. Pro *Φαραία*, quod Grskurdus reponendum esse vidit, vulgo *Φεραία*, quod *Φάριδι* scripsit O. Müllerus. Praeterea legitur vulgo *ἐντός* pro *ἐκτός*. Pro *ἀρχεῖω* Ernestus Curtius, quocum meam de hoc loco sententiam communicaram, etiam commodiore sensu *ταμείω* supplevit.

VIII 366 = 164, 4.

Πανσανίαν τε τῶν Εὐρωπῶντιδῶν ἐκπεσόντα
τῆς οἰκείας. Octo literarum lacuna vide an absorpserit verba *διὰ φόνον*.

VIII 366 = 165, 6.

Ὅμοίως ἐπιθαλαττιαίας οὔσης τῇ Λακωνικῇ. Rectius fortasse et hic et alibi *ἐπιθαλαττιδίας*, quod item Polyaeo Strat. 7, 38 reddendum, ubi nunc vitiose legitur: *Ἀθηναίων τὰ ἐπὶ θάλατταν διὰ τῆς χερσονήσου πορδούντων.* Repone *τὰ ἐπιθαλαττίδια*.

VIII 366 = 165, 7.

Euripides de Pamisi cursu falsa tradidit: *ἀλλ' οὐδὲ τὴν Ἥλιν εὖ διορίζει.*

πρόσω δὲ βάντι ποταμὸν Ἥλις, ἡ Διὸς γείτων, κάθεται.

Pro *κάθεται*, quod ferri non potest, scribendum *καλεῖται*. Nec priora verba loci Euripidei sine vitio sunt: ipse Strabo in sequentibus explicat *διαβάντι τὸν Παμισόν*, qui sensus verbis illis ut nunc scripta sunt inesse non potest. Fortasse igitur Euripides *διὲκ δὲ βάντι* scripserat; *πρόσω* enim male repetitum videri potest ex iis quae proxime antecedunt *πρόσω ναυτίλοισιν εἶναι*. Tum sequuntur verba: *διαβάντι γὰρ τὸν Παμισόν ἔστι πολλή*

τῆς Μεσσηνίας, εἰθ' ἡ τῶν ὧν ἅπασα καὶ Μεσσαιῶν, ἣν Τριφυλίαν ἐκάλουν. Haec vide an ita suppleri et emendari possint: ἡ τῶν [Λεπρεατ]ῶν ἅπασα καὶ Μακιστίων. Lepreatas et Macistios coniungunt Strabo lib. 8 p. 346 et Xenophon Hell. 3, 2, 25. aliisque locis.

VIII 369 = 171, 3.

Ἀλλὰ νῦν τὰ μὲν ὑπερκεῖσθω· ἔξω γάρ ἐστι τῆς Ἀργείας. Haec non optime graeca sunt; νῦν quod cod. A omittit, a sec. m. additum est. Ex quo conicio in codice trium literarum lacunam fuisse. Scribendum igitur videtur: ἀλλὰ [ταῦ]τα μὲν ὑπερκεῖσθω.

VIII 370 = 173, 1.

Περὶ δὲ τῶν μυθευομένων πηγῶν (Inachi) εἴρηται διότι πλάσματα ποιητῶν ἐστί· πλάσμα δὲ καὶ τὸ Ἄργος ἄνδρον

θεοὶ δ' αὖ θέσαν Ἄργος ἄνδρον,
τῆς τε χώρας κοίλης οὔσης καὶ ποταμοῖς διαρροεμένης.
Pro δ' αὖ cum cod. A habeat δ' ἄν, id ipsum indicio est, laudari hoc loco eundem versum, quem infra scriptor posuit p. 371 = 175, 11 Ἄργος ἄνδρον ἐὼν Δανααὶ θέσαν Ἄργος ἔνδρον. Strabo autem noli dubitari quin scripserit καὶ τὸ Ἄργος ἄνδρον, τῆς τε χώρας — ceteris, quae ex margine illata esse ipsa illa corruptelarum portenta indicant, omissis. Etiam in sequentibus, ubi disputat geographus de versu Homérico καὶ κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἰκοίμην, mihi quidem non dubium videtur, quin verba τὸ γὰρ προιάψαι καὶ ἰάψαι, et exempla Homérica κατὰ χροῖα καλὸν ἰάψῃ et Αἰδι προίαψεν, Straboni invito sint obtrusa, qui profecto non adeo patrii sermonis iguarus erat, ut ἰάψαι et ἵρασθαι ad idem etymon revocaret. Ne de tertio quidem exemplo Homérico,

νῦν μὲν πειράται, τάχα δ' ἔπεται νῆας Ἀχαιῶν, ita mihi constat, ut id ab ipso Strabone additum fuisse affirmare ausim. Nam cum ἔπασθαι posuerit, quis non videt multo aptius fuisse exemplum, quod legitur Il. α 454 μέγα δ' ἔπαστο λαὸν Ἀχαιῶν, cuius etiam vestigia in codicibus servata sunt, quorum alii λαὸν pro νῆας, alii λαὸν νῆας coniunctim exhibent. In sequentibus, ubi ad eiusdem Homericus versus, de quo dicere instituerat, interpretationem redit Strabo, cum articulum ante συναλοιφήν alii libri recte omittant, in A autem inter δέχονται et συναλοιφήν novem decemve literarum lacuna indicata sit, apertum est ita fere scribendum esse: καὶ σὺν τῷ δὲ ὑπερβατῶς δέχονται [τινες] κατὰ συναλοιφήν. Ceterum non diffiteor hanc totam adnotationem de ista lectione versus Homericus mihi suspectam et Strabone indignam videri. Interim conf. Welckeri disputationem Cycl. Epic. vol. 2 p. 547.

1 1470812

VIII 371 = 175, 7.

Τὴν μὲν οὖν χώραν συγχωροῦσιν εὐνδρεῖν, αὐτὴν δὲ τὴν πόλιν ἐν ἀνύδρῳ χωρίῳ [μὲν] κεῖσθαι, φρεάτων δ' εὐπορεῖν. Particula μὲν vix recte hic addita est; nec χωρίῳ firmat codex, in quo cum inter ἀνύδρῳ et κεῖσθαι novem literarum lacunam esse ferant, fortasse rectius supplendum conicias ἐν ἀνύδρῳ [μὲν λέγουσι] κεῖσθαι. Nec legit illud χωρίῳ Eustathius ad Hom. p. 461, 6 ex Strabone afferens: ἡ χώρα τὸ Ἄργος εὐνδρεῖ, εἰ καὶ αὐτὴ ἡ πόλις ἐν ἀνύδρῳ κεῖται. Addit scriptor: ἃ ταῖς Λαλαῖσι ἀνάπτουσι, ὡς ἐκείνων ἐξευρουσῶν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἔπος εἰπεῖν Ἄργος ἀνύδρον ἐὼν Λαλαῖς θέσαν Ἄργος ἐνύδρον. Pro εἰπεῖν, quod non habet quo referatur, scribendum videtur ἐκπεσεῖν, quod proprie de proverbii dici constat; ac dixit paulo ante Strabo παροιμία τις ἐξέπεσε Λέρνη κακῶν. Nisi Hesiodi nomen excidisse conicias. Huic

enim illum versum attribuit Eustathius ad Hom. p. 461, 5: *Δαναΐδες παραγενόμεναι ἐξ Αἰγύπτου φρεωρουχέιν ἐδί-
δαξαν, ὡς Ἑσίοδος Ἄργος ἄνυδρον ἐὼν Δαναὸς ποιή-
σεν εὐνδρον*, ubi si postremum *εὐνδρον* excipias, cetera
haud paullo rectius scripta sunt. Quis enim unquam *Δα-
νααί* dixit pro *Δαναΐδες*? Quae his proxime inferun-
tur verba *ἐν εὐπορίᾳ ὑδάτων ἀπορίαν εισάγοντες*, satis
mirari non possum doctissimis editoribus adeo obscura
visa esse, ut sanissima verba audacissimis coniecturis ve-
xarent. Disputat scriptor contra eos, qui Homericum *πο-
λυδτιμον Ἄργος* de soli siccitate interpretantur. Hi igi-
tur agrum Argivorum fontibus et fluviiis abundare con-
cedunt, urbem ipsam autem in siticuloso loco sitam esse
contendunt; at iidem ne urbem quidem puteis carere di-
cunt, et quattuor adeo eximio honore coli affirmant: sibi
ipsi igitur repugnant et in summa aquarum abundantia
penuriam aquarum inducunt. Ita si haec intellegas, non
video quid ultra requiras. Participium *εισάγοντες* a ver-
bis *συγχωροῦσιν* et *λέγουσι* suspensum est; illa vero *ἃ
ταῖς Δανααῖσι — ἐνυδρον*, parentheses sunt includenda.

VIII 371 = 175, 19.

De Danao hic disserit scriptor, cuius sepulcrum cum
in Argorum foro ostendi dixisset, subiunxit haec: *καλεῖ-
ται δὲ Πάλινθος*. Huius nominis laudabo qui proba-
bilem rationem reddiderit. Interim scripsisse Strabonem
suspicio: *καλεῖται δὲ πλίνθος*. Nimirum ab oblonga
forma monumentum illud id nominis traxisse conicio, quam
in rem comparari possunt quae de foro Tegeatarum me-
moriae prodidit Pausanias Arcad. 48, 1: *τῆς ἀγορᾶς δὲ
μάλιστα τοικυίας πλίνθω κατὰ τὸ σχῆμα, Ἀφροδίτης
ἐστὶν ἐν αὐτῇ ναὸς καλούμενος ἐν πλινθίῳ*. Ac fortasse
etiam Strabonis verba de foro Argivo intellegenda sunt.

Hoc quidem certum est, in aliis quoque oppidis loca quaedam vel fora fuisse *πλινθίου* nomine significata. Hinc lux petenda verbis Hippocratis Epidem. 6, 6, 10: τὰ στρογγυλούμενα *) πτύαλα παρακρουστικά, οἷον τῷ ἐν πλινθίῳ, pro quo in loco parrallelo 6, 3, 2 male editur πληνῷ. Ad Tegeatarum forum autem haec referri non possunt, quoniam sexti Epidemiorum libri scriptor Peloponnesum non videtur adiisse. Cf. Littré Praef. Hippocr. vol. 5 p. 10. Itaque fortasse Perinthis fuit quod Hippocrates memorat *Πλινθίον*. Ad Strabonem ut redeam, de Danai monumento cf. Pausan. Cor. 20, 6. Quae proxime sequuntur apud Strabonem de nominibus Argivorum, mirifice turbata sunt, atque ita ut nunc leguntur a Strabone scribi non potuerunt.

VIII 373 = 178, 12.

Ταύτῃ δὲ (Mideam dixit) ὁμορος Πρόσμυνά [ἐστὶ χῶρ]α, ἢ τὸ ἱερὸν ἔχουσα Ἥρας. Ita haec corrigenda videri docebitur ad Stephanum Byz. p. 536, 21. In sequentibus quae est novem fere literarum lacuna cum Ferdinando Rankio sic videtur explenda esse: οἱ δὲ ἐ[χ τῆς Μιδέας] εἰς τοὺς Ἀλιεῖς.

VIII 374 = 182, 4.

Ἀνθῆς δ' ὁ προκατέχων πλεύσας Ἀλικαρνασὸν ἐκτισεν· ἐροῦμεν δ' ἐν τοῖς Καρικοῖςον καὶ τοῖς Τρωικοῖς. Octo literarum lacunam Kramerus explevit coniciendo [περὶ τούτ]ων. Crediderim potius fuisse olim [πλατύτερ]ον, vel [ἐπὶ πλέ]ον. Ceterum aut non stetit promissis scriptor, aut exciderunt in rerum Troicarum

*) Cod. H et plures libri altero loco habent στρογγυλωμένα. Scribendum igitur ἱστρογγυλωμένα.

enarratione ea quae de Anthe Halicarnasi conditore scripserat: atque habebat sane ea de re dicendi opportunitatem lib. 13 p. 611 = 54, 12. In Caricis autem lib. 14 p. 656 nihil habet praeter haec pauca: οἰκίσται δ' αὐτῆς (Halicarnasi) ἐγένετο ἄλλοι τε καὶ Ἀνθης μετὰ Τροιζηνίων.

VIII 374 = 182, 7.

De Epidauro disputaturus ita orditur: ἡ Ἐπίδauρος δ' ἐκαλεῖτο Ἐπίtauρος· φησὶ γὰρ Ἀριστοτέλης κατασχεῖν αὐτὴν Κᾶρας. Haec male coeunt, quod qui sentirent pro Ἐπίtauρος scripserunt Ἐπίκαρος. Hinc in margine cod. a legitur: Ἐπίdauρος τὸ πρῶτον Ἐπίκαρος ἀπὸ Καρῶν κατασχόντων αὐτήν. Ac tali codice usus est Eustathius p. 287, 38 κατὰ δὲ τὸν γεωγράφον καὶ Ἐπίκαρον αὐτὴν οἶονταί τινες ὡς Καρῶν αὐτὴν ποτε κατασχόντων. Verum illud Ἐπίκαρος ineptissimum commentum est interpolatoris, qui non videret Strabonem in sequentibus non γὰρ scripsisse, sed δέ.

VIII 375 = 183, 8.

Τὴν ἐν τῇ Τροιζῇνι Μεθώνην. Haesit Casaubonus ἐπὶ corrigens pro ἐν. Scribendum potius ἐν τῇ Τροιζηνίᾳ. Ibidem παύσασθαι τειχοδομεῖν cum contra omnium graece loquentium consuetudinem dictum sit, scribendum videtur vel τειχοδομίας, vel quod malim παύσασθαι [τοῦ] τειχοδομεῖν.

VIII 377 = 188, 1.

Περὶ κρήνην τὴν Μακαρίαν. Mirum est unquam dubitari potuisse de nominis huius veritate, cum Macariam Herculis filiam, a qua fontem illum nominatum esse perquam credibile est, praeter Pausaniam commemorent etiam Zenobius Prov. 2, 61 et Timacus Lex. Plat. p. 59.

VIII 378 = 188, 20.

Ὁ δὲ Κόρινθος ἀφνειὸς μὲν λέγεται διὰ τὸ ἐμπόριον, ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ κείμενος καὶ θυεῖν λιμένων κύριος, ὧν ὁ μὲν τῆς Ἀσίας ὁ δὲ τῆς Ἰταλίας ἐγγύς ἐστι· καὶ ῥαδίας ποιεῖ τὰς ἐκατέρωθεν ἀμοιβὰς τῶν φορτίων πρὸς ἀλλήλους τοῖς τοσοῦτον ἀφεστῶσιν. In his cum neque μέν post ἀφνειός oppositum habeat, nec ποιεῖ quo referendum sit ullo pacto intellegatur, manifestum est excidisse nonnulla in hanc fere sententiam: ὁ δὲ τῆς Ἰταλίας ἐγγύς ἐστιν· [εὐπορεῖ δὲ καὶ ἐκ τῶν περὶ τὸν δίολκον τελῶν, ὅς τὰ πορθμεῖα ὑπερνεωλκεῖ] καὶ ῥαδίας ποιεῖ etc. Iam etiam proxima verba, ἣν δ' ὥσπερ ὁ πορθμὸς οὐκ εὐπλοῦς ὁ κατὰ τὴν Σικελίαν τὸ παλαιόν, nova luce illustrantur, in quibus τὸ παλαιόν ad ea tempora referendum est, quibus diolco uti nondum licebat. Ceterum lacunae causa eo faciliorem explicatum habet, cum a verbis καὶ ῥαδίας in codice nova manus incipiat. At etiam sequentia multis laborant difficultatibus; adscribam ut virorum doctorum emendationibus quibusdam necessariis adiutus distinguenda et scribenda arbitror: ἀγαπητὸν οὖν ἐκατέροις ἦν τοῖς — ἐμπόροις ἀφείσι τὸν περὶ Μαλέας πλοῦν κατὰγεσθαι τὸν φόρτον αὐτόθι. καὶ περὶ δὲ τῶν ἐκκομιζομένων ἐκ τῆς Πελοποννήσου καὶ τῶν εἰσαγομένων ἐπιπτε τὰ τέλη τοῖς τὰ κλεῖθρα ἔχουσιν. Quod post πλοῦν in libris habetur eis Κόρινθον, delendum erat; apertum est in margine adscriptum fuisse ad explicandum αὐτόθι.

VIII 378 = 190, 4.

Σφρηλάτος χρυσοῦς ἀνδριάς εὐμεγέθης. Recte Groskurdus excidisse vidit Διός, quod illi post ἀνδριάς, mihi post εὐμεγέθης inserendum videtur, potuitque eo loco eo facilius describentes fallere, cum proxime sequatur nomen Δημάρατος.

VIII 378 = 190, 15.

Id lepidissima de meretricula Corinthiaca narratiuncula non animadverterunt neque interpretes Strabonis neque Valckenarius ad Theocriti Adon. p. 338, postrema verba choliambicis versibus inclusa esse:

εἰπεῖν· ἐγὼ μέντοι ἢ τοιαύτη τρεῖς ἤδη
καθεῖλον ἰστοὺς ἐν βραχεῖ χρόνῳ τούτῳ.

Quod non casu factum videri potest; nec enim prorsus incredibile est haec Strabonem ex poeta, qualis e. c. Aeschrio fuit, derivasse; μέντοι ἢ in duas syllabas coalescit. Neque offensioni esse potest spondeus in quinta sede; quo qui usos esse poetas graecos negat Cobetus V. C. in doctissimis animadversionibus ad Orat. adit. p. 154, mihi quidem iocatus esse videtur. Non dissimulandum tamen Straboni etiam alibi versus excidisse inscienti, ex quo genere sunt versiculi iambici, εὐρεσιλογοῦσι μᾶλλον ἢ λύουσι τὰ ζητούμενα lib. 13 p. 616.

VIII 379 = 191, 16.

Τοῦ δ' οὖν Εὐριπίδου φήσαντος οὕτως ἤκω περίκλυστον προλιποῦς Ἀχροκόρινθον ἱερὸν ὄχθον πόλιν Ἀφροδίτας, τὸ περίκλυστον ἦτοι κατὰ βάρους δεκτέον, ἐπεὶ καὶ φρέατα καὶ ὑπόνομοι λιβάδες διήκουσι δι' αὐτοῦ, ἢ τὸ παλαιὸν ὑποληπτέον τὴν Πειρήνην ἐπιπολάζειν καὶ κατάρρυντον ποιεῖν τὸ ὄρος. Euripidea parum recte curavit Valckenarius Diatr. p. 165, qui cum systema anapaesticum restituere vellet, non tantum vitiosos procudit anapaestos, sed Higthianis artibus usus elegantissimam orationem corrumpit. Hoc unum recte monuit respexisse eundem locum Plutarchum Erot. p. 767 f. Quis autem non videat numeris Euripidem usum esse choriambicis:

-| ' u u -| ' u u -| ' u u -
' u u -| ' u u - u -

Plutarchus enim, qui ne nominato quidem Euripide primam fragmenti partem ita scriptam exhibet: τὸν ὕδατι χλωρῷ κατακλυζόμενον προλιποῦσ' Ἀχροκόρινθον, memoriter haec citavit, et verba ὕδατι χλωρῷ aliunde ceteris videtur annexuisse, id quod ille etiam in aliis fecit. Ceterum admonere debebant editores Euripidis, esse illa verba exordium carminis parodici, chorumque, quem haec canentem induxerat poeta, compositum fuisse aut ex hierodulis aut ex mulieribus Coriuthiacis. Iam Strabonis interpretationes ut attingam, earum primam longe esse absurdissimam dicere non dubitamus; nec multo melior altera, artificiosior illa, quam ut probari possit. Quid vero impedit quo minus περίκλυστον Ἀχροκόρινθον eodem sensu intellegamus, quo bimarem Corinthum dixit Horatius? Sed in Strabonis verbis aliquid praeterea corruptum videtur; parum recte enim φρέατα montem pervadere dicuntur, praesertim cum scriptor ipse in superioribus dixerit, se nullos in Acrocorintho puteos vidisse. Hinc cum pro φρέατα scripsisse putamus φλεβία, de quibus ipse Strabo dixerat: φασὶ δὲ καὶ ἐνθένδε καὶ ἐξ ἄλλων ὑπονόμων τινῶν φλεβίων συνθλίβεσθαι τὴν κρήνην. Cf. lib. 8 p. 389 μέχρι τῶν κατὰ βάθους φλεβῶν τῆς πηγῆς. In sequentibus ὑποληπτέον τὴν Πειρήνην ἐπιπολάζειν, pro ultima voce malim ὑπερπολάζειν.

VIII 379 = 192, 5.

Βασιλείου λευκῷ λίθῳ πεποιημένου. Non ferri posse videntur dativi, quod sentiens Coraes λευκολίθου scripsit. Malim λευκοῦ λίθου. Genetivos cumulat etiam 16 p. 769 Αἰγυπτίων θεῶν ἱερῶν. In sequentibus τῆς Φωκίδος καὶ τῆς Βοιωτίδος καὶ Μεγαρίδος, non dubium mihi quin Βοιωτίδος a librario ceteris assimilatum sit. Scribendum Βοιωτίας.

VIII 381 = 195, 21.

Νεκροχορινθίων ἐπλήρωσαν τὴν Ῥώμην· οὕτω γὰρ ἐχάλουν τὰ ἐκ τῶν τάφων ληφθέντα, καὶ μάλιστα τὰ ὀστράκινα. Permirum mihi semper accidisse fateor nomen *νεκροχορινθία*, quod non nego mihi aliquando ex *νεκναχορθίνια* corruptum visum esse, quo satis commode id quod Strabo voluit indicari existimabam, comparabamque *ἀχροθίνια* πολέμου, i. e. τὰ ληφθέντα ἐκ πολέμου. At videtur tamen editum defendi posse, si partem urbis Corinthi eam, in qua mortui sepeliebantur, *Νεκροκόρινθον* vocatam fuisse statuere licet. Ita haberemus *Κόρινθον* urbem, *Ἀχροκόρινθον* arcem, *Νεκροκόρινθον* sepulcreta.

VIII 382 = 196, 6.

Corinthios agro usos esse dicit duro et σκολιῶ, ἀφ' οὗ πάντες ὀφρυνόεντα Κόρινθον εἰρήχασι, καὶ παροιμιάζονται Κόρινθος ὀφρυνῶ τε καὶ κοιλαίνεται'. Non haeserunt critici in eo quod πάντες Corinthum ὀφρυνόεντα dixisse feruntur. An scripsit πα[ίζο]ντες? Iusus autem constat in eo quod ὀφρυνόεις et mōntosum et superbum denotat. Sensu proprio dixit oraculum apud Herodot. 5, 92.

ταῦτά νυν εὖ φράζεσθε, Κορίνθιοι, οἱ περὶ καλὴν Πειρήνην οἰκεῖτε καὶ ὀφρυνόεντα Κόρινθον.

Ubi ὀφρυνόεις Κόρινθος de Acrocorintho intellexerim. Cf. Nansius ad Nonni paraphr. Ioann. 21, 59. Superbiam autem obiectari Corinthiis non mirum; τίττει τοι κόρος ὕβριν! Eadem versus proverbialis, quem affert scriptor, est ambiguitas, qua demta nulli in eo sales, nulla acrimonia. Praeterea nescio an *κοιλαίνεται* spurcitiem quandam indicet.

VIII 382 = 196, 17.

Πρὸ τριάκοντα σταδίων ἔκτισαν πόλιν. Ita recte codd. ut apud Dionysium AR. 9, 35 ὁ δῆμος πρὸ πολλοῦ τῆς πόλεως ὄντι ὑπῆντα, ipsumque Strab. 6 p. 275 μικρὸν πρὸ τῶν πηγῶν. Cf. Schaeferum ad Bosii librum de Ellipsis p. 104.

VIII 382 = 197, 7.

Τιμᾶται δ' ἐν Φλιοῦντι καὶ Σικυῶνι τὸ τῆς Δίας ἱερόν· καλοῦσι δ' οὕτω τὴν Ἥβην. Hebae cultum apud Phliasios testatur etiam Pausan. 2, 23, 3 et Herculis apud Sicyonios idem 2, 10, 1. Hinc nata mihi suspicio est ad alterutram urbem pertinere quae de Herculis et Diae seu Hebae cultu e Mnasea Aelianus AH. 17, 46 refert, cuius verba vide an ita in ordinem redigi possint: λέγει Μνασέας ἐν τῇ Εὐρώπῃ Ἑρακλέους ἱερόν εἶναι καὶ Δίας τῆς τούτου γαμετῆς, ἣν ἔδουσιν οἱ ποιηταὶ τὴν Ἥραν θυγατέρα. οὐκοῦν ἐν τῷ τοῦ νεῶ περιβόλῳ τιθασοὺς ὄρνιθας τρέφεσθαι πολλοὺς φησι, καὶ τοῦτο δέ, εἶναι ἀλεκτρονόας τε καὶ ἀλεκτορίδας τούσδε τοὺς ὄρνις. αἱ μὲν οὖν ἀλεκτορίδες ἐν τῷ τῆς Δίας νέμονται, οἱ δὲ ἐν Ἑρακλέους οἱ τῶνδε γαμέται. In initio vulgo ante Ἑρακλέους additur Διός, quod cum nihil sit, in Δίας mutatum transposui inter καὶ et τῆς τούτου, idemque nomen ultimis verbis restitui pro Ἥρας, quod viri docti in Ἥβης mutarunt. Attigit Aeliani locum Vaterus in Iahnii Annal. Philol. et Paed. Supplem. vol. 16 p. 190.

VIII 382 = 197, 9.

Τὴν δὲ Σικυῶνα πρότερον Μηκώνην ἐκάλουν, ἔτι δὲ πρότερον Αἰγιαλοῦς. Ita etiam schol. Ptolemaei Geogr. 3, 16, 6, sed is ex Strabone sua duxit. Scribendum videtur Αἰγιαλεῖς.

VIII 387 = 205, 6.

Καὶ Αἰσχύλος δὲ λέγει πον Βοῦραν θ' ἱερὰν καὶ κεραυνίας 'Ρίπας'. Haec quoque in marginem releganda sunt, habentque eundem auctorem qui lib. 8 p. 364 adscripsit καὶ Σοφοκλῆς λέγει πον Νῆ τὰ Λαπέρσα etc. et 9 p. 393 καθάπερ καὶ Αἰσχύλος εἶρηκε, Αἴγινα δ' αὐτῇ πρὸς νότου κεῖται πνοάς, et 13 p. 637 καθάπερ καὶ Μενανδρός πον ἔφη. Versus Aeschyleus ita scribendus videtur: Βοῦραν καθ' ἱερὰν καὶ κεραυνίας 'Ρίπας. In sequentibus scribendum Στράτος pro Στρατός.

VIII 388 = 207, 15.

Τεγέα δ' ἔτι μετρίως συμμένει, καὶ τὸ ἱερὸν τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς· τιμᾶται δ' ἐπὶ μικρὸν καὶ τὸ τοῦ Ἀνκαίου Διὸς ἱερὸν. Pro ἐπὶ alii codd. ἔτι. Fort. Ἀθηνᾶς τιμᾶται ἔτι μικρόν· καί —

VIII 389 = 209, 4.

Τὸν Ἑρασῖνον δὲ περὶ Στυμφάλον ῥέοντα, ὑποδύντα ὑπὸ τὸ ὄρος ἐν τῇ Ἀργείᾳ ἀναφανῆναι. Pro περὶ Αἰ habet παρά. Scribendum igitur παρὰ Στυμφάλου. Ibi enim fontes Erasini, ut ipse testatur Strabo lib. 8 p. 371 τὰς ἀρχὰς ἐκ Στυμφάλου τῆς Ἀρκαδίας λαμβάνει, et Pausan. Cor. 21, 7 ἐκ Στυμφάλου τῆς Ἀρκαδίων. Praeterea prorsus contra morem nostri dictum est illud ὑπὸ τὸ ὄρος, qui ubi articulo utitur in montis similiumque commemoratione, constanter ipsum nomen addere solet. Scribendum sine dubio ὑπὸ τὸ [Χάον] ὄρος. Cf. Pausanias I. I. ὀλίγον δὲ ἀπωτέρω ἐν δεξιᾷ τῆς ὁδοῦ Χάον ἐστὶν ὄρος ὀνομαζόμενον. ὑπὸ δὲ αὐτῷ δένδρα πέφυκεν ἱερὰ καὶ ἄνεισι τοῦ Ἑρασίνου φανερόν ἐνταῦθα δὴ ὕδωρ. Monuisse video etiam Groskurdum.

IX 390 = 212, 2.

Ἐπὶ Σούνιον τὸ τῆς Ἀττικῆς ἄκρον ἐπὶ τὰ πρὸς ἔω

μέρη. Id neque emendate nec Strabonis usui convenienter dictum est. Pro altero ἐπὶ scribendum καί. Sequitur locus plurimis lacunis intercisus, quem supplementis aliorum adiutus ita redintegrandum esse suspicor: νομίζει δ' οὐδ' ἂν κοιλαίνεσθαι οὕτως] τὴν ἡύονα τὴν ἀπὸ Σουνίου μέχρι [τοῦ Ἰσθμοῦ ὥστε μεγάλην] ἔχειν ἐπιστροφὴν, εἰ μὴ προσῇν τῇ [παραλίᾳ ταύτῃ] τὰ συνεχῇ τῷ Ἰσθμῷ χωρία τὰ [ποιοῦντα τὸν κόλπον τὸν] Ἑρμιονικὸν καὶ τὴν Ἀχτὴν· ὡς δ' αὐτως [οὐδ' ἂν τὴν ἀπὸ τῶν Κεραυνίων ἐπὶ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον ἔχειν τινὰ τοσαύτην ἐπιστροφὴν ὥστε κοιλαίνεσθαι κολποειδῶς καθ' αὐτὴν, εἰ μὴ τὸ] Ῥίον καὶ τὸ Ἀντίρριον συναγόμενα εἰς στενὸν [ἐποίει τὴν] ἔμφασιν ταύτην· ὁμοίως δὲ καὶ τὰ περιέχοντα τὸν μυχόν. Diligentissime in his lacunarum, quales in cod. A esse feruntur, magnitudinem observavi, nec ab iis qui ante me haec tractarunt recessi nisi ubi res ipsa vel linguae leges id postularent. Ad postrema cf. p. 409. 423.

IX 391 = 213, 15.

Κάμψαντι δὲ τὸ Σούνιον πρὸς ἄρκτον μὲν ὁ πλοῦς ἐκκλίνων πρὸς δύοσιν. Particulae μὲν cum nihil respondeat, apertum est aut [ἀλλ'] ἐκκλίνων, aut ἐκκλίνων [δὲ] scribendum esse. His proxime subiciuntur haec: Ἀχτὴ δ' ἐστὶν ἀμφιθάλαττος, στενὴ τὸ πρῶτον, εἴτ' εἰς τὴν μεσόγαιαν πλατύνεται. Viderunt aliquid qui pro Ἀχτὴ scribendum censuerunt Ἀττικὴ. Atqui id sine articulo non dicit noster, et aegre careo notione τῆς ἀκτῆς. Itaque nescio an sic potius Strabo scripserit: ἀκτὴ δ' ἐστὶν ἀμφιθάλαττος [ἢ Ἀττικὴ], στενὴ τὸ πρῶτον etc. idque ipse firmare videtur Strabo in sequentibus: διὰ δὲ τοῦτο καὶ Ἀχτὴν φασὶ λεχθῆναι τὸ παλαιὸν — ὅτι τοῖς ὄρεσιν ὑποπέπτωκε τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῆς ἀλιτενὲς καὶ στενόν,

ubi ὄν addendum videtur post στενόν. In fine eiusdem paragraphi addit: ταύτας οὖν διέξιμεν ἀναλαβόντες [πάλιν ἀπὸ τῆς π]αραλίας ἀφ' ἧσπερ ἀπελίπομεν. Ita enim commodissime duodecim fere literarum lacuna expleri posse videtur, posthabitis Groskurdi supplementis; articulo enim carere non licet, neque ex pro ἀπό bene dictum est. Ad ταύτας supplendum πλευράς, nisi malis ταῦτα corrigere. Ceterum cf. Diodorus Sic. 3, 42 τὸ δ' ἄλλο πάλιν ἀναλαβόντες ἀπὸ τοῦ μυθοῦ διέξιμεν.

IX 391 = 214, 14.

Μετὰ δὲ Κρομμυῶνα ὑπέρχονται τῆς Ἀττικῆς αἱ Σκειρωνίδες πέτραι. Scironides petras quo iure super Atticam sitas esse dici possit, cum tota Megaris interiecta sit, non intellego. Itaque τῆς ἀκτῆς scribendum videtur.

IX 392 = 216, 11.

Φησὶ δ' ὁ Αἰγεὺς (apud Sophoclem) ὅτι ὁ πατὴρ ὤρισεν ἐμοὶ μὲν ἀ[πελθεῖν] εἰς ἀκτὰς τῆσδε γῆς πρεσβεῖα νείμας, ... α Λύκῳ τὸν ἀντίπλευρον κῆπον Εὐβοίας νέμων. Trium literarum lacunam satis certo explere licebit scribendo [εἴτ]α Λύκῳ. Sed etiam in priorē parte aliquid corruptum vel omissum esse ex eo intellegitur, quod ἀκταί non potest carere epitheto, quo quae tandem Atticae terrae litora Pandion Aegeo habitanda concesserit indicetur. Ferrem si ἀκτὴν numero singulari scriptum esset, quo nomine ipsam illam, in qua Athenae sitae sunt, partem significari constat *). Fortasse locus ita a poeta scriptus fuit:

*) Video nunc hoc ipsum Ἀκτὴν Sophocli restitutum voluisse Schoemannum Comit. Athen. p. 344, qui primos fragmenti versus ita scripsit: πατὴρ δ' ἀπελθεῖν ὤρισ' εἰς Ἀκτὴν ἐμοί, πρεσβεῖα νείμας

ἐμοὶ μὲν ὥρισεν πατήρ
 ἀκτὰς ἀπελθεῖν τῇσδε γῆς [προσεσπέρους]
 πρεσβεία νείμας, εἶτα [δευτέρῳ] Λύκῳ
 τὸν ἀντίπλευρον κῆπον Εὐβοίας νέμειν.

Sic enim in ultimo versu corrigendum videtur editum *νέμων*, ut infinitivus ab ὥρισεν suspensus sit; et intercidit in cod. A *μων* a sec. m. suppletum.

IX 393 = 218, 5.

Καθάπερ καὶ Αἰσχύλος εἶρηκεν Αἴγινα δ' αὐτὴ πρὸς νότου κῆται πνοάς. Afferuntur haec eam ob causam, ut Salaminem, Salaminis insulae urbem, Aeginam versus sitam esse et in meridiem vergere doceatur, quod ita demum ex Aeschyli versu efficitur, si scenam dramatis, ex quo ille derivatus est, ipsam urbem Salamina fuisse sumatur. Ea vero artificiosior argumentandi ratio est et Straboni minime usitata; itaque vereor ne hoc quoque exemplum a glossatore in margine adscriptum fuerit. Cf. ad 8 p. 387.

IX 394 = 218, 16.

Ἐπιφανὴς δ' ἡ νῆσος ὑπῆρξε διὰ τοὺς Αἰακίδας ὑπάρξαντας αὐτῆς. Id quamquam intellegi potest, Strabo tamen scripsisse videtur *ἐπάρξαντας*.

IX 394 = 219, 3.

Βώκαρος δ' ἐστὶν ἐν Σαλαμῖνι ποταμός, ὁ νῦν Βωκαλία καλούμενος. Haec inepte hoc loco ponuntur et incommode cetera interpellant. Itaque aut sede sua mota sunt, aut, quod mihi multo credibilius videtur, eiusdem

τῇσδε γῆς· τῷ δ' αὖ Λύκῳ etc. De nomine *Ἀκτῆ* cf. Grammat. Bekkeri p. 370, 8 *Ἀκτῆ*, ἰδίως ἐπιθαλαττιδῖός τις μοῖρα τῆς *Ἀττικῆς*.

sunt annotatoris, cui multa similis argumenti additamenta debentur.

IX 395 = 221, 13.

Λόφος δ' ἐστὶν ἡ Μουνυχία χειρρονησιάζων — στομίῳ δὲ μικρῷ τὴν εἴσοδον ἔχων. Perquam insolenter στόμιον hoc loco dictum est, ac vereor ne ἰσθμίῳ Strabo scripserit. Ibid. 24 malim τό [τε] τεῖχος.

IX 396 = 222, 14.

Ὅρῳ τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὸ περὶ τῆς τριαίνης ἔχει τι σημεῖον· ὁρῳ τὴν Ἐλευσίνα, καὶ τῶν ἱερῶν γέγονα μύστης. Sunt Hegesiae verba de Athenarum magnificentia vere ἐνθουσιῶντος, sed foedis vitiis maculata. Illud quidem non dubium est respici ingentem illum tridentem, Neptuni insigne, Cecropiae rupi insculptum, de quo Pausaniae aliorumque scriptorum loca composuit Meursius Cecrop. 62. At quis unquam dixit σημεῖον περὶ τινος? et quam sententiam inesse dicamus verbis ἔχει τι? quibus ἐκεῖ suffecit Gronovius. At Hegesias scripserat καὶ τὸ περὶ τῆς τριαίνης ἐκεῖθι σημεῖον. De tridente illo, ut hoc addam, etiam Euripidis verba intellegi video Erecht. fr. IV, 47 οὐδ' ἀντ' ἐλαίας χρυσέας τε γοργόνας τρίαINAN ὁρθὴν στᾶσαν ἐν πόλεως βάνθοις Εὐμόλπος οὐδὲ Θραξ ἀναστέπει λεώς. Quod num recte fiat subdubito, quandoquidem Euripides hoc dicere voluit, non futurum esse ut unquam Minervae sacra sacris Neptuni cedant: quam sententiam poeta ita expressit, ut Eumolpum nunquam Neptuni tridentem in arce positurum eumque pro oliva et gorgoneo capite culturum esse dicat; τὴν γοργόνα enim de ἐπιχρύσῳ Γοργοῦς κεφαλῇ interpretor, quam in australi muro Cecropiae effictam fuisse constat ex Pausania Att. 21, 3. Hegesiae locum attingit Ruhnke-

nus ad Rutilium Lup. p. 26, recte eum ad orationes viri referens. Postrema loci verba fortasse ita supplenda sunt: ἡ γὰρ Ἀττικὴ θεῶν αὐτοῖς [ἴδρυμα] καταλαβόντων καὶ τῶν προγόνων ἡρώων [ἐστὶν ἱερόν]. Haec postquam scripsi in manus meas venit Göttingi Commentationum philologicarum volumen primum, in quo p. 114 τρίαῖναν in Hegesiae et Euripidis locis de tricuspe Minervae Promachae hasta interpretatur, quod ut in Euripidis verbis, nunc emendatius scriptis quam leguntur apud Göttingum, ipsa sententia fieri vetat, ita ne apud Hegesiam quidem τρίαῖνα aliud quid quam quod omnes scimus significare posse certissimum est.

IX 396 = 223, 17.

Καὶ εἰς τὸ Λεωκόριον καὶ τὸ Θη[σεῖον μύθ]ους ἔχει, καὶ τὸ Ἀνέκιον, καὶ τὸ Ὀλυμπικόν. Ita haec recte suppleta sunt; sed pro εἰς praeterea scribendum ἐτι. Etiam sequentia verba non male viri docti resarciunt: καὶ τὸ Ὀλυμπικόν, [ἐστὶ δὲ ταῦτ]ὸ τὸ Ὀλύμπιον, ὅπερ ἡμιτελὲς κατέλιπε τελευτῶν ἀναθεὶς ὁ βασιλεὺς. Quamquam perquam exilis est et Strabone vix digna hoc quidem loco grammatica de duplici forma Ὀλυμπιεῖον (sic enim Kramerus corrigit editum Ὀλυμπικόν) et Ὀλύμπιον adnotatio. Quo accedit, quod in tali re Strabo alia uti solet dicendi forma, qua, si id dicere voluit quod eum dicere iubent critici, ita potius eum locuturum fuisse crediderim: καὶ τὸ Ὀλυμπιεῖον ἢ τὸ Ὀλύμπιον. λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως. Cf. ad VI p. 255. Fortasse igitur Ὀλυμπικόν ex Διονυσιακόν vel simili nomine corruptum, lacuna autem, quae decem fere literarum esse fertur, ita explenda est: [καὶ δὴ καὶ αὐτ]ὸ τὸ Ὀλύμπιον. Pro ἀναθεὶς Leakius Topogr. Ath. ed. Germ. p. 376 parum probabiliter et praeter necessitatem coniecit Ἀντίοχος. Paulo post (224, 3) sup-

plendum videtur τὰ ἱερὰ τὰ ἐν τῇ πό[λει πλείστα] ἔχοντα τεχνιτῶν ἔργα. Decem enim literae exciderunt.

IX 397 = 224, 8.

Ἀκτικὴν μὲν γὰρ ἀπὸ Ἀκταίωνος φασίν. Scribendum videtur Ἀκτὴν, sive malis Ἀκταίαν. Ἀκτική enim nullo unquam tempore dicta fuit Attica, quae nominis forma si quando occurrit, ab iis ficta est, qui nomen Ἀττική ab ἀκτὴ derivarent, ut ab ipso Strab. 391 Ἀκτὴν φασὶ λεχθῆναι τὸ παλαιὸν καὶ Ἀκτικὴν τὴν νῦν Ἀττικὴν, ubi καὶ idem est quod ἡγουν. De nomine Ἀκταία vide Pausan. Att. 2, 5, ubi Actaeus vocatur, qui nostro est Actaeon *).

IX 397 = 224, 15.

Ὅσῳ δὲ πλεον ἐστὶ τὸ φιλότιμον περὶ τὰ ἐνδοξα καὶ πλείους οἱ λαλήσαντές τι περὶ αὐτῶν, τοσῶδε μείζων ὁ

*) Hoc synonymiae exemplo plus semel utuntur grammatici graeci, ut Stephanus Byz. p. 97, 14 de Autaei nomine agens: λέγεται καὶ Ἀνταίων ὡς Ἀκταίων, i. e. ut Ἀνταίων dicitur et Ἀνταῖος, ita etiam Ἀκταίων et Ἀκταῖος. Etymol. M. p. 43, 6 ἀπὸ τοῦ Ἀκταίων γίνετα Ἀκταῖος, τοῦ αὐτοῦ σημανομένου φυλαττομένου, et p. 92, 47 τὸ Ἀκταῖος ἀπὸ τοῦ Ἀκταίων ἐγένετο, καὶ τὴν σημασίαν τοῦ Ἀκταίων ἐφύλαξε. ὁ αὐτὸς γὰρ λέγεται καὶ Ἀκταίων καὶ Ἀκταῖος. Choeroboscus apud Bekkerum Anecd. gr. p. 1313 ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀκτὴ γέγονεν Ἀκταῖος καὶ Ἀκταίων. Adscripsi haec eo consilio, ut de Varronis loco meam proponerem sententiam in libro de LL. 9, 90 reprehendunt, cum de eadem voce plura sunt vocabula declinata, quas συνωνυμίας appellant, ut Sappho et (Psappha), et Alcaeus et Alcaeο, sic Geryon, Geryoneus, Geryones. Et paucis interiectis: non facere (debet), cum dixerit recto casu Alcaeus, in obliquis Alcaeoni et Alcaeonem. Mihi nunquam credibile visum est, Alcaeum poetam unquam Alcaeonem dictum fuisse, cuius formae mirum profecto, quod apud scriptores, qui toties hoc nomen commemorant, ne levissimum quidem vestigium apparet. Quare magnopere vereor, ne utroque Varronis loco Actaei et Actaeonis nomen rescribendum sit. Errorem peperit Sapphonis vicinitas.

ἐλεγχος, ἐὰν μὴ κρατῇ τις τῆς ἱστορίας. De Athenis haec scripsit geographus, in quibus φιλότιμον debetur Xylandri coniecturae parum felici. Libri φιλόδημον, quod φιλείδημον scribendum videtur, quo curiositatem hominum sciendique cupiditatem indicat scriptor saepissime, ut lib. 1 p. 14 φιλειδήμων καὶ πραγματικός, ib. p. 19 φιλειδήμων γὰρ ἄνθρωπος, et p. 36 τὸ φιλειδημον τοῦ ποιητοῦ καὶ τὸ φιλέκδημον, item lib. 3 p. 166 οὐ πολὺ προσφέρονται τὸ φιλείδημον. Idem fortasse restituendum lib. 2 p. 101 οὕτω χαννός ὢν πρὸς τὸ φιλέκδημον μικρὸν ἔχειν ἐλπίσας λοιπὸν τὸ ἄγνωστον, ubi etsi ferri potest editum, alterum tamen multo aptius videri debet propter χαννός, et quod idem homo p. 98 dicitur θαυμαστικός τῶν τοπικῶν ιδιωμάτων. In sequentibus ridet Callimachus poetam nescio quem, qui virgines Atheniensium dixerit ἀφύσσασθαι καθαρὸν γάνος Ἑριδανοῖο, οὗ καὶ τὰ βοσκήματα ἀπόσχοιτ' ἄν. Hunc refutaturus Strabo non potuit scribere εἰσὶ μὲν νῦν αἱ πηγαὶ καθαροῦ καὶ ποτίμου ὕδατος, sed ἀλλ' εἰσὶ μὲν νῦν, quae particula post ἄν in promptu est quam facile praetervideri potuerit. Versus ille cuius poetae sit quamquam pro certo non affirmaverim, fortasse tamen Callimachus ne hic quidem Apollonii Rhodii carpendi occasionem praetermisit.

IX 398 = 227, 1.

In recensu demorum Atticorum: εἴτα Θορεῖς, pro quo cod. A habet εἴθ' ὄρεεῖς. Scribendum igitur εἴτα Θοραιεῖς, quam formam commendaut Stephanus Byz. p. 315, 5 Θοραί, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος. ὁ δημότης Θοραιεύς, et tituli Attici, quos ad Stephanum commemoravi. Hinc etiam in sequentibus apud Strabonem Θοραιέας repōnendum pro Θορέας, quae forma cum iam nulla nitatur auctoritate, e Thesouro Parisiensi eliminanda est.

IX 400 = 231, 1.

Τὰ δ' ὑπερκείμενα . . . η πρὸς δύσιν. Supplendum [μέρ]η. Quae abhinc sequuntur lacunae recte fere suppletæ sunt a criticis, nisi quod lin. 7 scribendum est τὰ δὲ λοιπὰ [τὴν ἀπὸ Σουνίου] μέχρι Ἰσθμοῦ.

IX 401 = 232, 16.

Boeotiam Ephorus dicit πρὸς ἡγεμονίαν εὐφυνῶς ἔχειν, ἀγωγῇ δὲ καὶ παιδείᾳ μὴ χρησαμένους ἐπι[μελεῖ] μηδὲ τοὺς ἀεὶ προΐσταμένους αὐτῆς, εἰ καὶ [τί] ποτε κατῴρωθωσαν, ἐπὶ μικρὸν χρόνον συμμεῖναι. Ita haec conformanda arbitrōr. Libri ἐπεὶ μηδέ, in quo cum ἐπεὶ non habeat quo referatur, id ipsum critici deleri voluerunt; τί iam alii addendum viderunt. Accusativi loco genetivorum sunt positi, nota anacoluthia. Recta oratio, qua Ephorus usus est, haec fere fuerit: παιδείᾳ μὴ χρησάμενοι ἐπιμελεῖ μηδὲ οἱ ἀεὶ προΐστάμενοι αὐτῆς, εἰ καὶ τί ποτε κατῴρωθωσαν, ἐπὶ μικρὸν χρόνον συνέμεινε. Cf. quae supra ad lib. 6 p. 278 et in praefatione ad Comic. fragm. vol. 4 p. 10 dicta sunt.

IX 404 = 237, 17.

Τὸ Ναρκίσσου μνῆμα, ὃ καλεῖται Σιγηλοῦ. Hoc nomen rectius scribi Σιγήλου, monui olim nescio quo loco ex Eustathio ad Homerum p. 1967, 34 Σιγηλὸς κύριον ὄνομα Ναρκίσσου, σιγηλὸς δ' ὁ σιωπηρὸς. Add. Alciphronis Epist. 3, 58 οἱ τὸν σιγηλὸν ἥρω παριόντες. Sigaleonem Aegyptium memorat Ausonius Ep. 25, 27, Harpocratem, opinor, innuens.

IX 404 = 238, 1.

Καὶ ὁ Μυκαλησσὸς δὲ κώμη τῆς Ταναχρικῆς· καῖται δὲ παρ' ὁδὸν Θηβαίων εἰς Χαλκίδα· καλοῦσι δὲ Βοιω-

τιακῶς Μυκαληττόν· ὡς δ' αὖτως καὶ τὸ Ἄρμα. Quae his interposita sunt de forma Boeotica Μυκαληττός, quibus rerum ordo aliquantum turbatur, non dubito quin ab interpolatore addita sint; ac ne hunc quidem Μυκαληττόν scripsisse crediderim, sed Μουκαληττόν. Id enim vere Boeoticum est. Pro ὁδὸν Θηβαίων Coraes scripsit ὁδὸν Θηβῶν, quod non sufficit. Usus dicendi requirit ὁδὸν [τὴν ἐκ] Θηβῶν. Ac τὴν habent etiam codices. In sequentibus pro Μυκαληττόν scribendum Μυκαλησσόν.

IX 404 = 239, 6.

Ἔστι δὲ τῷ ἐκ Θηβῶν εἰς Ἄργος ἀπιόντι ἐν ἀριστερᾷ ἡ Τάναγρα κ . . . ἐν δεξιᾷ κεῖται. In his Ἄργος corruptum esse certissimum; at quicquid scripserit Strabo, pro ἀπιόντι, quod prorsus insolenter positum est, reponendum ἀνιόντι, ex quo conicere licet, locum, cuius nomen in Ἄργος corruptum est, in alto situm fuisse, quemadmodum etiam Tanàgra in acclivi sita erat. Iam inter κ et ἐν codex A quindecim fere literarum lacunam habet, praeterea post κ partem literae sive α sive ω superesse indicavit Kramerus. Lacunae explendae varias vias inierunt critici, sed ut nulla probari posse videatur. Fortasse propius vero accesserit, qui compareret quae infra leguntur p. 405 = 242, 10, ubi postquam dixit scriptor fuisse qui apud Homerum Il. β', 508 scriberent Φαράς τε ζαθίας, ita pergit: ἔστι δὲ τῆς τετραχωμίας τῆς περὶ Τάναγραν, Ἑλεῶνος Ἄρματος Μυκαλησσοῦ Φαρῶν. Has omnes disertim memoravit geographus, Mycalessum et Harma p. 238, 1 — 4, Heleonem p. 240, 9, unas Pharas non nisi eo quo dixi loco obiter et in transcurso. Hinc suspiceris a Strabone scriptum fuisse ἡ Τάναγρα κ[ώμη· ἡ δὲ Φαράι κώμη] ἐν δεξιᾷ κεῖται.

IX 405 = 240, 19.

Διάγραμμα δ' ἐστὶν — *πολὺν ἐλάττους*. Haec cum ea, quae scriptor de Aegis attulit, incommode interrumpant, loco suo mota et post ἤν δέ ποτε καὶ πόλις transponenda suspicor. Quamquam ut dicam quod sentio, vehementer vereor ne hic quoque interpolatoris manus grassata sit, et omnia ista inde a verbis *κεῖται δ' ἐπὶ* usque ad *Ὁρόβιαι*, utpote ab hoc loco prorsus aliena, delenda sint.

IX 405 = 241, 9.

Ὁ καλούμενος Ἴσος συστέλλοντι τὴν πρώτην συλλαβὴν· οἴονται δὲ τινὲς δεῖν γράφειν Ἴσόν τε ζαθέην (II. β', 508), ἐκτείνοντες τὴν πρώτην συλλαβὴν ποιητικῶς διὰ τὸ μέτρον. Corrigunt συστέλλων. Dativum fortasse tuearis ex lib. 10 p. 487 *Σῦρος δ' ἐστὶ συστέλλουσι τὴν πρώτην*, ἐξ ἧς *Φερεκύδης* ἦν. Quamquam id quoque aliter accipi potest. Pro *ποιητικῶς* melius dixisset *ἐπικῶς*. Nam Dorici poetae et Pindarus in Ἴσος primam corripunt, qua ancipiti usa est Sappho in noto illo odario dicens *φαίνεται μοι κῆνος Ἴσος θεοῖσιν*, at alio loco *Ἴσος Ἀρη* Fragm. 93, 2. Ex his intellegi potest, quam recte Cobetus V. C. in notis ad Orat. adit. p. 156 scripserit *Ἴσος* producit primam, praeterquam apud Athenienses, et *Babrius* ipse Ionice scripsit'. *Babrii* versu fab. 35, 2 *τεκοῦσα δ' αὐτοῖς ἐστὶν οὐκ ἴση μήτηρ*, non convelli praeceptum Lachmanni, quod sugillat Cobetus *), planissime

*) Nimis vellem vir egregius, cuius doctrinam et ingenii elegantiam suspicio, tota illa in Lachmannum Philippica abstinuisset. Plena enim errorum est, et auctori potius dedecori quam Lachmanno eiusque amicis; quod ne temere dixisse videar, haec habeto. *Mediam in διδοθεῖ corripit evincunt carmina HomERICA*. At *διδόθε* media longa dixit Nicander, de quo cf. Exercitt. in Athen. 2 p. 42.

docent quae leguntur apud Etymol. M. p. 477, 10 παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ ἀεὶ μακρόν (τὸ ἰ τοῦ ἴσος), — παρὰ δὲ τοῖς τραγικοῖς καὶ κωμικοῖς συστέλλεται ἀεὶ, κατὰ δὲ ἰαμβικοὺς ἐπαμφοτερίζει.

IX 405 = 241, 17.

Ἦν γὰρ ὁ[μῶννυμος πόλις τῇ] Μεγαρικῇ, ἐκεῖθεν ἀπω-
κισμένη, πρὸς[χωρος τοῦ Κιθα]ρῶνος. Ita lacunas huius
loci explendas existimo, usus Kramerii invento, qui priora
ita scribenda coniecit: ἦν γὰρ ὁ[μῶννυμος πόλις ἐν τῇ]
Μεγαρικῇ. Mihi scriptor hoc potius voluisse videtur:
fuit enim in Boeotia urbs Nisa, colonia Megaricae. Ce-
tera apud Kramerum ita scripta sunt: ἐκεῖθεν ἀπωκισμένη
. Κιθα]ρῶνος. At cum in adnotatione critica
dicat inter πρὸς et ρῶνος duodecim fere literas in co-
dice deletas esse, operarum errore πρὸς in textu exci-

πτειν penultimam corripit'. At Babrius ionice scripsit, et Home-
rus τίρειν constanti usu corripit. Ἀράβιοι pro Ἀραβες barbarum
est'. At Cassio Dioni pluribusque aliis quod licuit, licuit etiam
Babrio. ἀτέχνης pro ἀτεχος barbarum est'. At Homerus dixit
κλυτοτέχνης. Lachmannus reposuit οὐκ ἔξαρχῶ, turpissime pro ana-
paesto spondeum inferens'. At ἀρχῶ minimum quater apud tragicos
poetas legi prima correpta non nescit nisi qui hospes sit in his poe-
tis. βασιλέα correpta ultima Graeculi dicebant'. At Philemo comi-
cus, qui κιστρία ita dixit, non est Graeculus. βασιλῆ nemo unquam
dixit'. At Homerus Μημισιῇ dixit, Aristophanes ξυγγρασῇ, Antipater
Μεμισιῇ, et alii alia his similia. ἡδύω creticus est'. At iambographi
in nonnullarum vocam usu ambiguam sequuntur mensuram, ut ἡδίων
media longa non minus recte dictum sit, quam ἴσος prima correpta.
Haec omnia et alia eiusdem generis complura certo non commemo-
rasset Cobetus, nisi eum irae impotentia transversum egisset. Iam
vide qualem isti Lachmanniorum errorum recensui epilogum addat.
'Satis erat' inquit 'ab graecis scriptoribus abstinere manum, quam
tam proterve iis illudere!' Profuerit autem inspexisse commentarios
Lucretianos, quos nisi a principe in his literis viro scribi non po-
tuisse, fortasse ne Cobetus quidem diffitebitur.

derit necesse est. *Πρόσχωρος* recte cum genetivo coniungi aliunde constat; quamquam possis etiam ita locum supplere *πρὸς [ρίζην τοῦ Κιθα]ρωῶνος*, ut plus semel Strabo locutus est.

IX 407 = 246, 11.

In tota hac disputatione de Hylico lacu, de Hyle et Hyde urbibus seu vicis complura glossemata acute detexit Kramerus. Praeterea p. 247, 6 scribendum οὐδὲ *Υδην*, 11 γάρ pro γοῦν. In sequentibus, ubi de ambigua mensura nominis *Υλη* agitur, fortasse praestat τότε δὲ ποιητικῶς συστέλλων. Non enim in productione, sed in correptione primae syllabae nominis *Υλη* poetica licentia cernitur; nisi scriptorem negligentius locutum esse dicas, ut haec eius fuerit sententia, Homerum poetica licentia idem nomen nunc produxisse nunc corripuisse. Ceterum ut dicam quod sentio, totum hunc locum inde a verbis οὐδὲ *Υδην* usque ad *σάκος μετεπέμπετο* (sive potius *μετεπέμπετο*) insititium et ex scholiis Homericis, plenioribus quidem quam quae hodie habemus, transscriptum arbitror, cuius iudicii caussae quaerentem non latebunt.

IX 408 = 248, 4.

Locum hunc multis lacunis miserrime laceratum doctissimi critici magnam partem feliciter restituerunt. Sunt tamen de quibus ambigi potest, velut in ipso initio forsitan praestiterit scribere: αὐται δ' αἱ λίμναι τὴν τάξιν τῶν ἐφεξῆς τόπω[ν ὑπογράφουσιν, ὥστε τῷ] λόγῳ, et mox: τῶν τε ἁξιολόγων καὶ τῶν μή. καὶ] χαλεπὸν ἐν τοσοῦτοις. Item paulo infra: πειρώμ[εθα περιοδεύειν]. ἐνταῦθα δ' ἔασαντες τοῦτο τῷ ποιητῇ ἀκολουθοῦντες] διαριθμησόμεθα, προστιθέντες ὅ τι ἂν χρήσιμον ἢ [πρὸς τὴν ὑπόθεσιν] ἡμῖν, ὑπ' ἐκείνου δὲ παραλειφθέν.

IX 408 = 249, 16.

De Asopo Boeoticō et Sicyonio postquam dixit scriptor, ita pergit: εἰσὶ καὶ ἄλλοι ποταμοὶ ὁμώνυμοι τῷ ποταμῷ τούτῳ. Coagmentandae orationis caussa post εἰσὶ inseruerunt δέ. Delenda potius censuerim haec verba ut ab interpolatore profecta. Defectus particulae δέ etiam aliis in locis interpolatricem manum mihi prodere videtur, ut lib. 15 p. 715 = 226, 25, ubi verba εἴρηται καὶ ἄλλους ταῦτα delenda suspicor. Cf. ad lib. 11 p. 499. Fluvios, quibus Asopi nomen fuit, pluribus locis Strabo recensuit. De Boeotico autem Asopo aliisque Boeotiae fluminibus nolo nesciant quibus talia curae sunt, quae ab aliis mirifice discrepans memoriae prodidit Nicephorus Gregoras Hist. Byz. 7, 7 διαβάντες (οἱ Κατελανοὶ) τὰς Θερμοπύλας στρατοπεδεύουσι περὶ τε Λοκρίδα καὶ ποταμὸν τὸν Κηφισόν, ὃς μέγιστος ὢν ῥήγνυται μὲν ἐξ ὄρους τοῦ Παρνασσού, κάτεισι δὲ πρὸς ἕω τὸ ρεῦμα κινῶν, καὶ πρὸς μὲν ἄρκτους ποιούμενος τοὺς τε Ὀπουντίους καὶ Ἐπικνήμιδας (sic) Λοκρούς, πρὸς δὲ μεσημβρίαν καὶ νότον ἄνεμον τὴν μεσόγαιαν ἅπασαν τῆς τε Ἀχαΐας καὶ Βοιωτίας· μέγιστος μὲν καὶ ἀδιαίρετος ἄχρι τῶν περὶ Λεμβαδίαν τε καὶ Ἀλίαρτον πεδιάδων τηρούμενος, ἔπειτα πρὸς δύο σχιζόμενος ρεύματα καὶ ἐς Ἀσωπὸν τε καὶ Ἰσμηνὸν μεταθέμενος τὰ ὀνόματα· καὶ διὰ μὲν Ἀσωποῦ τέμνων τὴν Ἀττικὴν ἄχρι θαλάττης, διὰ δ' Ἰσμηνοῦ τῇ τῆς Εὐβοίας θαλάττῃ σπενδόμενος περὶ τὰ τῆς Αὐλίδος προαῦλια. In quibus quae de Cephisi in Parnaso fontibus narrantur si non vera, certe vero vicina sunt; at quae de eodem flumine in Asopum Ismenumque diviso, et de Ismeni apud Aulidem in Euboicum Euripum influxu dicuntur, tam singularia sunt ut, nisi forte miras Boeotiam in medio quod dicimus aevo mutationes subiisse statuas, scriptorem istum strenue negatum esse crediderim.

IX 409 = 251, 2.

De Ascra Hesiodi patria: ἦν καὶ κεχωμώδηκεν αὐτὸς ἐ..... τοῦ πατρός, ὅτι ἐκ Κύμης τῆς Αἰολίδος μ.....τερον, λέγων νάσσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος οἰζυρῇ ἐνὶ κόμῃ. Inter ē et τοῦ πατρός undecim, et inter μ et τερον decem literas excidisse Kramerus indicat. Hic vix a vero aberraveris si ita suppleas: αὐτὸς ἐ[πιλαβόμενος] τοῦ πατρός, ὅτι ἐκ Κύμης τῆς Αἰολίδος μ[ετέστη, θρασύ]τερον λέγων.

IX 410 = 254, 6.

De monte Phoenicio: τῆς δὲ Θηβαίας καὶ τοῦτο λέγεται,ων δὲ τῆς Ἀλιαρτίας. Hanc etiam lacunam satis certo ita explendum conicias [ὑπ' ἐνί]ων δέ.

IX 411 = 257, 2.

Τὴν χώραν δ' (Ἀλιαρτίων) ἔχουσιν Ἀθηναῖοι δόντων Ῥωμαίων. De hac donatione lectu digna memoriae prodidit Polybius in Excerptis nuper editis apud Bekkerum vol. 2 p. 1064.

IX 412 = 257, 16.

Πλαταιαί, ὅθεν περ ἦν Μνασάλκης ὁ ποιητής Μνασάλκεος τὸ μνᾶμα τῷ Πλαταιάδα. Assentior Kramero in marginem reicienti hunc Theodoridae, Syracusani poetae, versum ex Anth. Pal. 13, 21 petitem. Ibi legitur Πλαταιδα, quae scriptura alteri praestare videtur. Plataeae, ex quibus Mnasalca oriundus erat, fuit terrae Sicyoniae demus, cuius ἀρχηγέτην si Πλαταιόν dictum fuisse conicere licet, ab hoc ipso Πλαταιδης rectius quam Πλαταιάδης formari apertum est *). In sequentibus verba

*) A ante A saepe vel extritum vel temere additum. Εἰλαρίδης

γεώλοφα καλεῖται δρία Kramerus, quoniam vox δρία poetis tantum usurpata sit et ab usu dicendi abhorreat, ex margine illata esse putat. At si γεώλοφα δρία populare et usitatum apud Boeotos Hypati montis nomen fuisse sumas, nihil in re ipsa offensionis est; nihilominus verum puto Kramerii iudicium, quoniam verba ista sic scripta constructione excidunt quam Strabonem ita potius extulisse crediderim: καλεῖται δὲ δρία γεώλοφα. Ceterum videndum ne loco illi potius τρία γεώλοφα nomen fuerit, sive ita ipsum Hypatum vocatum statuas, sive Hypatum cum Teumesso et Cadmea.

IX 412 = 259, 8.

In Pindari fragmento *κινηθεῖς ἐπήγει γὰν τε καὶ θάλασσαν* etc. dubitare licet num recte scriptum sit *κινηθεῖς*, pro quo *νηθεῖς* in cod. A legitur, sed ut duae litterae exciderint. Haud male scriberetur [δε]νηθεῖς vel [ὄρ]μηθεῖς, quamquam *κινηθεῖς* fortasse tucaris Homericō illo Il. α, 47 αὐτοῦ κινηθέντος. Tum sequuntur verba καὶ σκοπιαῖσιν [μεγάλαι]ς ὁρέων ὕπερ ἔστα, quae fortasse recte redintegrata sunt, quamquam melius placeret σκοπιαῖσιν [ἄκραι]ς. Sed credo etiam alia hic minus integre scripta esse. Ante θάλασσαν fortasse πᾶσαν excidit, et ante ὁρέων vox bisyllaba mensurae spondiacaе, c. c. Πτώων. Neque enim dubium est quin Pindarus de templo loquatur in monte Ptōo condendo, quem etiam in sequenti fragmento commemorat: καὶ ποτε καὶ τριχάρανον Πτωίου κενθμῶνα κατέσχεθε. Sic enim pro Πτώων scribendum est. In postremo versu fortasse διζήσατο, i. e. perquisivit, scribendum pro δεινάσατο. Sic igitur Pindari versus scripserim:

Τιτυός dixerat Hesiodus in fragmento a Göttingo neglecto apud Etymol. M. p. 60, 41, non Ελλαριάδης.

[δι]νηθεὶς ἐπήει

γὰν τε καὶ [πᾶσαν] θάλασσαν, καὶ σκοπιαῖσιν ἄκραις

[Πτόων] ὀρέων ὑπερ ἔστα,

καὶ μυχοὺς διζήσατο βαλλόμενος κρηπιδας ἀλσέων.

Pro δεινάσατο L. Dindorfium in Thesaurο linguae graecae Parisino δῖνασ' ἀπό coniecisse video; quod non intellego.

IX 415 = 263, 19.

Ὅταν εὐεργεσίαις φέρωσι καὶ διάγωσιν ἐφ' ἃ βούλονται. Scribendum καὶ ἄγωσιν. Supra quoque διά in compositis ex praegresso καὶ natum vidimus. Paulo infra p. 264, 2 legendum videtur στρατιὰν ἔχει πλείστην ὁ [πλείστην] τρέφειν δυνάμενος, ubi libri alterum πλείστην omittunt. Conferenda quae statim sequuntur, δύναται πλείστον ὁ πλείστα κεκτημένος, et supra p. 263, 3 ἔχων τις πολλὰ διδοίη ἂν πολλὰ, et μὴ λαμβάνων πολλὰ οὐκ ἂν ἔχοι πολλὰ. Ceterum prorsus assentior Kramero, totam hanc disputationem inde a p. 262, 26 usque ad p. 264, 3 a Strabone abiudicanti.

IX 415 = 264, 4.

Λέγουσι δὲ τὸ χωρίον ὅπερ ἡ λίμνη κατέχει νῦν ἡ Κωπαῖς, ἀνεψῦχθαι πρότερον καὶ γεωργεῖσθαι παντοδαπῶς ὑπὸ τοῖς Ὀρχομενίοις ὧν πλησίον οἰκοῦσι. Huius loci ratio quantopere criticos inde a Plethone Gemistio ad novissima usque tempora vexaverit, ex Kramerī annotatione intellegi potest. Ego vero satis mirari non possum, doctissimos viros non vidisse pro ὧν scribendum esse ὄν, quo omnis loci difficultas tollitur.

IX 415 = 264, 9.

De Aspledōnis nominibus: εἴτ' Εὐδείελος μετωνομά-

γεώλοφα καλεῖται δρία Kramerus, quoniam vox δρία poetis tantum usurpata sit et ab usu dicendi abhorreat, ex margine illata esse putat. At si γεώλοφα δρία populare et usitatum apud Boeotos Hypati montis nomen fuisse sumas, nihil in re ipsa offensionis est; nihilominus verum puto Kramerii iudicium, quoniam verba ista sic scripta constructione excidunt quam Strabonem ita potius extulisse crediderim: καλεῖται δὲ δρία γεώλοφα. Ceterum videndum ne loco illi potius τρία γεώλοφα nomen fuerit, sive ita ipsum Hypatum vocatum statuas, sive Hypatum cum Teumesso et Cadmea.

IX 412 = 259, 8.

In Pindari fragmento κινηθεῖς ἐπήει γὰρ τε καὶ θάλασσαν etc. dubitare licet num recte scriptum sit κινηθεῖς, pro quo νηθεῖς in cod. A legitur, sed ut duae litterae exciderint. Haud male scriberetur [δι]νηθεῖς vel [ὀρ]μηθεῖς, quamquam κινηθεῖς fortasse tucaris Homericō illo Il. α', 47 αὐτοῦ κινηθέντος. Tum sequuntur verba καὶ σκοπιαῖσιν [μεγάλαι]ς ὀρέων ὑπὲρ ἔστα, quae fortasse recte redintegrata sunt, quamquam melius placeret σκοπιαῖσιν [ἄκραι]ς. Sed credo etiam alia hic minus integre scripta esse. Ante θάλασσαν fortasse πᾶσαν excidit, et ante ὀρέων vox bisyllaba mensurae spondiacae, e. c. Πτώων. Neque enim dubium est quin Pindarus de templo loquatur in monte Ptōo condendo, quem etiam in sequenti fragmento commemorat: καὶ ποτε καὶ τρικάρανον Πτώου κευθμῶνα κατέσχεθε. Sic enim pro Πτώου scribendum est. In postremo versu fortasse διζήσατο, i. e. perquisivit, scribendum pro δεινάσατο. Sic igitur Pindari versus scripserim:

Τιτνός dixerat Hesiodus in fragmento a Göttingo neglecto apud Etymol. M. p. 60, 41, non Εἰλαριάδης.

[δι]νηθεῖς ἐπήει

γὰν τε καὶ [πᾶσαν] θάλασσαν, καὶ σκοπιαῖσιν ἄκραις

[Πτώων] ὀρέων ὕπερ ἔστα,

καὶ μυχοὺς διζήσατο βαλλόμενος κρηπῖδας ἀλσέων.

Pro δεινάσατο L. Dindorfium in Thesouro linguae graecae Parisino δίνασ' ἀπό coniecisse video; quod non intellego.

IX 415 = 263, 19.

Ὅταν εὐεργεσίαις φέρωσι καὶ διάγωσιν ἐφ' ἃ βούλονται. Scribendum καὶ ἄγωσιν. Supra quoque διά in compositis ex praegresso καὶ natum vidimus. Paulo infra p. 264, 2 legendum videtur στρατιὰν ἔχει πλείστην ὁ [πλείστην] τρέφειν δυνάμενος, ubi libri alterum πλείστην omittunt. Conferenda quae statim sequuntur, δύναται πλείστον ὁ πλείστα κεκτημένος, et supra p. 263, 3 ἔχων τις πολλὰ διδοίη ἂν πολλὰ, et μὴ λαμβάνων πολλὰ οὐκ ἂν ἔχοι πολλὰ. Ceterum prorsus assentior Kramero, totam hanc disputationem inde a p. 262, 26 usque ad p. 264, 3 a Strabone abiudicanti.

IX 415 = 264, 4.

Λέγουσι δὲ τὸ χωρίον ὅπερ ἡ λίμνη κατέχει νῦν ἡ Κωπαῖς, ἀνεψῦχθαι πρότερον καὶ γεωργεῖσθαι παντοδαπῶς ὑπὸ τοῖς Ὀρχομενίοις ὧν πλησίον οἰκοῦσι. Huius loci ratio quantopere criticos inde a Plethone Gemistio ad novissima usque tempora vexaverit, ex Kramerii annotatione intellegi potest. Ego vero satis mirari non possum, doctissimos viros non vidisse pro ὧν scribendum esse ὄν, quo omnis loci difficultas tollitur.

IX 415 = 264, 9.

De Aspledonis nominibus: εἴτ' Εὐδείελος μετωνομά-

σθη καὶ αὐτὴ καὶ ἡ χώρα. Idem tradit schol. Homeri Iliad. 2, 511. At difficile ad credendum est εὐδαιελος in nominis proprii vim et potestatem transiisse ita, ut urbs ista cum regione Εὐδαιελος appellata sit. A poetis sic sane vocari potuit, non in vita communi. Quae his proxime subiciuntur de caussa mitioris apud Aspledonios aeris, inde a verbis ψυχρότατα μὲν usque ad εὐχειμερώτερον, pariter atque ea quae modo attigi, perquam inepte disputata sunt, nec dubito quin eidem auctori tribuenda sint, cui absurdam de divitiis regiaque potentia disputationem vindicavit Kramerus.

IX 416 = 265, 16.

Ὡστ' οὐδ' ἐκεῖ καθήκειν — ἡ Φωκίς. Corrige καθήκει. Mox libri habent Κίρρα καὶ Ἀντίκιρρα, quod Ἀντίκυρα (debebant Ἀντικύρα) scripserunt et hic et p. 428, ubi item libri in Ἀντίκυρα consentiunt. Aliis sane locis (p. 418 et 434) meliores libri habent Ἀντίκυρα. Non damnaverim tamen alteram huius nominis formam, quam metri lex postulat in fragmento Menandri apud Athen. 13 p. 587 d. Χρυσίδα Κορώνην Ἀντίκυραν Ἰσχάδα, ubi libri vitiose habent Ἀντικύραν, ut aliis locis hanc meretriculam appellari constat. Ex his intellegitur promiscue Graecos utroque nomine usos esse.

IX 420 = 274, 12.

Νυνὶ γέ τοι πενέστατόν ἐστι τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερόν, χρημάτων γε χάριν· τῶν δ' ἀναθημάτων τὰ μὲν ἦρται, τὰ δὲ πλείω μένει. Ita haec partim Corae praeceunte scribenda sunt: χρημάτων γε χάριν est quantum quidem ad pecuniam attinet, quae haud infrequens est apud senioris aetatis scriptores significatio vocis χάριν.

IX 419 = 272, 12.

Ἐκτετάσθαι δὲ τὴν πρώτην συλλαβὴν (nominis Πυθία), ὡς ἐπὶ τοῦ ἀθανάτου καὶ ἀκάματος καὶ διακόνου. Postremum exemplum, in quo non prima syllaba sed secunda producitur, a sciolo additum videtur. At scite composuit scriptor ἀθάνατος et ἀκάματος, quorum non prius tantum (v. Porson. ad Euripidis Med. 139), sed alterum quoque apud omnes omnium aetatum poetas primam producit.

IX 422 = 277, 2.

Iucunda lectu sunt, quae de nomo Pythio eiusque partibus disputat scriptor, ad quae conferendus omnino Pollux 4, 84. Insunt tamen nonnulla, quae scripturae vitio laborant, ex quo genere haec sunt: ὁ δ' ἱαμβος κακισμοῖς, ὡς καὶ τὸ λαμβίζειν· σύριγγας δὲ τὴν ἔκλειψιν τοῦ θηρίου μιμουμένων, ὡς ἂν καταστρέφοντος εἰς ἐσχάτους τινὰς συριγμούς. Verba ὡς καὶ τὸ λαμβίζειν glossemati sunt simillima. Postrema καταστρέφοντος εἰς συριγμούς sic video intellegi ab interpretibus, ut sit vitam finire cum sibilis, miro sane praepositionis usu nec ullo modo probando. Aliter, sed non minus falso interpres Germanicus: das Verscheiden des gleichsam zum letzten Zwischen übergehenden Ungethüms. Atqui apertum est εἰς delendum esse, ut accusativi pendeant a μιμουμένων, quod iam rectissime habere nec ullo modo attrahendum esse intellegitur; ac ne quis accusativum requirat, legas quaeso quae supra ad 3 p. 147 allata sunt. Hoc igitur dicit Strabo, tibias expirantis serpentis extremos sibilos imitatas esse. Hanc Pythici nomi partem respicit Xenophon Symp. 6, 5.

IX 423 = 279, 6.

Ἐξ ἀρχῆς γὰρ ἐν τῇ παραλίᾳ μετὰ τὴν Ἀντικύραν

πολίχνιον ἐστὶν ὅπισθεν ὁ Μάραθος. In his Coraes, cum ἐξ ἀρχῆς nusquam Strabo dixerit pro εὐθύς vel ἐξῆς, hoc ipsum reponendum esse intellexit. Tum iure haeserunt viri docti in illo ὅπισθεν, quod nihil est; nec ita cod. A, in quo ὅπισθ' ὁ Μάραθος scriptum est. Quid igitur impedit quo minus oppido isti Ὀπισθομάραθος nomen fuisse statuamus? At nusquam memoratur Opisthomarathus. An vero Marathus ab aliis memoratur? Urbium hominumque saepe mira sunt nomina. Et habeo quod comparem Ὀπισθολεπρία, quo nomine constat e Strabonis lib. 14 p. 633 partem Ephesi urbis appellatam fuisse eam, quae ὅπισθε τῆς Λέπρας ἀκτῆς vel ἄκρας sita erat. Similiter vicus vel oppidulum Ὀπισθομάραθος dictum esse potuit, quod pone agrum foenicularium situm erat. Sequitur statim εἶθ' ὁ λιμὴν ὕστατος ὁ προσαγορευθεὶς Μυχὸς ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, ὑπὸ τῷ Ἑλικῶνι καὶ τῇ Ἀσκλη καίμενος. Pro ὕστατος deteriores libri vel ἴσταιται vel ἐστὶν vel ὕστερος habent; ac vitium arguit oratio soloeca. Hinc delendum putarem ὕστατος, nisi commodius ante ὑπό transponeretur.

IX 423 = 280, 3.

Καὶ τὰ περὶ Φιλομήλαν καὶ Πρόκνην ἐκεῖ μυθεύουσι. Θουκυδίδης δ' ἐν Μεγάροις γρησί. Haec postrema, quae falsissima sunt, non coniecturis sananda sunt omnem fidem excedentibus, sed litura: nec quicquam refert, quod ista in suo exemplari habuit etiam Eustathius. Quod sequitur, δαυλοὺς γὰρ καλοῦσι τὰ δάση, rectius δαύλους scripseris. Ibidem καὶ τὸ οἱ Κυπάρισσον ἔχον' δέχονται διττῶς, οἱ μὲν ὁμωνύμως τῷ φνιτῷ, οἱ δὲ παρωνύμως κώμην ὑπὸ τῇ Λυκωρείᾳ. In his cod. A inter ὁμωνύμως et τῷ οἱ δὲ decem fere literarum lacunam habet, cui supplendae non sufficit quod nunc editur. Fortasse fuit

ὁμωνύμως [τῷ ἐκείνῳ] τῷ. Post παρωνύμως fortasse ἀπὸ τοῦ Κυπαρίσσου τὴν Ἀπολλωνιάδα excidit. Utrumque firmare videtur schol. Ven. A ad Il. β' 519 ὠνομάσθη Κυπάρισσος ἀπὸ Κυπαρίσσου τοῦ Ὀρχομενοῦ ἀδελφοῦ, ἢ ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ φρυγμένων κυπαρίσσων· ὁμωνύμως δὲ τῷ δένδρῳ ἀνεγνώσθη, et Ven. B ibidem: Κυπάρισσος ἢ νῦν Ἀπολλωνιάς ἀπὸ Κυπαρίσσου.

IX 423 = 281, 2.

Καταιγίζει γὰρ εἰς αὐτὴν (Anemoriam) ὁ καλούμενος Κατοπτήριος χῶρος. Hunc locum Κατοπτεντήριον appellat Schol. B ad Hom. Il. β' 521 δυσχέιμερον παρὰ τὸ καταιγίζεσθαι ἀπὸ τοῦ Κατοπτεντηρίου.

IX 424 = 282, 11.

Τὸ δὲ Ἀδύλιον (ὄρος) παρατείνειν ἐφ' ἐξήκοντα σταδίοις μέχρι τοῦ Ὑφαντείου, ἐφ' ᾧ κεῖται ὁ Ὀρχομενός. Cum supra Strabo dixerit in Acontio monte Orchomenum sitam esse, Palmerius idem nomen etiam hoc loco restituendum esse coniecit, in quo cum secutus est Kramerus. Mutatio haud lenissima, ac crediderim potius alterum montem alterius partem fuisse: at nominis formam mihi suspectam esse non diffiteor. Nullos enim novi neque Ὑφαντας neque heroem Ὑφαντα. Itaque vide ne fuerit Ὑσαντείου. Hyantes, vetustus Boeotiae populus, haec ipsa loca tenebant, ac postea etiam cum pristinis sedibus eiecti in Phocidem concessissent, vicinas Orchomeni regiones incolebant ibique Hyampolin condebant. Cf. Strabo lib. 9 p. 416 ὑπέρεκεται δὲ τῆς Ὀρχομενίας ὁ Πανοπεὺς καὶ Ὑάμπολις. Iam Hyantes etiam Hysantes et Hysampolin ab indigenis dictam esse praeter Eustathium ad Hom. p. 275, 4 docet Schol. Ven. Iliad. β' 521 ἱστοροῦσι δὲ τοὺς ἐγχωρίους καὶ σὺν τῷ ὁ λέγειν Ὑσάμπολιν.

Quid igitur mirum est montem illum ab incolentibus dictum esse ὄρος Ὑάντειον, et haesisse monti nominis formam antiquam et ab indigenis usurpatam?

IX 424 = 282, 14.

Hesiodi locus hic affertur de cursu Cephisi, ὥς δι' ὅλης ῥέει τῆς Φωκίδος σχολιῶς καὶ δρακοντοειδῶς
παρὲκ Πανόπην Γλήχωνά τ' ἐρυμνήν,
καὶ τε δι' Ὀρχομενοῦ εἰλιγμένους εἴσι δράκων ὤς.

Horum versuum primo pro Πανόπην, quae Kramerii est coniectura, libri habent πανοπη διὰ vel πανοπίδα vel πανοπιδιά. Corrigendum igitur παρὲκ Πανοπήν διὰ Γλήχωνά τ' ἐρυμνήν. Nec offensionem habere debet duplex constructio praepositionis διὰ. Cf. Antiphanes apud Athen. 10 p. 450 f. καὶ διὰ πόντιον οἶδμα καὶ ἡπείρου διὰ πάσης, ubi nil mutandum videtur. Eiusdem poetae de eodem fluvio hic versus affertur a Schol. Ven. II. β', 522 ὅστε Αἰλαίησι προτεὶ καλλιχροὸν ὕδωρ, qui cum reliquis fortasse sic coniungendus est, ut versibus a Strabone allatis praeponatur, suppleta ante παρὲκ particula ἡδέ.

IX 424 = 283, 6.

De fluminibus quibus Cephisi nomen fuit agens: ἔκτος δὲ ὁ ἐν Ἀργεὶ τὰς πηγὰς ἔχων ἐκ Λυρκείου. Haec mihi suspecta sunt, nec ob eam tantum causam, quod de Argolico Cephiso apud ceteros scriptores, atque etiam apud Strabonem, ubi de Argolicis fluviis agit, altum est silentium, sed eam quoque ob causam, quod in recensu horum amnium quartum et quintum his verbis comprehendit: τέταρτος δὲ καὶ πέμπτος ὁ ἐν Σικυνῶνι καὶ ὁ ἐν Σκύρῳ. Ita autem loqui solemus, quando dictis nihil praeterea addendum habemus. Additamenti auctor Cephisum confu-

dit cum Inacho, de quo Strabo lib. 8 p. 370 haec habet:
ὁ Ἰναχος τὰς πηγὰς ἔχων ἐκ Λυρκείου.

IX 425 = 284, 16.

De Opunte, Opuntiorum Locrorum metropoli, agens
geographus epigramma affert nobilissimum ἐπὶ τῇ πρώτῃ
τῶν πέντε στηλῶν τῶν περὶ Θερμοπύλας ἐπιγεγραμμένον
ἐν τῷ πολυανδρίῳ

τούσδε ποτὲ φθιμένους ὑπὲρ Ἑλλάδος ἀντία Μήδων
μητρόπολις Λοκρῶν εὐθυνόμων Ὀπόεις.

Ita haec ad fidem codicis A edenda erant, spretis ceterorum librorum sordibus, quae quin interpolatoribus debeantur non dubitandum videtur. Miror Schneidewinum nostrum ad Simonidis fragm. p. 151, qui ad Heringae mentem scripserit κεύθει ὄλων Ὀπόεις, quo nihil excogitari potest invenustius vel a sententia poetae magis alienum. Quo pacto enim qui apud Thermopylas sepulti erant, eos Opuntiorum civitas κεύθειν dici potest? εὐθυνόμοι sunt ὀρθονόμοι, rectis et bonis legibus utentes, ut εὐθύδικος apud Aeschylum Agam. 736 idem est quod ὀρθόδικος. Recte igitur εὐθυνόμοι aptissime dictum esse monuerat Boeckhii C. I. vol. 1 p. 855. In errorem duxit et Heringam et ceteros omnes, qui epigramma illud tractarunt, in his etiam Alph. Heckerum Comment. crit. de Anth. p. 398, quod verbum desideratur a quo accusativus pendeant. At vitii sedes non in secundo, sed in primo versu quaerenda erat, quem plus quam veri simile esse dixerim ita a poeta scriptum fuisse:

τούσδε ποθεῖ φθιμένους ὑπὲρ Ἑλλάδος ἀντία Μήδων
μητρόπολις Λοκρῶν εὐθυνόμων Ὀπόεις.

Qui enim Strabonem partem tantum carminis apposuisse et verbum finitum in omissis positum fuisse credunt, longissime a recta via aberrant. Commendatur autem ista

emendatio etiam eo, quod ποτέ minus apte dictum videri debet in monumento, quod non dubium esse potest quin brevissimo tempore post fortissimorum hominum gloriosum obitum positum sit.

IX 426 = 286, 12.

Μετὰ δὲ εἴκοσι σταδίους ἀπὸ Κνημίδων λιμὴν. Non credo in his incorruptum esse μετὰ, quod si cum σταδίους coniungas, prorsus insolenter dictum esse fatendum est; sin adverbialiter sumas, ut saepissime apud Hecataeum dicitur in locorum sese excipientium recensu, ne id quidem in Strabone ferri potest. Malim igitur μεταξύ, sc. inter Lichades aliasque, quas circa oram Locricam sitas esse dicit, insulas.

IX 426 = 286, 22.

Καλλίαρος μὲν οὐκέτι οἰκεῖται, [εὐήροτον δὲ νῦν ἐστὶ πεδίον. Ita haec potius supplenda, quam factum est a Du Theilio. Statim scribendum καλοῦσι δ' οὕτως, et Σκαρφεῖς aut Σκαρφειεῖς pro Σκαρφεῖς. V. Stephanum Byz. in Σκάρφεια p. 574.

IX 426 = 287, 6.

Καὶ Νάπη ἐν τῷ Μηθύμνης πεδίῳ, ἣν Ἑλλάνικος ἀγνοῶν Λάπην ὀνομάζει. Inter ἀγνοῶν et Λάπην cum cod. A quinque literarum lacunam habeat, inserendum videtur οὐκ εὔ.

IX 428 = 291, 16.

Ἦσαν ἀγῶνες πρωτείων. Ferrem hoc dicendi genus in poeta, nunc nescio an ante πρωτείων exciderit περί.

IX 429 = 292, 1.

Ὑστερον δὲ πάντων ὑπὸ μίαν ἐξουσίαν ὑπηγμένων

ἅπαντα τελευτᾷ πᾶσι καὶ ἀνέωγε. Nec Kramerī conjectura ἅπαντα ταῦτα πᾶσιν ἀνέωγε probari potest, nec quod Coraes voluit ἅπαντα ἐλεύθερα πᾶσι καὶ ἀνέωγε. Strabo, opinor, scripserat ἅπαντ' ἀτελῇ τε πᾶσι, nam ἀτελῆς οὐ μόνον ἄνθρωπος ἀλλὰ καὶ λιμὴν ὅπου μηδὲν εἰσπράττεται Pollux Onom. 9, 32, atque ipse Strabo 10 p. 486 dixit ἀτέλεια τοῦ ἱεροῦ, et Phylarchus apud Athen. 3 p. 73 d. ἀφέντος ἀτελῇ τὸν τόπον. At fortasse etiam leniore correctione sua loco sanitas reddi potest in hunc modum: ἅπαντ' ἀτελεῦεται πᾶσι. Verbum ἀτελεῦομαι rectissime formatum esse docent quae ad adiectiva in ῆς desinentia revocanda sunt verborum exempla haud pauca, v. c. ἀναιδεύομαι, πολυτελεύομαι alia, de quibus dixit Lobeckius ad Phrynichum p. 67. Ceterum ista emendatione simul hoc consequimur, ut Thermopylarum ceterarumque angustiarum accolae ante Romanorum imperium a negotiatoribus vectigalia διαγωγή exegisse intellegatur.

IX 431 = 296, 6.

Εἴρηται τό τε ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ [καὶ τῷ Φοί]νικι· αὐτὰ δὲ λεχθέντα περὶ τῶν ὑπ' [Ἀχιλλεῖ] ἐν ἀντιλογίᾳ ἐστί. Inter Ἀχιλλεῖ et νικι in A septem literae exciderunt, quas probabiliter restituit Kramerus, nisi quod τῷ propter lacunae spatium omittendum puto. Recte etiam alterum Ἀχιλλεῖ a Groskurdo suppletum est; tenendum tamen inter ἰπ et γία in cod. tredecim literarum lacunam esse; ἐν ἀντι a s. m. additum. Porro priora αὐτὰ δὲ λεχθέντα quomodo vel interpretanda vel corrigenda sint nondum inventus est qui doceret; nec sufficit scribere τὰ προ αὐτά. Mihi locus ita scribendus videbatur: εἴρηται τὰ τε ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ [καὶ Φοί]νικι ταχθέντα. περὶ [δὲ] τῶν ὑπ' [Ἀχιλλεῖ ἀντιλο]γία ἐστί. His iam inferuntur sequentia: τό τε [γὰρ] Ἄργος τὸ Πελασγικὸν καὶ πόλιν

δέχονται. Ita enim haec scribenda videntur, suppleta, qua vix carere licet, particula γάρ. Inchoatam ab τό τε orationem continuant ea, quae infra leguntur Φθίαν τε οἱ μὲν etc. quibus a verbis parum apte nova paragraphus orditur.

IX 431 = 297, 5.

Καὶ [φρεῦγον] ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο'. Ita edidit Kramerus; at cum A aliique libri habeant καὶ ὅταν οὕτως φῇ ἀπάνευθεν, apparet haec ita potius concipienda esse: καὶ ὅταν οὕτως φρεῦ[γον] ἔπειτ' ἀπάνευθε'.

IX 435 = 306, 7.

Τὴν γὰρ Λοκρικὴν καὶν εἰρήκαμεν. Cod. A decem literarum lacunam indicat; supplendum arbitror καὶ [τὴν Οἰταιά]ν, non quod alii voluerunt καὶ [τὴν μεσόγαια]ν. Cf. p. 430 πρώτους δὲ καταλέγει (Ὅμηρος) τοὺς ὑπ' Ἀχιλλεῖ τοὺς — παρακειμένους τῇ τε Οἰτῇ καὶ τοῖς Ἐπικνημιδίοις Λοκροῖς.

IX 435 = 308, 11.

Ὁ Φύλλος, ὅπου Ἀπόλλωνος τοῦ Φυλλαίου ἱερόν. Cod. A φυλαίου. Scribendum igitur Φυλλίου. V. ad Stephanum Byz. p. 674.

IX 435 = 308, 13.

Καὶ Κίερος δ' εἰς αὐτὴν συντελεῖ. De Ciero, Thesalicae urbe, vide quae ad Stephanum Byz. p. 123, 22 disputata sunt. Illud vero non inutile fuerit monere, eiusdem urbis nomen corruptum latere apud Catullum Carm. 64, 35 describitur Scyros, linquunt Phthio-

tica, Tempe, Cranonisque *) domos et moenia Larisaea. Quo loco ineptissime inter Thessaliae urbes commemoratur Scyros insula, satis magno a Thessalis disiuncta intervallo nec quidquam ad Peleum et Thetidem pertinens. Scribendum igitur Cieros, cui emendationi et ceterorum locorum situs favet et vero cod. D scriptura Syros. Praeterea, ut hoc addam, nec Tempe hic recte memorantur; scribendum potius Phthiotica tempe, ut Phthioticas valles relinquere dicantur qui nuptias Pelei celebraturi adventant. Cf. Ovidius Fast. 4, 477 Heloria tempe. Idem Amor. 1, 1, 15 Heliconia tempe. Dionysius Per. 1017 Μηδικὰ τέμπεα.

IX 436 = 309, 18.

Τῆς δὲ Δημητριάδος ἐπὶ σταδίους ὑπέρκειται τῆς θαλάττης Ἰωλκός. Ut genetivus τῆς Δημητριάδος haberet a quo suspensus esset, Müllerus Orchom. p. 248 πλησίον excidisse suspicabatur, parum recte septem illa stadia ad Iolci a maris litore distantiam referens, quod ipse refutat Strabo p. 439 ὁ δὲ τῆς Ἰωλκοῦ τόπος ἐν ὁδῷ (i. e. in itinere ab Ormenio ad Demetriadem) τῆς μὲν Δημητριάδος ἐπὶ σταδίοις διέστηκε. Atque aliunde etiam Iolcum in ipsa maris ora situm fuisse demonstrari potest. Quocirca διεστῶσα vel διέχουσα vel simile quid post Δημητριάδος excidisse conicio. In sequentibus inter oppida, ex quibus Demetrius Demetriadem urbem composuit, memoratur Νηλία, quod nomen cum ad Νηλεύς revocandum sit, Νήλεια scribendum est.

IX 436 = 310, 17.

Ἐνταῦθα δὲ καὶ τὴν Πυλαϊκὴν πανήγυριν συνετέλουν.

*) Rectius Crannonisque, quo ducit librorum scriptura Gravinonisque.

De Iolco loquitur. In codice non *Πυλαϊκὴν* legitur, sed *ἦν*. Reliquas literas m. s. supplevit infeliciter vero, ut recte viderunt viri docti, quorum Du Theil *Πελιακὴν* coniecit, quod vel propter imperfectum *συνετέλουν* probari non potest. Peliae enim ludi funebres *) in Acasti patris honorem semel acti sunt, non annis redeuntibus; nec *πανήγυρις* legitimum de talibus ludis vocabulum est. Strabo fortasse *Δημητριάκην* scripserat, sive id de Cerealium sacrorum festivitate intellegas — totus enim ille tractus soli ubertate excellebat, ut vel Pyraei et Iolci nomina docent; ac *Δημήτριον τέμενος* iisdem in locis Homerus Strabo aliique celebrant **) — sive ad Demetrium regem hoc nomen referendum putes. Demetrium Poliorcetae enim, urbis Demetriadis conditorem, Thessalos in eximio honore habuisse eique annuam festivitatem instituisse nequaquam incredibile videbitur reputantibus, etiam Sicyonios, quorum urbem ab eodem Demetrio Demetriadem appellatam fuisse constat, conditori suo Demetriadem *πανήγυριν* celebravisse. Cf. Diodorus Sic. 20, 102 *Δημητριάδα μὲν τὴν πόλιν ὠνόμασαν, θυσίας δὲ καὶ πανηγύρεις, ἔτι δ' ἀγῶνας ἐρηφιζάντο συν-*

*) De his ludis praeter ea quae Groskurdus attulit v. Athen. 11 p. 468 d. Mira sunt quae leguntur apud Helladium in Photii Bibl. p. 533, 30 *πρῶτα μὲν τὰ Παναθηναῖα συνέστη, εἶτα τὰ Ἐλευσίνια ἐπὶ Πέλλα τεθνηκότι προὔθησαν ἅδια Θεῖταλοι*. Quae certissime corrupta sunt et ita forsitan sananda: *εἶτα τὰ Ἐλευσίνια*. [εἶτα] ἐπὶ Πέλλα —

**) Ad hanc Thessaliae fertilitatem revocanda videntur cum Pandorae tum Pyrrhae sive Pyrrhaeae nomina, quibus eandem illam Thessaliae partem insignitam fuisse praeter alios Strabo tradidit 9 p. 339. nam *πυρρός* Thessalis dicebatur qui reliquis Graecis *πυρός*, ut *Περραιβός* qui proprie *Περραιβός*. V. Stephanum Byz. p. 210, 15. Nec alio spectant nomina *Γονεύς*, *Γόννοι*, *Γοννοῖσα*, *Λάρισα*, fortasse etiam *Δευκαλίωρ*.

τελεῖν αὐτῷ κατ' ἐνιαυτὸν καὶ τὰς ἄλλας ἀπονέμειν τιμὰς ὥς κτίστη.

IX 436 = 311, 4.

Ἡ μὲν οὖν Μεθώνη ἑτέρα ἐστὶ τῆς Θρακίας Μεθώνης. Scribendum Μηθώνη. Sic enim Homerus vocat, a quo hic quidem scriptor recedere non potuit, nec recessisse docent quae statim subicit. Quod si utriusque nominis eandem formam posuisset, dicere debebat Μεθώνη ὁμώνυμος τῆς Θρακίας. In sequentibus verbis, ἐμνήσθημεν δὲ καὶ πρότερον τῆς τῶν ὀνομάτων τούτων καὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ . . . τροπῆς, vereor ut recte πολισμάτων pro ὀνομάτων scribendum coniecero Kramerus, quandoquidem nomina sane τροπὴν experiri recte dicuntur, non item urbes. Si ante τροπῆς, ubi quatuor literarum lacunam A indicat, τόπων addideris, nihil ultra requirendum videtur.

IX 437 = 312, 9.

Τὰ μέταλλα τῆς ποικίλης λίθου τῆς Σκυρίας, καθάπερ τῆς Καρυστίας καὶ τῆς Δευκαλλίας καὶ τῆς Συνναδικῆς Ἱεραπολιτικῆς. Non obloquar Kramero postremam vocem ex margine irrepsisse statuenti, quamquam καὶ τῆς post Συνναδικῆς facili lapsu praetervideri potuit. Sed quod marmor Hierapoliticum nusquam commemorari dicit, secus est. Paulus Silent. Amb. 103

ἄγχι δὲ πετραίης Ἱερῆ πόλις ἐστὶν ἐρίπνης,

ἥ τις ἐὼν περίπυστον ἐφήρμοσεν οὖνομα πέτρῳ.

et rursus vs. 168

καὶ τότε τοῖς Ἱερῆς πόλιος θρίγκωσε μετάλλοις
λαοτόρος.

Videtur tamen hoc marmoris genus seriori demum tempore Graecis innotuisse, ut nullum a Paulo periculum

Krameri suspicioni imminere videatur. Pro *Δευκαλλίας* revocandum e cod. A *Δευκαλλίου*, dum certior corrupti nominis emendandi ratio reperta fuerit. In iis quae proxime sequuntur: *ὄρᾶν ἔστιν ἐν τῇ 'Ρώμῃ τῆς ποικίλης λιθίας, ὑφ' ἧς ἡ πόλις κοσμεῖται*, pro *ὑφ'* scribendum *ἀφ'*, et *λιθείας* pro *λιθίας*, quam formam ut analogiae lex aspernatur, ita alteram ubique etiam invitis codicibus Straboni reddendam arbitror.

IX 437 = 313, 12.

'Η μὲν Τρίκκη, ὅπου τὸ ἱερόν τοῦ Ἀσκληπιοῦ. De Aesculapio Triccaeo quamquam plura neque omnibus nota dici possent, in praesenti id unum afferre sufficiat, non recte legi in Hymno apud Pseudo-Origenem sive Hippolytum Haer. Refut. 4, 32

εἴτ' ἐφέπεις Θρήκης ἱερῆς ἔδος, εἴτ' ἐρατεινὴν

Πέργαμον, εἴτ' ἐπὶ τοῖσιν Ἰαονίαν Ἐπίδαυρον.

Aesculapium in Thracia cultum esse constat aliunde; sed hoc loco graecae urbis nomen requiro ac scribendum puto *Τρίκκης* vel *Τρέκκης*, quod nomen etiam apud Procopium miram metamorphosin subiit in libro de Aedific. 4, 3 p. 274 καὶ Μητρόπολις καὶ Γόμφοι καὶ Τρικᾶττους, περιβόλους ἀνανεωσάμενος. Scribendum καὶ *Τρίκα*, τοὺς περιβόλους.

IX 438 = 314, 10.

Ταύτη δὲ (Μητροπόλει) μίαν τῶν συνοικισθεισῶν εἰς αὐτὴν πόλεων παραδοῦναι τὸ ἔθος ὀνούριον. Agitur de more Veneri porco litandi, quem morem Metropolitanis ab una earum Thessaliae civitatum, quae in Metropolin traductae erant, traditum dicit. Huius urbis nomen latere necesse est in *ὀνούριον*, quod adhuc frustra tentatum est. Scribendum vero *Ὀνθύριον*, cuius emen-

dationis fidem adstruit Stephanus Byz. p. 493, 15 Ὀν-
θύριον, πόλις Θεσσαλικὴ περὶ τὴν Ἀρνην. τὸ ἐθνικὸν
Ὀνθυριεύς. Ριανός ὀγδόω.

IX 438 = 316, 10.

De Ormenio Thessaliae oppido: ἐκτίσθαι ὑπὸ Ὀρ-
μένου τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Κερκάφου τοῦ Αἰόλου. Si
Κερκάφου nomen incorruptum est, pro Αἰόλου legerim
Ἥλίου, cuius filius Cercaphus perhibetur a pluribus. Ne-
que offensioni esse potest, quod Cercaphi res maxime
ad Rhodum insulam spectant; cum multiplex antiquitas
Rhodi cum Thessalia fuerit coniunctio. Sed dubitandum
videtur de sinceritate editae lectionis, si quidem in cod. A
primitus Κερκίου scriptum fuisse ostendit Kramerii anno-
tatio. Mox ἄτε ἂν ἀπελθόντος τοῦ Φοίνικος ex nostri
certe scriptoris usu non dictum est, qui aut ἄτε ἀπελ-
θόντος aut ὡς ἂν ἀπελθόντος scripsit, quod a sec. m.
supra ἄτε ἂν scriptum est in cod. A.

IX 439 = 317, 2.

Κράτης δὲ Φωκία ποιεῖ τὸν Φοίνικα. Ad hanc de
Phoenicis patria quaestionem pertinent quae leguntur apud
Schol. Vict. ad Iliad. κ, 266 προειπὼν ἐν θαλασσῇ κα-
τοικεῖν τὸν Ἀμύντορα — ἐνθάδε πῶς ἐν Ἐλεῶνι τῆς
Βοιωτίας αὐτὸν φησὶν οἰκεῖν — Φερεκύδης δὲ Βοιωτὸν
τὸν Ἀμύντορα φησί. καὶ γὰρ ὁ ποιητὴς οὐκ ἀπὸ τῆς
Ἑλλάδος φησὶ φεύγειν τὸν Φοίνικα. Quo loco pro θα-
λασσῇ fortasse corrigendum Θεσσαλίᾳ.

IX 439 = 318, 9.

De Perrhaeborum sedibus agens: τὸ πρὸς θαλάττῃ
μέρος νεμόμενοι καὶ τῷ Πηνειῷ μέχρι τῆς ἐκβολῆς αὐ-
τοῦ καὶ Γυρτῶνος. Fateor me hanc non intellegere, ac

vercor ne Strabo aut pro μέχρη scripserit μεταξύ, aut ἀπὸ Γυρτῶνος pro καὶ Γυρτῶνος.

IX 439 = 318, 11.

Εἶτα ταπεινώσαντες ἐκείνους [εἰς τὴν ἐν τῇ μεσογαίᾳ ποταμίᾳ] Λαπίθαι κατέσχον αὐτὰ τὰ χωρία. Quae un-
cis inclusi adeo sequentibus repugnant, ut incogitanter
a sciolo intrusa credam, qui male intellexisset quae in-
fra scripsit Strabo 319, 4 τὴν δ' ἀνὰ μέσον ποταμίαν
εἶχον Περγαῖβοι, quae de agro inter Arguram et Atraga
ad Peneum sito dicta sunt. Quo accedit orationis vitio-
sitas, quam frustra Coraes tollere conatus est coniectura
parum plausibili. Pro αὐτὰ fortasse αὐτοὶ scribendum.

IX 440 = 319, 1.

Ἔστι δ' ὅπου καὶ ὅλοι ἀναμῖξ-τοῖς Λαπίθαις ᾤκουν.
De Perrhaebis haec dicuntur, in quibus quid ὅλοι signi-
ficet mihi incompertum est. Videant alii. Sequuntur
haec: ἡ μὲν οὖν Ἀργισσα ἡ νῦν Ἀργουρα. Ita correctum
pro Ἀργουσα, quae vitiosa est nominis forma, corrigenda
illa etiam apud Grammat. Bekk. An. Gr. p. 443, 18.
Hinc corrige quae dixi ad Stephanum Byz. p. 114, 1.
Pro Ἀργισσα cod. A ἄργεσσα et B Ἀργισᾶ, quae fortasse
vera nominis forma est, comparanda illa cum Λάρισα
et similibus.

IX 440 = 320, 5.

Καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ δ' ἐστὶ Λάρισα. Non sine caussa
mirantur viri docti mediam inter Larisas Asianas com-
memorari Atticam. Accedit quod de Attica Larisa altissi-
mum est apud alios silentium; nam Stephanus sua haud
dubie ex Strabone hausit. Nec vero correctione succur-
rendum, sed litura. Si tamen fuit etiam Attica Larisa,

verba ista ante καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ transposuerim. Sed videntur in hoc Larisarum recensu etiam alia cum interpolata tum loco suo mota esse. Ephesia enim quam dicit Larisa haud diversa est ab ea quam triginta stadiis a Trallibus distare dicit: vide ipsum Strabonem lib. 14 p. 620. Itaque vide an verba καὶ ἡ Ἐφεσία Λάρισα ἔστι ante τῶν Τράλλεων transponenda, sequentia autem καὶ ἐν Συρίᾳ ab interpolatrice manu addita sint. Neque enim necessario omnes omnino Larisae memorandae erant.

IX 441 = 321, 5.

Ἄμφω δ' ὑπὸ τῷ Ὀλύμπῳ κεῖνται οὐ πολὺ ἄπωθεν τοῦ Εὐρώπου ποταμοῦ. Ita verissime Kramerus correxit librorum Εὐρώτων. Europum, Thessaliae amnem, praeter ipsum Strabonem lib. 7 p. 329 commemorant Sibyllina Carm. 143:

ὄθεν ῥέειν ὑγρὰ κέλενθα
Εὐρώπου ποταμοῖο, καὶ εἰς ἄλλα μύρατο ὕδωρ
ἄμμιγα Πηνειῷ καὶ μιν Στύγιον καλέουσι.

Ubi recte libri Εὐρώπων, quod Parisiensis editor scripsit Εὐρώτων. Fuit etiam alius Thessaliae fluvius Europus. Sed de his dicetur ad Stephani Ethnica.

IX 441 = 321, 13.

Postquam Cyphum et Dodonam et Titaresium cum adiacentibus agris ex Homero commemoravit, ita pergit: λέγει μὲν οὖν τούτους τοὺς τόπους τῶν Περραιβῶν, ἀπὸ μέρους τῆς Ἑσθιαιώτιδος ἐπειληφότας. Sensit vitium loci Groskurdus, qui probante Kramero ἐπειληφότων scripsit pro ἐπειληφότας. Sed ne hac quidem mutatione facta sententia emergit ea quam sic germanice extulit: diese Orte also spricht er den Perrhaibern zu, welche sie als einen Theil von Pelasgiotis (Πε-

λασγιώτιδος enim scripsit pro Ἑστιαιώτιδος) hinzugenommen hatten. Sed ἀπὸ μέρους apud Strabonem significat idem quod ἐκ μέρους, ex parte, partim, zum Theil. Praeterea eo quem ille voluit sensu non ἐπιληφρότων dicendum erat, sed προσεληφρότων, et μέρος non ἀπὸ μέρους. Fortasse igitur ἐπιληφρότας scribendum est, ut dicat Homerum Perrhaebis loca assignasse, quae partim dicionis essent Hestiaeoticae. Quo sensu quὴν ἐπιλαγχάνειν recte cum secundo casu iungatur non dubium est. Vid. L. Dindorfius in Thesouro Gr. L. v. ἐπιλαγχάνειν. Quae his statim inferuntur ἦσαν δὲ καὶ ὑπὸ τῇ Πολυποίτῃ ἐκ μέρους Περραιβικαί, in iis non opus est ut πόλεις addatur; sufficit scripsisse Περραιβικοί, scilicet τόποι, quod proxime praecedat. Praeterea fortasse ante ὑπὸ excidit οἱ.

IX 442 = 324, 20.

De Dotio campo, quem in media ferme Thessalia situm, sed suis montibus a ceteris partibus discretum dicit, hos affert versus Hesiodi:

Ἡ οἷα Διδύμους ἱεροὺς ναιούσα κολωνός,
Δωτίῳ ἐν πεδίῳ πολυβότρυος ἄντ' Ἀμύροιο,
νήματα Βοιβιάδος λίμνης πόδα παρθένος ἁδυής.

Horum versuum primum ab elegantia minime commendari facile sentient quibus cultas aures natura tribuit. Magis etiam offendas in eo, quod quatenam ista virgo fuerit minime docetur. Multum igitur haec ab aliis Egearum partibus discrepant, velut ab ea quae de Alcumena agebat:

Ἡ οἷα προλιποῦσα δόμους καὶ πατρίδα γαῖαν
ἤλυθεν ἐς Θήβας μετ' ἀρήιον Ἀμφιγυῶνα,
Ἀλκμήνη θυγάτηρ λαοσσόου Ἠλεκτρύωνος.

Vel de Mecionica:

"Ἡ οἷη Ὑρίη πνικινόφρων Μηχιονίκη.

Vel de Antiopa, Nyctei filia:

"Ἡ οἷην Ὑρίη Βοιωτὴν ἔτρεφε κούρην,

ubi non dubitandum est quin nomen in proximis statim versibus poeta attulerit. Denique fateor de usu vocis *κολωνός* mihi dubitationem iniectam esse, qua cum neque Homerum, neque Hesiodum in reliquis carminibus, neque ceterorum epicorum ante Apollonium Rhodium quemquam usum esse scirem, ne in hoc quidem fragmento locum habuisse mihi persuadebam. Has dubitationes, quas iam olim de sinceritate editae lectionis fovebam, nunc lecta Kramerii annotatione magis etiam confirmatas video. Sic enim ille: in A cum intercidissent quae inter *εἶρηκεν* et *ους ναίουσα* leguntur, sec. m. tantummodo *ἢ οἷη διδύμ* restituit; sed *ιερούς* pr. m. scriptum fuisse ex lacunae magnitudine liquido intellegitur: *ιερούς* om. *cghino*'. Ex his apertum est *ιερούς* incerta niti auctoritate. Hinc Hesiodium verum ita refingendum arbitror:

"Ἡ οἷη Αἰδύμονς ὄχθους ναίουσα Κορωνίς —

De Coronide enim haec dixisse Hesiodum dudum a viris doctis intellectum est; v. Apollon. Rh. 4, 616 et Schol. Pindari Pyth. 3, 59. Sed hanc totam disputationem ipse evertere videtur Strabo lib. 14 p. 647 ubi versus isti eodem modo scripti afferuntur. Videtur, inquam, evertere, non evertit: isti enim loco Hesiodi fragmentum *ἀπροσδιόντως* intrusum videri, infra videbimus; quae sententia si falsa reperta fuerit, non impedio quo minus *ιερούς* tamquam Hesiodium servetur, modo *Κορωνίς* reponatur pro *Κολωνούς*. Neque in masculino *Αἰδυμοι* iure aliquis haeserit: quamvis neutrum *Αἰδυμα* et de his Thessaliae montibus et de aliis cognominibus frequentius dictum esse videatur.

IX 443 = 326, 6.

Ἡ μέντοι Σηπιάς ἀκτὴ καὶ τετραγώδεται μετὰ ταῦτα καὶ ἐξύμνηται διὰ τὸν ἐνταῦθα ἀφανισμόν τοῦ Περσικοῦ στόλου. Ita Kramerus haec edidit praeunte Corae. Vulgo τετραγώδεται καὶ μετὰ ταῦτα ἐξύμνηται, quorum alterum, ἐξύμνηται, ad lyrici poetae, Simonidis fortasse, graecarum victoriarum praeconis disertissimi, carmen aliquod referendum est; τετραγώδεται autem ipse olim Comment. misc. Spec. 1 ad Attici cuiusdam poetae drama referebam, in quo ista clades, ut Salaminia in Persis Aeschyli, narrari potuerit. Verum huiusmodi drama num unquam fuerit, vehementer nunc dubito. Itaque nisi verbo τραγωδεῖν Strabonem figurate usum esse dicas, nescio an pristina lectione omnium librorum consensu firmata sic utendum sit, ut post τετραγώδεται aliquid excidisse statuatur, quod ad fabulosam aliquam historiam spectet a tragicis poetis celebratam. Cuius suspicionis vestigia sequenti sua sponte obveniunt quae veteres poetae de Thetide circa Sepiadem versante et a Peleo in thalamum rapta fabulati sunt. Attigit horum aliquid Euripides Androm. 1253, nec incredibile est eandem rem alios quoque poetas scenicos exornasse. Itaque si ludere datur, haec fere a Strabone scripta esse conicere possis: ἡ μέντοι Σηπιάς ἀκτὴ καὶ τετραγώδεται [διὰ τὸν Πηλέως καὶ Θέτιδος συνοικισμόν,] καὶ μετὰ ταῦτα ἐξύμνηται διὰ τὸν ἐνταῦθα ἀφανισμόν τοῦ Περσικοῦ στόλου. Proxime post Sepiadem Strabo littus esse dicit: ἔστι δ' αὖτη μὲν (ἡ Σηπιάς) ἀκτὴ πετρῶδης, μεταξὺ δ' αὐτῆς καὶ Κασθαναΐας κόμης ὑπὸ τῷ Πηλίῳ κειμένης αἰγιαλὸς ἔστιν. Quibus egregie uti licebit ad explicandum locum Apollonii Rhodii, in quo enodando frustra laboraverunt interpretes. Nimirum Argon. 1, 592 haec leguntur:

ἐνθεν δὲ προτέρωσε παρεξέθειον Μελίβοιαν,
 ἄκτῃν τ' αἰγιαλὸν τε δυσήνεμον εισορόωντες,
 ἦῶθεν δ' Ὀμόλην αὐτοσχεδὸν εισορόωντες
 Πόντῳ κεκλιμένην παρεμέτρουν.

Vides iam Strabone duce accuratissime Apollonium Argonautarum iter descripsisse; relicta Meliboea praetervehuntur primum ἄκτῃν, tum αἰγιαλὸν δυσήνεμον, Persarum naufragio infamem, hinc primo mane Homolen montem praeternavigant. In eo tantum Apollonius a Strabone recedit, quod quam ipse ἄκτῃν dicit non de Sepiade intellegi voluit: eam enim iam in superioribus commemoravit et in ipso ostio, ut videtur, sinus Pagasitici collocavit*), in quo eum secutus est Orpheus Argon. 462. Rectius sine dubio Strabo, Herodoti vestigia legens, quem vide lib. 7, 183 sqq. Non debebat igitur ille Apollonii versus propter ἄκτῆς et αἰγιαλοῦ coniunctionem proscribi, quae qui synonyma esse affirmat Wellauerus, multum errat. Vid. Pausanias lib. 2, 24, 9 μετὰ ταύτην αἰγιαλὸς τε παρήκει τῆς ἡπείρου μῆνοειδῆς καὶ ἄκτῃ μετὰ τὸν αἰγιαλόν. Theophrastus Fragm. 6, 2, 4 θάλασσα οἰδοῦσα καὶ ἄκται βοῶσαι καὶ αἰγιαλὸς ἡχῶν ἀνεμώδης. Grammaticus Bekkeri Anecd. p. 1313 ὅπερ ἐπὶ θαλάσσης ἄκτῃ, ὁ κρημνώδης δηλαδὴ τόπος, τοῦτο ἐπὶ ποταμοῦ ὀχθῇ, ὅπερ δὲ ἐπὶ θαλάσσης αἰγιαλός, ὁ ἐπίπεδος δηλαδὴ καὶ ὁμαλός, τοῦτο ἐπὶ τῶν ποταμῶν πλαταμῶν. Maiore iure viri docti haeserunt in duorum versuum ὁμοιοτελεύτῳ,

*) Vs. 580. αὐτίκα δὲ (relicto Iolci portu) ἡερίη πολυλήϊος αἶα Πελασγῶν δύνετο, Πηλιάδας δὲ παρεξήμειβον ἐρίπνας (puta ἀκρωτείας Pelii intra sinum Pagasiticum) αἰὲν ἐπιπροθέοντες· ἔδυνε δὲ Σηπιάς ἄκρη (imo ἄκτῃ, ut summo consensu scriptores Sepiadem appellant), γαίνετο δ' εἰραλίη Σκλαθός.

cui removendo parum plausibiles coniecturas in medium protulerunt, quamquam apertum est scripsisse poetam:

ἀκτὴν τ' αἰγιαλὸν τε δυσήνεμον ἐκπερόωντες.

X 444 = 331, 8.

Γεραιστός δὲ καὶ Πεταλία πρὸς Σουνίῳ. Haec a Kramerii dubitationibus vindicavit Rossius Itin. Eub. p. 27. De praepositione πρὸς eo qui hic requiritur sensu posita supra dictum est.

X 445 = 332, 19.

Αἰχλον καὶ Κόθου ἀδελφόν. Ita e Xylandri correctione scriptum est, cum libri αἰάκλου habeant, quod ad Ἀέκλον ducit, ut est in cod. y. Idque rectius est quam Αἰχλον, quod nomen pravo iudicio Strabo lib. 7 p. 321 barbaris nominibus accenset: καὶ ἀπὸ τῶν ὀνομάτων δὲ ἐνίων τὸ βάρβαρον ἐμφαίνεται, Κέκροψ καὶ Κόδρος καὶ Ἀικλος καὶ Κόθος καὶ Δρύμας καὶ Κρίνακος. Qui ut de postremis duobus, veram et meram Graeciam redolentibus, aperte fallitur, ita nec de Aiclo vera dixisse censendus est, quod nomen cum ex αἰ (ἀέ) et κλέος compositum sit, tribus syllabis efferendum esse apparet. V. Comment. de Scymni Per. p. 34. Αἰκλὸς pravo accentu editur p. 447. In sequentibus Cothum Ellopiani condidisse scriptor dicit, ad Telethrium montem sitam, καὶ τὴν Ἰστίαϊαν προσκτήσασθαι καὶ τὴν Περιάδα καὶ Κήρινθον καὶ Αἰδηγρὸν καὶ Ὀροβίας, ἐν ᾧ μαντεῖον ἦν ἀψευδέστατον. Urbem Περιάδα a nemine memoratam meminisse; nec apparet ad quod etymon nomen hoc revocandum sit. Hinc nata mihi suspicio est πεδιάδα scribendum esse, ut Cothus Hestiaeae cum subiecta planitie occupasse dicatur. De hac planitie vide Rossium in Itin. Eub. p. 51. Favet emendationi articulus in ceteris urbium nominibus omis-

sus. Praeterea desidero Aegarum nomen, quas cum aliis locis Strabo disertim commemoret, hic in ipsa Euboeae descriptione silentio praetermissas esse quis credat? Cf. Strabo lib. 9 p. 405 ἐγγὺς δὲ τῶν Αἰγῶν καὶ αἱ Ὀρόβιαι. Hinc scribendum suspiceris Αἰδηψὸν [καὶ Αἰγὰς] καὶ Ὀροβίας. Pro ἐν ᾧ fortasse ἐνθα. In sequentibus Orobiarum oraculum fuisse dicitur τοῦ Σελινουντίου Ἀπόλλωνος. Selinusius Apollo nominatus esse potuit a Selinunte amne Ephesio, ubi cum Diana culta sit, etiam Apollinis templum fuisse non improbabile est. Rossius Itin. Eub. p. 46 de Selinunte, Peparethi insulae urbe, cogitabat; sed de Selinunte Peparethia omnia incerta sunt. Non igitur assentior iis qui haec ipsa verba, ἦν δὲ μαντεῖον καὶ τοῦ Σελινουντίου Ἀπόλλωνος, in quibus καὶ Xylander recte delevit, pro spuriis habent.

X 446 = 335, 6.

Τὸ Μαρμάριον, ἐν ᾧ τὸ λατόμιον τῶν Καρυστίων κίωνων, ἱερὸν ἔχον Ἀπόλλωνος Μαρμαρίνου. Μαρμάρινος Ἀπόλλων cum non dici posse videatur nisi Apollo marmoreus, recte Holstenium coniecisse credo Μαρμαρίον. Nisi μαρμάρινον scripsit Strabō. Ceterum cf. Photius Lex p. 247, 25 Μαρμάριον: τῆς Εὐβοίας ὄρμος. καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος. οὕτω Μένανδρος.

X 447 = 336, 20.

Inter vetustos Euboeae insulae incolas commemorantur etiam Arabes: τὸ παλαιὸν καὶ Ἀραβες οἱ Κάδμω συνδιαβάντες. Prorsus novum hoc nec ab alio scriptore traditum. Quid enim Cadmo cum Arabibus? vereor ne vitium lateat et scribendum suspicor Ἀράδιοι. Aradios, quos postea cum Tyriis et Sidoniis in unum systema (Tripolin Phoeniciam vocant) coniunctos fuisse constat, Cad-

mun exultantem cum reliquis secutos esse, nihil habet quod dubitationem moveat. Gephyraeos Eretriacos in Euboea Phoenices fuisse affirmat Herod. 5, 57. Error natus videtur ex compendio scripturae ἀραδ̄.

X 447 = 337, 14.

Νυνὶ μέντοι ἀμφοτέρα ἐκλέλοιπε. Aeris et ferri fodinas dicit in campo Lelanto. Post λέλοιπε *epit. addit* ὥσπερ καὶ Ἀθήνησι τὰργύρια, quae recte Groskurdum Straboni reddidisse credo. Scribendum autem τὰργυρῖα.

X 447 = 337, 20.

Euboeam insulam multis terrarum motibus concussam fuisse dicit: ὑπὸ τοιοῦδε πάθους καὶ ἡ ὁμώνυμος τῇ νήσῳ πόλις καταποθῆναι λέγεται, ἧς μέμνηται καὶ Αἰσχύλος ἐν τῷ Ποντίῳ Γλαύκῳ.

Εὐβοῖδα καμπὴν ἀμφὶ Κηναίου Διός

ἀκτὴν, κατ' αὐτὸν τύμβον ἀθλίου Λίχα.

De Aeschyli fragmento multa in medium allata sunt, nihil quod satisfaciat. Pro καμπὴν complures καμπτήν, quod si κάμπτων scripseris, nihil ultra requirendum videatur. Coniungendus autem cum his versibus est alius ex eodem dramate servatus in vita Arati (fr. 23) in hunc modum:

Εὐβοῖδα κάμπτων ἀμφὶ Κηναίου Διός

ἀκτὴν, κατ' αὐτὸν τύμβον ἀθλίου Λίχα,

κᾱπειτ' Ἀθήνας Διάδας παρεκπερῶν —

Petita haec sunt ex oratione describentis iter quo quis a sinu Maliaco profectus primum circa Euboeam flectens ad Cenaeum promontorium et Lichadem insulam, tum Athenas Diadas pervenerit vel perventurus sit. Haec plane locorum naturae conveniunt. Cf. Strabo I p. 60 Δημήτριος τῶν τε Λιχάδων νήσων καὶ τοῦ Κηναίου τὰ πολλὰ

καταδύναι φησι. Idem 9 p. 426 καθ' ὃ (Cnemidas dicit Locricas) τὸ Κήναιον ἐκ τῆς Εὐβοίας ἀντίκειται ἄκρα βλέπουσα πρὸς ἐσπέραν καὶ τὸν Μαλιέα κόλπον — ἐνταῦθα καὶ αἱ Λιχάδες καλούμεναι τρεῖς νῆσοι πρόκεινται ἀπὸ Λίχα τοῦνομα ἔχουσαι. Denique 10 p. 446 ἔστι δ' ἐν τῷ Ὠρεῶ τούτῳ τό τε Κήναιον πλησίον καὶ ἐπ' αὐτῷ τὸ Διον καὶ Ἀθῆναι αἱ Διάδες, κτίσμα Ἀθηναίων, ὑπερκείμενον τοῦ ἐπὶ Κῦνον πορθμοῦ. Quorum locorum comparatione hoc certe efficitur, ut versus illos sic ut factum vides se exceperisse intellegatur. Lichae tumulum autem non dicere videtur sepulcrum aliquod in litore conditum, sed scopulum ex Euboico gurgite eminentem, de quo Ovidius Metam. 9, 226 haec habet:

Nunc quoque in Euboico scopulus brevis emicat alte
gurgite, et humanae servat vestigia formae,
quem quasi sensurum nautae calcare verentur,
appellantque Lichan.

Eodem referenda sunt poetae incerti verba apud Etymol. M. p. 417, 12 ἄχι Λίχα μέγα σᾶμα. Quid vero est quod Strabo in Aeschyli versibus urbem Euboeam commemorari dicit? Nimirum excidit vel totus versus, vel certe pars versus, cuius in fine legebatur πόλιν. Nec tamen Aeschylus πόλιν Εὐβοίδα de urbe Euboea, quae nulla unquam fuit, intellexisse videtur, sed de insula, quas passim πόλεις vocari quis nescit? Ipse Strabo supra libro 8 p. 356 (sive, ut ego credo, doctus Strabonis interpolator) ex Euripidis Ione attulit Εὐβοί' Ἀθῆναις ἐστὶ τις γείτων πόλις, et e Rhadamantho οἱ γῆν ἔχουσ' Εὐβοίδα πρόσχωρον πόλιν. Non tamen ipsius Strabonis hunc errorem esse puto, sed eius quem Strabo secutus est, Demetrii Callatiani, quem copiose de terrarum motibus exposuisse et in his etiam de Euboea dixisse ipse indicavit Strabo

lib. 1 p. 60. Hunc igitur etiam illos Aeschyli versus attulisse suspicor.

X 447 = 338, 11.

Egregie de hoc loco meritis est Kramerus, qui viderit quae de Pharsalica Eretria locis disiuncta traduntur, ita coniungenda esse: ἔστι δὲ καὶ περὶ Φάρσαλον Ἐρετρία, ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀδμήτου δ' ἴδρυμα λέγεται τὸ ἱερόν, παρ' ᾧ θητεῦσαι λέγουσι τὸν θεὸν αὐτόν. Sed aliud inest in adscriptis verbis, quod mihi nequaquam incorruptum videtur. Quorsum enim dicit Admeto serviisse τὸν θεὸν αὐτόν? an verendum erat, ne alius pro deo servitium subiisse crederetur? Enimvero scribendum θητεῦσαι τὸν θεὸν ἐνιαυτόν, vel [εἰς] ἐνιαυτόν. Ita enim dicere solent qui istud Apollinis servitium commemorant. Pherecydes apud Scholiastam Euripidis Alc. 1 παρὰ τὸν Ἀδμήτου ἔρχεται Ἀπόλλων θητεύων ἐνιαυτόν. Plutarchus Erot. p. 761 d. Ἀπόλλωνα μυθολογοῦσιν ἑραστὴν γενόμενον Ἀδμήτῳ παραθητεῦσαι εἰς ἐνιαυτόν. Panyasis apud Clementem Alex. Protr. p. 22 d. ἀνδρὶ παρὰ θνητῷ θητευσέμεν εἰς ἐνιαυτόν. Clemens Alex. Strom. 1 p. 382 Sylb. καὶ Ἀδμήτῳ θητεύων εὐρίσκεται σὺν Ἡρακλεῖ μέγαν εἰς ἐνιαυτόν.

X 448 = 339, 6.

Τὴν δὲ δύναμιν τὴν Ἐρετριέων, ἣν ἔσχον ποτέ, μαρτυρεῖ ἡ στήλη, ἣν ἀνέθεσαν ποτε ἐν τῷ ἱερῷ. Alterum ποτέ delendum videtur ut ex prioribus per errorem repetitum. Sed ἀνέθεσαν sanum videtur, nec scribendum quod Casaubonus in libris esse falso dicit ἀνέστησαν. Sane hoc meliorum scriptorum usus postulabat, sed ἀνέθηκε iterum habes lib. 17 p. 791 τοῦτον (τὸν πύργον) ἀνέθηκε Σώστρατος Κνίδιος. Adde titulum apud Ignarum de Pal. Neap. p. 301 ἀνέθηκαν τὸ τειχίον.

X 448 = 340, 4.

Τὸ μὲν οὖν πλέον ὠμολόγουν ἀλλήλαις αἱ πόλεις αὐ-
ται (Chalcidem et Eretriam dicit), περὶ δὲ Ἀηλάντου δι-
νεχθεῖσαι οὐδ' οὕτω τελέως ἐπαύσαντο, ὥστε τῷ πολέμῳ
κατὰ αὐθάδειαν δρᾶν ἕκαστα, ἀλλὰ συνέθεντο ἐφ' οἷς
συστήσονται τὸν ἀγῶνα. Huius quoque loci sententia,
ut mihi quidem videtur, duplici lacuna obscurata est, qua-
rum alteram post δινεχθεῖσαι, alteram post ἐπαύσαντο
indicandam puto. Hoc enim haud dubie scriptor dicere
voluit, magnam omni tempore fuisse Eretriensium et Chal-
cidensium concordiam, quam ne tum quidem, cum de Le-
lanto contenderent, eo usque turbatam fuisse, ut pro
arbitrio bellum gererent. Quae in hunc ferme modum
extulerit scriptor: περὶ δὲ Ἀηλάντου δινεχθεῖσαι [ἐπο-
λέμουν μὲν ἀλλήλοις, ἀλλ' ἐπὶ μικρόν,] οὐδ' οὕτω τελέως
ἐπαύσαντο [ὁμονοοῦντες], ὥστ' ἐν τῷ πολέμῳ etc.

X 448 = 340, 9.

Καὶ γὰρ δὴ καὶ τῶν πολεμικῶν ἐθῶν καὶ τῶν ὀπλι-
σμῶν οὐδὲν οὔτ' ἐστὶν οὔτ' ἦν ἔθος. Pro οὐδὲν codd.
οὐθὲν vel οὔθ' ἐν. Scribendum erat potius οὐχ ἐν οὔτ'
ἐστὶν οὔτ' ἦν ἔθος. Ita carere licet Corais coniectura,
qui καθεστηκὸς post ἔθος addi volebat. Praeterea etiam
ἐθῶν corruptum videtur, quamquam id fortasse excusan-
dum est in huius loci scriptore, quem non Strabonem esse
verissime mihi intellexisse videtur Kramerus. In postrema
parte, ὁ κοντὸς ἀμφοτέρως τὰς χρείας ἀποδίδωσι — καὶ
γὰρ συστάδην καὶ κοντοβολούντων; item aliquid excidit.
Sententia requirit: καὶ γὰρ συστάδην [μαχομένων ἐστὶ] καὶ
κοντοβολούντων.

X 449 = 341, 20.

Postquam scriptor de armis bellicae genere, quo Eu-
boenses utuntur, exposuit eosque αἰχμητὰς et δορυφό-

ρους esse ex Homero docuit, subito inferuntur haec: περιφέρεται δὲ καὶ χρησμὸς ἐκδοθεὶς Ἀλγιδῶσιν·

ἵππον Θεσσαλικήν, Λακεδαιμονίαν τε γυναῖκα,

ἄνδρας θ', οἱ πίνουσιν ὕδωρ ἱερῆς Ἀρεθούσης.

τοὺς Χαλκιδέας λέγων ὡς ἀρίστους· ἐκεῖ γὰρ ἡ Ἀρεθούσα.

Atqui in oraculo illo nihil inest, quo fides concilietur iis, quae de armatura Euboensium disputavit scriptor. Itaque omnia ista ab interpolatore profecta existimarem, nisi idem illud oraculum eiusdem rei probandae causa allatum viderem a Schol. Veneto ad Iliad. β' 543, sed sic: αἰχμηταὶ] καὶ ὁ χρησμὸς οὕτως περὶ αὐτῶν ἄνδρες δουριμάχοι ναίουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης'. ἦν δὲ παρ' αὐτοῖς αἰσχρὸν τὸ τοξεύειν. Hinc suspicari licet, ut priores oraculi illius versus non sine insigni scripturae discrepantia afferuntur in Anthol. Pal. 14, 73. Schol. Theocriti Id. 14, 48 aliisque, ita etiam eorum versuum, de quibus hic agitur, aliam apud alios formam fuisse, atque in his etiam hanc, ut verbis

ἄνδρας θ' οἱ πίνουσιν ὕδωρ ἱερῆς Ἀρεθούσης,

alius versus additus esset, quo ipsum illud quod Strabo et scholiasta Homericus volunt, probaretur; exempli causa pono hoc:

δουριμάχους, κρατερῆσι πεποιθότας ἐγχείησιν.

Hoc nisi sumas, nil relinqui video nisi ut totum illud de oraculo eliminandum dicas, quamquam hoc, ut dixi, propter illum cum scholiasta Homeri consensum parum probabilitatis habet. Ceterum de bellico Chalcidensium apparatu conferendus est poeta incertus (Com. Graec. vol. 2 p. 870) apud Zenobium Cent. 6, 50 Chalcidenses dicens ἀνθῆσαι δόρασιν τε καὶ πλήθει τετρώρων ἀρμάτων.

X 449 = 342, 1.

Εἰσὶ δὲ νῦν Εὐβοῖται ποταμοὶ Κηρεὺς καὶ Νηλεὺς.

Haec vitii suspecta sunt propter νῦν, in quo critici, quoad sciam, non haeserunt; nec *Εὐβοίτης* mihi sine offensione erat. Itaque fuit cum corrigendum putarem εἰσὶ δ' ἐν *Εὐβοίᾳ*. Sed *Εὐβοίτης*, indicante Dindorfio in Thes. Parisiensi, est etiam apud Libanium Epist. 445. Itaque vide an scribendum sit εἰσὶ μὲν οὖν. *EICIAENYN* non multum differt ab *EICIMENOYN*. In sequentibus (342, 7) nescio an scribendum sit: περὶ Ἑδεσσαν ἔμειναν, καὶ συμπολεμήσαντες τοῖς ὑποδεξαμένοις ἔκτισαν πόλιν Εὐβοίαν, transposita particula καί, quae vulgo ante ἔκτισαν legitur. Nisi forte *συμπολιτεύσαντες* scribendum est.

X 450 = 345, 9.

Ἐχει δὲ καὶ ἡ Αἰτωλία ὄρος μέγιστον μὲν τὸν Κόρακα, συνάπτοντα τῇ Οὔτῃ, τῶν δ' ἄλλων ἐν μέσῳ μὲν μᾶλλον τὸν Ἀράκυνθον. Ita recte correxerunt viri docti librorum scripturam μαλαόν. Sed restat corruptum μὲν, cui si quando nihil respondet, oppositio per se intelligitur, quod hic secus est. Scribendum videtur: τῶν δ' ἄλλων, ἐν μέσῳ μὲν[τοι] μᾶλλον, τὸν Ἀράκυνθον.

X 452 = 348, 6.

Τὴν Νήριτον μετωνόμασαν Λευκάδα, ἐπώνυμον δοκῶ μοι τοῦ Λευκάτα· πέτρα γάρ ἐστι λευκὴ τὴν χροάν, ὡς ἐντεῦθεν τοῦνομα λαβεῖν. In his δοκῶ μοι nihil habet insolentiae. Cf. Menander in Fragm. Com. vol. 4 p. 88 ὅλην ἐπίνομεν τὴν νύκτα καὶ σφόδρ' ἄκρατόν μοι δοκῶ. Clearchus ibid. p. 564 ὃν αὐτὸς ἐποίησεν ὁ Μάρων μοι δοκῶ. Anonymus ib. p. 691 ἐπὶ Θήβας ἐστράτευσάν μοι δοκῶ. Nec Menandri versus a Strabone allatos suspectos habeo ne ab aliena manu intrusi sint, praesertim si scribas: ῥῖψαι πέτρας ἀπὸ τηλεφανοῦς ἄλμα κατ' εὐχὴν σὴν δέσποτ' ἀναξ, quae egregia est Angli nescio cuius emen-

datio pro ἀλλά. Ad ἄλλα ῥῖπαι compares quod Euripides Phoen. 643 dixit πέσημα δεικνύν. Iam vides perfectam esse et absolutam Menandreorum, ut a Strabone laudantur, sententiam, falsusque haud dubie Bentleius est, qui ex Hesychio addiderit in fine verba: εὐφημείσθω τέμενος πέρι Λευκάδος ἀκτῆς. Ceterum quae de saltu Leucadio scriptor narrat lectu sane dignissima, male tamen divellunt ea, quae de nomine Leucadiae dicere instituit, ut non immerito conicias quae in fine sectionis nonae leguntur p. 349, 6, inde a verbis ὁ δὲ τὴν Ἀλκμαϊονίδα γράφας, in finem sectionis octavae p. 348, 8 post ἐντεῦθεν τοῦνομα λαβεῖν transponenda esse.

X 456 = 355, 16.

Τὸ μὲν γὰρ (Dulichium dicit) Ἐπειοὶ κατεῖχον, τὴν δὲ Κεφαλληνίαν ὅλην Κεφαλλῆνες καὶ [οἱ μὲν] ὑπὸ Ὀδυσσεῖ, οἱ δ' ὑπὸ Μέρητι. Ita haec ad Casauboni mentem edita sunt, libris οἱ μὲν omittentibus. Mihi multo credibilius videtur abundare quae innumeris locis Straboni a librariis obstrusa est, particulam καὶ, quam addendum esse οἱ μὲν. Cf. quae supra diximus ad 4 p. 193.

X 465 = 372, 6.

Καὶ ἡμῖν οὖν συγγνώμη καὶ οὐ δυσχεραίνειν δεῖ. Pro συγγνώμη cod. habet συγγώμην, in quo recte Kramerus infinitivum latere existimat; sed quod conicit συγγνωῖναι, habet aliquid offensionis propter aoristum praesenti iunctum, quamquam similia passim legi me non fugit. Fortasse addendum est quod post συγγνώμην facili lapsu excidit νέμειν. Cf. lib. 9 p. 398 τῇ δὲ πόλει συγγνώμην ἔνεμεν, et Pausanias lib. 2, 27, 4 οὐκ ἤξιον νέμειν τῷ πατρὶ συγγνώμην.

X 465 = 372, 18.

Ἀρχέμαχος δ' ὁ Εὐβοεύς φησι τοὺς Κουρήτας ἐν Χαλκίδι συνοικῆσαι, συνεχῶς δὲ πολεμοῦντας κτέ. Verbi συνοικῆσαι quae hoc loco vis esse possit, non intellego, cum de partita Curetum habitatione in praecedentibus nullum verbum legatur. Videtur librarius ad sequens συνεχῶς aberrasse, Strabo autem οἰκῆσαι scripsisse, ut citat schol. Lips. ad Hom. *ι* 529. De Archemacho non poenitebit legisse Bernhardyn ad Dionysii Per. p. 987.

X 466 = 374, 17.

Τῶν δὲ συγγενεῖς ἀλλήλων καὶ μικρὰς τινὰς αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους διαφορὰς διαστελλομένων. Hae frustra, ut mihi quidem videtur, in vitii suspicionem adducta sunt a criticis, qui fere κατὰ pro καὶ et διαστελλομένους pro διαστελλομένων scribi voluerunt: ad τῶν δὲ ex praecedentibus assumendum ἀποφαινόντων, διαστέλλεσθαι autem activo sensu accipiendum, ut passim apud Strabonem, velut lib. 8 p. 369 τὴν ὁμωνυμίαν τοῖς ἐπιθέτοις διαστέλλεται.

X 467 = 377, 6.

Ἡ τε γὰρ ἄνεσις τὸν νοῦν ἀπάγει ἀπὸ τῶν ἀνθρωπικῶν ἀσχολημάτων, τὸν δὲ ὄντως νοῦν τρέπει πρὸς τὸ θεῖον. Haec postrema verba variis tentata coniecturis equidem eliminanda potius arbitror quam emendanda. Certius est in sequentibus l. 17 scribendum esse εἴ τις ἔκπτωσις πρὸς τὸ χεῖρον γεγένηται, pro edito γένηται. Nusquam noster ei coniunxit cum subiunctivo, qui ne ad sententiam quidem hoc loco ferri potest.

X 469 = 381, 1.

Εὐριπίδης τε ἐν ταῖς Βάχχαις τὰ παραπλήσια ποιεῖ,

τοῖς Φρυγίοις ἅμα καὶ τὰ Λύδια συμφέρων διὰ τε Ὀμη-
ρον. Mira commenti sunt viri docti ut postremis ali-
quam sententiam elicerent. Scribendum διὰ τὸ ὁμορρον.
In Pindari fragmento quod proxime antecedit, cum libri
pro ῥόμβοι habeant ῥοίμβοι, id potius ῥύμβοι scribendum
videtur quam ῥόμβοι. V. ad Com. graec. vol. 2 p. 452.
Aliis tamen locis Pindarus altera forma usus est.

X 470 = 382, 18.

Καὶ ἐν Παλαμήδει φησὶν ὁ χορός οὐ σὺν Διονύσῳ
χωμᾶν, ὃς ἂν ἴδαν τέρεται σὺν ματρὶ φίλα τυμπάνων
ιάχχοις. Pro σὺν alii σάν, et pro χωμᾶν libri χομᾶν
et χομᾶνος, peiores χομῶν. Suspiciari possis χωμάζων,
nam χωμᾶν nihili est. Sed librorum lectiones contem-
planti fortasse ita scribendum videbitur:

οὐ σὺν Διονύσῳ,
κοινὰν ὃς ἂν ἴδαν
τέρεται σὺν ματρὶ φίλα
τυμπάνων ιάχχοις.

Κοινὰν Idam dicit utrique deo communem; nisi κοίλαν
malis, quemadmodum Corinthus κοιλαίνεσθαι dicitur pro-
pter convallium cava apud Strab. 8 p. 382.

X 470 = 384, 11.

Τῆς μὲν οὖν Κότυς τῆς ἐν τοῖς Ἡδωνοῖς Αἰσχύλος
μύμνηται καὶ τῶν περὶ αὐτὴν ὀργάνων. εἰπὼν γὰρ σεμνὰ
Κότυς ἐν τοῖς Ἡδωνοῖς, ὅρεια δ' ὄργαν' ἔχοντες, τοὺς
περὶ τὸν Διόνυσον εὐθέως ἐπιφέρει, ὁ μὲν ἐν χερσὶν βόμ-
βυκας ἔχων, τόρνου κάματον, δακτυλόδεικτον πίμπλησι
μέλος' etc. In priore fragmenti parte incertissima est
verborum ὅρεια δ' ὄργαν' ἔχοντες emendatio, quibus non-
dum exstitit qui probabilem curam adhiberet. Mihi ista
loco suo mota et aut cum sequentibus Strabonis verbis

coniungenda videntur in hunc modum: τοὺς περὶ τὸν Διόνυσον εὐθὺς ἐπιφέρει ὄρεια (libri ὄρια) ὄργανα ἔχοντας, aut cum altero fragmento Aeschyli copulanda: οὐ-
ρεια δ' ἂν' ὄργαν' ἔχοντες, ὁ μὲν ἐν χερσὶν etc. Pro δα-
κτυλόδεικτον scribendum δακτυλόδικτον, quod iam aliis, si
recte memini, in mentem venit. In postremis versibus no-
tabile est τυπάνον εἰκῶν, quò sensu imaginem dicunt
etiam scriptores latini. Notum illud Horatii Vaticani
montis imago, et recinet iocosa nomen imago. Cf.
Varro de RR. 3, 16, 12 ubi non resonant imagines.

X 471 = 387, 5.

Ἡσίοδος μὲν γὰρ Ἐκατέρῳ καὶ τῆς Φορωνέως θυγα-
τρὸς πέντε γενέσθαι θυγατέρας φησὶν. In his non modo
Ἐκατέρῳ corruptum est, sed excidit etiam nomen filiae
Phoronei, sive ea Niobe fuit sive Cerdo. Illud qui emen-
dare volent, reputent quaeso primam corrupti nominis
partem esse posse praepositionem, e. c. ἐξ Κατρέως. Nio-
bae nomen autem quam facili errore inter καὶ et τῆς ex-
cidere potuerit, in promptu est. Catreum exempli caussa
posui, bene gnarus hoc nomen maxime ad Creticas perti-
nere fabulas. Confer tamen Apollodori Bibl. 2, 1, 4. Mox
ubi nunc legitur ὁ τὴν Φορωνίδα γράψας, pro γράψας
libri habent στέψας, quod vide an potius ε συντάξας de-
pravatum sit.

X 473 = 390, 7.

Πιθανὸν δὲ φησιν ὁ Σκῆψιος Κουρήτας μὲν καὶ
Κορύβαντας εἶναι τοὺς αὐτοὺς, [Κουρήτας δὲ λέγεσθαι,]
οὐ πρὸς ἐνόπλιον ὄρχησιν ἦθεοι καὶ κόροι τυγχάνουσι
παρειλημμένοι καὶ Κορύβαντας δὲ ἀπὸ τοῦ κορύπτοντας
βαίνειν [καὶ] ὀρχηστικῶς, οἷους (vulgo οὖς) καὶ βητάρμο-
νας λέγει ὁ ποιητής. Ita fere depravatissimum locum
redintegrandum puto. In sequentibus l. 18 nec paren-

thesis necessaria, nec ante καὶ inserendum αἶ, neque lacunae suspicio. Omnes Idae montis ἐσχατιᾶς deorum matri sacras esse dicit. De καὶ πᾶσαι cf. *Analecta Alex.* p. 223.

X 474 = 393, 10.

De magnitudine et ambitu Cretae insulae disserens Sosicratem dicit ἀφορίζεσθαι μήκει μὲν πλειόνων ἢ διαχιλίων σταδίων καὶ τριακοσίων, πλάτει δὲ ὑπὸ τὸ μέγεθος, ὥσθ' ὁ κύκλος κατὰ τοῦτον γίνοιτ' ἂν πλεον ἢ πεντακισχίλιοι στάδιοι. Impeditissima verba Kramerus ita expedire conatus est, ut in ὑπό, pro quo in B οὐπω scriptum est, numerum τριακοσίων latere, sequentia autem τὸ μέγεθος ex margine recepta esse, ubi addita fuerint ad argumentum indicandum. De numero assentior, minus de reliquis, quae mihi artificiosius excogitata videntur. Strabo fortasse scripserat πλάτει δὲ ὑ ὅπου τὸ μέγιστον, vel ὅπου ὅτι μέγιστον, quale quid etiam res ipsa mihi exigere videtur; mirum enim in modum variat Cretae insulae latitudo.

X 476 = 399, 7.

Exposita Ephori disputatione de Minoe sic pergit: ταῦτα δ' εἰπόντος, οἱ ἀρχαῖοι περὶ αὐτοῦ πάλιν ἄλλους εἰρήκασιν λόγους — ὡς τυραννικός τε γένοιτο καὶ βίαιος καὶ δασμολόγος, τραγωδοῦντες τὰ περὶ τὸν Μινώταυρον. Pro ἀρχαῖοι fortasse Ἀθηναῖοι scribendum est, et τραγωδοῦντες proprio sensu sumendum. In sequentibus verbis, ὅταν φῇ ὅτι πρῶτον Μίνωα τέκε Κρήτη ἐπίουρον, Iovis nomen desidero, quod post ὅτι addiderim ex Iliad. 13, 450. Ibidem post ὑπὲρ inserendum videtur δέ.

X 478 = 402, 10.

In iis quae hic de Leucocoma et Euxyntheto narran-

tur aptum sententiarum connexum, quem merito desiderat Kramerus, ita facillima mutatione restituere licebit: ἐκ δὲ Λεβήνος ἦν Λευκοκόμας τε καὶ ὁ ἐραστὴς αὐτοῦ Εὐξύνθετος, οὗς ἱστορῶν Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ ἔρωτος λόγῳ, ἄθλων ὣν ὁ Λευκοκόμας τῷ Εὐξύνθετῳ προσέταξεν ἕνα φησὶν εἶναι τοῦτον. Praeter interpunctionem hic nil mutatum est nisi quod ἱστορῶν scripsi, pro quo libri ἱστορεῖ habent; quamquam possis etiam hoc servato in sequentibus φήσας scribere pro φησί.

X 479 = 405, 4.

Τὸν τοὺς καθαρμὸς ποιήσαντα διὰ τῶν ἐπῶν Ἐπιμενίδην. In articulo ante ἐπῶν, qui nonnihil offensionis habet, latere videtur numerus versuum, quibus poema de expiationibus constabat, e. c. διὰ [χιλ]ίων, vel διὰ [δισχιλ]ίων.

X 479 = 405, 11.

Τοῦ ποιητοῦ τὸ μὲν ἐκατόμπολιν λέγοντος τὴν Κρήτην, τὸ δὲ ἐνενηκοντόπολιν. Pro τὸ μὲν et τὸ δέ scribendum videtur τότε μὲν et τότε δέ. Ita innumeris locis Strabo locutus est, nunquam τὸ μὲν τὸ δέ dixit; quamquam in eiusmodi rebus cautum esse decet; complura enim Strabo habet ἅπαξ λεγόμενα. Ita constanter ille dicit κατέχειν χώραν, at semel tamen usus est rariore dicendi genere κατέχειν χώρας. V. ad lib. 13 p. 611. Ex eodem genere est ὀφρύς masculine dictum lib. 6 p. 273, ubi vide quae annotavimus; θέμις indeclinabile lib. 15 p. 712; λαγάνειν cum tertio casu coniunctum lib. 9 p. 443 cll. Heckero ad Anthol. p. 395.

X 480 = 406, 12.

Οὐ γὰρ δήπου Ὀδυσσεὺς μὲν ἔγνω τὸν ἀφανισμόν τῶν πόλεων — ὁ δὲ καὶ συστρατεύσας τῷ Ἰδομενεὶ καὶ

συνανασωθεῖς οὐκ ἔγνω τὰ συμβάντα οἴχοι αὐτῶ [οὔτε] κατὰ τὴν στρατείαν οὔτε τὴν ἐπάνοδον τὴν ἐκεῖθεν; ἀλλὰ μὴν οὐδὲ μετὰ τὴν ἐπάνοδον. Priora non sunt per interrogationem efferenda, siquidem verba οὐκ ἔγνω suspensa sunt a superioribus οὐ γὰρ δῆπου. Hoc igitur dicit: neque enim dicemus Ulixem quidem scivisse, Nestorem autem non scivisse. Eadem orationis forma, qua Plato frequenter usus est, ne a Strabonis quidem usu aliena est, ut lib. 1 p. 35 οὐ γὰρ ἐν μὲν τοῖς κατὰ τὴν Ἑλλάδα τόποις ὁράται φερομένη ἡ γέρανος ἐπὶ τὴν μεσημβρίαν, ἐν δὲ τοῖς κατὰ τὴν Ἰταλίαν οὐδαμῶς. lib. 12 p. 549 οὐ γὰρ νῦν μὲν δυνατόν γέγονεν ἐκ Χαλύβων Χαλδαίους λεχθῆναι, πρότερον δ' οὐκ ἐνῆν ἀντὶ Ἀλύβων Χάλυβας. ibid. p. 553 οὐ γὰρ διὰ σημείων μὲν τοὺς νομάδας εἶρηκε, Σκύθας δὲ οὐκ εἶπε. Tum ut οὔτε αὐτὴν ἐπάνοδον haberet quo referatur, critici alterum οὔτε de coniectura intulerunt. Praeterea, cum nescio quid putidi habeat distinctio inter κατὰ et μετὰ τὴν ἐπάνοδον, post alterum οὔτε addendum suspiceris μετά. Vides igitur pluribus opus esse mutationibus, ut sua istis constet ratio. Quare nescio an haec potius via ineunda sit, ut verba κατὰ τὴν στρατείαν οὔτε τὴν ἐπάνοδον τὴν ἐκεῖθεν, utpote et superioribus (l. 7) repetita, omittantur: nullam enim probandi vim habent, ac potius obscurant scriptoris sententiam. Ceterum non iniuria viri docti Nestoris nomen desiderant: at male id post ὁ δὲ addunt. Debebant certe Νέστωρ δὲ ὁ καὶ συστρατεύσας. Quamquam vereor ne supra potius, ubi nunc legitur ὁ δὲ ποιητής, olim scriptum fuerit ὁ δὲ Νέστωρ.

X 480 = 407, 12.

Διόπερ τοὺς μὲν παῖδας εἰς τὰς ὀνομαζομένας ἀγέλας κελεῦσαι φοιτᾶν, τοὺς δὲ τελείους † ἐν τοῖς συσσιτίοις, ἃ

καλοῦσιν ἀνδρεῖα * συσσίτια *, ὅπως τῶν ἴσων μετάσχοιεν τοῖς ἐνπόροις οἱ πενέστεροι. Ex appictis crucibus et stellulis vides quantas viri doctissimi dubitationes de lectionis sinceritate moverint: eas autem nullas esse intelleges, si pro συσσίτια lenissima mutatione reposueris συσιτεῖν.

X 481 = 408, 3.

In verbis οὗς Θάλητα ἀνευρεῖν, recte Kramerus tuetur hanc nominis formam, qua praeter Strab. p. 410, 19 etiam usus est Pausanias Att. 14, 4. Obiter moneo apud Suidam v. Θαλήτας, qui Thaletae ποιήματα τινα μυθικά assignat, pro μυθικά, quo nihil a Thaletae poesi fingi potest magis alienum, legendum videri μελικά.

X 482 = 410, 4.

Παρ' Ἀλκμᾶνι γοῦν οὕτω κείσθαι. Apud Cretenses ἀνδρείων nomen adhuc vigere dicit, apud Spartanos autem obsolevisse. Crediderim δ' οὖν scribendum esse pro γοῦν. Contra p. 417, 1 γοῦν scribendum pro δ' οὖν. In Alcmanis versibus ἀνδρείων rectius puto quam ἀνδρείων.

X 483 = 413, 4.

Ταῦτα μὲν τὰ κατὰ νόμον δῶρα· καὶ ἄλλα πλείω καὶ πολυτελεῖ. Recte Groskurdum de his sensisse ostendit particula μὲν, cui nihil respondet. In sequentibus verbis τοῖς δὲ καλοῖς τὴν ἰδέαν καὶ προγόνων ἐπιφανῶν ἐραστῶν μὴ τυχεῖν αἰσχροῦν, recte quidem αἰσχροῦν, quod libri omittunt, addiderunt critici, sed ponendum id potius ante ἐραστῶν.

X 484 = 414, 11.

Thera insula memorata sic pergit: λέγει δὲ καὶ Καλ-

12 *

λίμαχος τοτὲ μὲν οὕτως *Αιγλήτην Ἀνάφην τε Λακωνίδι γείτονα Θήρα'* τοτὲ δὲ τῆς Θήρας μνησθεὶς *μήτηρ εὐ-ίππου πατρίδος ἡμετέρης'*. Cum his si comparaveris quae leguntur lib. 1 p. 46 ὦν ἓνια καὶ Καλλίμαχος ἐπισημαίνεται, τοτὲ μὲν *Αιγλήτην Ἀνάφην τε Λακωνίδι γείτονα Θήρη'* λέγων — τοτὲ περὶ Κόλχων etc. sua sponte subnascitur suspicio, quae ex decimo libro attuli ex margine illata esse. Alterum Callimachi fragmentum glossator ex lib. 17 p. 837 petiit. Etiam in sequentibus verba ἢ τε *Ἀνάφῃ* delenda suspiceris.

X 485 = 417, 1.

Ἀρτεμίδωρος δ' οὖν διαριθμεῖται περὶ τῆς Ἑλένης εἰπὼν ὅτι — μέχρι Σουνίου παράκειται· ἀπὸ ταύτης γάρ, φησὶν, αἱ καλούμεναι Κυκλάδες εἰσὶν. Pro δ' οὖν scribendum esse γοῦν supra monui; tum ante διαριθμεῖται excidisse iε verissime coniecit Coraes. Praeterea malim περὶ [γάρ] τῆς Ἑλένης — παράκειται, ἀπὸ ταύτης, φησὶν, αἱ καλούμεναι Κυκλάδες εἰσὶν.

X 486 = 417, 17.

Ἀηλοῖ δὲ τὰς ἀπορίας αὐτῶν καὶ Ἀρατος ἐν τοῖς κατὰ λεπτόν

ὦ Ἀητοῖ, σὺ μὲν ἢ με σιδηρεῖη Φολεγάνδρῳ,

δειλή, ἢ Γνάρφ παρελεύσεαι αὐτίχ' ὁμοίη.

Mirus sane et mihi quidem vix explicabilis Aratei carminis titulus est τὰ κατὰ λεπτόν; nec vero quidquam hic corrupti esse docet Arati vita ed. Buhl. p. 433, ubi recensitis Arati scriptis *) haec inferuntur: καὶ κατὰ λεπτόν ἄλλα. Receptum dicendi usum si sequimur, τὰ κατὰ

*) In his non comparet carmen Χάρμιτες inscriptum, cuius memoriam unus servavit Ptolemaeus Heph. apud Photium Bibl. p. 531, 14 καὶ Ἀρατὸς φησιν ἐν Χάρμιτων πρώτῃ τέλει.

λεπτόν carmina esse possint subtiliter et accurate elaborata. In hunc fere sensum ipse Strabo dixit lib. 17 p. 787 ἐδέησε δὲ τῆς ἐπ' ἀκριβὲς καὶ κατὰ λεπτόν διαιρέσεως, et Cicero Epist. ad Attic. 2, 18, ne forte quaeras κατὰ λεπτόν de singulis rebus. Sed praestat doctiorum hominum expectare sententiam. Interim hoc unum addo; memini enim nescio quem scriptorem citari aliquibi ἐν τοῖς κατὰ βραχύ, quod non multum differret ab Aratei carminis titulo; sed neque scriptoris illius nunc recordor nec loci, quo eum citatum reperi. Nec magis quaerere nunc vacat, num ad disceptandam hanc causam pertineat λεπτολογία Arati celebrata ab Callimacho Epigr. 26. De fragmento autem illo si quaeris, fatendum est, ut nunc scriptum est, intellegi non posse. Primo versu libri fluctuant inter σὺ μένη με, σὺ μένεις με, σὺ μὲν οἶμαι, altero versu omnes habent ὁμοίην, pro δειλὴ unus δειλὴν. Suspicabar;

ὦ Ἀητοῖ, σὺ μὲν οὐ με σιδηρεῖν Φολεγάνδρῳ
ἢ δειλῇ Γυάρῳ παρελεύσεαι αὐτίχ' ὁμοίην.

Quae Deli insulae verba esse mihi fingebam Latonam obtestantis, ut partum apud se deponat, quod ni faciat, Pholegandro et Gyaro se similem fore. Quod altero versu scripsi ἢ δειλῇ Γυάρῳ, satis certum videbitur reputanti qua causa Strabo Arati versus attulerit.

X 486 = 418, 11.

Ῥήναια δ' ἔρημον νησιδίον ἐστὶν ἐν τέτρασι τῆς Δήλου σταδίοις. Post Δήλον excidisse videtur διέχον. Vix enim recte dicas genetivum similiter usurpari lib. 9 p. 436, quo de loco suprā diximus. Pro τέτρασι malim τέτταρσι. Ῥήνεια pro Ῥήναια scribendum esse recte statuit Lobeckius Paral. p. 302. In sequentibus pro Κορησία reponendum Κορησία, ut in libris aliquot legitur. Ita enim hoc nomen scribitur in titulis apud Boeckhium Oec. Att. 2 p. 349.

X 487 = 419, 17.

Σῦρος δ' ἐστὶ (μηκύνουσι τὴν πρώτην συλλαβὴν) ἐξ ἧς Φερεκύδης. Non placet haec distinguendi ratio, nisi post μηκύνουσι inseratur δέ. Sed μηκύνουσι dativus esse potest, ut lib. 9 p. 405 ὁ καλούμενος Ἴσος συστέλλοντι τὴν πρώτην συλλαβὴν. In Thesouro L. Gr. Parisiensi v. Σῦρος citatur Σῦρος δ' ἐστὶ μηκύνουσα. In sequentibus, ubi de Mycono insula agitur, non tentandam puto librorum lectionem τῶν γιγάντων τοὺς ὑστάτους. Cf. 6 p. 281, ubi eodem sensu habes τοὺς περιλειφθέντας τῶν γιγάντων.

X 488 = 421, 16.

Ἐνδοξον δὲ καὶ τὸ ἐν αὐτῇ ὄρος ὁ Κερκετεὺς μᾶλλον τῆς Ἀμπέλου· αὕτη δ' ὑπέρκειται τῆς Σαμίων πόλεως. Agit scriptor de Icaria insula. Cerceteus autem et Ampelus non Icariae, sed Sami montes sunt notissimi, ex quo liquido intellegitur eos h. l. a Strabone commemorari non potuisse. Adde quod ea quae de mari Icario ceterisque continuo sese excipientibus maribus h. l. tradit scriptor, parum commode verbis istis interrumpuntur. Hinc mihi quidem non dubitandum videtur, quin ex margine irrepserint, ubi a lectore ad rem de qua agitur parum attento adscripta fuerunt.

XI 491 = 426, 15.

Ἐπεὶ δ' ἐν τῷ τοσούτῳ πλάτει τοῦ ὄρους (Taurum montem dicit) ἀπολαμβάνεται τινὰ ἔθνη — τὰ μὲν πλεονάζοντα τοῖς προσβόρροις ἐνταῦθα ταχέον, τὰ δ' ἐν τοῖς νοτίοις εἰς τὰ νότια. Suo iure critici plerique πλεονάζοντα corruptum esse dixerunt; nec tamen probari potest quod cod. D inter versus a m. sec. habet πλησιάζοντα. Non enim de populis, qui propinqui sunt borealibus

Tauri partibus, sed qui in borealibus partibus versantur, scriptor loquitur. Iam cum in eodem libro, docente Kramero, alius verbi vestigia extent, nimirum literae λαζ, sic ut reliquae syllabae deletae sint, non male, opinor, et ad sensum percommode conicias ἐπιπολάζοντα. Ita lib. 5 p. 220 Πελασγοί vocantur ἀρχαῖόν τι φῦλον κατὰ τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν ἐπιπολάσαν. Hoc reposito servari potest praepositio ἐν ante τοῖς νοτίοις, siquidem ἐπιπολάζειν recte cum praepositione coniungitur. V. Strabonem lib. 13 p. 61, I. Kr.

XI 494 = 432, 15.

Μέχρι πρὸς τὴν Κοροκονδάμην καὶ τὸ ἀντικείμενον αὐτῇ κωμίον τῆς Παντικαπαίων γῆς, ᾧ ὄνομα Ἀκρα, ἑβδομήκοντα σταδίων διειργόμενον πορθμῷ. In his ᾧ ex Corais coniectura additum est. Sufficit Ἀκραν scribere. Tum pro διειργόμενον fortasse praestat scribere διειργόμενα, sc. Κοροκονδάμην et κωμίον Ἀκραν.

XI 496 = 436, 26.

Εἶτα τὸν Πιτυοῦντα τὸν μέγαν. Num igitur etiam Πιτυοῦς μικρός esse ferebatur? Atqui hunc nec Strabo memorat nec alius quod sciam scriptor. Quare ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ e ΤΟΝΑΙΜΕΝΑ corruptum suspicor. Paulo supra l. 22 pro τοῦ Κριοῦ μετώπῳ nescio an debeat τῷ Κριοῦ μετώπῳ.

XI 498 = 439, 5.

Ἀγαθὴ δ' ἐστὶν ἡ χώρα (Colchica) καὶ καρποῖς πλὴν τοῦ μέλιτος — καὶ τοῖς πρὸς ναυπηγίαν πᾶσι· πολλὴν τε γὰρ καὶ φύνει καὶ ποταμοῖς καταχομίζει, λίνον τε ποιεῖ πολὺ καὶ κάνναβιν. Desiderari vocabulum ὕλην recte intellexit Coraes, cui tamen non assentior id post πολλὴν

loco particulae τε infercianti; melius Kramerus πολλήν τε γάρ ὕλην καὶ φύει etc. Fortasse tamen ipsum illud πολλήν ex ὕλην corruptum est. In sequentibus: καὶ γὰρ εἰς τοὺς ἔξω τόπους ἐπεκόμιζον, pro ultima voce malim ἐξεκόμιζον. Mox memorat Leucotheae fanum, olim opulentum, sed postea a Pharnace et Mithridate spoliatum; quibus subiciuntur haec: κακωθείσης γὰρ χώρας, νοσεῖ τὰ τῶν θεῶν οὐδὲ τιμᾶσθαι φιλεῖ, φησὶν Εὐριπίδης. Quae ad meum sensum ineptissime hoc loco inculcantur, quamquam ea ab ipso Strabone adiecta esse non praefracte negaverim.

XI 499 = 440, 16.

Περὶ δὲ τὴν Διοσκουριάδα ρεῖ ὁ Χάρης ποταμός. De Dioscuriade quae dicenda erant, iam supra Strabo exposuit conclusitque narrationem suam verbis: ταῦτα μὲν δὴ τὰ περὶ τὴν Διοσκουριάδα p. 438, 16. Quo magis mireris scriptorem eodem denuo redire. His si addideris particulam δέ ab editoribus demum adiectam esse ut aliquo vinculo haec cum ceteris connecterentur, non dubitabis quin haec de Charete fluvio, a nemine praeterea memorato, in marginem sint reicienda.

XI 499 = 441, 5.

Quae hoc loco de venenatis Soanum spiculis leguntur, cum ne sic quidem, ut a criticis conformata sunt, a Strabone, sanae mentis homine, scribi potuisse apertum sit, praestabit, opinor, quamvis corruptissimas librorum lectiones revocare.

XI 499 = 441, 11.

Καὶ δὴ καὶ ἡ γε Ἰβηρία καὶ οἰκεῖται καλῶς τὸ πλεον πόλεσι τε καὶ ἐποικίσις. Ita libri. Sed καὶ δὴ καὶ hic

quidem ferri non magis potest quam alterum καὶ ante οἰκεῖται. Nec tamen hoc delendum videtur, sed scribendum potius καὶ δὴ ἢ γε Ἰβηρία κατοικεῖται καλῶς. Cf. Sophocles OCol. 1008 τὰς Ἀθήνας ὡς κατῳκηνται καλῶς. Quae statim inferuntur verba, in iis aut cum Corae τὰς ante στέγας addendum est, aut quod malim τὴν ante τῶν οἰκήσεων delendum. Ibidem τὰλλα κοινὰ significat et caetera, quibus urbes instructae esse solent, publica aedificia.

XI 501 = 443, 22.

Ἐν μὲν καὶ πρῶτον (γένος) ἐξ οὗ τοὺς βασιλέας καθιστᾷσι κατ' ἀγχιστείαν τε καὶ ἡλικίαν τὸν πρεσβύτατον. Nescio an αἰὲν exciderit post καθιστᾷσι, sive potius post ἡλικίαν.

XI 501 = 444, 24.

Εἰς στόματα δώδεκά φασι μεμερίσθαι τὰς ἐκβολάς, τὰ μὲν τυφλὰ τὰ δὲ παντελῶς ἐπιγελῶντα καὶ μηδὲ ὕφορμον ἀπολείποντα. Virorum doctorum coniecturis accedat haec nostra, qua ἐπίπεδα ὄντα pro ἐπιγελῶντα scribendum arbitror: ἐπίπεδος de humili litore dixit incertus apud Bekkerum Anecd. gr. p. 1313 αἰγιαλὸς ἐπίπεδος καὶ ὀμαλός, de fluvio, cuius altitudinem iniectus agger depressit, scholiastes Theocriti Idyll. 1, 116 ἔχωσε τὸν ποταμὸν καὶ ἐπίπεδον ἐποίησε.

XI 502 = 445, 14.

Ἀνέαστον καὶ ταῦτα οὐδὲ σιδήρῳ τμηθεῖσαν. Groskurdus καὶ ταῦτα ante ἀνέαστον transponit, non improbane Kramero. Vulgatum ordinem tuetur ipse Strabo 2 p. 70 πρὸς δύο καὶ ταῦτα ἄνδρας συμφωνοῦντας ἀλλήλοις. Item lib. 6 p. 285 ἐν τοιαύτῃ καὶ ταῦθ' ὑποθέσει.

XI 510 = 461, 4.

Προϊόντι ἐπὶ τὴν ξω δεξιὰ μὲν ἐστὶ τὰ ὄρη. Pro δεξιὰ cum E habeat δεξιᾶ, Kramerus ἐν δεξιᾶ coniecit. Ac dubitatum est a viris doctis num δεξιᾶ sic sine praepositione dici possit, quam in rem L. Dindorfius attulit Diodorum Sic. 13, 110 δεξιᾶ ἔχοντες τὴν πόλιν, ubi scribi potest δεξιάν. Certius exemplum praebere videtur Strabo 11 p. 521 = 480, 18, ubi cum in iis quae proxime antecedunt ἐν δεξιᾶ et ἐν ἀριστερᾷ dixisset, sic pergit: δεξιᾶ δὲ ταῦτα ἀφείλς, ἀριστερᾷ δὲ τὴν Ἀχιλισιηνήν, quamquam haec quoque ad communem dicendi usum revocari possunt scribendo δεξιὰ et ἀριστεράν.

XI 515 = 470, 15.

Τὰ δὲ πεδία ποταμοῖς διαρρεῖται· ποτίζουσι δ' αὐτὰ τὰ μὲν τῷ Ἀρίῳ τὰ δὲ τῷ Μάργῳ. In his mirifice dictum est ποτίζουσι, quod grammatica ratio de incolis intellegi postulat. Cui incommodo haec medetur scriptura τὰ δὲ πεδία ποταμοῖς διαρρεῖται ποτίζουσιν αὐτά, τὰ μὲν τῷ Ἀρίῳ etc. Gravius affecta sunt sequentia: ὁμορεῖ δὲ ἡ Ἀρία τῇ Βακτριανῇ καὶ τὴν ὑποστᾶσαν ὄρει τῷ ἔχοντι τὴν Βακτριανήν, quorum certum remedium frustra circumspexi. Suspisor tamen in corrupto τὴν ὑποστᾶσαν Paropamisi montis nomen latere; nec ἔχοντι sanum videtur. Num διέχοντι fuit? In sequentibus urbes Asiae memorantur Ἀρτακάηνα καὶ Ἀλεξάνδρεια καὶ Ἀχαῖα, ἐπώνυμοι τοῖς κτίσασι. Ita libri meliores Ἀρτακάηνα, ceteri fere ἀρτάκακνα vel ἀρτάκνα vel ἀρτάκανα. Conditoris nomen fuit Ἀρτάκης, ex quo formari potest Ἀρτακηνή sive genere neutro Ἀρτακηνά. Quis autem est ille, qui Achaiam condidisse fertur, Achaeus?

XI 516 = 472, 11.

Ζαριάσπαν ἣν διαρρεῖ ὁμώνυμος ποταμὸς ἐκβάλλ-

λων εἰς τὸν Ὠξον. Ita libri, vulgo ἐμβάλλων. Sed ἐκβάλλειν non memini fluvium dici nisi in mare influentem. Itaque malim εἰσβάλλων.

XI 517 = 473, 6.

Οὐ πολὺν διέφερον τοῖς βίοις καὶ ἡθεσι τῶν νομάδων. Scribendum videtur ἔθεσιν. In sequentibus ex Onesicrito de canibus narrat scriptor, quibus veteres Bactriani capitulares senes devocandos obiecerint: *τρεφομένοις κυσὶν ἐπίτηδες πρὸς τοῦτο, οὓς ἐνταφιαστὰς καλεῖσθαι τῇ πατρῴᾳ γλώττῃ*. Quae percommode adhiberi possunt Sophocleis in Elect. 1480 de Aegistho canibus obiciendo: *κτεῖνε καὶ κτανὼν πρόθεε ταφεῦσιν, ὧν τόνδ' εἰκὸς ἐστι τυγχάνειν*. Nec alienum illud Gorgiae *γῦπας ζῶν τάρφρον* dicentis apud Longinum Subl. cap. 3, vel hoc Ennii Ann. 11, 34 de volturio, Metii corpus dilacerante, heu quam crudeli condebat membra sepulcro. Quem epilogum Strabo suae de ista Bactrianorum barbarie narrationi addit, multis laborat difficultatibus, quarum partem Kramerus felicissima emendatione sustulit, *Κείων* reponens pro *οικείῳ*. Pro *ποιεῖν* malim *ὑπονοεῖν* quam quod Tyrwhitto placuit *νοεῖν*. Praeterea ἦν post *εἰκὸς* delendum videtur. Set totius loci medela feliciorē manum requirit.

XI 518 = 474, 24.

Τὸν δὲ διὰ τῆς Σογδιανῆς ῥέοντα ποταμὸν καὶ Πολυτίμητον Ἀριστόβουλος, τῶν Μακεδόνων θεμένων, καθάπερ καὶ ἄλλα πολλὰ τὰ μὲν καινὰ ἔθεσαν τὰ δὲ παρωνόμασαν. Non sufficit quod Coraes posuit ποταμὸν καλεῖ Πολυτίμητον. Mihi in καὶ illud fluvii nomen latere videtur quo eum indigenae appellabant. Ante θεμένων excidisse τοῦνομα intellexit Casaubonus; facilius quidem

ὄνομα supplevit Kramerus, sed ex constanti usu scribendum τοῦνομα. Tum non sine offensione est καινὰ ἔθεσαν, pro quo ἔθεντο expectabam, praesertim cum θεμένων προæcedat.

XI 524 = 485, 12.

Ἀρταουάσδης, ὃν εἰκὸς ἐκεῖνος ἐπιβουλεύοντα αὐτῷ σύμβουλον ἐποιεῖτο. Non assentior iis qui εἰκὸς ex proximo ἐκεῖνος natum esse et delendum censent. Scribendum potius εἰκῇ, temere et inconsulto.

XI 528 = 492, 16.

Πολλάκις καὶ συνοδίας ὅλας τῶν ὁρῶν ἐν τῇ χιόνι καταπίνεσθαι, Non male Kramerus τῶν ὁρῶν ex præcedentibus repetitum ideoque delendum putat. Nisi præstat τῶν [ὁδοιπ]όρων scribere, vel cum Corae τῶν [ἐμπ]όρων. Quae sequuntur, ἔχειν δὲ καὶ βακτηρίας πρὸς τοὺς τοιοῦτους κινδύνους παρεξαίροντας — τοῦ διαμηνύειν τοῖς ἐπιούσιν ὥστε βοηθείας τυγχάνειν, ἀνορύττεσθαι καὶ σώζεσθαι, eorum nullam video syntaxin, nec apparet unde pendeant infinitivi ἀνορύττεσθαι καὶ σώζεσθαι. Apparebit vero, si inter κινδύνους et παρεξαίροντας inseras ἄς.

XI 528 = 493, 3.

Ἐν δὲ τῇ χιόνι βώλους πηγνυσθαι φασὶ κοίλας, περιεχούσας χρηστὸν ὕδωρ ὡς ἐν χιτῶνι, καὶ ζῶα δὲ ἐν αὐτῇ γεννᾶσθαι· καλεῖ δὲ σκώληκας Ἀπολλωνίδης, Θεοφάνης δὲ θριπας· κὰν τούτοις ἀπολαμβάνεσθαι χρηστὸν ὕδωρ, περισχισθέντων δὲ τῶν χιτώνων πίνεσθαι. In vermibus istis cossisve aquam contineri potabilem portenti simile est et nisi ab insipiente scribi non potuit. Ineptum etiam quod in prima loci parte legitur, glebas istas, quas in

nive gigni dicit, aquam continere ὡς ἐν χιτῶνι, tanquam in tunica, quasi usus ita tulisset, ut aqua in tunicis asservaretur. Has difficultates non video qua quis alia ratione tollere possit, nisi ut verbis περιεχούσας χρηστὸν ὕδωρ ὡς ἐν χιτῶνι, quae ex sequentibus male intellectis a sciolo addita sunt, in marginem reiectis, reliqua in hunc modum transponantur: ἐν δὲ τῇ χιτῶνι βώλους πηγνυσθῆναι φασὶ κοίλας, καὶ ταύταις *) ἀπολαμβάνεσθαι χρηστὸν ὕδωρ, περισχισθέντων δὲ τῶν χιτῶνων πίνεσθαι. Tunicas, χιτῶνας, dicit corticem seu crustam illarum glebarum glaciata. His demum inferuntur quae de animalculis istis nivalibus legimus καὶ ζῶα δὲ ἐν αὐτῇ γεννᾶται — θρῦπας, quarum genituram ex nive in sequentibus comparat cum bestiolis, quae ex igni nata veteres fabulantur, οἷαν τὴν τῶν κωνώπων ἐκ τῆς ἐν τοῖς μετάλλοις φλογὸς καὶ τοῦ φευσάλου. Eandem rem attigit Sextus Emp. Pyrrh. p. 11, 20 τῶν χωρὶς μίξεως γινομένων τὰ μὲν ἐκ πυρὸς γίνεται, ὡς τὰ ἐν ταῖς καμίνοις ζώοντα. Ita enim rectissime Bekkerus emendavit librorum scripturam ζώοντα. Narrabantur haec maxime de metallis Cyprii. Cf. Aristoteles AH. 5, 18. Plinius NH. 11, 36. Seneca Quaest. Nat. 5, 6.

XI 529 = 494, 10.

Artaxatorum, Armeniae urbis, situm ita describit: κεῖται δ' ἐπὶ χερρονησιάζοντος ἀγκῶνος, τὸ τεῖχος κύκλῳ προβεβλημένον τὸν ποταμὸν πλὴν τοῦ ἰσθμοῦ, τὸν ἰσθμὸν δ' ἔχει τάφρῳ καὶ χάρακι κεκλεισμένον. Haec nego intellegi posse, nisi post τεῖχος addatur quod facillime excidere potuit ἔχουσα.

*) Ita pro τοῖτους scripsi propter κοίλας. Sed fortasse κοίλους scribendum et τοῖτους revocandum. Etiam lib. 12 p. 577=581, 18 ex epit. Vat. receperim μικροὺς βώλους. Cf. 540=515, 14.

XI 529 = 496, 17.

Μέταλλα δ' ἐστὶ χρυσοῦ κατὰ τὰ Κάβαλλα, ἐφ' ᾧ Μένωνα ἐπεμψεν Ἀλέξανδρος μετὰ στρατιωτῶν, ἀνήχθη δ' ὑπὸ τῶν ἐγγχωρίων. De ἀνήχθη multae prostant sed parum felices criticorum coniecturae. Strabo scripserat ἀπήγχθη, strangulatus est. Κάβαλλα recte Kramerus ex codd. restituit pro Κάμβαλλα. Eiusdem nominis castellum in Lycaonia apud Iconium situm commemorat Cinnamus Hist. 2, 5.

XII 538 = 512, 6.

Πεδίον οἰκοῦντες λόφους ὑπερδεξίους ἔχον καὶ ἐμβελεῖς. Sententiam requirere οὐκ ἐμβελεῖς recte intellexerunt viri docti; nec tamen negationem hanc addiderim, vel pro καὶ rescripserim; corrigendum potius videtur ἐκβελεῖς, sive malis ἀνεμβελεῖς, quod compositum, quamquam alias non legitur, satis defenditur similibus, qualia sunt ἀνελλιπής ἀνενδεής, alia.

XII 542 = 522, 1.

Ἐξίησι, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, εἰς τὸν Εὐξείνιον καλεόμενον πόντον. Pro ἐξίησι libri ἔξεισι et ἐξίησι. Scribendum igitur ἐξίη et εἰς pro εἰς. Ipsa enim Herodoti verba afferri docet ionicum καλεόμενον.

XII 545 = 523, 14.

Ὁ δὲ Αἰγιαλὸς ἐστὶ μὲν ἡὼν μακρὰ πλειόνων ἢ ἑκατὸν σταδίων. Pro centenariio stadiorum numero Strabo maiorem videtur posuisse. Decem milia stadia ponit Schol. Apollonii Rhod. 2, 945 ἐστὶ γὰρ Αἰγιαλὸς σταδίων μυρίων κάμπαντι τὴν Κάραμβιν μέχρι Σινώπης, qui quidem etiam in eo dissentit a Strabone, quod Aegialium inter Carambin et Sinopen ponit, Strabo autem inter Amastrin et Carambin.

XII 545 = 524, 5.

Ἀρμένη ἐφ' ἣ παροιμιάζονται ὅστις ἔργον οὐδὲν εἶχεν Ἀρμένην ἐτείχισεν. Fefellit editores ineptissimum epitomatoris iudicium: ἔστι τὸ μέτρον λαμβικόν, quod pessimas coniecturas provocavit. Verissima librorum scriptura.

XII 549 = 531, 4.

Τοῖς δὲ θαλαττουργοῖς (βίος ἐστίν) ἐκ τῆς ἀλείας καὶ μάλιστα τῶν πηλαμύδων καὶ τῶν δελφίνων· ἐπακολουθοῦντες γὰρ ταῖς ἀγέλαις τῶν ιχθύων πιαίνονται τε καὶ εὐάλωτοι γίνονται. Haec postrema cum ad solos delphinos referenda sint, suspicari possis in prioribus scribendum esse: ἀλείας τῶν πηλαμύδων καὶ μάλιστα τῶν δελφίνων. In sequentibus si recte scripsi *δελεαζόμενους* (pro *δελεαζόμενοι οὓς*), quod recepit Kramerus, *μόνοι* quod statim post *οὓς* infertur, in *μὲν οὖν* mutari vix poterit; delendum potius videri potest, utpote ex ultimis syllabis participii *δελεαζόμενοι* natum. Fortasse igitur ita scribendum: *δελεαζόμενους οὖν οὗτοι κατακόπτουσι*. Nisi forte praestiterit: *εὐάλωτοι γίνονται διὰ τὸ πλησιάζειν τῇ γῇ προαλέστερον δελεαζόμενοι· ἄσμενοι οὖν κατακόπτουσι τοὺς δελφῖνας*.

XII 553 = 538, 4.

Ἐν τῇ Βαμωνίτιδι καὶ Πιμολίτιδι. Priori nomini substituendum est, quod iam Coraes commendavit, *Φαζαμωνίτιδι*. Pro *Πιμολίτιδι* autem scribendum *Πιμωλίσιτιδι*. Urbis enim nomen fuit *Πιμώλιστα* (Strab. 12 p. 562. Stephanus Byz. p. 523, 14), a quo si provinciae nomen formandum est, apertum est id non aliter formari posse quam *Πιμωλίσιτις* vel *Πιμωλισηνή*, quod habes p. 553, 17.

XII 554 = 540, 3.

Ἐκ πάντων δὲ τῶν τοιούτων δῆλόν ἐστι. Videntur haec mihi leviter corrupta esse. Fort. scribendum ἐκ πάντων δὲ [τούτων καὶ] τῶν τοιούτων, ut legitur 10 p. 464 ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα διακριβοῦν εἰώθαμεν, aliisque locis.

XII 555 = 541, 10.

Ὁ μὲν δὴ τοιοῦτος ἔλεγχος ψευδῆς ἐστίν, ὁ δ' ἀληθῆς, ὅταν δεικνύηται ψεῦδος λεγόμενόν τι. Ita nunc ex Corais coniectura editum est, cum libri recte habeant δεικνύται. Hanc enim coniunctivi formam, ab editoribus plerumque oblitteratam, cuius pauca quaedam e Platone et Luciano exempla Buttmannus attulit, ab antiquissimis inde scriptoribus ad novissimos usque in usu fuisse liquido demonstrari potest. Apud Homerum Odyss. ὦ, 87 sqq. haec leguntur:

ἤδη μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας
ἡρώων, ὅτε κέν ποτ' ἀποφθιμένον βασιλῆος
ζώννυνται τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα.

In quibus cum insolentissima sit particularum ὅτε κεν cum indicativo coniunctio, non dubium est quin critici ἐπεντύνονται scripturi fuissent, si ζώννυνται coniunctivum esse intellexissent. Homero proximus est Hesiodus Scut. 374 sqq.

ὥς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μέγалоιο
πέτραι ἀποθρώσκωσιν ἐπ' ἀλλήλαις δὲ πέσωσιν,
πολλὰ δὲ δρυῖς ὑπὶ κομοὶ πολλὰ δέ τε πεῦκαι
αἰγίριοι τε τανύρριζοι ῥήγνυνται ὑπ' αὐτῶν
ρίμφα κυλινδομένων.

Ubi mihi quidem non dubium est quin ῥήγνυνται pro coniunctivo habendum sit. Sequitur Hipponax, cuius hos versus posui in fragmentis Poet. Choliamb. p. 105:

οὐτ' ἀσκέρησι τοὺς πόδας δασείησιν
ἐκρηψας, ὥς μή μοι χίμετλα ῥήγνυνται.

Quae frustra olim attentavi, Nicolaus Damascenus Fragm. 68 p. 408 ed. Müll. ἔλθετε νῦν γε ἡμῖν βοηθοί, καὶ (imo ὥς) μὴ συναπόλλυται Κροίσῳ πᾶσα ἀνθρώπων εὐσέβεια. Themistius Orat. I p. 5 ὅταν γὰρ ἔχη τὴν βασιλέως ψυχὴν καὶ ἅπαντα ὁμοῦ τὰ ἐγκατὰ συνειληφυσία δεικνύνται, quorum priora etsi mendum traxisse videntur, δεικνύνται tamen non attrahendum est. Denique anonymus scriptor in Walzii Rhetor. vol. 7 p. 1042, 10 καὶ οἱ γραμματικοὶ διαρρήγνυνται τὴν ἄλλως ληροῦντες.

XII 560 = 550, 9.

Μετὰ μὲν οὖν τὴν Ἀμισηνῶν — ἡ Φαζημωνίτις ἐστίν, ἣν Πομπήιος Νεαπολίτην ὠνόμασε κατὰ Φαζημῶνα κώμην, ἀποδείξας τὴν κατοικίαν καὶ προσαγορεύσας Νεάπολιν. Locus varie tentatus fortasse ita corrigendus est: ὠνόμασε παρὰ Φαζημῶνα κώμην, [πόλιν] ἀποδείξας τὴν κατοικίαν, Phazemonitin Pompeius Neapolitin appellavit a Phazemone vico, posteaquam τὴν κατοικίαν (i. e. Phazemonem vicum) ad urbis dignitatem evexit et Neapolin vocavit.

XII 568 = 566, 10.

Τῆς δὲ Ἀνκαονίας ἐστὶ καὶ ἡ Ἰσαυρικὴ πρὸς αὐτῷ τῷ Ταύρῳ ἢ τὰ Ἰσαυρα ἔχουσα, κώμας δύο ὁμωνύμους, τὴν μὲν Παλαιὰν καλουμένην, [τὴν δὲ] Ἐνερκῇ. In his quod nunc legitur ἢ τὰ Ἰσαυρα, ex Corais coniectura repositum est. Libri enim habent εἴτα Ἰσαυρία, cui quod Groskurdus substituit ἢ τὰ [Ἰσαυρα καὶ τὴν] Ἰσαυρίαν, ut alter vicus Isaura alter autem Isauria dictus fuerit, vel eam ob causam probari non potest, quod Strabo κώμας illas ὁμωνύμους vocat, Ἰσαυρα autem et Ἰσαυρία ex hu-

ius scriptoris usu ὁμώνυμα dici non possunt. Ad reliqua quod attinet, hoc primum animum advertit, quod castella illa, utraque Isaura dicta, ita distincta fuisse dicuntur, ut alterum ἡ παλαιά alterum Εὐερκής, genere feminino, appellata fuerint. Tum mirum sane castelli nomen videri debet Εὐερκής, praesertim cum veteri opponitur; pro quo quis non potius τὴν νέαν expectaret? Hinc non multum fideitribuendum esse intellegitur supplemento τὴν δέ, quod ex cod. x receptum est. Strabo scripserat sine dubio τὴν μὲν παλαιάν, [τὴν δὲ νέαν] εὐερκῆ. De genere autem quam movi dubitationem, ea ita tolli posse videtur ut Ἰσαυρα feminino genere a Strabone dictum existimetur, id quod etiam Charax fecerat teste Stephano Byz. p. 337, 13 Ἰσαυρία, μεταξὺ Λυκαονίας καὶ Κιλικίας πρὸς τῷ Ταύρῳ· καὶ πόλις Ἰσαυρα οὐδετέρως, Ἰσάραξ δὲ Θηλυκῶς. Scribendum igitur videtur ἡ τὰ Ἰσαύρα ἔχουσα, numero duali, eandemque correctionem etiam sequentibus adhibendam puto, ubi nunc legitur: ἐφ' ἡμῶν δὲ καὶ τὰ Ἰσαυρα (Ἰσαύρα) καὶ τὴν Δερβην Ἀμύντας εἶχεν, ἐπιθέμενος τῷ Δερβήτῃ καὶ ἀνελὼν αὐτόν, τὰ δ' Ἰσαυρα (Ἰσαύρα) παρὰ τῶν Ῥωμαίων λαβὼν· καὶ δὴ καὶ βασιλείον ἐαυτῷ κατεσκεύαζεν ἐνταῦθα, τὴν παλαιάν Ἰσαυρίαν (Ἰσαυραν) ἀνατρέψας. Quorum verborum postrema plane sententiam nostram confirmant: nam de eo dubitari non potest quin Ἰσαυρίαν vitiosum sit, quia forma nullus unquam scriptor de oppido vel castello usus est. Praeterea semel Isaura memorat Strabo lib. 14 p. 668 πλευρῶν τῶν περὶ Ἰσαυρα καὶ τοὺς Ὀμοναδέας, ubi nil obstat quo minus genere neutro dictum existimetur.

XII 577 = 582, 9.

Ἐντεῦθεν δ' ἤδη γενόμενος [μέγας] Μαίανδρος τέως μὲν διὰ Φρυγίας φέρεται κτέ. In superioribus de Marsya

amne locutus est scriptor, quem cum πρὸς τὸν Μαίανδρον συμβάλλειν dixisset, ipsa illa quae adscripsi verba infert, quibus μέγας, quod alii ante γενόμενος excidisse sibi persuaserunt, Kramerus autem ante Μαίανδρος supplere maluit, iniuria intrusum arbitrator. Strabo enim nihil aliud dicere videtur quam Marsyam abhinc, i. e. postquam in Maeandrum influxit, suum nomen amittere et Maeandrum appellari. Simillimus locus legitur lib. 4 p. 186 = 290, 9 de Arare fluvio, qui in Alpibus ortus παραλαβὼν ὕστερον τὸν Δοῦβιν — επικρατήσας τῷ ὀνόματι καὶ γενόμενος ἐξ ἀμφοῖν Ἀραρ συμμίσγει τῷ Ῥοδανῷ.

XII 579 = 585, 16.

Ἀπὸ Κελαινοῦ τοῦ Ποσειδῶνος ἐκ Κελαινοῦς γενομένου κεκλησθαι τὴν πόλιν ὀμώνυμον. Celaenas, Phrygiae urbem, dicit, quae non ὀμώνυμος Celaeno dicenda erat, sed ἐπώνυμος. Diligentissime hoc discrimen observavit Strabo. Cf. lib. 8 p. 349, ubi de Κυπαρισσία et Κυπαρισσήεις agitur. Adde quae dixi ad 12 p. 568 et ad 13 p. 588. Scribendum igitur ἐπώνυμον. Recte autem dici ἐπώνυμος ἀπὸ τινος docet Dionysius Hal. AR. 1, 17 ἀφ' οὗ τῶν ἐπτά λόφων τις ἐπώνυμος ἐγένετο, et Scymnus Per. 547 ἐπώνυμον τὴν νῆσον ἀπὸ Κρητός, et 704 ἔχτισεν ἐπώνυμον Λυσίμαχος ἀφ' ἑαυτοῦ πόλιν.

XII 580 = 586, 11.

Ἡ δὲ μεταξὺ Λαοδικείας καὶ Ἀπαμείας λίμνη καὶ βορβορώδη καὶ ὑπόνομον τὴν ἀποφορὰν ἔχει πελαγία οὖσα. Iure suo critici dubitant de sinceritate vocis ὑπόνομος, cui Coraes ὑπόνοσον, Kramerus autem ἐπίνοσον substituendum coniciunt. Utroque aptius forsitan fuerit ὑπολέθριον. At praestat opinor ὑπονόμου scribere, cloacinum vaporem habet, de quo usu genetivi v. Lobeckii Paral. p. 514 sq.

XII 580 = 586, 23.

Non crediderim post *Βερέκυντες* excidisse Cerbesiorum nomen. Ne abruptam quidem orationem dixerim, quae ita procedit: commemorantur quaedam Phrygiae gentes, quarum nullum extat vestigium, ut Berecantes, et cum Alcman poeta *Κερβήσιον μέλος* memoret, id ipsum indicio est, fuisse olim etiam Cerbesiorum populum. Ceterum gentis huius tenue quidem, at vestigium tamen insuperest in hac glossa Hesychii, *Κιρβιαῖον ἔθνος ἐχόμενον Ἀνδῶν*, ex qua fortasse etiam in Alcmanis fragmento apud Strabonem *Κιρβήσιον* scribendum est; libri enim fere habent *Κειρβήσιον* pro edito *Κερβήσιον*. In sequentibus Aeschyli ex Niobe versus afferuntur ita in libris scripti:

σπείρω δ' ἄρουραν δώδεχ' ἡμερῶν ὁδόν
Βερέκυντα χῶρον, ἐνθ' Ἀδραστείας ἔδος
 Ἴδη τε μυκηθμοῖσι καὶ βρονχήμασιν
 ἔρπουσι μῆλων πᾶν δ' ἐρέχθει πέδον.

Horum versuum postremus vix dici potest quantopere criticorum studia frustra exercuerit. In *ἐρπουσι*, quod Casaubonus *βρέμονσι* scripsit, libri consentiunt omnes, pro *ἐρέχθει* autem, quod in tribus libris *ἐρέχθειον* scriptum est, peiores habent *ὄρεχθεῖ*, quod qui probavit Lobeckius Aglaoph. p. 1216 a poeta scriptum esse suspicatur πᾶν δ' ὄρεχθεῖ δάπεδον, sive potius γάπεδον. Eam enim genuinam huius vocis scripturam esse ubi prima producenda est, cum Porsono existimo. Sed illa coniectura numeros infert a tragoedia alienos, quo accedit quod verbum *ὄρεχθεῖν*, quo Homerus pro *σφαδάζειν* usus esse videtur, vix satis apte dictum esse videbitur de campo mugitibus personante. Quodsi verbum in corrupto illo *ἐρέχθει* latet, coniecero *ἐρέχθεται*. At vide ne scribendum sit:

ἐνθ' Ἀδραστείας ἔδος

Ἰδὼν τε μυκηθμοῖσι καὶ βρυχήμασι

πρέπουσι μῆλων πᾶν τ' Ἐρέχθειον πέδον.

Dicit igitur Tantalus tenere sese Berecynthium agrum, ubi Adrastea urbs et Ida totusque campus Erechtheus gregibus abundat. Ab extremis ut ordiar, Erechtheum campum sive agrum intellego Dardaniam, quam Dardano mortuo Erichthonius tenuit, ὃς δὴ ἀρνεϊότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων, τοῦ τρισχίλου ἵπποι ἔλος κᾶτα βουκολέοντο, ut est apud Homerum Il. ὕ 220. Cf. *Analecta Alex.* p. 357. Erechtheus autem et Erichthonius variae sunt eiusdem nominis formae. Ita qui Erichthonius appellatur a plerisque ὁ πρῶτος ἵππων ἄρμα ζεύξας, Erechtheus dicitur Themistio Or. 27 p. 337. Cf. Schol. Ven. Homeri Il. β' 547. Porro Ἀδραστείας ἔδος non de templo Adrasteae vel statua, ut Walzsius de Nemesi Graeca p. 6 voluit, intellego, sed de urbe Adrastea et agro adiacente. Ita non semel locutus est Aeschylus, qui in Pers. 862 Icarum insulam dixit ἔδος Ἰκάρου, et alia id genus plura. Cf. ad Stephanum Byz. p. 140, 4. Significat igitur poeta verbis Ἀδραστείας ἔδος campum Adrasteae, Ἀδραστείας πεδῖον, quo nomine urbs ipsa et ager appellabatur, v. Strabonem lib. 13 p. 576 et 588. Aeschyleum item est, quod satis certa, ut mihi videtur, coniectura restitui πρέπουσι, quod etsi plerumque de rebus sub oculorum aspectum cadentibus dicitur, tamen etiam hic recte poni docet inter alia Agamemnonis versus 321 οἶμαι βοὴν ἄμικτον ἐν πόλει πρέπειν.

XIII 581 = 2, 8.

Ἀπὸ δὴ τῆς Κυζικηνῆς καὶ τῶν περὶ Αἰσηπον τόπων μέχρι Ἀβύδου καὶ Σηστοῦ τὴν τῆς Προποντιδος παραλίαν εἶναι συμβαίνει. Mira et importuna videri potest

in definienda Asiani litoris παραλία Sesti urbis memoria in Thracio litore sitae. Itaque facile quis suspicari possit καὶ Σηστοῦ additum esse ab aliquo qui Sestum et Abydum fere coniunctim memorari meminisset; praesertim cum mox inferatur ἀπὸ δὲ Ἀβύδου μέχρι Λεκτοῦ τὰ περὶ Ἰλιον, non ἀπὸ δὲ Ἀβίδου καὶ Σηστοῦ, eodemque modo etiam in sequentibus 583 = 5, 1 ἀπὸ τῶν περὶ Ἀβύδου στενῶν, ἐπὶ τὸν Αἰσήπον καὶ τὴν Κυζικηνήν, et 585 = 9, 21 οἱ μεταξὺ τοῦ Αἰσήπου καὶ Ἀβύδου Τρωᾶς. Ac simile additamentum etiam libro 8, 387 = 205, 10 Straboni obtrusum est μεταξὺ δὲ Ἰόν καὶ τὸ Ἀντίρριον ἀπέχον Πατρῶν στάδια μ', ubi καὶ Ἀντίρριον recte viri docti deleverunt. Apud Homerum tamen in catalogo utramque civitatem ita coniungi constat, ut communi imperio subiectae et unius urbis instar fuisse videantur Iliad. β' 835:

οἳ δ' ἄρα Περγῶν καὶ Πριάμειον ἀμφεμένοντο, καὶ Σηστόν καὶ Ἀβύδον ἔχον καὶ διὰν Ἀϊσῆβην, ubi urbes vides non nisi Asiaticas; in sequentibus demum a vs. 844 recensentur Thracii Hellespontii-populi *).

*) Hac opportunitate uti liceat ut corrigam errorem quendam meum, quo in Scymni Periegesi vs. 710 genuinam scripturam obscuravi. Leguntur ibi haec:

ἔπειτα Σηστός καὶ Μαδυτός, αἱ χεῖμεναι

ἐπὶ τοῦ στενωπῶντος, Αἰσῆβων οἶσαι πόλεις.

Usus est hoc exemplo L. Dindorfius in Thesouro L. Gr. vol. 7 p. 708, ut grammaticorum quorundam praecepto de comparativis et superlativis adiectivorum στερός et χειρός per o scribendis aliquam veri speciem conciliaret. At cum in codice στενωπῶντος scriptum sit, non dubitare posse videtur quin Scymnus scripserit ἐπὶ τοῦ στενωποῦ, quod etiam aliam ob causam edito praestat: στενωπός de freto praeter alios dixit Aeschylus Prom. 364 κεῖται στενωποῦ πλησίον θαλάσσιον. Nullum igitur iam in Scymni loco isti recentiorum grammaticorum doctrinae praesidium paratum est. In proverbiali autem versu apud Athen. 8 p. 362b. παντὸν ἀποφατὴς χειρότερον λεβηρί-

XIII 582 = 2, 25.

Αἰρέσεις νέμοντες πλείους. Hoc quominus eodem sensu accipiamus quo Sophocles Ai. 265 αἵρεσιν νέμειν dixit, obstat pluralis. Itaque nescio an recte Coraes διαίρεσεις scripserit. Tum in verbis πλείονι διέστηκε τῆς Τρωάδος, dativum πλείονι non sollicitem; nam cum πολλῶ διεστάναι recte dicatur, recte etiam πλείονι διεστάναι dici potuit.

XIII 582 = 3, 8.

Τούτου δὲ (τοῦ Ὁρέστου) ἐν Ἀρκαδίᾳ τελευτήσαντος τὸν βίον, διαδέξασθαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Pro τελευτήσαντος cod. D habet καταλώσαντος, quod cum recte Kramerus exquisitius esse dicat, quam ut librario deberi videatur, non tamen correxerim καταναλώσαντος. Proprius vero fuerit καθανύσαντος vel καταλύσαντος. In sequentibus praeter alios Aeolicarum in Asiam coloniarum duces memorantur Cleuas et Malaus. Cleuam etiam aliunde cognitum habemus; at Malai (Μαλαοῦ) perrara est memoria, sed quam recte mihi revocasse videor apud Stephanum Byz. p. 621, 5 Τῆμνος, πόλις τῆς Αἰολίδος· ὁ Μαλαὸς γὰρ ἔλαβε χρησμὸν ὅπου ἂν ὁ τοῦ ἄρματος ἄξων διατμηθῇ πόλιν κτίσαι. Ubi libri habent Ὁμαλλος.

XIII 582 = 4, 12.

Fines Troadis ab aliis alios dicit constitui: ὁ μὲν Ὅμηρος ἀπὸ Αἰσῆπου τὴν ἀρχὴν ποιεῖται, Εὐδοξος δὲ ἀπὸ Πριάπου — συστέλλων ἐπ' ἑλαττον τοὺς ὅρους, Δαμάστις δ' ἐτι μᾶλλον συστέλλει ἀπὸ Παρίου· καὶ γὰρ οὗτος, μὲν ἕως Λεκτοῦ προάγει· ἄλλοι δ' ἄλλως. Pro

δος, scribendum videtur γυμνότερον vel τυφλότερον, quae notissima huius proverbii forma est.

συστέλλει nihil caussae est cur participium ponatur, nam ad ἀπὸ Παρίου ex superioribus ἀρχὴν ποιοῦμενος assumi potest: si quid tamen mutandum, nescio an συστέλλει tollendum sit. Tum pro μέν, quod post οὗτος legitur, nescio an μόνον scribi debeat. Damastem magis etiam fines Troadis coarctare dicit a Pario incipientem, nec tamen ultra Lectum procedentem, alijs ad Adramyttium usque progredientibus. Pro Ἀδραμυττίου cod. D habet Ἀτραμυττίου, qua forma Charonem, cuius sententiam Strabo refert, usum esse dixerim.

XIII 583 = 5, 15.

Καὶ γὰρ ὅτι τῆς Ἰδῆς ἐστὶ τὸ Λεκτὸν καὶ διότι (δὴ οὔτι?) πρώτη ἀπόβασις ἐκ θαλάττης αὕτη τοῖς ἐπὶ τὴν Ἰδὴν ἀνιοῦσιν εἴρηκεν ὀρθῶς· καὶ τὸ πολυπίδακον· εὐνδρότατον γὰρ κατὰ ταῦτα μάλιστα τὸ ὄρος· δηλοῖ δὲ τὸ πλῆθος τῶν ποταμῶν,

ὅσσοι ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἄλαδε προρέουσιν,
'Ρῆσός θ' Ἐπτάπορός τε

καὶ οἱ ἐξῆς, οὓς ἐκεῖνος εἴρηκε καὶ ἡμῖν πάρεστιν ὀρᾶν. Haec si Strabo scripsit, infelicissimo eum exemplo usum esse fatebitur qui neque Rhesum neque Heptaporum in hac parte Idaee poni posse sciat; neque reliquorum quos eodem loco (II. μ' 20) Homerus memorat amnium ullus in Aegeum mare effunditur. Neque vero id Strabo ignorare potuit, praesertim cum ipse lib. 13 p. 602 haec scripserit: πολυπίδακον δὲ τὴν Ἰδὴν ἰδίως οἰονται λέγεσθαι διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐξ αὐτῆς ρέοντων ποταμῶν καθ' ἃ μάλιστα ἡ Δαρδανικὴ ὑποπέπτωκεν αὐτῇ καὶ μέχρι Σκήψεως καὶ τὰ περὶ Ἴλιον. Itaque omnia ista inde a verbis καὶ τὸ πολυπίδακον a Strabone abiudicanda et in marginem reicienda arbitror.

XIII 584 = 6, 14.

Τοῖς ἐκ Βυζαντίου πλέουσι πρὸς νότον ἐπ' εὐθείας
 ἔστιν ὁ πλοῦς· πρῶτον ἐπὶ Σηστόν καὶ Ἄβυδον διὰ μέ-
 σης τῆς Προποντίδος, ἔπειτα τῆς παραλίας τῆς Ἀσίας
 μέχρι Καρίας. Paulo audacius, ut mihi quidem videtur,
 postrema quae adscripsi Kramerus ita ad sanio-
 rem revocare studuit: ἔπειτα παρὰ τὴν παραλίαν τῆς
 Ἀσίας. Meo iudicio nihil desiderabitur, si vel εἴτ' ἐπὶ
 τὰ pro ἔπειτα scripseris, vel ἐπὶ τὰ post ἔπειτα excidis-
 statuas.

XIII 584 = 8, 3.

Ἦς (Lyrnessi) ἐν τῇ ἀλώσει τὸν Μύνητα καὶ τὸν
 Ἐπίστροφον πεσεῖν φησὶν, ὡς ἡ Βρισηὶς θρηνοῦσα τὸν
 Πάτροκλον δηλοῖ. Epistrophī mentio quo consilio facta
 sit frustra quaeras; nam etiamsi Epistrophus simul cum
 Mynete occubuit, ut ex Iliadis secundo constat, Briseis
 tamen, ad cuius querellam (Il. 19, 295) scriptor provocat,
 nihil de illo dicit: accedit quod Strabo unum Mynetem
 commemorare debebat, quippe illud demonstrare volebat,
 Lyrnessum partem quidem regni Troiani fuisse, sed suum
 sibi regem Mynetem habuisse. Idque ipse scriptor aperte
 in sequentibus profitetur: ἐμφαίνει γὰρ τὴν Λυρνησὸν
 λέγων πόλιν θείοιο Μύνητος, ὡς δυναστευομένην ὑπ' αὐ-
 τοῦ καὶ ἐνταῦθα πεσεῖν αὐτὸν μαχόμενον. Ex his in-
 tellegi opinor, verba καὶ τὸν Ἐπίστροφον ab interpola-
 trice manu addita esse. Sed in tota hac disputatione
 multa turbata sunt, praesertim in versibus Homericis, quo-
 rum alii loco suo moti, alii non ab ipso Strabone ad-
 scripti videntur.

XIII 587 = 12, 9.

Περὶ μὲν οὖν τὴν Ζέλειαν ὁ Τάρσιος ἔστι ποταμὸς

εἰκοσιν ἔχων διαβάσεις τῇ αὐτῇ ὁδῷ, καθάπερ ὁ Ἐπτάπορος, ὃν φησιν ὁ ποιητής. Scribendum καθάπερ [ἐπτά πόρους] ὁ Ἐπτάπορος, quod vel propter sequentia, in quibus πολλοὺς nil habet unde suspensum sit, necessarium est. Ceterum recensensus iste fluviorum multos transitus habentium haud iniuria in νοθείας suspicionem vocatus est a Kramero; insunt etiam nonnulla minus integre scripta, velut haec: πολλοὺς δὲ καὶ ὁ ἐκ Φολόης εἰς Ἠλείαν Σκάρθων πέντε καὶ εἰκοσιν. In quibus duo amnes indicari videntur, alter Selleis ex Pholoe ortus, alter incognitus idemque ex incognito monte in incognitam urbem influens. Tentabam: πολλοὺς δὲ καὶ ὁ ἐκ Φολόης εἰς Ἠλείαν, [ὁ δ' ἐκ εἰς] Σκάρδωνα πέντε καὶ εἰκοσι. Scardon Illyrica urbs commemoratur a Strab. 7 p. 315 ἐν τῷ παράπλῳ ποταμὸς φορτίοις ἀνάπλουν ἔχων μέχρι Δαλματιῶν, καὶ Σκάρδων Λιβυρνή πόλις.

XIII 588 = 14, 5.

Ἡ μὲν οὖν πόλις (Adrastea) μεταξὺ Πριάπου καὶ Παρίου, ἔχουσα ὑποκείμενον πεδῖον ὁμώνυμον, ἐν ᾧ καὶ μαντεῖον ἦν Ἀπόλλωνος Ἀκταίου καὶ Ἀρτέμιδος, κατὰ τὴν Πυκάτην. Pro ὁμώνυμον ex epit. Vat. scribendum ἐπώνυμον. Cf. ad lib. 12 p. 579. Tum pro Πυκάτην alii aliud, Berkelius autem ἀκτὴν scribendum coniecit, quod etsi ceterorum conatibus praefерendum est, tamen nec ipsum probari potest, cum propterea quod Ἀκταίου Ἀπόλλωνος templum in ἀκτῇ situm esse sua sponte intellegitur, tum vero etiam quod, si hoc voluisset indicare Strabo, non κατὰ τὴν ἀκτὴν, sed ἐπὶ τῆς ἀκτῆς scripsisset. Mihi adhuc non ineptum videtur, quod iam olim conieci, Strabonem scripsisse κατὰ τὴν Πακτύην, ut Adrastea vel Apollinis Actaei fanum Pactyae, Chersonesi Thraciae oppido, oppositum fuisse dicatur. Haec situm locorum in-

dicandi ratio frequens cum aliis tum ipsi Straboni, ut statim in sequentibus p. 881 de Callipoli: *κεῖται δ' ἐπ' ἀκτῆς — κατὰ τὴν Λαμψακηνῶν πόλιν*. Cf. 7 p. 90 Kr. *Σησιτιάς ἄκρα, καθ' ἣν τὸ Ξέρξου ζεύγμα*. In sequentibus verbis τὸ δὲ μαντεῖον ἐξηλείφθη, scribendum ἐξελείφθη. Cf. supra p. 112.

XIII 590 = 17, 14.

Haud indigna scitu sunt quae de Agrippa scriptor memoriae prodit; commemorata enim Lampsaco, *ἐντεῦθεν*, inquit, *μετῆνεγκεν Ἀγρίππας τὸν πεπτωκότα λέοντα, Λυσίππου ἔργον· ἀνέθηκε δὲ ἐν τῷ ἄλσει τῷ μεταξὺ τῆς λίμνης καὶ τοῦ Εὐρίπου*. Ubi *πεπτωκότα λέοντα* interpretor letali vulnere occisum et prostratum, quem admodum lib. 5 p. 245 = 389, 21 *τῶν πεπτωκότων γιγάντων τὰ κεράννια τραύματα* memorantur. Tum rectius scribetur minuscula litera *εὐρίπου*: multum enim fallatur, qui Euboicum Euripum commemorari credat et *λίμνην* de Cōpaide, si forte, vel de Hylice intellegat. Neque rectius Groskurdus: und versetzte ihn in den Hain zwischen dem Landsee und der Meerenge. Facilius crediderim in vicinam Chersonesum, Thraciae urbem, quam Agrippam possedissee constat*), opus illud translatum fuisse. At multo tamen probabilius est Roman leonem illum asportatum et in hortis publicis seu in nemore ab Agrippa positum fuisse, ubi lacus et euripi erant. Pertinet huc illud Ovidii Epist. Pont. 1, 8, 37:

gramina nunc campi puleros spectantis in hortos,
stagnaque et euripi virgineusque liquor.

*) Dio Cassius lib. 54, 29 *τῶν γὰρ πλείστων ἐκληρονόμησεν, ἐν οἷς ἄλλα τε καὶ ἡ Χερσονήσος ἢ πρὸς τῷ Ἑλλησπόντῳ, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐς τὸν Ἀγρίππαν ἐλθοῦσα*.

Eundem euripum dicere videtur Asterius in subscriptione cod. Virgilii Medicei apud Burmannum Anthol. vol. 2 p. 187

tempore quo penaces (?) circo subiuncsimus, atque scenam euripo extulimus subitam.

XIII 590 = 17, 31.

Percoten et Practium et Arisbam adeo ignobiles urbes esse dicit, ut ne de situ quidem inter scriptores constet, πλὴν ὅτι περὶ Ἀβυδον καὶ Λάμψακον ἔστι καὶ Πάριον, καὶ ὅτι ἡ πάλαι Περκώτη μετωνομάσθη ὁ τόπος. Postrema varie, sed frustra tentata sunt, quamquam recte Tzschuckius πάλαι Περκώπη ad unam vocem coniungenda esse intellexit. Maxime autem falli videntur ii qui quae olim Περκώτη dicta fuit, eam postea Περκώπην appellatam esse credunt, quae forma ubicunque legitur, ex Περκώτη corrupta est. Iam si quis haec consideret verba scholiastae Vict. ad Il. λ' 229 ἀρχαία αὕτη (Περκώτη) ἦν· νῦν Παλαιπερκώτην καλοῦσι, τῆς δὲ Λαμψακηνῆς ἦν χώρας, et haec Stephani Byz. p. 517, 21: Περκώτη, καὶ Παλαιπερκώτη (libri πάλαι Περκώπη), πόλις Τρωάδος, itemque titulos tributarios, in quibus et Περκώτη et Παλαιπερκώτη memoratur, apud Böckhium Staats-haushalt der Athen. vol. 2 p. 715 et 719, haec igitur si quis consideret, non dubitabit opinor quin Strabo scripserit: καὶ ὅτι Περκώτη Παλαιπερκώτη μετωνομάσθη, recisis ultimis ὁ τόπος, quae addita sunt, postquam Περκώτη exciderat.

XIII 591 = 19, 15.

Σηστός δὲ ἀρίστη τῶν ἐν Χερρονήσῳ πόλεων. Quod Sestus ἀρίστη πόλις vocatur, mirum profecto videri debet, cum Thraciae Chersonnesi urbium principatus ab aliis Car-

diae fere vel Lysimachiae deferatur, et ipse Strabo infra Theopompo teste Sestum fuisse dicat *βραχεῖαν μὲν εὐερκῇ δέ*. Id ipsum vero indicio est pro *ἀρίστη* scribendum esse *κρατίστη*, optime munita. Idque confirmat etiam Thucyd. 8, 62 *Σηστόν πόλιν τῆς Χερσονήσου, ἣν ποτε Μῆδοι εἶχον, καθίστατο φρούριον καὶ φυλακὴν τοῦ παντὸς Ἑλλησπόντου*. Postea munitiones neglectae sunt, donec Iustinianus imminenti colli praesidium imposeret inexpugnabile, teste Procopio Aedif. 4, 10.

XIII 591 = 20, 10.

Περὶ Σηστοῦ εἵπομεν ἐν τοῖς περὶ τῆς Θράκης τόποις. Expectabam ἐν τοῖς περὶ τὴν Θράκην τόποις. Nisi potius *λόγοις* scribendum pro *τόποις*, vel *τόποις* delendum dicas.

XIII 595 = 26, 13.

Πλησίον δ' ἔστι τὸ Ὀφρύνιον — καὶ ἐφεξῆς λίμνη Πτελεώς. Frequens urbium nomen est *Πτελέα Πτελεός* et *Πτελεόν* in Thessalia, in Elide aliisque Graeciae partibus. Sed *Πτελεώς* mihi vitii suspectum est videturque ex *Πτελεός* corruptum esse, ut habet cod. Med. x. Dubito etiam de *λίμνη*, quod potius *λιμὴν* scribendum videtur. *Πτελεόν πόλις* in Troade memoratur a Stephano Byz. p. 537, 21 a Pteleo portu, ut videtur, non diversa.

XIII 597 = 29, 23.

Μεταλαμβάνεσθαι δ' ἐντὸς τό τε Σιμοείσιον πεδίου — καὶ τὸ Σαμάνδριον. Corrigunt *καταλαμβάνεσθαι*. Sed constans Strabonis usus postulat *ἀπολαμβάνεσθαι*. Consimili errore infra *καταδέχεσθαι* in libris scriptum est pro *ἀποδέχεσθαι*.

XIII 598 = 32, 16.

Εἰ δὲ φήσῃ τις τὸν νῦν λεγόμενον Ἀχαιῶν λιμένα εἶναι τὸ ναύσταθμον, ἐγγυτέρω τινὰ λέξει τόπον ὅσον δώδεκα σταδίους διεστώτα τῆς πόλεως, ἐπὶ θαλάττῃ πεδῖον νῦν προστιθείς. Vexatissimus locus ita videtur corrigi posse ut scribatur, τὸ ἐπὶ θαλάττῃ πεδῖον συμ-
προστιθείς. Verbum συμπροστίθῃμι aptissimum ad huius loci sententiam, quamvis alias non lectum, satis tuentur simillima exempla, e. c. συμπροσμίγνυμι.

XIII 599 = 33, 19.

Παρατίθῃσι δ' ὁ Δημήτριος καὶ τὴν Ἀλεξανδρινήν Ἑστιάϊαν μάρτυρα, πυνθανομένην εἰ περὶ τὴν νῦν πόλιν ὁ πόλεμος συνέστη, καὶ τὸ Τρωικὸν πεδῖον, ὃ μεταξὺ τῆς πόλεως καὶ τῆς θαλάττης ὁ ποιητὴς φράζει. Pro Ἀλεξανδρινήν scribendum aut Ἀλεξανδρίνην aut Ἀλεξανδρειανήν. Utrumque gentilicium commemorat Stephanus Byz. p. 72. Tum Ἑστιάϊαν praestat; neque enim credibile est, mulieris et urbis nomen diverso accentui fuisse subiectum. In sequentibus Kramerus satis probabiliter scribit καὶ [ποῦ] τό, quamquam possis etiam καὶ [τοῦτο] τὸ Τρωικὸν πεδῖον.

XIII 600 = 35, 1.

Ὑστερον δ' εἰς μονομαχίαν προκαλεσαμένου τοῦ Φρύνωνος ἀλιευτικὴν ἀναλαβὼν σκευὴν συνέδραμε — καὶ ἀνέϊλε. Revocanda librorum scriptura ἐκ μονομαχίας, quod quin recte dicatur non dubium est. Compares quod passim legitur πόλιν ἐλεῖν ἐκ πολιορκίας; nec dissimile est Homericum ἐξ ἔριδος μάχεσθαι. Quin ipsum illud ἐκ μονομαχίας habet Ptolemaeus Heph. apud Photium Bibl. p. 148, 10.

XIII 601 = 37, 1.

De veteris Illi eversione disputans: "Ομηρος δὲ ῥητῶς
τὸν ἀφανισμόν τῆς πόλεως εἶρηκεν·

ἔσσεται ἡμαρ ὅταν ποτ' ὀλώλῃ "Ιλιος ἱρή.

ἡ γὰρ καὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέραμεν αἰπὴν.

εἵπερ βουλῇ καὶ μύθοισι θέτο δὲ Πριάμοιο πό-
λις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ.

Adscripsi haec ut in libris leguntur. Tertio versu εἵπερ, quod e praecedenti αἰπὴν ortum esse parum probabili coniectura statuit, deleri voluit Coraes; idem post μύθοισι ex lib. 1 p. 17 addidit καὶ ἡπεροπηίδι τέχνη, et πέρυτετο scripsit pro θέτο, ut iam quatuor deletae urbis habeamus testimonia, sed quorum tertium μύθῳ καὶ μύθοισι καὶ ἡπεροπηίδι τέχνη, Homerum auctorem non habet, quamquam apertum est, Strabonem nonnisi Homerica exempla afferre voluisse. Eas ob causas mihi quidem non dubium est quin verba βουλῇ καὶ μύθοισι primum a curioso lectore in margine adscripta, postea importuno loco in textu fuerint posita. Importuno loco, inquam. Quid enim manifestius est quam περ et θέτο ad unum verbum πέρυτετο coniungenda esse, εἰ autem nihil esse nisi variam lectionem particulae in initio praecedentis versus positae ἡ, pro qua ipsum illud εἰ in libris pluribus legitur? Ad versum illum autem quod attinet βουλῇ καὶ μύθοισι καὶ ἡπεροπηίδι τέχνη, quem de Ulixē, Troiae eversore, intellegendum esse etiam e Polyaei prooemio constat, negari sane non potest eum tanquam Homericum citari a Strabone lib. 1 p. 17 ubi haec leguntur: ταῦτά γε πάντα ὁ ποιητὴς Ὀδυσσεὶ προσῆψεν, ὃν τῶν πάντων μάλιστα ἀρετῇ πάσῃ κοσμεῖ· οὗτος γὰρ αὐτῷ πολλῶν ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω, οὗτός τε ὁ εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μῆδεα πυκνά, οὗτος δ' ὁ πτολίπορθος καὶ τὸ "Ιλιον ἐλὼν μύθῳ καὶ βουλῇσι καὶ ἡπε-

ροπηίδι τέχνη'. τούτου γ' ἐσπομένοιο καὶ ἐκ πυρὸς αἰ-
 δομένοιο ἄμφω νοστήσαιμεν', φησὶν ὁ Διομήδης. Quae
 si quis attente legat, facile intelleget alius poetae exem-
 pla quam Homeri hoc loco a Strabone afferri non po-
 tuisse. Quid igitur rei esse dicamus? Num memoria Stra-
 bonem lapsum aut hallucinatum esse putabimus? Atqui
 talis suspicio non cadit in hunc scriptorem, qui cum in-
 numeris locis Homerica carmina ad partes vocaverit, nus-
 quam tamen eum negligentem vel prae festinatione la-
 bentem deprehendas. Hinc in eam sententiam adducor
 ut, quemadmodum alterum Homeri exemplum manifesta
 interpolatione invito scriptori obtrusum est *), ita etiam
 illum de quo agitur versum in marginem relegandum esse
 existimem. De auctore autem huius versus si quaeris,
 non videtur dubitari posse quin recte eum cyclico poe-
 tae **) tribuat Welckerus Cycl. ep. vol. 2 p. 540, in eo
 tamen falsus quod etiam sequentia, τούτου γ' ἐσπομένοιο
 καὶ ἐκ πυρὸς αἰδομένοιο ἄμφω νοστήσαιμεν, e cyclico
 carmine ducta esse sibi persuasit, quae Homerica esse
 ex Iliad. 10, 245 intellegitur.

XIII 601 = 37, 17.

Καὶ οἱ τὴν προσῳδίαν δὲ διαστρέφοντες, γυνάσιν,
 ὡς θυνάσιν, ὁποτέρως ἂν δέξωνται, ἀπεραντολογοῦσιν,
 εἰθ' ἰκετεύοντές τε φρένας. Disputat scriptor de inter-
 pretatione versus Homericī θῆκαν (τὸν πέπλον) Ἀθη-
 ναίης ἐπὶ γούνασιν Il. ζ' 303, in quo fuisse dicit qui pro
 γούνασι mutato accentu scriberent γυνάσι. Id quomodo
 intellexerint illi critici obscurum est, cum postrema illa,

*) Vidit hoc Spengelius in Ephemer. Monac. 1848 no. 19.

**) Sunt etiam alia quaedam, quae cum Homeri nomen mentian-
 tur, fortasse cyclico poetae assignanda sunt. Vid. Exercit. in Athen.
 Spec. 2 p. 35.

εἶθ' ἰκετεύοντες τε φρένας, foedissime corrupta sint. Vidit aliquid Coraes coniciens εἴτε ἐφ' ἰκετείας εἴτε φρένας, sed ut de φρένας dubitet. Mihi non improbalile videtur Strabonem scripsisse εἶθ' ἰκετ[είας ἐρμην]εύοντες εἴτε φρένας. Quam significationem quibus machinis grammatici voci γούνατα vel γουνάδες extorserint obscurum est, nec magis curandum puto quam quo artificio, ne alia commemorem, Homericum ἀφήτορος οὐδὸν Iliad. ι 404 de thesauro subterraneo (κατὰ γῆς θησανρός) interpretati sint. Vid. Strabo lib. 9 p. 421 *).

XIII 604 = 44, 10.

Ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἀφίχθαι τινα Τεῦκρόν φασιν ἐκ δήμου Τρώων, ὃς νῦν ὁ Ξυπετεὼν λέγεται. Scribendum videtur οἱ Ξυπετεῶνες.

XIII 611 = 54, 22.

Τῆς Καρίας κατασχεῖν τῆς μέχρι Μύνδου. Non miror haec corrupta visa esse viris doctis; perrara enim verbi κατασχεῖν cum secundo casu coniunctio, sed certissimis munita exemplis a Schweighaeusero ad Appianum vol. 3 p. 120. Hinc corrige quae scripsi Fragn. com. vol. 4 p. 54 de Philemonis versu, in quo rectissime legitur τὸ γὰρ κατασχεῖν ἐστὶ τῆς ὀργῆς πόνος.

XIII 612 = 56, 22.

Ἐν δὲ τῇ Ἀδραμυττηνῇ ἐστὶ καὶ ἡ Χρύσα καὶ ἡ Κίλλα.

*) Non dissimile huic quod glossographi τοῖος apud Homerum Il. η 231 pro ἀγαθός positum esse sibi persuaserunt. Schol. B ad Homeri l. l. οἱ γλωσσογράφοι τὸ τοιοῦ ἀρτὶ τοῦ ἀγαθοῦ ὅθεν καὶ Καλλιμαχος τῶ τοίῳ δεῖ κέχρηται. Ita enim scribendum est pro τοίῳ αἰεῖ, quod fugit Ottonem Schneiderum in Schneidewini Philol. vol. 6 p. 547, 26. Nimirum Callimachus talibus viris opus esse alicubi dixerat, i. e. ἀγαθοῖς.

πλησίον οὖν τῆς Θήβης ἐστὶ νῦν Κίλλα τις τόπος λέγεται. Pro ultima voce interpolati quidam libri λεγόμενος habent, quam scripturam cum ex coniectura ortam esse recte vidisset Kramerus, pro ἐστὶ scribendum coniecit καί. Scribendum potius ἔτι. Tum pro οὖν requiro γοῦν. Denique pro Χρύσα, cuius obliqui casus apud Strabonem sunt Χρύσης et Χρύση, reponendum Χρῦσα. In iis quae proxime antecedunt *Λυδοῖς τοῖς πρότερον, τοῖς δ' Ἑλλήσιν ὕστερον*, scribendum *Λυδοῖς τὸ πρότερον*.

XIII 615 = 62, 5.

Προσνέει δὲ (τὸ ἀκρωτήριον Αἰγὰ) ἐπὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, ὅθεν αὐτῷ καὶ τοῦνομα· ὕστερον δὲ αὐτὸ τὸ ἀκρωτήριον Αἰγὰ κεκλήσθαι, ὡς Σαπφώ, τὸ δὲ λοιπὸν Κάνη καὶ Κάναι. Non Aega ab Aegaeo, sed Aegaeum ab Aega nomen duxit; itaque pro αὐτῷ rectius fuerit τούτῳ. Pro Αἰγὰ scribendum Αἰγά. Cf. ad Stephanum Byz. p. 38. Pro κεκλήσθαι corrigunt κέκληται, pro quo potius ἐκλήθη expectabam. Probabilius δοκεῖ excidisse statuas. Verba ὡς Σαπφώ recte, opinor, suspectat Kramerus.

XIII 616 = 63, 17.

Ὁ δὲ Κάικος οὐκ ἀπὸ τῆς Ἰδης ῥεῖ, καθάπερ εἴρηκε Βακχυλίδης, οὐθ' ὡς Εὐριπίδης τὸν Μαρσύαν φησὶ τὰς διωνομασμένας ναίειν Κελαινὰς ἐσχάτοις Ἰδης τόποις'. Pro οὐθ' ὡς cod. F οὐχ ὡς. Groskurdus οὐτ' ἀληθῶς. Debebat certe οὐδ' ὁρθῶς, quamquam accuratior scriptor id ita potius dixisset οὐδ' Εὐριπίδης ὁρθῶς. Kramerus οὐθ' delenti vix assentiar.

XIII 617 = 66, 1.

Οὐ γὰρ ἴσμεν ἐν τῷ τοσούτῳ χρόνῳ τῷ μνημονενο-

μένω φανεῖσάν τινα γυναῖκα ἐνάμιλλον οὐδὲ κατὰ μικρὸν ἐκείνη ποιήσεως χάριν. De Sapphone haec dicit, in quibus quid sit χρόνος ὁ μνημονευόμενος me nescire fateor. Scribendum videtur τῶν μνημονευομένων, ut hoc dicat: ex longo tempore (post Sapphus mortem) celebrium mulierum nullam extitisse quae cum illa de poesis praestantia contendere possit. Postremis verbis ποιήσεως χάριν uti licebit ad stabilienda ea quae p. 144 dicta sunt de χρημάτων χάριν.

XIII 617 = 66, 19.

Commemorato Theophane Mytilenaeo, homine literarum laude et Pompei gratia florentissimo, ita pergit: *υἱὸν τε ἀπέλιπε Μάρκον Πομπήιον, ὃν τῆς Ἀσίας ἐπίτροπον κατέστησέ ποτε Καῖσαρ ὁ σεβαστός, καὶ νῦν ἐξετάζεται ἐν τοῖς πρώτοις τῶν Τιβερίου φίλων.* Non Marcus, opinor, sed Macer Pompeii illius cognomen erat, si tamen recte conicio hunc eundem esse Pompeium, cui Augustum bibliothecas ordinandas delegasse e Suetonio Iul. Caes. 56 constat. Eundem fortasse dicit Tacitus Ann. 1, 72 mox Tiberius, consultante Pompeio Macro praetore an iudicia maiestatis redderentur, exercendas leges respondit. Eiusdem familiae erat Pompeia Macrina, de qua idem Tacitus Ann. 6, 18 etiam in Pompeiam Macrinam exilium statuitur: pater quoque illustris eques Romanus, ac frater praetorius, cum damnatio instaret, se ipsi interfecerunt. Datum erat crimini quod Theophanem Mytilenaeum proavum eorum Gnaeus Magnus inter intimos habuisset, quodque defuncto Theophani caelestes honores graeca adulatio tribuerat. Quo loco viri docti propter Strabonis verba avo corrigunt pro proavo, parum pro-

babiliter. Facilius credam Strabonem aut errasse, aut pro *υίόν* scripsisse *υίωνόν*, quae Visconti Oeuvres divers p. 92 coniectura est. Theophanem, Pompeii amicum, virum fuisse constat non modo rerum peritissimum, sed etiam literarum studiosissimum. Memorantur eius historiarum libri et carmina de laudibus Pompeii. Quem bonarum literarum amorem in posteros eius transfusum esse cum minime mirum videri debeat, non mala ut opinor coniectura Theophanis sive filio sive nepoti vindicavi tra-goediam Medae nomine inscriptam, cuius insigne fragmentum servavit Stobaeus Flor. 78, 7 cum lemmate *Πομπηίου Μακροῦ*. V. Relationes menstr. Acad. Berol. 1850 p. 255. Neque alius auctoris sunt duo quantivis pretii carmina in Anthol. Palat. 7, 219 et 9, 28, ubi in adscriptis lemmatis *Πομπηίου νεωτέρου* et *Πομπηίου, οἱ δὲ Μάρκου νεωτέρου*, item *Μακροῦ* scribendum videtur. Quod vero eidem Pompeio Macro iuniori Viscontus vindicare voluit carmen a Iacobsio in Append. 110 receptum cum inscriptione *Ἰουνιώρος* (sic enim in lapide legitur, unde Viscontus illud edidit), ea valde incerta coniectura est; est enim mediocre carmen et cum reliquorum elegantia nullo modo comparandum.

XIII 618 = 68, 1.

Πλησίον δὲ τούτων ἔστι καὶ ἡ Πορδοσελήνη πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα ἐν αὐτῇ. Pro ultimis optimi libri ἐν αὐτῇ, quod aequè vitiosum quam ἐν αὐτῇ, quo additamento, inutili sane et inertī, nusquam in tali oratione Strabo utitur. Fortasse igitur ἐν ἀκτῇ scribendum. Neque sequentia integra sunt: καὶ πρὸ τῆς πόλεως ταύτης ἄλλη νῆσος πόλις μείζων αὐτῆς ὁμώνυμος ἔρημος. Pro πόλις cod. F πόλης, in quo insulae istius nomen latere videtur. Praeterea ante ὁμώνυμος recte aliquot libri in-

serunt καὶ πόλιν. Pro αὐτῆς autem, quod ad Pordosele-
nen referendum videtur, malim ἐκείνης.

XIII 620 = 70, 14.

Περὶ μὲν οὖν τῶν Κιλικίων — τὰ ἐνόντα εἴρηται καὶ
διότι τὰ περὶ τὸν Κάικον μάλιστα περατοῦνται. Post
διότι excidit opinor ἐπί. Ita lib. 2 p. 78 γραμμῇ τῇ ἀπὸ
Κασπίων πυλῶν ἐπὶ τὰ ἄκρα τῆς Καρμανίας τελευτώσῃ.
Item 3 p. 148 τὸ τὰς ἀμπώτεις μέχρι δεῦρο περατοῦσθαι.
Cf. Bernhardt Eratosth. p. 74.

XIII 622 = 73, 10.

Πρὸς τὴν ἀπεναντίον ἄκραν Ἀρματοῦντα. Ita diceba-
tur promontorium orae Aeolidis, quod cum vix intellegas
quo sensu Ἀρματοῦς dictum fuerit, non mirer si quis po-
tius Ἐρματοῦντα scribendum opinetur, quo nomine aptis-
sime promontorium appellari posse non dubitandum est:
ac reperit hoc in libro suo Guarinus, eademque lectio-
nis varietas est apud Thucyd. 8, 101. Noli tamen ten-
tare alteram formam, ad Aeolismum, si recte conicio, re-
vocandam, quo ē passim dicitur pro ᾧ. Cf. Ahrens Dial.
Aeol. p. 75.

XIII 623 = 74, 25.

Postquam de Cyme Aeolica dicere instituit, inferuntur
τὸ δ' ὄνομα ἀπὸ Ἀμαζόνος τῇ πόλει τεθεῖσθαι. Non
apparet unde infinitivus τεθεῖσθαι pendeat: excidit for-
tasse δοκεῖ.

XIII 625 = 77, 23.

Μιθριδάτης τε [ὁ] Μηνοδότου υἱὸς καὶ [τῆς] Ἀδο-
βογίωνος, [ὅς] τοῦ τετραρχικοῦ τῶν Γαλατῶν γένους ἦν,
[ἦν] καὶ παλλακεῦσαι τῷ βασιλεῖ Μιθριδάτῃ φασίν. Ita

haec ex Casauboni coniecturis edita sunt additis quae uncis inclusa vides. Sed parum placent additamenta ista, quibus oratio nescio quid scabritiei traxit: mirum etiam non ipsum matris nomen adiectum esse, quod latere videtur in ipso illo *Ἀδοβογίωνος*, sive *Ἀδοβογίων ὅς*, ut libri habent. Locus ita scribendus videtur: *Μιθριδάτης τε Μηνοδότου υἱὸς καὶ Ἀδοβογιωνίδος, τοῦ τετραρχικοῦ τῶν Γαλατῶν γένους, ἣν καὶ παλλαχεῦσαι φασίν*. Celtica seminarum nomina in is gis et dis exeuntia collegit F. I. Mohne in libro de lingua Gallica p. 41.

XIII 625 = 79, 8.

Ὑπέρκειται δὲ τῶν Σάρδεων ὁ Τιμῶλος εὐδαιμον ὄρος ἐν τῇ ἀκρωρείᾳ σκοπὴν ἔχον ἐξέδραν λευκοῦ λίθου. Recte Kramerus reiecit Palmerii coniecturam *ἐξέδρον* scribentis pro *ἐξέδραν*. Si quid corruptum est, scripserim *σκοπὴν ἔχον* [καὶ] *ἐξέδραν λευκοῦ λίθου*.

XIII 626 = 79, 21.

De Hermi fluvii cursu agens: *διὰ τῆς Καταχεκανμένης εἰς τὴν Σαρδιανὴν φέρεται καὶ τὰ συνεχῆ πεδιά, ὡς εἴρηται, μέχρι τῆς θαλάττης*. Verbis ὡς εἴρηται, cum nihil de hac re in superioribus dixerit scriptor, quid faciant interpretes incerti haerent. Mihi ea in paulo superiore locum transponenda videntur, ubi de auro Pactoli dicit scriptor additque *τὴν δ' ἐκλέλοιπε τὸ ψῆγμα*. Respicit ea quae dixerat p. 591 = 20, 18 *τὴν σπάνιά ἐστι (τὰ Ἀστύρων χρυσεῖα) ἐξαναλωμένα καθάπερ τὰ ἐν τῷ Τιμῶλι τὰ περὶ τὸν Πακτωλόν*.

XIII 633 = 94, 7.

Ῥαίξει δ' ὀπισθε τῆς πόλης ἐν Σμύρνῃ.

In hoc Hipponactis versu πόλης contra omniū libro-

rum fidem a viris doctis metro fulciendo repositum est pro πόλιος. Sed πόλιος mere epica forma est, qua vehementer dubito num poeta iambographus uti voluerit *). Pro ῥκει nuper vir doctus, cuius nomen non recorder, scripsit οἰκεῖ, quo recepto versus ita scribendus videtur οἰκεῖ δ' ὀπισθε τῆς πόλιος ἐνὶ Σμύρνῃ. Qui sequitur versus, μεταξὺ Τρηχέης τε καὶ Λεπρῆς ἀκτῆς, memoratu dignum exemplum praebet nominis ἀκτῆ ad quamlibet eminentiam translati. V. Erfurdum ad Sophoclis Oed. Tyr. 184. Ac fortasse Hipponax ἀκρης scripserat: Strabo tamen in suo Hipponactis libro ἀκτῆς legit.

XIII 634 = 95, 5.

*Ἡμεῖς αἰπὺ Πύλον Νηλήϊον ἄστν λιπόντες
ἰμερτήν Ἀσίην νηυσὶν ἀφικόμεθα.*

Sunt Mimnermi versus, quos ex virorum doctorum coniecturis sic scriptos edidit Kramerus: libri enim αἰπὺ τε Πύλον, nisi quod cod. F habet ἐπεὶ τε Πύλον. Sed concursus syllabarum πυ πυ habet aliquid dissoni, nec credo in tota graecorum literatura ullum earum coniunctionis

*) Haec scribenti affertur Schneidewini commentatio de editis a Darembergo scholiis ad Hippocratem in Götting. Gel. Anz. 1852, ubi p. 419 Xenophanis Colophonii adhuc incognitum fragmentum tractat et in hunc modum constituit: ἐγὼ δ' ἰμεωντὸν ἐκ πόλης εἰς πόλιν περὶ ἃν ἐβλήσκειζον. Scholion hoc est: βληστρισμός — τὸν ἑρπιτασμὸν σημαίνει, καθὼς καὶ Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος φησὶν ἐγὼ δ' ἰμῶν τὸν πόλιν ἐκ πόλεως φέρων ἐβλήσκειζον ἀντὶ τοῦ ἐρπιταζόμεν. Apertum vero ista Xenophanis (si tamen Xenophanis sunt, ac non potius mutilum est scholion, ut ipsam illud Colophonii poetae exciderit: βληστριζόντες ἡμῖν φροντίδ' ἂν Ἑλλάδα γῆν), non ex carmine, sed ex scripto prosario, epistola fortasse, petita esse. Verba ipsa ne minimum quidem corruptelae indicium habent, nisi quod ἐβληστριζόμεν scribendum videtur: ex urbe in urbem, inquit, me propiciens huc illuc iactabar. Non dixerim igitur cum Schneidewino iam rem certam esse de Xenophane iambographo.

exemplum reperiri posse. Itaque Mimnermum ita potius scripsisse arbitror: ἡμεῖς δ' αὖτε Πύλον Νηλήϊον ἄστν λιπόντες, nisi praeferas δῆντε i. e. δὴ αὖτε. Ita vix litera mutaretur: quantillum enim interest inter ΑΙΠΥΤΕ et ΔΗΥΤΕ? Sed etiam sequentes Mimnermi versus nondum satis emendate scripti sunt, id quod certissime contenderim de ultimo disticho, in quo, ut de ceteris taceam, quo pacto praesens ἀπορνύμενοι explicari possit nescire me fateor.

XIV 637 = 100, 10.

Εἴτα Ἀνθεμοῦς, εἴτα Μελάμυλος, εἴτα Σάμος, εἴτ' ἀπό τινος ἐπιχωρίου ἥρωος εἴτ' ἐξ Ἰθάκης καὶ Κεφαληνίας ἀποικίσαντος. Ἀνθεμῖς an Ἀνθεμοῦσα sive potius, si vera sunt quae ad Stephanum Byz. p. 96 disputavi, Ἀνθεμοῦσσα, scribendum sit incertum est: sed pro Μελάμυλος haud dubie Μελάμυλλος reponendum est. Dicebatur etiam Φυλλάς. Pro ἀποικίσαντος, quod non videtur ferri posse, scribendum ἀποικήσαντος, habetque id, ut nunc video, cod. F.

XIV 637 = 100, 15.

De Samo insula: ἔστι δ' οὐκ εὖοινος, καίπερ εὖοινουσῶν τῶν κύκλω νήσων καὶ τῆς ἡπείρου σχεδόν τι τῆς συνεχοῦς πάσης τοὺς ἀρίστους ἐκγερούσης οἶνους· οἶον Χίου καὶ Λέσβου καὶ Κῶ. Haec postrema eo quo nunc leguntur loco vix ferenda esse intellexit Kramerus, qui ea post νήσων transponenda censet. Mihi credibilis videtur haec verba ex margine illata esse. In sequentibus verbis: περὶ μὲν οἶνους οὐ πάντ' εὐτυχεῖ Σάμος, τὰ δ' ἄλλα εὐδαίμων, apertum est excidisse οἶν ante οἶνους. Praeterea pro εὐδαίμων concinnius fuerit εὐδαιμονεῖ. Glossematis suspicionem movent etiam quae paulo post legun-

tur p. 101, 2 ubi de fertilitate eiusdem insulae agitur: non dubitasse homines *ἐφαρμόττειν αὐτῇ τὴν λέγουσαν παροιμίαν ὅτι φέρει καὶ ὀρνίθων γάλα, καθάπερ πον καὶ Μένανδρος ἔφη*. Quorum postrema ita demum ab ipso Strabone adiecta putarem, si Menandrum proverbio isto, trito sane et a comicis poetis multum usurpato, de ipsa Samo usum esse constaret; id vero cum nequaquam credibile sit, delenda suspicor ista.

XIV 638 = 102, 13.

*Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμί, δόμῳ ποτὲ θεῶν Ὅμηρον
δεξαμένον· κλαίω δ' Ἐνρυτον ὅσος ἔπαθον.*

Notissimum hoc Callimachi carmen est, cuius secundo versu codices pro *κλαίω*, quod ex Xylandri emendatione scriptum est, habent *καίω* i. e. *κλίω*. Corrigendum igitur *κλείω*; ac correxit ita, ut nunc video, iam Casaubonus in margine, in quo aliae etiam summi viri emendationes delitescunt ab editoribus neglectae. Similiter in Hermesianactis Eleg. I, 33 nuper recte scriptum est *κλείεν δ' Ἰκαρίον τε γένος καὶ δῆμον Ἀμύκλου*, pro *κλαῖεν*.

XIV 641 = 106, 10.

Thrasonis, incertae aetatis statuarii, opera in templo Dianae Ephesiae asservata recensens scriptor haec dicit: *οὐπερ καὶ τὸ Ἐκατήσιόν ἐστι καὶ ἡ κρήνη Πηνελόπη καὶ ἡ πρεσβῦτις ἡ Εὐρύκλεια*. Pro *κρήνη*, quod sane perineptum est, cod. F habet *κηρίνη*, quod Kramerus eam ob causam recipere non ausus est, quod cerei simulacri exemplum non recordaretur. Non videtur tamen cereae usus antiquis artificibus prorsus incognitus fuisse: docent hoc quae apud veteres de cerea imagine Protesilai ferebantur*), quae temere et sine exemplo fingi non potuerunt.

*) Hyginus Fab. 104 in argumento Euripidis Protesilai: fecit

XIV 642 = 108, 11.

Πρὸ αὐτῆς (τῆς Κολοφῶνος) ἄλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, ἐν ᾗ μαντεῖον ἦν ποτε παλαιόν. Clarii Apollinis oraculum Pompeii M. tempore a praedonibus excisum esse constat e Plutarcho in Pomp. 24. At postea denuo restitutum est summaque auctoritate floruit. Vigiuisse adhuc Strabonis aetate non tantum ex Tacito Ann. 2, 54 quem Kramerus laudat, intellegitur, sed alii etiam scriptores docent, ut Lucianus Dial. deor. 16, 1. Pseudom. 29, ne plura asseram. Quo magis suspecta esse debet edita scriptura; ac cod. F pro ποτέ habet τό, unde suspiceris pro ἦν τό scribendum esse ἐστί, nisi utrumque et ἦν et τό delere malis.

XIV 642 = 109, 2.

Ὡς γάτο· καὶ σφιν ἀριθμὸς ἐτήτυμος εἶδετο μέτρον, καὶ τότε δὴ Κάλχανθ' ὕπνος θανάτοιο κάλυπεν.

Sunt Hesiodi versus, in quorum altero vereor ut recte dictum sit ὕπνος θανάτου. Recte quidem mors somno comparari potest, nec offensionis causam haberet si θάνατος aliquem ὑπνῶσαι diceretur: at ὕπνος θανάτου mihi novitium potius dicendi genus esse videtur quam antiquum et graecum. Quid multa? epici sermonis usus requirit, ut Hesiodo Κάλχαντα νέφος θανάτοιο constitutur.

XIV 644 = 110, 20.

Γέγονε δὲ καὶ συγγραφὴς Ἑκαταῖος· ἐκ τῆς αὐτῆς πό-

simulacrum cereum simile Protesilai coniugis et in thalamis posuit sub simulatione sacrorum et eum colere coepit. De quibus cf. quae dixi in Bergkii Ephemer. philol. a. 1846 p. 1093. Ex Euripide item Ovidius Rem. Am. 723 si potes, et ceras remove: quid imagine muta carperis? hoc periit Laodamia modo.

λεως. De Teo urbe scriptor agit, ex qua cum Scythi-
num oriundum esse meminisset Heckerus in Schneidewini
Philol. vol. 5 p. 429, id ipsum nomen pro Hecataeo sub-
stitui voluit; nec negari potest lenissimam esse nominis
ΕΚΑΤΑΙΟC in *CKYΘΙΝΟC* mutationem. Non credo
tamen quidquam mutandum esse; Strabo enim haud du-
bie de Hecataeo loquitur eo, qui ceteris Abderita dicitur,
quae urbs cum Teiorum colonia fuerit et cum metropoli
arctissima consuetudine coniuncta, profecto non mirum
est eundem hominem ab aliis Teium ab aliis Abderitam
perhiberi. Similiter Protagoras, quem ceteri Abderitam
appellant, Teius dicitur ab Eupolide Fragn. Com. graec.
vol. 2 p. 490. Qui proxime antecedit versus apud Stra-
bonem *Ἀβδηρα καλὴ Τηίων ἀποικία*, in eo, cum produc-
tio adiectivi *καλός* ionici poetae, ipsius fortasse Ana-
creontis, versum esse evincat, ultimae voci item ionica
forma restituenda est.

XIV 645 = 113, 9.

*Ἀμφισβητοῦσι δὲ καὶ Ὀμήρου Χῖοι, μαρτύριον μετὰ
τοὺς Ὀμηρίδας καλουμένους προχειριζόμενοι.* Pro μετά,
quod in peioribus libris μέν scriptum est, recentiores cri-
tici deleverunt, μέγα scribendum.

XIV 647 = 116, 6.

*Δοκοῦσι δ' εἶναι Μάγνητες Δελφῶν ἀπόγονοι τῶν ἐποι-
κησάντων τὰ Δίδυμα ὄρη ἐν Θετταλίᾳ.* Transcripsit haec
Eustathius ad Hom. p. 338, 2. Sed *Δελφῶν* non diffi-
teor mihi vitii suspectum esse. Constat quidem ex Co-
none apud Photium Bibl. p. 135, 34 partem Magnetum
Thessalicorum Delphos concessisse et hinc in Cretam at-
que e Creta in Asiam immigrasse et Magnesium ad
Macandrum condidisse; at Delphos Thessaliam incoluisse

quis unquam memoriae prodidit? Nisi igitur Strabo omnia mirum in modum pervertisse dicendus est, conicere licebit *ΔΕΛΦΩΝ* ex *ΑΙΟΛΕΩΝ* corruptum esse. Ac fidem huic emendationi ipse facere videtur Strabo p. 647 = 115, 20 *Μαγνησία πόλις Αιολίς*, et p. 648 = 118, 20, ubi *Αιολεῖς ἐν Μαγνησίᾳ* memorantur. Tum proxime sequuntur apud Strabonem haec: *περὶ ὧν φησὶν Ἡσίοδος ἢ οἷα Διδύμονς — παρθένος ἀδμής*. Attulit scriptor hos Hesiodi versus iam lib. 9 p. 442, quos hoc loco a Strabone iteratos esse eam potissimum ob causam improbabile est, quod de Magnetum circa Didymos montes sedibus nullum verbum habent. Itaque e margine in textum illatos suspicor.

XIV 647 = 116, 20.

Συνέβη τοῖς Μάγνησιν ὑπὸ Τρηῶν ἄρδην ἀναιρεθῆναι Κιμμερικοῦ ἔθνους εὐτυχήσαντος πολὺν χρόνον· τῷ δ' ἐξῆς ἔτι (cod. D ἔτι) Μιλησίους κατασχεῖν τὸν τόπον. Pro *εὐτυχήσαντος*, quod parum apte de Treribus dicitur, ex F scribendum *εὐτυχήσαντας*, id ut ad Magnetas referatur. Confirmant hoc etiam sequentia *Καλλῖνος ὡς εὐτυχούντων τῶν Μαγνήτων μέμνηται*. Tum *Μιλησίους* ex *Ἐφεσίους* corruptum esse vidit Coraes: *ἔτι* vero vel *ἔτι* non delendum arbitror, sed ex *τούς* corruptum puto; ε ex praecedenti σ ortum est. De bello isto Ephesios inter et Magnetas gesto praeter Athenaeum lib. 12 p. 525 videndus Diogenes Laert. 1, 117 sq. Ad idem bellum, multos per annos varia fortuna gestum, spectare videntur etiam ea, quae leguntur apud Plutarchum Prov. 1, 57, ad quae conferenda sunt quae disputavi Comment. de Scymno Chio p. 62.

XIV 648 = 118, 1.

Ἀναξίνορα δὲ τὸν κῆθαρωδὸν ἐξῆρε μὲν τὰ θέατρα,

ἀλλ' ἐτι μάλιστα Ἀντώνιος. Scribendum aut ὅτι μάλιστα, aut quod magis placeret ἐτι μᾶλλον, pro quo etiam aliis locis in Strabonis libris μάλιστα scribi mementi. In sequentibus lin. 15 malim καὶ ἐκβάλλουσι δὲ (pro γε) τὸ ἔθος, et lin. 20 pro Μνουσίων reponendum Μνησίων, quod in omnibus libris est. Μύης et Μνουῖς diversa sunt eiusdem urbis nomina. V. ad Stephanum Byz. p. 459, 11 et Böckhium Oecon. Att. vol. 2 p. 709. Quod autem alias Strabo gentilicio Μνούσιος usus est, eius rei haec mihi caussa esse videtur, quod aliis locis alios auctores secutus est.

XIV 650 = 120, 21.

Οἱ ἐκ τοῦ γυμνασίου νέοι καὶ ἔφηβοι γυμνοὶ ἀπαληλιμμένοι. Corrigendum esse λίπ' ἀληλιμμένοι etiam nunc credo, idemque vitium diu est quod auferendum putavi etiam lib. 15 p. 720, ubi vulgo γυμνὸν ἐπαληλλειμένον legitur; nimirum ἐπ ex αἰπ, et hoc rursum ex λίπ' corruptum est.

XIV 650 = 121, 3.

Ἀπὸ δὲ τριάκοντα σταδίων τῆς Νύσης ὑπερβᾶσι Τμῶλον τὸ ὄρος τὴν Μεσωγίδα ἐπὶ τὰ πρὸς τὸν νότον μέρη καλεῖται τόπος Λειμών. Haec corrupta esse consentiunt interpretes, qui quas tentarunt emendationes cum iusto audaciores esse videantur, equidem ante Τμῶλον excidisse arbitror κατά. Ita orationis perspicuitati et rei veritati abunde satisfactum; nam quod τὰ πρὸς τὸν νότον μέρη ad remotius τὸν Τμῶλον referenda sunt, in eo non puto haereri posse. Praeterea τὸν ante νότον recte omittit E. In Homericō versu quem deinceps affert, Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι etc. Strabonem Ἀσίῳ probasse ostendunt quae statim subicit verba δεικνύντες Ἀσίῳ τινὸς ἡρώων,

in quibus *Ἀσίον* ab *Ἀσίας* est. Supra quidem lib. 13 p. 627 alteram lectionem *Ἀσίῳ* secutus est; sed ibi Demetrii opinionem affert. Mox lin. 15 *τὰς ἐπωνύμους ἐαυτῶν κτίσαι πόλεις* carere licet Corais emendatione, modo scribatur *αὐτῶν*. Eadem pagina lib. 19 pro *Κοσκινία* praestat *Κοσκινία* scribere: supra enim lib. 13 p. 587 = 12, 14 habes *ἐκ Κοσκινίων*.

XIV 652 = 127, 22.

Ἐκαλεῖτο δ' ἡ Ῥόδος πρότερον Ὀφιοῦσσα καὶ Σταδία, εἴτα Τελχινίς. Nomen *Σταδία* suspectum est. Cod. *κασταδία*, in quo vide an *καὶ Ἀστερία* lateat vel *καὶ Αἰθραία*, quibus de nominibus Rhodi insulae vide Stephanum Byz. p. 546 et Plinium NH. 5, 21. Sequuntur statim de Telchinibus haec: *οὗς οἱ μὲν βασκάνους φασὶ καὶ γόητας θείῳ καταρρέοντας τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ ζῶων τε καὶ φυτῶν ὀλέθρου χάριν.* Fortasse recte Kramerus librorum scripturam revocavit, quae cessit recentiorum correctioni *καταρραίνοντας*. Zenobius tamen Cent. 5, 41 similiter: *Τελχίνων φύσει βασκάνων ὄντων· καὶ γὰρ τῷ στυγὸς ὕδατι τὴν γῆν καταρραίνοντες ἄγονον ἐποιοῦν.* Sed *θείῳ* quid faciendum sit nemo adhuc docuit. Lobeckius Aglaoph. p. 1092 dubitanter *ληίων* proposuit, pro quo Strabonem potius *ἀγρῶν* vel *καρπῶν* dicturum fuisse crediderim. Mihi *φθόνῳ*, prae invidia, vero propius videbatur, genetivis *ζῶων καὶ φυτῶν* non ab *ὀλέθρου* suspensis, sed a *καταρρέοντας*; nam *φύσει*, quod quis ex Zenobio commendare possit, paulo longius a librorum scriptura recedit. Praeterea dubito num *ζῶων* sanum sit; nam in animalia quoque invidos istos daemones aquam Stygiam effudisse ceterorum, qui hanc rem attingunt, nullus tradidit, nec si quis antiquiorum tradidisset, a Nonno praetermissum existimarem, cuius hunc locum adscripsit

Lobeckius ex Dionys. 14, 43 ἀρούμενοι Στυγὸς ὕδωρ ἄσπορον εὐκάρποιο Ῥόδου ποίησαν ἄλωήν, ὕδασι ταρταρίοισι περιρραίνοντες ἀρούρας. Itaque nescio an scribendum sit φθόνῳ καταρρέοντας τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ ῥιζῶν τε καὶ φυτῶν, i. e. herbarum et segetum; nam ῥίζαι non radices tantum sed etiam herbas plantasque significant, quo sensu Strabo ipse supra ῥίζας καὶ βοτάνας coniunxit, ut ῥιζοτομεῖν et φυτουργεῖν lib. 15 p. 734. Et ῥιζοτόμοι non radices tantum sed etiam herbas colligebant.

XIV 654 = 129, 5.

Φασὶ δὲ τοὺς γυμνήτας ὑπὸ Φοινίκων βαλεαρίδας λέγεσθαι, διότι τὰς Γυμνησίας Βαλαρίδας. Ita in libris scripta prostant haec verba omni genere errorum plena et ineptissime hic inculcata: quo minus dubitandum est quin pro insitiis habenda sint. Leguntur statim haec: τὴν ἐκ παλαιοῦ παροῦσαν τοῖς Ῥοδίοις εὐδαιμονίαν, in quibus cum optimus cod. F pro εὐδαιμονίαν habeat εὐμενίαν, id ipsum ex εὐθενίαν vel εὐθένειαν corruptum esse videri potest.

XIV 656 = 131, 26.

Ἐνταῦθα δ' ἐστὶν ὁ τοῦ Μανσώλου τάφος, [ἐν] τῶν ἐπὶ θεαμάτων, ἔργον, ὅπερ Ἀρτεμισία τῷ ἀνδρὶ κατεσκέυασεν. Recte viri docti in voce ἔργον sic nude posita offenderunt; sed num Scopae nomen exciderit dubitari potest, cum multo sit probabilius post θεαμάτων excidisse θαυμαστόν.

XIV 658 = 136, 8.

Τὰ δὲ Μύλασα ἴδρυται ἐν πεδίῳ σφόδρα εὐδαιμονι·
ὑπέρκειται δὲ κατὰ κορυφὴν ὄρος αὐτοῦ. Haec frustra

tentata sunt: κατὰ κορυφὴν κείσθαι dicitur ὄρος recta linea assurgens et verticibus incolentium imminens, ut solem κατὰ κορυφὴν esse dicit Aristoteles et ipse Strabo lib. 16 p. 779 et 17 p. 817 et alibi. Sed αὐτοῦ, quod ad πεδίων referri non posse apertum est, obscurat sententiam; neque intellegitur cur non αὐτῶν scribere maluerit Strabo. Quod statim sequitur nescio cuius praetoris dictum de illo Mylasorum situ, in eo vereor ne verba οὐδ' ἡσχύνετο aliquid corruptelae traxerint. In sequentibus haec habes: ἱερὰ δύο τοῦ Διός, τοῦ τε Ὀσογῶ καλουμένου καὶ Λαβρανδηνοῦ. Libri fluctuant inter Ὀσογῶ et Ὀσογῶ, quorum alterum praefert Kramerus, idemque restitutum ivit apud Pausan. 8, 10, ubi nunc editur καλοῦσιν Ὀγῶα. At cum in titulo Mylasensi apud Boeckhium C. I. no. 2700 scriptum sit: *ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΣ ΟΣΟΓΩΑ ΔΙΟΣ ΖΗΝΟΠΙΟΣΕΙΔΩΝΟΣ*, et in alio apud Hentzenum in *Bulletino dell' Inst. a. 1849 p. 187* sic: *ΔΙΟΣ ΟΓΩΑ ΔΙΟΣ ΖΗΝΟΠΙΟΣΕΙΔΩΝΟΣ*, recte Hentzenus Ὀσογῶα videtur scripsisse. Pro Λαβρανδηνοῦ in Strabonis loco complures libri Λαβρανδηνοῦ et mox Λάβρανδα pro Λάβρανδα, quas formas numerorum fide aliisque testimoniis satis munitas (v. Eckhel. D. N. vol. 2 p. 585. Böckh. C. I. vol. 2 p. 502) etiam Straboni restituendas arbitror.

XIV 659 = 137, 12.

Τῶν Καρῶν τῶν περὶ τὸν Ἐκατόμνω. Frequens forma huius nominis est Ἐκατόμνω, nec paucis locis pro vulgari Ἐκάτομνος ex bonis libris restituenda; velut apud Harpocrationem p. 67, 18, ubi cum nunc edatur Ἐκάτομνος ὄνομα κύριον, duo libri recte habent Ἐκατόμνω, sive is secundus sive quartus casus est.

Comparanda similia apud Cares nomina, Ὅσογώς Πακτύως Σύσκις. Cf. titulòs apud Böckhium C. I. no. 2691 e.

XIV 665 = 148, 1.

Ἐνταῦθα (Pinara Lyciae urbem dicit) δὲ Πάνδαρος τιμᾶται, τυχὸν ἴσως ὁμώνυμος τῷ Τρωικῷ· [ὥς καὶ Πανδαρέου κούρη χλωρηὶς ἀηδών.] καὶ γὰρ τοῦτον ἐκ Λυκίας φασίν. In his verba uncis inclusa [Odys. 19, 518] quo consilio addita sint vix erit qui intellegat. Nam si hoc docere voluit, Pandareum quoque Lyciae perhiberi originis, nimis salebrosa orationis forma usus est. Res ipsa quoque incredibilis est nec ab ullo alio scriptore tradita. Non igitur dubitandum videtur, quin versus iste a sciolo in margine adscriptus postea, ut fieri solet, in textum illatus sit. Porro absonum plane et ineptum est illud τυχὸν ἴσως ὁμώνυμος τῷ Τρωικῷ. Quorsum enim illud τυχὸν ἴσως? quasi vero id quemquam fugere possit, Pandarum Troicum et Pandarum Lycium ὁμωνύμους esse heroas*). Sed Strabo haud dubie ὁμογενής scripserat, sive quod propius ad librorum lectionem accedit ὁμόγονος. Iam vides sublati quae non scripsit Strabo planissime orationem et sententiam ita procedere: ἐνταῦθα δὲ Πάνδαρος τιμᾶται, τυχὸν ἴσως ὁμόγονος τῷ Τρωικῷ· καὶ γὰρ τοῦτον ἐκ Λυκίας φασίν. Ceterum easdem sordes etiam Eustathius in suo exemplari repperit ad Hom. p. 448, 20 φησὶ γοῦν ὁ γεωγράφος οὕτω· ὑπόκειται τῷ Κράτῳ Πίνναρα, μεγίστη πόλις Λυκίας, ἔνθα Πάνδαρος τιμᾶται, τυχὸν ὁμώνυμος τῷ Τρωικῷ, ὥς καὶ Πανδαρέου κούρη χλωρηὶς ἀηδών· καὶ τοῦτον γὰρ ἐκ Λυκίας φασίν.

*) Non minus inepte schol. Par. ad Apollonium Rhod. 1, 87 de Oechalia Euboica et Thessalica agens: δοκεῖ δὲ ὁμώνυμος εἶναι.

XIV 669 = 154, 13.

In Cilicia inter Charadruntem et Anemurium est *παράπλους τραχὺς Πλατανιστὸς καλούμενος*. Hoc nomen aut *Πλατανιστοῦς* scribendum, aut *Πλατανιστῆς*, quorum priori favet Stadiasmi scriptor apud Gailium Geogr. min. vol. 2 p. 274 eundem locum *Πλατανοῦς* appellans, alteri cod. F in quo *Πλατανιστῆς* scriptum, quod comparandum cum *Πλατανιστᾶς* (i. e. *Πλατανιστάεις*, ut *Πλατανιστῆς* = *Πλατανιστήεις*), quod loci nomen est Spartae apud Pausaniam Lacon. 14, 8 quem *Πλατανιστοῦντα* vocat Theognis Eleg. 882. Paucis interiectis sequitur: *τοῦτο δ' ἐστὶ Νάγιδος πρώτη μετὰ Ἀνεμούριον πόλις*, ubi pro *τοῦτο* corrigunt *ἐν τούτῳ*, scil. *παράπλω*. Imo scribendum *τούτου*.

XIV 674 = 162, 20.

Βοηθοῦ κακοῦ ποιητοῦ. Eodem tenore *Βοηθός* editur lib. 16 p. 757. Rectius fuerit *Βόηθος*. Cf. Eustathius ad Hom. p. 907, 11 et 1480, 63. Recte apud Plutarchum Symp. 673 d. editur *παρὰ Βοήθῳ τῷ Ἐπικουρείῳ*. Obscuratum hoc nomen est apud Athen. 7 p. 278 f. *οἱ τῆς κωμωδίας ποιηταὶ κατατρέχοντες πον τῆς ἡδονῆς καὶ ἀκρασίας ἐπικούρους καὶ βοηθοὺς βοῶσιν*. Ubi Schweighauserus post *πον* addendum censebat *τῶν Ἐπικουρείων*, quo non opus est si scribas *Ἐπικούρους καὶ Βοήθους*. Boethum Epicureum iterum memorat Plutarchus p. 396 e.

XIV 683 = 176, 19.

*Ψησὶ μὲν γὰρ ὀρμηθῆναι τὰς ἐλάφους Κωρινθίης ἀπὸ δειράδος, ἐκ δὲ Κιλίσσης ἡόνος εἰς ἀκτὰς διανήξασθαι Κουριάδας, καὶ ἐπιφθέγγεται διότι
 μυρίον ἀνδράσι θαῦμα νοεῖν πάρα, πῶς ἀνόδευτον
 χεῖμα δι' εἰαρινῶν ἐδράμομεν ζεφύρων.*

Postrema etiam nunc sic a poeta scripta fuisse arbitror: *χεῦμα δι' εἰαρινῶ ἑδράμομεν ξεφύρω*. Priora, quae haud obscura numerorum vestigia habent, sic fere poeta videtur scripsisse:

... *Κωρυκίης ἀπὸ δειράδος ἔκ τε Κιλίσσης*

ῥόνος εἰς ἀκτὰς αἰ διανηξάμεθα

Κουριάδας ...

Verbis adscriptis statim haec subiungit geographus, auctorem carminis in locorum situ indicando negligentem fuisse ostensurus: *ἀπὸ γὰρ Κωρύκου περίπλους μὲν ἐστὶν εἰς Κουριάδα ἀκτὴν, οὔτε ξεφύρω δὲ οὔτε ἐν δεξιᾷ ἔχοντι τὴν νῆσον, οὔτ' ἐν ἀριστερᾷ, διάγραμμα δ' οὐδέν*. Quae parum integre scripta esse apertum est nec fugit interpretes, quorum alii οὔτ' ante ἐν ἀριστερᾷ omittunt, addita post ἀριστερᾷ particula δέ, alii idem illud οὔτ' in ἄλλᾳ mutant. At vero haec ita demum probari possent, si Strabo ex carmine illo aliquid attulisset, ex quo cervas istas, a Coryco in Curium littus tranantes, Cyprum insulam a dextris habuisse intellexeretur; imo ne sic quidem recte argumentatio procederet. Quis enim infitias ibit, a Coryco Curium aeque bene, imo etiam facilius perveniri posse, si insulam a dextris habeas quam si a sinistris? Res potius ita se habet. Carminis auctor dixerat cervas a Ciliciae promontorio Curium in australi Cypri litore situm venisse zephyro flante. Hoc refutaturus scriptor, zephyro flante a Cilicia, neque si a dextra neque si a sinistra habeas insulam, Curium perveniri posse negat. Hinc intelligitur in verbis illis nihil esse corruptum nisi οὔτε ante ξεφύρω, pro quo οὐ scribendum est. Nam quod quis praeterea conicere possit, pro οὔτε — οὔτε reponendum esse εἴτε — εἴτε, id certe non est necessarium. Denique γάρ, quod inter ἀπὸ et Κωρύκου legitur, in δέ mutandum, quod respondeat superioribus *μηδὲ μὲν γάρ*.

XV 687 = 183, 12.

In Euripideis versibus ex Bacchis (vs. 17) mirum est iam Strabonem in suo codice et hoc loco et lib. 1 p. 29 vitiose scriptum reperisse τὰς πολυχρύσους γνάς, quod Euripidem τοὺς scripsisse certissimum est. Quos his subicit scriptor Sophoclis versus elegantissimos:

ὄθεν κατεῖδον τὴν βεβαχιωμένην

βροτοῖσι κλεινὴν Νῦσαν, ἣν ὁ βούκερως

Ἰακχος αὐτῷ μαῖαν ἡδίστην νέμει,

in eorum ultimo fortasse nimis suspiciosus quibusdam videbor, si αὐτῷ, pro quo libri αὐτῷ habent, minime mihi placere dixero; iners enim pronomen hoc quidem loco et tantum fulciendo versui inculcatum videtur. Itaque nata mihi suspicio est poetam αὐτόμαϊαν scripsisse i. e. vere nutricem, ut αὐτοπάρθενος dicitur quae vere virgo est, et αὐτόπαις apud Sophoclem Trach. 823. Quae post Sophocleos versus statim sequuntur verba: καὶ τὰ ἐξῆς· καὶ μεροτραφῆς δὲ λέγεται, eorum postrema Strabonis non esse recte intellectum est; sed nescio an etiam illa καὶ τὰ ἐξῆς, qua dicendi forma nusquam Strabo usus est*), delenda sint.

XV 695 = 197, 21.

In Theodectae versibus inexplicabilia videntur verba:

καὶ συνέστρεψεν κόμας

μορφαῖς ἀνανξήτοισι συντήξας πυρός,

ubi quin μορφαῖς corruptum sit non dubitandum est; pro eo φοραῖς tentabat Lobeck. Paral. p. 458, Porsonus autem Miscell. p. 231 ὀμφαῖς, i. e. πνοαῖς, ut equidem opinor; ipse enim nihil interpretationis addidit. Hesychius certe

*) Nam lib. 7 p. 303 verba καὶ τὰ ἐξῆς una cum versu qui praecedit Homérico subditicia esse supra monuimus.

ὁμφή inter alia explicat per πνοή. Ita igitur verba ὁμφαὶ ἀναύξητοι de solis vapore intellegenda fuerint capillorum incrementum prohibente. In disputatione de versibus Theodectae instituta pleraque satis expedita sunt, si ab uno loco recesseris qui legitur p. 696 = 198, 8 καὶ ὁ καὶ τοὺς Ἰνδοὺς μὴ οὐλοτριχεῖν φάμεν, μηδ' οὕτω (libri potiores οὕτως) πεπεισμένως ἐπικεκαῦσθαι τὴν χροάν ὅτι ὑγροῦ κοινωνοῦσιν ἄερος. In his πεπεισμένως corruptum esse viderunt omnes, quomodo emendandum esset nemo. Scribendum vero οὕτως ἀπεφεισμένως, quod ad sententiam, quae requiritur, aptissime dictum est. Neque verendum est ne hac emendatione graecam linguam barbaro verbo ἀφείδομαι ditasse dicar. Nimirum non a verbo formavit scriptor ἀπεφεισμένως, sed ab adverbio πεφεισμένως, quod de cauta et modica ustione legitur in Hippiatr. p. 230 σφυρὰ καύσομεν πεφεισμένως. Similiter formatum est ἀπαρευρημένως, quod reddendum est Zenobio Cent. 2, 60 Βόκχορις: οὗτος Αἰγύπτιος ὢν ἐπὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἐπινοίᾳ κρίσεων μνημονεύεται. εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δικαιοτάτων καὶ παρευρημένως κρίνοντων, ubi alii παναρμονίως alii πρευμενῶς tentant, melius facturi si negationem addidissent; at scribendum potius ἀπαρευρημένως, i. e. ἀνέν παρευρήσεως, sine dolo.

XV 701 = 207, 10.

Καὶ γὰρ τοὺς Σῆρας ἔτι τούτων μακροβιωτέρους τινές φασι. Non obloquar Kramero haec ex margine illata existimanti: sed orationi sua constabit integritas, si καὶ τοι scripseris pro καὶ γάρ.

XV 712 = 222, 24.

"Ἀλλήν δὲ διαίρεσιν ποιεῖται περὶ τῶν φιλοσόφων, δύο γένη φάσκων, ὧν τοὺς μὲν Βραχμᾶνας καλεῖ τοὺς δὲ Γαρ-

μᾶνας. In superioribus Megasthenis disputationem exposuit de philosophis Indorum, quorum qui montes incolant Bacchum, qui campos et planitiem Herculem venerari. Ex quibus intellegitur alteram illam distributionem philosophorum in Brachmanes et Garmanes vel Sarmanes ad eundem auctorem vix revocari posse; arguit id etiam orationis forma, ita potius instituenda ἔτι δὲ ἄλλην vel ἄλλην δ' ἔτι διαίρεσιν ποιεῖται. Quo accedit quod praepositioni περί nullus hic locus est; quod qui intellexerunt Coraes et Kramerus eam asteriscis incluserunt. Mihi ob eas quas dixi caussas in περί scriptoris nomen latere videtur.

XV 713 = 224, 24.

De Garmanibus ex Megasthene aliove scriptore: ζῶντας ἐν ταῖς ὕλαις ἀπὸ φύλλων καὶ καρπῶν ἀγρίων, ἐσθῆτος φλοιῶν δένδρεϊων. Postrema verba etiam nunc non male ita corrigi posse credo ut scribatur ἐσθητοὺς φλοιῶ δένδρεϊω. Adiectivum verbale ἐσθητός, pro quo alius fortasse ἡσθημένος scripsisset, etsi aliunde non cognitum, recte tamen formatum est; et habet etiam alia huic similia Strabo, c. c. verbale ὑπελθετέον libro 13 p. 622 = 74, 15.

XVI 742 = 272, 22.

Ἡ δὲ χώρα φέρει κριθὰς μὲν ὅσας οὐκ ἄλλη· καὶ γὰρ τριακοσιάχοα λέγουσι. Non male Tyrwhittus τριακοσιάχοα, vel Lobeckius τριακοσιόχοα, uterque haud dubie κριθήν supplentes, ut noto metaplasmo τριακοσιάχοα dictum sit pro τριακοσιάχουν. Itaque non neutrum est pluralis, sed femininum singularis. Verum cum Kramerus ex 15 p. 731 attulerit διακοσιοντάχουν, ac Strabo

aliis locis constanter dicat *τριακοντάχουν πεντάχουν* et reliqua, etiam hoc loco *τριακοντοσιάχουν* corrigendum puto, quae etiam Wesselingi sententia fuit ad Herod. 1, 193 et Dindorfii Thes. L. G. vol. 2 p. 1190.

XVI 747 = 280, 6.

Inter urbes Tigri amni adjacentes et Gordyaeorum ditioni subiectas memorantur *Σάρεσά τε καὶ Σάταλκα καὶ Πίνακα*. Has postea a Romanis Tigrani, Armeniae regi, concessas esse dicit. Satalca ab aliis non memorantur. Optimus cod. F id nomen *Σάτακα* scribit, unde conicias *Σάταλα* restituendum esse. Id notissimae urbis nomen est, de qua Stephanus Byz. p. 557, 20 *Σάταλα, πόλις Ἀρμενίας, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν Ἀσίᾳ*. Cf. Holstenius Emend. ad Steph. p. 285 et Wesseling. ad Itiner. p. 183. Paucis interiectis leguntur haec: *ἐγένετο δὲ καὶ ἡ λοιπὴ Μεσοποταμία ὑπὸ Ῥωμαίοις*, in quibus *Μεσοποταμία* corruptum esse vidit Letronnus, *Γορδυναία* coniciens paulo audacius. Sufficit *ἡ λοιπὴ ποταμία*, scil. Tigridis *ποταμία*, quatenus Gordyaeis parebat. Ipse Strabo supra dixerat: *πρὸς δὲ τῷ Τίγρει τὰ τῶν Γορδυναιῶν χωρία*. Consimiliter *ποταμία* in *μεσόποταμία* abiit lib. 11 p. 527.

XVI 759 = 300, 17.

Memorata urbe Ascalone sic pergit: *χρομύων τ' ἀγαθός ἐστιν ἡ χώρα τῶν Ἀσκαλωνιτῶν, πόλισμα δὲ μικρόν*. Haec in peioribus libris varie scripta sunt, *χρομύων τ' ἀγαθῶν* vel *χρομύοις τ' ἀγαθῇ*, unde Kramerus coniecit *χρομύῳ τ' ἀγαθῇ*. Scribendum potius mutato accentu *χρομυῶν τ' ἀγαθός ἐστιν ἡ χώρα*, ut Ascalonitarum agrum bonum esse dicat hortum ceparium. Hinc

etiam *Κρομμύων* sive *Κρομμυών* oppidi nomen in vicinia Ascalonis, de quo Stephanus Byz. p. 386, 14 *Κρομμύων πόλις, πόλις πλησίον Ἀσκάλωνος. Φιλήμων ἐν Ἐφήβοις.* Idque ipsum significat Strabo verbis *πόλισμα δὲ μικρόν.* De cepis Ascaloniis praeter alios Eudoxus apud Stephanum Byz. p. 132. Ceterum ante Strabonis verba supra adscripta lacunam indicandam arbitror.

XVI 759 = 300, 20.

Viris celebribus Gadarenis accensetur *Μένιππος ὁ σπουδογέλοιος.* Pro hoc qui nuper *σπουδαιογέλοιος* restitui voluit vir doctus, deceptus fuit haud dubie errore Francisci Passovii, indicato a nobis ad Stephanum Byz. p. 357, 2, quem editam lectionem etiam in suo Strabonis libro reperisse docent quae scripsit p. 193, 5 *ἐντεῦθεν* (Gadaris) *ἢν Μένιππος ὁ σπουδογέλοιος.* Idem confirmat Laertius Diogenes lib. 9, 17. Longioris formae exemplum non novi nisi unum Eustathii Opusc. p. 89, 47 indicatum illud etiam in Thesaurō Parisiensi. Et quis neget *σπουδογέλοιον* recte dici posse seria miscentem risu? Notum est Gorgiae dictum *δεῖν τὴν σπουδὴν τῶν ἐναντίων γέλῳτι διαφθεῖρειν, τὸν δὲ γέλῳτα σπουδῇ* apud Aristotelem Rhet. 3, 18. De Menippo autem quamquam nullus hic dicendi locus est, unum tamen afferam, ut meum quendam errorem corrigam. Nimirum apud Suidam et Eudociam habentur haec: *Μένιππος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἔστι Κέρκωπες καὶ Ὅφεις καὶ ἄλλα.* Quae cum olim ego propter Cercopas ad Hermippum, antiquae comoediae poetam, rettulerim, nunc de Menippo Gadareno intellegenda esse puto. Habemus igitur *Κέρκωπας* et *Ὅφεις* duarum Menippearum saturarum titulos. Eidem Menippo vide an recte tribuam aliam saturam *Δίης* inscriptam, sine auctoris nomine memoratam Aelio Diony-

sio apud Eustathium ad Hom. p. 1384, 46: *Δίεσ* *) γὰρ τὸ πληθυντικὸν τοῦ Διός. καὶ δρᾶμα οὕτως ἐπιγέγραπται. Quae ad Menippum spectare haud temere, opinor, conicio, memor eorum quae de Varrone, Menippi aemulό, scripsit Tertullianus Apol. 14: Romanum Cynicum trecentos Ioves sive Iupiteres sine capitibus introduxisse dicens. Quod autem comicus dicitur Menippus saturarum scriptor, et quod dramatum nomine eius saturae significantur, in eo non est quod quis haereat.

XVI 762 = 305, 26.

Vates in magno honore fuisse dicit, ὡς τὰ παρὰ τῶν θεῶν ἐκφέροντες παραγγέλματα καὶ ἐπανορθώματα καὶ ζῶντες καὶ ἀποθανόντες, καθάπερ καὶ ὁ Τειρεσίας τῷ καὶ τεθνήῳτι — τοὶ δὲ σκιαὶ αἰσσοῦσιν'. τοιοῦτος δὲ ὁ Ἀμφιάρεωσ καὶ ὁ Τροφώνιος κτέ. Haec qui non recte procedere intellexit Coraes, in postrema loci parte scripsit τοιοῦτος δὲ καὶ ὁ Ἀμφιάρεωσ. Sed recte habet edita lectio, modo Homericum exemplum; quod parum apte allatum est, cum verbis καθάπερ καὶ ὁ Τειρεσίας auferas.

XVI 773 = 324, 15.

Ἐπὶ τὰ ὑδρεῖα ἀναβαίνουνσι πανοικί μετὰ παιανισμοῦ. Hic unus omnium locus est apud Strabonem, in quo πανοικί scriptum est, pro quo constanter utitur adiectivo πανοίκιος. Itaque etiam hic πανοίκιος reponendum puto, favetque coniecturae cod. F, in quo scriptum est πανοικείου, quod ex πανοικεῖοι i. e. πανοίκιοι corruptum est.

*) Laurentius Lydus de Mens. 4, 48 πολλοὶ δὲ ἐκ τοῦ μόνου Διός; Δίοι, ὥσπερ Ἀπόλλωνες ἢ Διόνυσοι. Scribendum *Δίεσ*.

XVI 777 = 330, 9.

Καὶ τούτους δὲ διέφθειραν καὶ τοὺς ἄλλους ἐπελθόν-
τες διελυμῆναντο. Nullus hic locus particulis καὶ — δέ.
Scribendum καὶ τούτους τε. Idem vitium tollendum p. 768
= 317, 1 καὶ ταῦτα δὲ καὶ τὰ ἄλλα ἀρώματα μεταβάλ-
λονται. Cfr. quae supra allata sunt p. 41.

XVI 777 = 331, 18.

Οὐ λέγω δὲ τῶν ἐθνῶν τὰ ὀνόματα τὰ παλαιὰ διὰ
τὴν ἀδοξίαν καὶ ἅμα τὴν ἀτοπίαν τῆς ἐκφορᾶς αὐτῶν.
Pro παλαιά neque cum Letronno τὰ ἄλλα neque cum
Kramero τὰ πλείω scripserim, sed quod unice ad senten-
tiam aptum est τὰ πολλά, multa ista populorum
nomina, de quo dicendi usu vide Wyttenbach. ad Iu-
liani Orat. 1 p. 6d. Πολλά et παλαιά permutantur in li-
bris Strabonis etiam aliis locis, ut libro 1 p. 64. Eun-
dem barbarorum nominum horrorem confitetur scriptor
libro 3 p. 155.

XVII 811 = 384, 18.

In descriptione labyrinthi Aegyptiaci: ἀναβάντα ἐπὶ
τὸ στέγος οὐ μέγαλῳ ὕψει ἅτε μονοστέγῳ ἔστιν ἰδεῖν
πεδῖον λίθινον. Kramerus ἐν ante οὐ desiderat: scriben-
dum potius videtur οὐ μέγα τῷ ὕψει. Quae sequuntur
ἐντεῦθεν δὲ πάλιν εἰς τὰς αὐλὰς ἐκπίπτοντα ἐξῆς ὄραν
(ἔστι) χειμένας etc. dubito num recte Kramerus εἰσβλέποντα
scribi voluerit; ut enim ἐκπίπτειν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἄλλοσε
recte dici potest is qui aliorum oculos vertit, ita etiam
simplex ἐκπίπτειν, quando de contemplantibus sermo est,
recte dici posse crediderim. Pro στέγος propter ὕψος
μονόστεγον nescio an rectius scribatur τέγος.

XVII 814 = 389, 4.

De oraculo Ammonis agens inter alia haec dicit scri-

ptor: ἔξωθεν τῆς θεμιστείας ἀκροάσασθαι πάντας πλὴν Ἀλεξάνδρου, τοῦτον δ' ἐνδοθεν εἶναι· οὐχ ὥσπερ ἐν Δελφοῖς καὶ Βραγχίδαῖς τὰς ἀποθεσπίσεις διὰ λόγων, ἀλλὰ νεύμασι καὶ συμβόλοις τὸ πλεον, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ ἡ καὶ κυανέρισιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων', τοῦ προφήτου τὸν Δία ὑποκριναμένου. Ante οὐχ ὥσπερ aliquid deesse statuunt interpretes; iniuria, cum apertum sit scripsisse Strabonem τοῦτον δ' ἐνδοθεν· εἶναι δ' οὐχ ὥσπερ ἐν Δελφοῖς. Homericum exemplum parum opportune allatum vide ne interpolatori debeatur. In sequentibus de Callisthene haec habentur: περὶ δὲ τῆς εὐγενείας καὶ τὴν Ἑρμυραῖαν Ἀθηναίδα ἀνειπεῖν. Agitur de Diali Alexandri origine, quae cum minus apte εὐγενείας nomine indicari videatur, nescio an διογενείας vel θεογενείας scribendum sit.

XVII 818 = 395, 12.

De hierace agitur in Phile insula sancte culto: Λιθιοπικὸν δ' ἔφασαν εἶναι κάκειθεν κομιζέσθαι, ὅταν ἐκλίπῃ καὶ πρότερον. Postrema satis perspicua erunt si scripseris ὅταν ἐκλίπῃ, ἢ καὶ πρότερον, ut dicat post obitum hieracis vel etiam paullo ante eius obitum, aegrotante scil. avi sacra, novum ex Aethiopia hieracem accersi. In sequentibus non recte scribi puto θυῖαι. Bisyllabae formae nullum exemplum novi: genuina species est θυῖα, cuius penultima ex constanti usu poetarum Atticorum, quibus haec forma ubique e codd. reddenda est, producit, haud secus atque in ἀνία. Quam si Andromachus apud Galenum vol. 13 p. 877 loco in Thesouro L. G. indicato corripuit, id eodem iure fecisse putandus est, quo epici utuntur in corripienda penultima vocis ἀνία.

XVII 823 = 404, 3.

Παρ' ἡμῖν (ὁ νυκτιγόραξ) ἀετοῦ μέγεθος ἴσχει καὶ

φθέγγεται βαρύ, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ κολοιοῦ μέγεθος καὶ φθογγὴ διάφορος. Pro ultimo requiro aliquid, quod gravi sono oppositum sit, quale est διάτορος i. e. ὀξύφωνος. Mox καθαρείων scribendum ex epit. Vat. pro καθαρίων. Cf. p. 28.

XVII 834 = 421, 21.

In descriptione orae maritimae Carthaginiensium inter alia leguntur haec: εἴτα Θάψος πόλις καὶ κατὰ ταύτην νῆσος πελαγία Λοπαδοῦσσα, εἴτα ἄκρα Ἀμμωνος Βαλίθωνος, πρὸς ἣ θυννοσκοπεῖον, εἴτα Θένα πόλις. Verissime in his πρὸς ἣ θυννοσκοπεῖον restituit Kramerus; at Βαλίθωνος nondum inventus est qui expediret. Mihi non dubitandum videtur, quin post Ammonis promontorium aliud Balithonis a Strabone commemoratum fuerit, isque scripserit: εἴτα ἄκρα Ἀμμωνος· [εἴτα ἄκρα] Βαλίθωνος. Nimirum Βαλίθων nomen fuit sive Libycum sive malis Aegyptiacum, compositum illud ex Βᾶλις et Θών, quorum utrumque in istis regionibus non inusitatum fuisse, tum ex Stephano Byzantio intellegitur qui p. 157, 7 Βᾶλιν cognominis urbis in Cyrenaica sitae conditorem commemorat, tum Homerus docet vetustum Aegypti regem Θῶνα appellans. Perusitatam autem apud Aegyptios vicinasque gentes istam duorum in unum nomen coniunctionem fuisse, plurimis exemplis cognoscitur, qua de re copiosius dicetur ad Stephani Ethnica.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

P. 4. initio exciderunt haec: *ἔτι παρὰ βασιλῆος*

I p. 16 = 25, 16. *ἢ πρὸς τὸν*

Καὶ προσεξεργάζεται γε, πυνθανόμενος τί συμβάλλεται πρὸς ἀρετὴν ποιητοῦ πολλῶν ὑπάρχει τόπων ἔμπειρον. Nihil his adnotationis addidit Kramerus. At Casaubonus edidit *προσεργάζεται*, pro quo in codd. *προσεπεξεργάζεται* legi dicit. Verum videtur quod Toupius ad Longinum p. 243 Lips. coniecit *προσπεριεργάζεται*.

P. 5. Quae de Callimachio carmine dixi, quo poemtam de reditu Argonautarum exposuisse suspicatus sum, ea sic intellegi volo, ut id alteram partem poematis de tota Argonautarum expeditione fuisse existimetur. Ac ne quis metri genus epico argumento minus habile opponat, Callimachum etiam Herculis laudes elegiacis versibus exposuisse constat, ne Palladis lavacrum commemorem. Ad carmen de Argonautis fortasse fr. 505 referendum est.

Ibid. Verba ἢ τὸν Μεσσήνιον forsitan ita aliquis a crisi nostra vindicet, ut *Βεργαῖον* de ipso Antiphane intellegendum esse dicat. Frustra, ut equidem opinor. Contra Eratosthenem enim disputat Strabo, Eratosthenem autem Euhemerum Bergaei nomine appellasse Strabo docet 2 p. 104 *Ἐρατοσθένη δὲ τὸν μὲν Εὐήμερον Βεργαῖον καλεῖν, Πυθίαν δὲ πιστεύειν.*

P. 12, 12 scribe vide quae disputavit Hemsterhusius'

P. 17, 9 pro 'non' corrige 'facile'. Ib. l. 8 a fin. pro 'augeri dicantur' corrige 'augeantur'

P. 32, 11 corrige *Ἐμποριτῶν*. De transpositionis veritate nunc subdubito, quandoquidem verba *πολίχνιον Ἐμποριτῶν* in hanc sententiam accipi possunt, ut de colonia Emporitarum intellegantur. Ita lib. 13 p. 615 *Κάναι πολίχνιον Λοκρῶν* dicitur.

P. 40. Recte opinor Avienum praeter gentium urbiumque nomina in ceteris rectam mensuram secutum esse dixi. Quod enim OM. 24 editur:

Rhodani ut fluenta plenius tibi edisseram,
stili immorantis patere tractatum, Probe,
editorum est piaculum, non Avieni; libri enim disse-
ram. Altero versu, ut hoc adiciam, inepte stili tractatum dictum est, pro quo cod. V habet pater tracta mi Probe. Scribendum igitur:

stili immorantis patere tracta, mi Probe.
In quo stili tracta satis eleganter dictum est de stilo tracto, i. e. de oratione tracta et fusa, ut est apud Ciceronem de Orat. 2, 159.

P. 46 in. exciderunt haec:

IV 203 = 319, 16.

Μετὰ ταῦτα μέντοι κατέλυσαν ἅπαντας καὶ διέταξαν αὐτοὶ τὰς πολιτείας ἐπιστήσαντας φόβον. Mira dictio est *ἐπιστῆσαι φόβον*, quam frustra quis Callimachio illo defendat Fragm. 229 *λιρὸς ἐγώ, τί δέ σοι τόνδ' ἐπέθῃκα φόβον*, quod *ἐπέσεισα* scribendum esse alio loco docui. Strabo autem scripserat *ἐπιστήσαντας φόρον*, ut lib. 17 p. 821 *ἀφῆκεν αὐτοῖς καὶ τοὺς φόρους οὓς ἐπέστῃσε*.

P. 64. Quod dixi me nominis *Ἰς* nullum exemplum habere, de hominis nomine intellectum volui; notus enim est *Ἰς* fluvijs non in Babylonia tantum, sed etiam Italia. Ac reperiuntur etiam alia nomina hominibus et fluvijs communia, e. c. Euphrates, Achelous etc.

P. 69, 5 dele non.

P. 80, 10 dele 'potius'.

P. 83, 7 corr. 'rursus' pro 'cursus'. Praeterea commemorare poteram, Ptolemaeum Geogr. 2, 8 in populis Galliae Lugdunensis recensere *Ἀρυίους*, quamquam non credo hos Avieno obversatos esse in iis quae de promontorio Aryio fabulatus est.

P. 89, in. Emendationem *Πύρρῳ τῷ Νεοπτολέμῳ* praecepisse Spengelium e Kramerii Addendis didici.

P. 92, in. In Lucani et Statii locis Edonis correpta penultima tueri videntur quae disputavit Bentleius ad Horat. Carm. 3, 25, 9.

P. 97, in f. Verba *φησὶν ὁ Θουκυδίδης* eidem fortasse interpolatori debentur, qui lib. 9 p. 423 ineptissime Thucydidis nomen Straboni obtrusit, de quo supra dictum est p. 146.

P. 98, 7. Recte habere videtur librorum scriptura. Cf. p. 37. Similiter lib. 8 p. 384 de Neptuno Heliconio: *ὃν καὶ νῦν ἐτι τιμῶσιν Ἴωνες καὶ θύουσιν ἐκεῖ τὰ Πανιώνια*, ubi nihil excidit, sed *ἐκεῖ* de Ionia intellegendum. Adde lib. 13 p. 629 *εἶτα τὸ Ὑρκάνιον πεδῖον, Περσῶν ἐπονομασάντων καὶ ἐποίκους ἐπαγαγόντων ἐκεῖθεν*, i. e. ex Hyrcania. Ubi item viri docti haeserunt. Denique lib. 17 p. 818 *Αἰθιοπικὸν δ' ἐφάσαν εἶναι καὶ ἐκεῖθεν κομιζέσθαι*. Cf. Photius Lex. p. 117, 16 *Ἰταλιώτης: Πυθαγόρειος· ἐκεῖ γὰρ διέτριβον*.

P. 109, 3 scribe 'Darembargo'. Ibid. 8 *Ἀχαικός* pro *Ἀχαικός*.

P. 112, 9 scribe 'dicuntur' et 16 'dicendi'.

P. 117, 16 corrige *ἐννδρον* pro *ἐννδρον*.

P. 120, 3. Pro 10 scribe 9. Quod in altero Hippocratis loco Epid. 6, 3, 22 (non 2), ubi nunc *πληνῶ* legitur, *Πλινθίῳ* scribendum esse dixi, plane confirmat Galenus a Littreo citatus, qui in aliis apographis scriptum

reperit σπλὴν οἶω, in quo manifesto πλινθίῳ latet. In eiusdem paginae lin. 2 a f. scribe *στρογγυλωμένα*.

P. 126. Ad Hebae vel Diae sacra apud Phliasio spectare videntur haec Hippolyti c. Haer. 5, 20 *τετέλεσται δὲ ταῦτα* (mysteria) *καὶ παραδίδεται ἀνθρώποις πρὸ τῆς Κελεοῦ* — *ἐν Ἐλευσῖνι τελετῆς ἐν Φλιοῦντι τῆς Ἀττικῆς* (imo Ἀχαΐας). *πρὸ γὰρ τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων ἔστιν ἐν τῇ Φλιοῦντι λεγομένη μεγαληγορία*. Ubi fortasse scribendum *Φλιοῦντι τὰ λεγόμενα Μεγάλης ὄργια*, quo fere ducunt quae paulo post leguntur: *ὥστε εὐλόγως ἂν τις εἴποι τοὺς Σιθιανούς ἐγγὺς πού τελεῖν τὰ τῆς μεγάλης Φλοιᾶς ἰονόργια*, i. e. τὰ τῆς Μεγάλης Φλιασίων ὄργια. Videtur igitur Dia vel Hebe apud Phliasios, serioribus fortasse demum temporibus, Magnae deae nomine culta esse.

P. 131, 9. Non repugnabo tamen si quis Euripidea in hanc sententiam accipere malit, non fore ut pro tridente nunc rupi arcis insculpto Thraces unquam erectum in arce tridentem statuunt. Illud *ἀναστέψει* quo spectet docebit Lobeckius Aglaoph. p. 275. Eodem pertinent, ut hoc addam, quae leguntur in fragmento Phoronidis apud Clementem Alex. Str. 1 p. 418

*Καλλιθόη κλειδοῦχος Ὀλυμπιάδος βασιλεῖης
Ἥρης Ἀργεΐης, ἣ στέμμασι καὶ θυσάνοισι
πρώτη ἐκόσμησεν πατρὶ χίονα μακρὸν ἀνάσσης.*

Sic enim tertio versu legendum est pro *περί*. Cf. Eusebius Praep. Ev. 3, 8.

P. 134. Addere poteram idem illud *φιλειδήμων*, quod cum *φιλόδημος* permutari vidimus, restituendum esse Ciceroni ad Att. 12, 6: amo enim *πάντα φιλόδημον*, teque istam tam tenuem *θεωρίαν* tam valde admiratum esse gaudeo. Tentant *φιλομαθῆ* vel *φιλόλογον*. At scribendum *φιλειδήμονα*.

P. 138, 10 a f. Antipatri Sidonii exemplum accusativi *Μεγιστῇ* ex Anthol. Pal. 7, 27 petitum rectius omissem; Antipater enim scripserat *Μεγιστην*, ut in cod. Palatino distincte scriptum est. Ac vocatur ita puer iste ab ipso Anacreonte fragm. 39 et 88. Pro *Μεγιστῇ* commemorare poteram *Διδυμῇ* e Scymni Per. 59 et plura eius generis alia.

P. 140. Cum Gregorae Nicephori verbis comparanda sunt quae leguntur apud Ptolemaeum Geogr. 3, 15 de Cephiso Boeotico: ὃς καὶ αὐτὸς ἀπὸ τῶν αὐτῶν ὀρέων (Pindum et Callidromum dicit) ὕδων συμμίσγει τῷ τε Ἀσωπῷ καὶ τῷ Ἰσμηνῷ ποταμοῖς. Quae consentiunt fere cum iis quae Gregoras de Ismeno et Asopo narrat; ac de Ismeno non intercedo quominus vera retulerit scriptor, de Asopo autem, nisi alium Ptolemaeus Asopum dicit, mihi res inextricabilis videtur.

P. 148, 17. Duo Hesiodi fragmenta simili modo coniunxit etiam Marckscheffel Hesiodi Fragm. p. 299.

P. 155, 10 pro ‚praetervideri‘ corrige ‚neglegi‘

P. 163, 2 a f. Iusto confidentius dixi nusquam Sepiadem ἄκραν vocari. Exemplum vide apud Valckenarium ad Herod. 7, 188. Apud Apollonium tamen ἀκρή legendum videtur, ut habet cod. D.

P. 174, 4 a f. De Aeschlyli fragmento probabiliora vide apud Hermannum in Aeschlyli vol. 1 p. 324.

P. 176, 7 a f. Non multum tribuo coniecturae meae, qua Ἀθηναῖοι pro ἀρχαῖοι Straboni reddendum esse suspicatus sum, quamquam certissimum est Atticos maxime scriptores et poetas scenicos fuisse, qui res Minois in deteriore partem diffingerent. At poterunt ἀρχαῖοι illi de Atticis logographis intellegi, qui recte opponuntur Ephoro.

P. 192, 5 a f. In verbis scholiastae Apollonii Arg. 2, 945 non dubitari potest quin *μυρίων* corruptum sit.

Fortasse *χιλίων* scribendum; minus certum est quid Strabo scripserit. Quod autem *αἰγιαλὸν* illum scholiasta inter Carambin et Sinopen ponit, in eo Apollonium secutus est.

P. 194. In Homérico loco coniunctivum reposuit iam Hermannus Opusc. vol. 4 p. 20.

P. 199. Quod in Aeschyli loco conieci *πρέπουσι*, etiam Ahrentem, sed diverso sensu, scripsisse in Emend. Theocr. p. 29, vidi ex Hermanni Aeschylo vol. I p. 353.

P. 208, ult. Poteram ipsum Strabonem citare, apud quem *ἐκ μονομαχίας* est lib. 8 p. 393 in. Kramerum ut *εἰς μονομαχίαν* scriberet, fortasse sequens *προκαλεσαμένον* movebat.

P. 216, 4 a f. Verba *ὥς εἴρηται* etiam alias apud Strabonem (lib. 4 p. 177 f.) in libris loco suo mota sunt.

P. 217, 10. De *ἀκτῇ*, quod etiam Heckerus *ἄκρη* scribi voluit, vide B. ten Brink in Schneidewini Philologo vol. 6 p. 728.

P. 230, in f. In Theodectae versu secundo fortasse pro *μορφαῖς* scribendum *ὄρμαῖς*, quemadmodum apud Homerum habes *ἐπειγόμενοι πνρὸς ὄρμηϊ*.

P. 236 med. exciderunt haec:

XVII 795 = 360, 10.

Εἴθ' ἰππόδρομος καλούμενος ἔστι καὶ αἱ παρακείμεναι ἄλλαι μέχρι τῆς διώρυγος. Scribendum videtur *καλιαί*.

P. 240, 8 et 12 a f. scribe *ἐπιστήσαντες* pro *ἐπιστήσαντας*.

INDEX RERUM

A

Abydus et Sestus unius urbis instar simul memoratae 200.

ἀκάματος et ἀθάνατος apud omnes omnis generis poetas primam producunt 145.

Ἀκταῖος et Ἀκταίων homonyma 133.

Acte pars Atticae in qua Athenae sitae 129 sq.

ἀκτὴ quaelibet eminentia 217.

Ἀκτική pro Ἀττική forma commenticia 133.

Admeto Apollo serviens εἰς ἐνιαυτὸν 168.

Adobogionis Galaticum nomen feminae 216.

Aegaleos (Ἀγάλεως) montis nomen in Attica et in Mes-senia 112.

Aegialus littoris Pontici pars 192. 244 sq.

αἰγιαλός et ἀκτὴ quid differant 163.

Ἄικλος et Ἀεκλος non Αἰκλος 164.

Agriades vel Agriadae num vici Eliaci nomen 100.

Agrippa Chersonesi urbis possessor 205.

Alcaeus num etiam Alcaeο dictus videatur 133.

ἄλμα ῥῖψαι et similia 172.

Ἀλφειώσια, Ἀλφειώτα, Ἀλφείωσα, Ἀλφειωνία, Ἀλφειονία 105.

Alpheus fluvius Triphyliacus Arcadicus Lepreaticus 105.

- Ἀμαλιόπολις et Ἀμαλιούπολις* 113.
amnes draconibus assimilati 55.
ἀνατίθῃμι pro ἀνίστημι 168.
Ancara urbs Italiae 47.
ἀνεμβελής fortasse lexicis addendum 192.
ἀνομολογεῖσθαι i. q. ὁμολογεῖσθαι 186.
Ἀντίκιρρα et Ἀντικύρα eiusdem urbis nomina 144.
ἀπαρευρημένως 231.
ἀπεφεισμένως 231.
ἀποκαρτερεῖν et διακαρτερεῖν 35.
Apollinis servitium apud Admetum 168.
Apollo Μαρμάρινος 165.
Apollo Selinuntius unde dictus videatur 165.
Ἀπόλλων. οὐδ' ἂν Ἀπόλλων μάθοι et similia proverbialiter dicta 11.
Apollonias vicus ad Parnassum 147.
Arabes num Cadmi in Graeciam comites 165.
Arati poetae carmen Χάριτες inscriptum 180.
Ἀργισσα et Ἀργισα 158.
Ἀργουρα et Ἀργουσα 158.
Ἀργος ἄνυδρον 117.
Ariani populus ferocissimus 8.
Aristoteles de maris fluxu et refluxu 27.
Ἀρματοῦς vel Ἐρματοῦς promontorium orae Aeolicae 215.
Aryium promontorium fabulosum apud Avienum 83.
Asisium 51. 52.
Ἀσίω λειμών et Ἀσιος λειμών 223.
ἀτελεύομαι verbum fortasse Straboni reddendum 151.
ἀτελής et ἀτέλεια de locis a portorio liberis 151.
Ἀτραμύτιον et Ἀδραμύτιον 202.
Avieni in nomen mensura licentia 39.
αὐτόμαα fortasse Euripidi restituendum 230.

B

Babrius in ἴσος et ἡδίων penultimam corripuit 137.

Βαλίθωνος ἄκρα 238.

bestiolarum ex igni et nive genitura 191.

Βέτερα i. e. Vetera, Hispaniae castellum 32.

βληστρίζειν et βληστρίζεσθαι 217.

Boethus Epicureus 228.

Βοιωτὶς pro Βοιωτία forma admodum suspecta 124.

βῶλος genere masculino dictum 191.

brevitas quaedam in dicendo 37. 43. 241.

C K X

Cabirorum sidus fortasse a Strabone memoratum 12.

καὶ ταῦτα postpositum 185 sq.

καὶ — δέ 41. 236.

Καιλία, non Κελία, urbis Italicae nomen 79.

Callimachi carmen de Argonautis 5. 239.

Callimachus hymnum in Herculem et carmen de Argonautis scripsit versibus elegiacis 5. 239. [Ad carmen de Argonautis refero quae leguntur apud Schol. Apollonii Rh. 4, 284. 303.]

Καινὴ, Καινὴ πόλις, Καινόπολις, Καινούπολις, eiusdem Laconicae urbis nomina 113.

Cantabricae pernae 33.

Catreus 175.

καθάριος et καθάρειος 28. 238.

καθόλου et ἐν τῷ καθόλου 20.

κατὰ λεπτόν vel τὰ κατὰ λεπτόν carminis Aratei titulus 181.

κατὰ μεσημβρίαν, versus meridiem, et similia non dicuntur a Strabone 78.

καταφλᾶσθαι et κατακλᾶσθαι confusa 42.

καταφρονεῖν absolute dictum spiritus sumere 65.

κατέχειν cum genetivo coniunctum 177. 211.

- καυτήριον* Calliae restitutum 73.
 Cemmenica regio et montes Cemmenici 39.
κενότερον et *στενότερον* formae commenticiae 200.
 Cephaloedis et Cephaloedium 71.
 Cerbesii Cirbesii Cirbaei gens Lydiaca 199.
 cerea imago Protesilai 219.
 cerea simulacra antiquis non incognita 219.
Κέρκωπες fortasse saturae Menippeae titulus 234.
 Cerretanae pernae 33.
 Chaa et petrae Chaaeae 109.
 Chalcidensium armatura 170.
 Chaus mons 127.
 Chersonesus urbs in Chersoneso Thracica Agrippae possessio 205.
Κιναίθιον urbs Laconicae 113.
 Clarii Apollinis oraculum deletum et postea restitutum 220.
 Cobeti in Lachmannum iniuriae 137.
κολόπτερος Straboni restitutum 60.
κολωνός ab epicis poetis ante Alexandrinos non usurpatum 161.
 coniunctivi forma *ρήγνυμαι* et *δείκνυμαι* pro *ρήγνύωμαι* et *δείκνύωμαι* 194.
χοραξὰ ἔρια 16.
Κορησός et *Κορρησός* 181.
 Coronidis nomen Hesiodo restitutum 161.
 Cosa, non Cossa, Italicae urbis nomen 50.
Κοσχίνα et *Κοσχινία* 224.
Κρίκας fluvii nomen 111.
Κρίνακος nomen graecum, non barbarum 164.
χρομμυών hortus ceparius 233.
 Crommyon oppidum apud Ascalonem 234.
 cyclicorum poetarum fragmenta 210.
κύνες ένταφιασται apud Bactrianos 189.

- κυνῆ* Helotarum capitis tegumentum 76.
Cyparissus, a quo *Cyparissus* vicus dictus 147.
Cypria metalla 191.
χαλκεῖον vitiosa forma pro *χαλκίον* 91.
Χαράκωμα castelli nomen in Thracia 95.
χάριν χρημάτων, quod ad pecuniam attinet 144.
χήλινον ἄγγος, vas viminibus plexum 29.
Χρῦσα non *Χρύσα* 212.
χρύσεος et *χρύσειος* 24.

D

- Damastus* Avieno dicitur qui ceteris *Damastes* 41.
 dativi usus quidam singularis 137.
δείκνυμαι coniunctivus pro *δεικνύωμαι* 194.
Δέλμιον 87.
Δήμητραν pro *Δήμητρα* forma suspecta 45.
Demetrias Sicyonis nomen 154.
Demetrii Phalerei dictum de fodinis Atticis 19.
Demetrii Poliorcetae honores 154.
Demetrii dictum de occupanda Peloponneso 114.
Dia vel *Hebe* apud *Phliasios* culta 126. 242.
διαχροβολισμός e lexicis removendum 29.
διαστέλλομαι pro *διαστέλλω* 173.
Δίδυμοι montes Thessaliae 161.
Δίς fortasse saturae *Menippeae* titulus 235.
Διέσται vel *Δυέσται* Illyricus populus 88.
δίκαία num pro *δικαίως* 82.
Δικαιάρχεια, non *Δικαιορχία* 54.
Dionysius minor *Phoebe* se ferebat filium 59.
δῖς i. e. *δὺς τῆς ἡμέρας* 28.
δωδεκαμυριάς στρατιά vel *στρατεία* 85.
δοκῶ μοι 170.
Δομήτιος vel *Δομέτιος*, non *Δομήτιος* 41.

E H

ἔδος Ἀδραστείας apud Aeschylum 199.

Edones et Edoni 91.

Ἐγγέλειοι et Ἐγγελαί gens Illyrica 208.

ἔθος et ἡθος 45.

εἰκοσιμυριάς στρατιά vel στρατεία 84.

εἰκών, vocis imago, echo 175.

εἰς κίστην, in cistae modum 22.

ἐκ μονομαχίας, ἐξ ἔριδος, ἐκ πολιορκίας et similia 208. 244.

Ἐκατόμνωσ et Ἐκάτομνος 226.

ἐκβελής, extra teli iactum, fortasse lexicis addendum 191.

ἐκλείπειν et ἐξαλείφειν confusa 112.

ἐκπίπτειν, oculis aberrare 236.

Ἐλινυήμος idem fortasse fluvius qui Μινυήμος 108 sq.

Ἐλισεὺς Ἐλίσσων et similia fluminum nomina 111. Ἐλισεὺς idem fluvius qui Ἐνιπέυς ibid.

ἐμπρόσοδος, largos reditus praebens, lexicis addendum 72.

ἐνταφιασταὶ κύνες apud Bactrianos 189.

ἐξαλείφειν et ἐκλείπειν 112.

ἐπάρχειν et ὑπάρχειν confusa 130.

Ephyrae nomen quo referendum sit 59.

Ephyri Crannonii 102.

Ἐπίκαρος commentitium nomen Epidauri 121.

Epimenidis καθαρμοί 177.

ἐπίπεδα loca humilia et depressa 185.

ἐπιτειχίζειν cum tertio casu 57.

ἐπώνυμος et ὀμώνυμος 197. ἐπώνυμος ἀπό τινος 197.

Ἐπωπίς, Ἐπωπή, Ἐπωπεύς, Ἐφύρα locorum alte sitorum nomina 59.

Ἐρανα, non Ἐρανα, verum Eliaci oppidi nomen 110.

Erasini fluvii fontes apud Stymphalum 127.

Erato pro qualibet Musa 110.

Eratosthenis Mercurius 11. Eratosthenis dictum de Bione 3.

Ἐρέχθειον πέδον fortasse Aeschylo restituendum 199.

Erechtheus et Erichthonius diversae eiusdem nominis species 199.

Ἐρματοῦς vel Ἀρματοῦς promontorii nomen 215.

ἐρχεσθαι et similia de mercibus quae vel importantur vel exportantur 16.

ἐσθητός verbale 232.

ἐτεροεθνής et ἐτεροεθής confusa 97.

Εὐδείελος de Aspledone dictum 144.

Eucmerus Bergaeus 5. 239.

εὐθυνόμος i. e. ὀρθονόμος 149.

εὐκώνητος, vox lexicis inferenda 49.

εὐπρόσοδον num dici possit quod largos reditus praebet 72.

euriipi et stagna in hortis Romanis 205.

Europus duorum in Thessalia fluviorum nomen 158.

Eurotas nullus Thessaliae fluvius 158.

ἤδη τι, οὕτω τι et similia 16.

ἤθος et ἔθος confusa 45.

ἡπειρώτις παραλία, ora Asiatica 9.

ἡώς apud Strabonem 4.

G

Gaditanae saltatrices 10.

Γαιζᾶται vel Γαζᾶται Celticus populus 46.

Galaticus sinus 39.

genetivus absolutus praecedente nominativo 19. genetivus adiectivi vim habens 197.

γοννάσι pro γούνασι a grammatico nescio quo Homero obtrusum 210.

γυμνασία de maris iactatione piscibus et conchyliis augendis utili 17.

H

- Haliartus Atheniensibus a Romanis dono data 141.
 Hebe vel Dia apud Sicyonios culta 126. 242.
 Hecataeus Teius ab Hecataeo Abderita non diversus 221.
 Heliseus fluvii nomen 111.
 Helotarum capitis tegumentum *κυνῆ* 76.
 Hesiodi fragmentum a Goettlingo omissum 142. Hesiodi
 Eoeae 160 sq.
 Hierapoliticum marmor 155.
 homonyma et synonyma 37.
 Homero tributa quae sunt poetarum cyclicorum 210.
 Hyanthès et Hysanthès 147.

I

- Iambographi, ut videtur, versus apud Strabonem 123.
 Iambographi in quibusdam, ut in *ἴσος* et comparativis
 in *ίων*, ancipitem sequuntur mensuram 137. 138.
 ignis gignit animalcula quaedam 191.
 imago de voce percussa 175.
 infinitivus pro verbo finito 38.
ἱππαρχοι qui dicti videantur apud Tarentinos 77.
Ἴς num viri nomen 64. 240.
Ἰσαύρα et *Ἰσαυρα* 195.
ἴσος. de mensura huius vocis apud iambographos 137.
Ἴσος viri nomen 64.
ἴσος καὶ παραπλήσιος iuncta 19. 20.
 Italiae et Siciliae urbes a fluviis appellatae 62.

L

- Λάβρανδα* et *Λάβρανδα* 226.
 Lachmannus a Cobeti iniuriis vindicatus 137.
λαγχάνειν cum tertio casu coniunctum 177.
Λαπερσῶν nomen num ad *Λᾶν* urbem revocandum sit 115.

Lasion oppidi et montis nomen in confiniis Arcadiae et Elidis 100.

Lasius Cretae mons in quo sepulcrum Iovis 101.

Λέπρειον et *Λέπριον* 104.

λεπτός. τὰ κατὰ *λεπτόν* Aratei carminis titulus 180.

λέων πεπτωκώς, Lysippi opus 205.

Lichae tumulus 167.

Λίγηρ, non *Λείγηρ* 40. 41.

λιθία vera forma, non *λιθία* 156.

λίπ' ἀλείφεσθαι 223.

Λιπάρα et *Λιπάραι* promiscue dictum de eadem insula 74.

Lysippi opus *λέων πεπτωκώς* 205.

M

Macaria Herculis filia et fontis nomen 121.

Macer Pompeius 213.

Magnesia ad Maeandrum urbs Aeolica 22.

Magnetes et Delphi 221.

Magnetum et Ephesiorum bellum 222.

Malaus Aeolicae in Asiam coloniae dux 201.

Mastusia et Mazusia 96.

Μεγαλοίπολις neograecum pro *Μεγαλόπολις* 113.

Μεγίστης et *Μεγιστεύς* 243.

μέλη καὶ *μέρη* 9.

Menippus Gadareus saturarum scriptor 234.

μέρος et *ὄρος* confusa 26.

μετὰ δέκα σταδίου et similia non dictum videtur a Strabone 150.

μεσοποταμία et *ποταμία* confusa 233.

μόνον omissum 65.

Μονκαληττός boeotice pro *Μυκαλησσός* 136.

Μύης et *Μνοῦς* eiusdem urbis nomina 223.

N

- Necrocorinthus et νεχροκορίνθια 125.
 Νήλεια, non Νηλία, urbis Thessalicae nomen 153.
 νέμειν συγγνώμην 172.
 Nicephori Gregorae errores de cursu fluminum Boeotiae 141. 243.
 nominativus absolutus 75. 135.

O

- Ocelas, Antenor's comes, plurium urbium conditor fabulosus 41.
 ὀκλάζεσθαι pro ὀκλάζειν 35.
 Odones populus Thracius 91.
 Ogyium promontorium Strabonis fortasse non diversum ab Aryio Avieni 83.
 Olysipo num Straboni cognita 25.
 ὁμορεῖν de locis mari interiecto divisus 69.
 ὁμώνυμα καὶ συνώνυμα 37.
 ὁμώνυμος et ἐπώνυμος confusa 197.
 ὄνομα Κισσός et similia 52.
 ὄνος ex ὄνομα depravatum 74.
 Onthyrium, Thessaliae oppidi nomen Straboni restitutum 156.
 Opisthomarathus fortasse oppidi Phocici nomen 146.
 ὄρος et μέρος confusa 74.
 ὀρύκτης et ὀρυκτής 85. 86.
 Ὅσογός vel Ὅσογῶα Iuppiter apud Cares 226.
 οὕτω τι et similia 16.
 Ὅφεις fortasse saturae Menippeae titulus 234.
 ὀφρονεὺς Κόρινθος ambiguo sensu dictum 125.
 ὀφρὺς genere masculino dictum 177.

P Φ

- Pactya Chersonesi Thraciae urbs 204.

Πάλινθος, Danai monumentum, ex *πλίνθος* corruptum 119.

Pandarus Lycius et Pandareus 227.

Πειρήν Zenobio restitutum 104.

Πελιγόνες et *Πελιγᾶνες* 90.

πέλιοι et *πέλειοι* 90.

Pellae Macedonicae situs 94.

Περιάς num Euboicae urbis nomen 164.

περιπόλια 87 sq.

Phileus scriptor Avieno dictus qui ceteris Phileas 41.

picis usus in vinis servandis 49.

Pierus Pirus et Porus fluminis nomen Achaici 104.

Πιμώλιστα, *Πιμωλίστις*, *Πιμωλισηνή* 193.

pinifetus lexicis addendum 40.

Πλαταιδης et *Πλαταιάδης* 141.

Πλατανιστοῦς et *Πλατανιστῆς* 228.

Plentuisi nomen gentis Hispanae 31.

Πλινθίων fori nomen apud Tegcatas aliisque in urbibus 119. 241.

Πλίνθος, non *Πάλινθος*, nomen monumenti Danai 119.

ποδήρης χιτῶν 44.

Πόλα et *Πόλαι* 74. 86.

Πορσίνας Πορσίνας Πορσῖνος 50.

πολίχμιον colonia 240.

πόληος et *πόλιος* 217.

πολύς. τὰ πολλά, multa illa, 236.

Pompeius Macer 212.

ποταμόκλυστος in malam partem apud Strabonem 34.

ποταμία et *μεσοποταμία* confusa 233.

Pyrrhae nomen Thessalicae quo spectare videatur 154.

Pyrrhus Neoptolemi filius 89.

πρό ubi expectabas *ἀπό* 126.

πρός cum tertio casu versus significans 164.

Protesilai simulacrum cereum 219 sq.

πρόχωμα et πρόχωσις pro πρόσχωμα et πρόσχωσις 6.
Pteleus urbs Troadis 207.

πυ πυ syllabarum concursus vitatus 217.

Φάκος arcis Pellaeae nomen 94.

Φάκος fortasse montis nomen Tmolio vicini 94.

Φαραί vici Tanagrici nomen 136.

Φέλλων num montis nomen 106.

φιλειδήμων et φιλόδημος 134. 242.

φόβον ἐπιθεῖναι vel ἐπιστῆσαι non dicitur 240.

Φοιβία vel Φοίβεια pars urbis Rhégii unde appellata 59.

φορὰ δικῶν de multitudine causarum capitalium 44.

φυσικῶς et εὐφυνῶς confusa 68.

R 'P

ρίζαι καὶ βοτάναι 225.

Rudiae, 'Ροδίαι vel 'Ρουδίαι, non 'Ρωδίαι 79.

ρύμβος et ῥόμβος 175.

S Σ

Σάγρα, non Σάγρας, et Σάγρος 61.

Σαρδῶ et Σαρδῶν, Σαρδῶς et Σαρδόνιος 8.

Satala urbs Armeniae 233.

Savus Σάβος Σαῦος 86.

Scardo Illyrici urbs 204.

Sestus urbs optime munita 207. Sestus et Abydus unius
urbis instar 200.

Σηπιάς ἀκτὴ et ἄκρα 162. 243.

Siciliae urbes a fluviiis appellatae 62.

Sotades Byzantinus 108.

σπουδογέλοιος et σπουδαιογέλοιος 234.

στενότερος et κενότερος vitiosae formae 200.

στενωπός de freto dictum 200.

Strabo, dicendi mediocris artifex, non cavet male sonan-

tia 84. Straboni ἀπαξ λεγόμενα quaedam 177. non coniunxit neutra pluralia cum verbis pluralibus 22. Straboni versus exciderunt 123. Strabonis errores geographici quidam 67. male iudicat de nominibus quibusdam graecis, quae barbarae originis esse putat 164. non dicit πανοικί sed πανοίκιος 235. a quibus scriptoribus citetur Praef. VII sqq.

συγγνώμην νέμειν 172.

synonyma et homonyma 37.

συνάπτειν liberiore sensu de locis mari disiunctis 69.

συμπροστίθῃμι fortasse lexicis addendum 208.

T Θ

Ταμασσός et Τάμασος 58.

Tarenti situs 75. Tarentini quos ὑπάρχους appellasse videantur 77.

Τεκτόσαξ, non Τεκτοσάξ, et Τεκτοσάγης 43.

Telchinum artes maleficae 224.

tempe Heloria, Heliconia, Phthiotica, Medica 153.

Tempyrae Thraciae urbis situs 95.

Thaletae carmina melica, non mythica 179.

Theophanes Mytilenaeus eiusque posterī literarum studiosi 214.

Thornax vici montisque in Laconica nomen 115.

Thuriorum et Lucanorum bellum 57.

τοῖος pro ἀγαθός apud Homerum et Callimachum 211.

tracta stili, tracta oratio 240.

tragici graeci num Graecorum de Persis apud Sepiadem victoriam celebraverint 162.

tridentis signum in arce Athenarum 115.

τριακοντασιάχους 232.

Tricca nomen passim oblitteratum 156.

Τροχμοί, non Τρόχμοι, gens Galatica 43.

Tyndaris et Tyndarium 71.

θαλῆς et θαλήτας 179.

θανάτου ἵππος novitium dicendi genus 220.

θεμῖς indeclinabile 177.

θολός de aquis sordidis 20.

θοραιεύς vera forma, non θορεῖς 134.

θρία media producta et correpta 237.

V Y

Verborum pluralia Strabo non coniungit cum nominibus
neutris pluralibus 22. verbum substantivum post ὅστις
omissum 25. 26.

Vibo Valentia eiusque promontorium thynnorum captura
celebre 58.

ισιλευτερον 232.

ἵπῳ το πλεον non graecum 87.

ἵππος θανατοῦ novitium dicendi genus 220.

ἵπομ, βαζεσθαι de equis subsidentibus 35.

X Ξ

Xenophanes Colophonius iambographis poetis non accen-
sendus 217.

Ξιφωρία, non Ξιφονία, promontorii nomen 67.

INDEX SCRIPTORUM

<p>Aelianus 58. 126.
 Aeschylus 42. 103. 127. 130.
 166. 175. 198.
 Alcman 199.
 Anecdota Cramerii 94. 95.
 Antipater Sidonius 243.
 Apollonius Rhodius 134. 163.
 164.
 Aratus 180.
 Arcadius 43.
 Archilochus 103.
 Asterius 206.
 Athenaeus 20. 21. 34. 200.
 228.
 Avienus 39. 40. 83. 240.
 Callias 72.
 Callimachus 5. 16. 211. 239.
 cf. indicem rerum in v.
 Callimachus.
 Catullus 64. 153.
 Cicero XI. 242.
 Clemens Alexandrinus 242.
 Demetrius Phalereus 21.
 Dionysius Halicarnassensis 9.
 Epicharmus 111.</p> | <p>Epigramma apud Pausaniam
 45.
 Eratosthenes 11.
 Euphorio 10.
 Eudocia 234.
 Euripides 4. 116. 123. 131.
 174. 230.
 Harpocratio 226. interpolatus VII.
 Hegesias 131. 132.
 Helladius apud Photium 154.
 Heraclides Ponticus 52.
 Hermesianax 69.
 Hesiodus 119. 143. 148. 160.
 175. 194.
 Hesychius 77. 90. 101. 112.
 171. 199.
 Hippocrates 120. 241.
 Hippolytus c. Haereticos 242.
 Hipponax 195. 217.
 Homerus 89. 194. 209. 223.
 Laurentius Lydus 235.
 Menander 171.
 Mimnermus 217.
 Mnaseas apud Aelianum 171.</p> |
|---|--|

- Nicolaus Damascenus [195](#).
 Origenes. V. Hippolytus.
 Ovidius [205](#).
 Pausanias [45](#). [52](#). [226](#).
 Pindarus [142](#). [143](#).
 Poeta incertus, Phoronidis
 scriptor, apud Clementem
 Alex. [242](#).
 Polyænus [116](#).
 Polybius [95](#).
 Probus ad Virgilium [10](#). [11](#).
 Procopius [156](#).
 Ptolemaeus [83](#).
 Scholiastes Aeschyli IX. —
 Apollonii Rhodii IX. [72](#).
[227](#). [243](#).
 — Hippocratis [217](#).
 — Homeri IX. [9](#). [157](#). [170](#).
[211](#).
 — Theocriti [71](#).
 Scymnus in Periegesi [200](#).
 Sibyllina oracula [158](#).
 Sophocles [129](#).
 Stephanus Byzantius [43](#). [47](#).
[88](#). [93](#).
 Stesichorus [109](#).
 Strabo extra ordinem vel ten-
 tatus vel vindicatus [\(1, 57\)](#)
[13](#). [\(2, 101\)](#) [134](#). [\(2, 126\)](#)
[8](#). [\(3, 145\)](#) [14](#). [\(3, 148\)](#) [14](#).
[\(3, 167\)](#) [26](#). [\(3, 172\)](#) [13](#).
[14](#). [\(3, 173\)](#) [22](#). [\(4, 178\)](#)
[41](#). [\(4, 195\)](#) [7](#). [\(5, 213\)](#)
[65](#). [68](#). [\(5, 240\)](#) [41](#). [\(5,](#)
[248\)](#) [59](#). [\(6, 262\)](#) [14](#). [\(6,](#)
[272\)](#) [112](#). [\(6, 282\)](#) [44](#).
[\(7, 290\)](#) [26](#). [\(7, 320\)](#) [15](#).
[\(8, 360\)](#) [13](#). [\(8, 384\)](#) [241](#).
[\(9, 422\)](#) [19](#). [\(9, 424\)](#) [19](#).
[\(10, 456\)](#) [43](#). [\(11, 503\)](#) [186](#).
[\(11, 504\)](#) [186](#). [\(11, 521\)](#)
[188](#). [\(11, 524\)](#) [74](#). [\(12,](#)
[546\)](#) [41](#). [\(12, 596\)](#) [43](#). [\(13,](#)
[629\)](#) [241](#). [\(17, 795\)](#) [244](#).
[\(17, 805\)](#) [95](#). [\(17, 818\)](#) [241](#).
 Suidas [179](#). [235](#).
 Tacitus [213](#).
 Themistius [195](#).
 Theocritus [42](#).
 Theodectes [230](#).
 Thucydides [97](#).
 Varro de LL. [133](#).
 Xenophanes Coloph. [217](#).
 Zenobius Paroem. [104](#). [231](#).

